

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

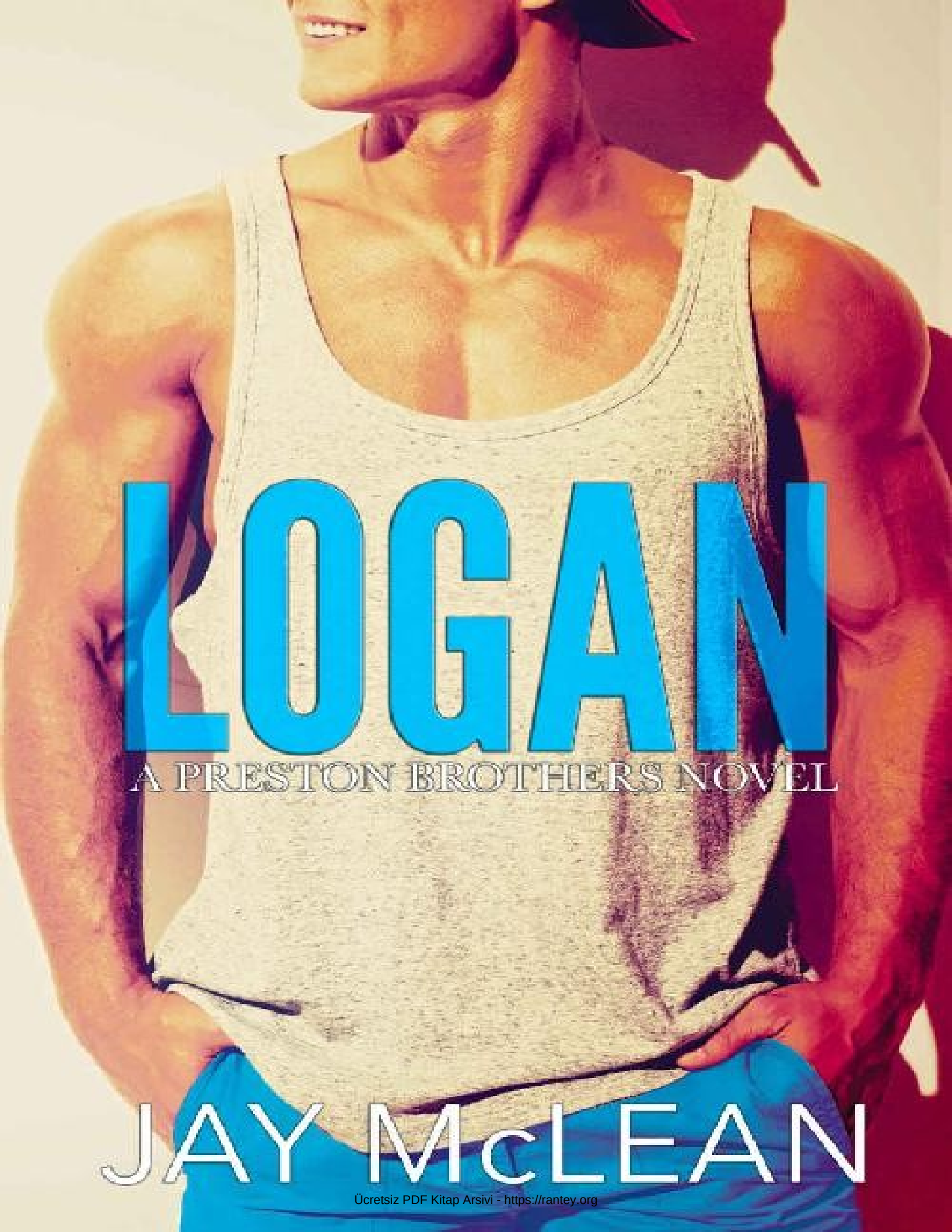
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOGAN

A PRESTON BROTHERS NOVEL

JAY MCLEAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Epilog

Bölüm I

Logan

Bölüm II

Aubrey

Bölüm

III

Daha fazlasını ister misiniz?

Ayrıca Jay McLean

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

LOGAN - BİR PRESTON KARDEŞLER ROMANI

Bir Diziden Daha Fazlası

OceanofPDF.com

JAY MCLEAN

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2017 Jay McLean

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: Jay McLean

Editör: [Tricia Harden \(Emerald Eyes Editing\)](#)

OceanofPDF.com

Kelli Ann Basil Collopy için

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm I

1. Logan
2. Logan
3. Logan
4. Logan
5. Logan

Bölüm II

6. Aubrey_
7. Logan
8. Aubrey_
9. Logan
10. Aubrey_
11. Aubrey_
12. Aubrey_
13. Aubrey_
14. Logan
15. Aubrey_
16. Logan
17. Aubrey_
18. Aubrey_
19. Logan
20. Logan
21. Logan
22. Aubrey_
23. Logan
24. Logan

25. Aubrey_
26. Aubrey_
27. Aubrey_
28. [Logan](#)
29. Aubrey_
30. [Logan](#)
31. Aubrey_
32. [Logan](#)
33. [Logan](#)
34. Aubrey_
35. [Logan](#)
36. Aubrey_
37. [Logan](#)
38. [Logan](#)
39. Aubrey_

Bölüm III

40. [Logan](#)
41. [Logan](#)
42. Aubrey_
43. Aubrey_
44. [Logan](#)
45. [Logan](#)
46. [Logan](#)
47. Aubrey_
48. [Logan](#)
49. Aubrey_
50. [Logan](#)
51. Aubrey_
52. Aubrey_
53. [Logan](#)
54. Aubrey_
55. [Logan](#)
56. Aubrey_

57. [Logan](#)

[Sonsöz](#)

[Daha fazlasını ister misiniz?](#)

[Ayrıca Jay McLean Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

PROLOGUE

CUMA GECEŚİ ve babamın "bölüm" demeyi sevdiği zamandan beri Mary ile ilk randevum. Ciğerlerimin, kanımın, düşüncelerimin, zihnimin o kadar derinlerinde ki kendimi ona kaptırdığımı, dokunuşuna, parmak uçlarının etimi okşamasına teslim olduğumu hissedebiliyorum. Kulaklarıma her açıdan, her yerden kelimeler fısıldıyor: *"Çünkü hiç sormadın Logan."*

Aubrey'nin evine gittim, dükkanına gittim, içinde, etrafında ve üstünde bulundum ve o haklı; hiç sormadım, ama o yanılıyor çünkü bana hiç söylemedi. Hiç ima etmedi. Ve Mary'nin çok iyi olduğu şey de bu; bu zihin alanı, bu daireler ve ben doyamıyorum, çünkü nefes alıyorum, nefes alıyorum ve doğruyorum, yalıyorum ve yuvarlıyorum, doğruyorum, yalıyorum ve yuvarlıyorum sırf nefes alabilmek için, nefes alabilmek için ve biraz daha nefes alabilmek için.

"Çünkü hiç sormadın Logan."

"Hayır," diyorum yüksek sesle.

Mary yine beni çağırıyor, olacaklar konusunda uyarıyor: *Dokuz yaşındasın ve deri senin ağırlığın altında çatlıyor.*

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

LOGAN

Bu dünyada iki tür insan var; sahtekârlar ve gerçekçiler ve ben ikisinden de nefret ettiğime eminim.

Joy kamyonetimde otururken bile, uzun, şişe sarısı saçları rüzgarda dalgalanırken, içimde bir karıncalanma oluyor, iğneler ve karıncalanmalar gibi, sadece daha kötüsü. Olabildiğince sahte biri ama aynı zamanda kız arkadaşına en yakın olduğum kişi, tabii Mary hariç. Mary, Mary Jane'in kısaltması, yani *marihuana*.

Joy'un kahkahası, ona eşlik eden gülümseme kadar iğrenç ve sahte ve söylediğim bir şeye kıkırdıyor, hatırlayamadığım ama komik olmadığına bahse girmeye hazır olduğum bir şey.

Neşe... Ne isim ama. Çok ağır. Sanki hayatının amacı karşılaştığı herkesi *neşelendiriyor*.

Zavallı Joy.

Ön koltuğa uzanıyor, eli enseme, oradaki saçlara gidiyor ve bir inleme numarası yaparken takma tırnaklarını kafa derime batırıyor. Ona dönüyorum, sırtıyım ve o da bana o bir santim uzunluğundaki yapışmış kirpiklerini fırlatıyor. Kenara çekip Mary'den başka her şeyden zevk almamı sağlayan tek şeyi doyasıya yaşamamak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Eli boynumdan omzuma, göğsümden aşağıya, sıcaklığı karnıma yayılana kadar hareket ediyor ve içimden yalvarıyorum, daha aşağıya, daha aşağıya inmesi için dua ediyorum.

Onun yerine tamamen durdu ve "Aubrey'i almamız gerekiyor" dedi.

Bileğini kavrayıp itiyorum.

Aubrey: Varoluş tarihindeki en sinir bozucu kişi olarak da bilinen arkadaş. Eğer sahte ve gerçekçiler arasında bir grafik oluşturacak olsaydım, bu iki kız spektrumun zıt uçlarında yer alırdı.

"Bu gece sadece sen ve ben varız sanıyordum." dedim.

Joy alay ediyor ve bu sestten nefret ediyorum. "Ve yaklaşık elli kişi daha. Bir ev partisine gidiyoruz, Logan."

Bugün Cuma gecesi ve ben sabahın beşinden beri ayaktayım ve on dokuz yaşımdayım, bunun için çok gencim ama umursamayacak kadar da tedirginim. Yorgunum ve huzursuzum ve geceyi sadece bir haftanın ağrılarını, sızılarını ve hayal kırıklıklarını içimden atarak geçirmek ve sadece stres atmak istiyorum. Ya da yanımda oturan kızın içine birkaç kez üfleme. Ama şimdi Aubrey de karıştı ve "Bu gece Aubrey'le takılmak istemiyorum."

"O benim arkadaşım," diye mızızlanıyor Joy, sanki aptalmışım, sanki bilmiyormuşum gibi. Kızla neredeyse üç aydır birlikteyim, bu biriyle geçirdiğim en uzun süre. Aletimi pantolonumun içinde tuttum. Gözlerimin kaymasını engelledim. Lanet olası aklımı yavaş yavaş kaybederken her şeyi kontrol altında tuttum.

"Ayrıca," diye ekliyor Joy, "bu gece için bir planı yoktu."

Şaşırdığımı söyleyemem. "Yani şimdi onun acıma partisine katılmak zorunda mıyız?" "Sadece nazik ol."

İyi davranmak mı?

"Ve eğer iyi bir çocuk olursan," diyor bileğimi tutup elimi bacaklarının arasına yerleştirerek, "bunu senin için değerli kılacağım."

İşte bu yüzden *insanlara* tahammül ediyorum. Joy'a neden tahammül ettiğim.

Evine vardığımda AUBREY garaj yolunda oturuyordu. Uzun bir etek, beyaz bir atlet ve büyük boy bir büyükanne hırkasıyla kız bir berduşa benziyor.

Joy vizörü çeviriyor ve makyajlı, kusursuz yüzünü kontrol ediyor. "Senin tarafından girebilir mi? Dışarı çıkmak istemiyorum."

Tartışmak anlamsız olacaktı ve ben de dışarı çıktım, Aubrey'nin araya girmesi için kapımı açık bıraktım. "Hey, göt herif," dedi.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu geceki partiyle ilgili notu kaçırmış olmalıyım. Serseri Kıyafet Günü olduğunu fark etmemiştim."

Birkaç adım önümde durdu ve nefret etmeye başladığım o hınzır sırıtışıyla gülümsedi. "O not kızlar içindi. Erkeklerin teması Lise Reddi Stoner." Bir kez alkışlıyor. "Ve bak, rolüne uygun giyinmene bile gerek kalmadı!" Gözlerimi kapatmak için şapkamın kenarından çekiştirerek yanımdan geçiyor.

Kasketimi düzelttikten sonra onu takip ediyorum ve kamyonetimi vitesine takıyorum. Ve kazmasından çok az etkilendiğim için, "Eteğin çok çirkin," diyorum.

"Harika," diye mırıldanıyor. "Yüzüne uyuyor."

Joy iç geçiriyor, zaten pembe olan dudaklarına biraz daha ruj sürüyor. "En azından iyi geçiniyormuş gibi yapamaz mısınız?"

Aubrey ve ben aynı anda "Hayır," diyoruz.

En azından bir konuda hemfikiriz.

Garaj yolundan geri geri çıkıyorum ve Aubrey'nin sesi tekrar sinirlerimi bozmadan önce yola koyuluyorum. "Ayrıca, bana ihtiyacın var. Davetiyeyi ben aldım." Yalan söylüyor tabii, çünkü Joy dışında Aubrey'nin hiç arkadaşı yok. Şehirde yeni olduğu düşünülürse, ama yine de...

"Burası açık ev, ukala."

"Hayır." Aubrey başını sallıyor. "Ön bahçede 'Köpek Giremez' yazan büyük bir tabela var, bu yüzden Brittney'i gelmene izin vermesi için ikna etmek zorunda kaldım."

"O zaman sanırım sen süper eşsiz bir kaltak türü olmalısın."

Aubrey mırıldanıyor, "Hadi şu aptal partiye gidelim."

"Bak," diye başlıyorum, "eğer gitmek istemiyorsan, o zaman elbette geri dönüp seni eve bırakabilirim."

"Lütfen yap," diyor.

Sinyal lambasını yakıyorum.

Joy tekrar kapatmak için koltuğa uzanır. Arkadaşına döner. "Bunu yapıyoruz. Üçümüz birden. Ve bundan zevk alacağız."

Neşe: Neşe veren.

Onun yerinde olmak berbat.

KASABAMIZ KÜÇÜK, sosyal olarak Ana Cadde tarafından ikiye bölünmüş durumda.

Bir tarafta sahip olanlar, diğer tarafta sahip olmayanlar.

Klişe, değil mi?

Preston "malikânesi", kasabadaki pisliklerin deyimiyle, Ana Cadde'nin sonunda yer alıyor. Coğrafi, sosyal ve ekonomik olarak ailemin tam ortada olduğunu düşünüyorum. Aubrey Var-Yok'lara daha yakın bir yerde yaşarken, Joy Var-Yok'ların kraliçe arısı sayılır,

Bu da tanıdığı insanların tıpkı kendisi gibi olduğu anlamına geliyor. Her iki kız da birkaç ay önce liseden mezun oldu. Joy, St. Luke's'dan, elli mil içindeki tek özel okuldan. Aubrey'i tanımıyorum bile. İkisi de üniversiteye gitmiyor. Joy zamanını hiçbir şey yapmadan geçiriyor çünkü yapabiliyor, çünkü babasının parası buna izin veriyor ve çünkü neden olmasın? Aubrey hayatında ne yapıyor bilmiyorum ve umurumda da değil. Mesele şu ki, Joy'la Main Street'in *diğer* tarafındaki düzenli partilerimden birinde tanışana kadar, babam için inşaatta çalışmadığım sürece şehrin bu tarafını neredeyse hiç görmemiştim. Yine de partiler kendi başlarına bir dünya ve onları sadece ve sadece tek bir nedenden dolayı seviyorum:

Bedava ot ve içki.

Ben içmem bile.

DJ'in -buradan çok daha havalı bir yerden getirilmiş gerçek bir DJ'in- bası pencereleri, duvarları sarsıyor ve ben kanepede arkama yaslanıp kız arkadaşımın ona benzeyen başka bir kızla dans edişini izlerken Mary'nin sunduğu her şeyi içime çekiyorum. Belki de çok fazla sigara içmişimdir. Belki de görüşüm bulanıklaştı.

Yakut kırmızısı saten Joy'un kıvrımlarına yapışıyor, kışının hemen arkasında bitiyor. Siyah, altı inçlik stilettoların üzerinde uzun, bronzlaşmış bacaklar, topuklardaki minik elmaslar arkadaki kırmızı fiyonka kadar uzanıyor ve daha sonra onları giymesini sağlayacağımdan emin olacağım - ben ona girerken kalçalarım girmelerine izin vereceğim. Dudaklarımı yalıyorum, bir nefes daha çekiyorum ve duman şeridinin tavana yükselip hiçlikte kayboluşunu izliyorum, içimde yaşayan ve nefes alan aynı hiçlikte.

Biri yanıma oturduğunda kanepenin minderi kayıyor ve ben başımı arkaya yaslayıp gözlerimi beyaz tavandan süzülen ışık gösterisine dikiyorum. Kırmızı, mavi ve yeşil benekler irislerimden yansıyor ve ben bunu seviyorum - karanlığı, saklandığım anları... *anıları* ortadan kaldıran bu ağırlıksız, özgür coşku hissini. Yaşamak böyle bir şey olmalı... ve Cuma geceleri, her Cuma gecesi, yeniden var olmaya başlıyorum. Sadece iki günlüğüne. Sadece benim için.

"Kızın iyi görünüyor." Sesi Denny'nin sesi olarak tanıyorum: kasabanın eğlence amaçlı her şeyi tedarikçisi, benim tercih ettiğim uyuşturucunun satıcısı. "Yo, sen

Stok yapmak ister misin? Hazır buradayken alabilirsin. Brittney denen kız herkesin ihtiyacını karşılıyor."

Bir nefes daha çekerken boğuluyorum ve aynı anda başımı sallıyorum. Kucağıma hafif bir şey düşüyor: beni idare edecek bir ons yeşil daha. *Teşekkürler Brittney*. Her kimsen artık. "Sağ ol dostum," diye mırıldanıyorum, başımı çevirip ona bakıyorum. Ama o çoktan gitmiş, odanın köşesine doğru yürüyordu. Ancak orada durduğunda kimi takip ettiğini görüyorum: Aubrey.

Daha yükseğe oturuyorum, kafamın güzelliğiyle savaşmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Ayak parmaklarının ucunda, elleri adamın göğsünde, boynunu eğmiş kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kız o kadar saf ki, aptallık sınırında. Nemli dumanın pahalı parfüm, kolonya ve saç spreyi kokusunu bastırdığı, uyuşturucunun *bedava olduğu* böyle bir partide, istediğini istemek için onu çekiştirmesine gerek yok.

Denny başını sallar, kendi cebine uzanırken Denny de onunkine uzanır. Bir yirmilik çıkardı. Onu kazıklıyor ve ben ona söylemek için ayağa kalkıyorum, ama sonra bir *çanta* çıkarıyor -haplar- ve o ot için burada değil ve *senin sorunun ne, Aubrey?*

Son birkaç aydır yaptığımız tüm zorunlu takımlarda, bir kez bile benim esrarımdan almadı ve ne o ne de Joy ecstasy'den hiç bahsetmedi. Ot bir şeydir, haplar... *hayır*.

Değiş tokuşu durdurmak için ayaklarımı hareket ettiriyorum ama çok geç kalıyorum. Onlara ulaştığımda çoktan ayrılmış ve zıt yönlerle doğru yürüyorlardı:

Denny sola. Aubrey
sağa.

Denny'yi takip etmeliyim, ona kızın müdavimi
olup olmadığını sormalıyım. Aubrey'i takip
etmeliyim, ona ne olduğunu sormalıyım.

Gerçekten, ikisini de yapmamalıyım. Ben onun erkek arkadaşı değilim, bu benim görevim değil ve umurumda da değil.

Sadece ben biliyorum.

Sağa dönüyorum, Aubrey'i takip ederek mutfaktaki ceset denizini geçip verandaya çıkıyorum, daha fazla insan (ugh) ve onun yanında duruyorum. Dirseklerini parmaklığına dayamış, bahçeye bakıyor. Yaz geceleri saat ona kadar alacakaranlık demektir. Buradaki partiler on ikiye kadar sürer. Ta ki çocuklarla başa çıkamayan yaşlı biri polis çağırmaya karar verene kadar. Aynı tas aynı hamam.

Hâlâ arkasında durup "Ne oldu?" diye soruyorum.

Aubrey bana döndü, kaşları çatıktı. "Lideriniz nerede?" "*Liderim* mi?"

"Joy?"

"Ah."

"Yani?"

"Dans ediyor." Ellerimi ceplerime soktuktan sonra başımla onun elini işaret ediyorum. "Ne var orada?"

"Hiçbir şey."

"Denny sana verdiğinde hiçbir şeye benzemiyordu."

Ateş kırmızısı saçlarıyla uyumlu kırmızı dudakları, gözleri bana doğru dikilmiş bir bakışa dönüşürken ağzını ayırıyor.

"Şimdi de hap mı içiyorsun,

Red?" "Red?"

Serseri saçlarını çekiştiriyorum.

Bileğinin bir hareketiyle elime vurup uzaklaştırıyor. "Hayatım ne zaman seni ilgilendirmeye başladı hatırlamıyorum ama artık siktir olup gidebilirsin." Beni uzaklaştırmak için bir bilek hareketi daha.

"Senin için kötüler," diyorum omuz silkerek, çünkü bu çok garip bir durum ve bu kızdan *nefret ediyorum*.

Aubrey yüzüme doğru gülüyor ve keşke buraya gelecek kadar önemsememiş olsaydım diyorum. "Ve vücuduna çektiğin şey sorun değil, çünkü neden? Kanseri tedavi ettiği için mi?"

Ağır bir iç çekişle ellerimi tekrar ceplerime sokuyorum ve topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Otun kanseri *iyileştirdiğini* bilmiyorum Red. Ama kemoterapi gibi tedavilerin acısını azalttığı kesin ve eğer annem bunu yaşarken bilseydim, öldüğünde acı çekmesin diye bu boku boğazından aşağı üflerdim."

AUBREY BİR KALTAK ve onun saçmalıklarını kafamdan atmam gerek.

Kafamın içinden çıkmam lazım, nokta.

Onu çirkin kıyafetleri, aptal saçları ve boktan fikirleriyle verandada bırakıyorum ve bir tür kız arkadaşımı aramaya gidiyorum, böylece bizi buradan çıkarabilir ve hayal kırıklıklarımı vahşi ve anlamsız bir sikiş şeklinde çıkarabilirim.

Oturma odası bıraktığım gibi, sadece Joy orada değil, görünen ikizi de yok. Mutfak, çamaşırhaneyi, alt katın tamamını kontrol ettim.

Hiçbir yerde görünmüyordu, ben de aramadığından emin olmak için telefonumu kontrol ettim. Aramadı. Korku ve huzursuzluk zaten paranoyak olan kanımı dolduruyor ve Denny'yi ön kapıda görüp Joy'un partiden ayrıldığını görüp görmediğini soruyorum. Başını sallıyor, dağınık kahverengi saçları kırmızı, çiğ gözlerini örtüyor. Konuşurken geveliyor ve sesi bas gitarın güm güm sesinden duyulamayacak kadar kısık çıkıyor.

"Ne?" Kulağımı işaret ederek bağıriyorum.

Elini yavaşça kaldırıyor, parmağıyla merdiveni işaret ediyor.

İkinci kattaki ilk iki yatak odası boş. Üçüncüsünde yatakta, çarşafaların üstünde bir çift var ve pek bir şey anlayamıyorum, sadece ritmik top tokatlarının sesleri ve adamın bana kapıyı kapatmamı söylemesi. Adam kadının bacaklarının arasında, boxer şortu dizlerine kadar inmiş, kot pantolonu ve ayakkabıları hâlâ üzerinde. Adam itiyor, kadın inliyor, adam inliyor ve kadın "Lütfen, lütfen, lütfen" diye inliyor.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kelimeleri biliyorum.

Sesi tanıyın.

Sahte elmasların ve sahte fiyonkların ve sahte, sahte, sahte duyguların ve arzunun ucundaki lanet olası altı inçlik topukluları bilin ve artık kafam iyi değil.

Artık yüzmüyor.

Adam isimsiz, yüzsüz, ama "Geliyorum!" diye homurdanırken neşe dolu. Joy da "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen!" diye bağırırken onunla doludur.

Yalvarıyor ve nefes nefese kalıyordu. Işığı açtım. Benim ismim mi? Ne zevkten ne de korkudan hiç o anki kadar yüksek sesle haykırılmamıştı. Piçler şimdi ayrıldılar, kıyafetlerini bulmak için acele ediyorlar ve ben hiçbir şey hissetmediğim gibi her şeyi aynı anda hissediyorum.

Ciğerlerime dolan ve sonra solunum yollarımı kapatan boğucu havadan başka bir şey yoktu.

Tıpkı duygularım gibi, ben de aynı şekilde görüyorum: her şey ve sonra hiçbir şey. Öfke ve hilekârlıkla bezenmiş kızgın öfkeden başka bir şey yok. Hızla dönüyorum ve acınası bir şey yapmadan önce odadan çıkıyorum. Joy peşimden koşuyor, daha birkaç saniye önce rahatlamak için nefes nefese kaldığı gibi adımı haykırıyor. Ve neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyorum. Kızı sevdiğimden değil, ama-

Ama-

Ama hiçbir şey yok.

Kızgınım çünkü onun benim olduğunu sanıyordum ve bunun ne kadar süredir devam ettiğini kim bilebilir? Bilmek istemiyorum ama belli ki o bana söylemek istiyor çünkü ben merdivenlerden koşarak inerken kolumu tutuyor, ağzından yakalayabileceğimden daha hızlı özürler dökülüyor. "Az önce oldu!" diye bağıyor ve müzik duruyor, kulaklarım buradaki herkesin sessiz yargılamalarıyla doluyor.

Ona dönüyorum, çok kalın rimelinin sıvı pişmanlığıyla birlikte yanaklarından aşağı süzülüşünü izliyorum.

Utancını örtmek için onun gömleğini giyiyor, ama o topuklar... o topuklar hâlâ ayağında ve ben *o kadar çok şey* söylemek istiyorum ki.

Bunun yerine elimi cebime atıp Mary'yi çıkarıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Yanımdan Denny onu ateşe veriyor ve Joy'un hatalarının ve benim seçimlerimin yansımalarının beni tam ciğerlerimden, tam zihnimden, tüm eski anılarımın yenilerini sislendirdiği yerden vurmasını bekliyorum.

Sonra da giderim.

Çünkü daha iyi bilmeliydim.

Neşe benim değildi ve asla benim olmayacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LOGAN

Adımlarım uzun, nefes alışlarım daha uzun. Dışarıdaki serin hava ciğerlerime çarpıyor ve "Lütfen, lütfen, lütfen" diye fısıldıyorum. Joy'un yaptığı gibi serbest kalmak için yalvarmıyorum; umut için yalvarıyorum - Mary'nin işini yapacağına dair umut. Bana unutturması için. Kamyonum çok uzakta görünüyor, çok uzakta ve arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyorum ve lütfen lütfen lütfen lütfen ayak seslerinin bana Joy'u getirmesine izin verme.

Neşe
istemiyorum.
İhtiyacım da
yok. "Logan!"
"Siktir git!"

"Sadece bekle!" Onun Joy olmadığını anlamam biraz zaman aldı. Daha kötüsü: *Aubrey*. "İyi misin?"

Hemen duruyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Ben iyiyim." Ben kaldırımda duruyorum, o ise bana doğru ilerleyen bir silüetten başka bir şey değil. Birkaç adım ötemde durup boynunu büküyor, bana bakıyor ve umarım dumanlı gözlerimdeki kızarıklığı gözyaşı ya da zayıflık sanmaz.

Göz kapakları hızla açılıp kapanıyor, bir, iki kez. "İyi olduğuna emin misin? Gördüm... Yani, *görmedim*, sadece sonunu gördüm ve sadece-" Nefesleri kısa nefesler ve peşimden koşmuş olmalı.

Güzelmiş.
Aptal.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Bir firt daha çekip ona bakıyorum. Küçükmiş. Ne kadar küçük olduğunu hiç fark etmemiştim. Belki de birbirimize hiç bu kadar yakın durmamıştık, ya da belki de saldırgan sözleri onun fiziğini yükseltiyor, her iki durumda da... o *küçük*, kulağımda vızıldayıp duran lanet bir sivrisinek gibi,

Haberim olmadan beni sokuyor, verdiği zararın hatırlatması günlerce sürüyor.

Minuscule.

Sinir bozucu.

"İçeride arkadaşını teselli ediyor olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Neden?" diye soruyor kuşkuyla. "Her şeyi berbat etti. Ağlamayı hak ediyor."

Bakışlarım onunkilerde kalırken başım yana eğiliyor. Tekrar yaklaşıyor ve gözlerini ilk kez görüyormuşum gibi geliyor.

Zeytin gibi yeşil.

Kalkık burnunda çiller. "Cüce cin gibi görünüyorsun."

"Zührevi bir hastalık gibi

kokuyorsun." "Buradan çıkmak mı istiyorsun?" "Evet."

AUBREY kamyonetimde bacak bacak üstüne atmış, devasa eteğinin altına gizlenmiş bir şekilde oturuyor, burun deliklerinden yüksek sesle nefes alıyor ve kabindeki tüm havayı emiyor. *Boğuluyor*. Hiç konuşmuyor. Sadece oturuyor; iri gözleri ve hiçbir şey yapmayı reddettiği dağınık, kızıl saçlarıyla. *Easy A*'deki Emma Stone'un bir versiyonu gibi, *seksi* değil de şirin olduğu zamanlar. Benimle gelmesini istediğim için pişmanım ve bunu neden kabul ettiğini bilmiyorum. Ama bu garip, o da garip ve sessizliği aklıma gelen tek şeyi söyleyerek bozuyorum: "Aç mısın?" Onu burada istemediğim halde ona yemek teklif ediyorum.

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyor ve arabayı geri çevirip şehre ve benzin istasyonuna doğru gidiyorum.

Burnunu buruşturarak, "Sundukları hiçbir şeye güvenmezdim," diyor.

"Çok az inancın var, Red."

Mağazada, kahve otomatından aldığım suyla iki strafor kaseye ramen noodle doldurmamı izliyor. Ona istediği her şeyi benden almasını söyledim.

"Bir şey var mı?"

Centilmen olmaya çalışıyorum. O bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyor. Gözlerinde bir parıltı var ve başımı sallayıp meydan okumayı kabul ediyorum.

Getir onu, Red.

Tezgâhın yanında onu bekliyorum ve ön kapıdaki güvenlik aynasından onu elinde bir sepetle, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi reyonları incelerken görüyorum. Sonunda bana katılması beş dakika sürüyor, sepeti Pringles ve diğer rastgele atıştırmalıklarla dolu. Yiyecek ve içecek alıyor, başka bir şey almıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Hepsi bu mu?"

Sepeti tezgâhın üzerine bırakıyor ve yanındaki güneş gözlüğü rafını çeviriyor. "Kendimi Marilyn Monroe gibi hissediyorum" dediğinde parlak kırmızı, yıldız şeklindeki camlar burnunun köprüsüne oturuyor. Ve sonra kıkırdıyor.

Nefes

nefese.

Husky.

Sadece *biraz* çekici.

Ona aptal gibi görüldüğünü söyledim.

Yorumumu görmezden gelip tezgâhın arkasındaki adama döndü. "Ve prezervatifler. İki on iki paket. Ve kayganlaştırıcı da." Göğsüme vurdu. "Bu beni ıslatmakta zorlanıyor."

Başımı sallıyorum ama kazanmasına izin vermeyeceğim. "Bana fazladan üç şişe kayganlaştırıcı versen iyi edersin," diyorum adama. "Hiç Büyük Kanyon'u gördün mü dostum?"

Adam sanki her gece bu kadar aptallık görüyormuş gibi sıkılmış bir halde konuşmalarımızı izliyor. "Şahsen değil."

"Vajinası böyle bir şey işte: kuru, devasa bir boşluk deliği." "Yani... dört şişe kayganlaştırıcı mı?"

Başımı salladım. "Teşekkürler."

"Ve bu," diyor, devasa eteğinin bir yerinden bir dergi çıkararak: *Shemale Playboy*. "Onu sertleştiren tek şey bu."

Kamyonetime binip oturmaya başladık, ben yemeğimizi aramızda paylaştırırken bacaklarımız kenardan sarkıyor. Hâlâ o aptal gözlükleri takıyor, yüzü önümüzdeki boş otoparka dönük. "Biliyor musun, başka bir erkekle bu romantik olarak algılanabilir." derken bacaklarını ileri geri sallıyor.

Ama ben onun için başka bir adam değilim. Beni tanıyor, ya da en azından benimle ilgili önyargılı düşüncelerini. Benden nefret ediyor. Ondan nefret ediyorum. Ve bunu hatırlıyorum.

Kaseyi ona uzattığımda, ağzıma bir çatal dolusu erişte attığımda ve "Romantizm öldü, Red. Beklentilerini düşür."

"Bana Red demeyi kes."

"Neden?"

"Çünkü benim için bir evcil hayvan adın olması çok ürkütücü. Ben sevmiyorum."

o."

"Sen nasıl istersen, Red."

Titriyor, ellerini çıplak kollarında gezdiriyor. Tırnakları Boyalı ama parmakları her boyda, her stilde ve her renkte yüzüklerle kaplı.

"Çirkin kazağın nerede?" diye

sordum. "Partide bırakmış

olmalıyım."

"Geri dönüp onu bulmak ister misin?"

"Hayır. Eminim bana geri dönmenin yolunu bulacaktır."

"Çünkü kimse böyle korkunç bir şeyi sahiplenmek istemiyor."

"Pislik herif," diye mırıldanıyor, kollarını tekrar ovuşturarak. Çok küçük, çok kompakt görünüyor. Onu ikiye bölebilirim...

Bu düşünceden içtiğim otu sorumlu tutuyorum ama belki...

Sadece *belki*.

"Gecenin geri kalanında yapmayı planladığın şey bu mu?" diye soruyor.

"Hemen hemen. Neden? Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Dışarıda bir şeyler kırarsın diye

düşünmüştüm." "Ben şiddet yanlısı biri

değilim."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Ve sonra yine sessizlik ve ben sessizliğin büyük bir hayranı değilim, hiç olmadım. Gevezelikten de pek hoşlanmam, bu yüzden zamanımın çoğunu kulaklıkla geçirmeyi tercih ediyorum, müziğin kulak zarlarımı öldürdüğüne şüphe yok. Ama bu gece kulaklığım yok, ihtiyaç duymayı da beklemiyorum. Ben kabine girip müzik dinlerken onu kamyonetimin arkasında oturmaya bırakabilirim. Muhtemelen beni takip edecektir ve belki bu o kadar da kötü olmaz, ama o küçük alanda sadece onunla birlikte olmaktan hoşlanmıyorum, aramızda tampon yok. O bir *kız*, bu da uğraşmak istemediğim şeyler hakkında konuşmak isteyeceği anlamına geliyor: *duygular* ve boktan şeyler. Bunun yerine sessizliği bozup "Buraya ne zaman taşındınız?" diye sordum.

"Mezun olduktan hemen sonra. Diplomayı elime aldıktan bir saat sonra otobüse binmiş buraya geliyordum."

"Öyle mi?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek soruyorum. "Neden kaçıyorsun?" Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bana bakıyor. "Hiçbir şey."

"Tamam, peki... *nereden* kaçıyorsun?"

"Raleigh."

Kaşlarım kalkıyor. "Ve sen de bu bok çukuru kasabaya mı taşındın? Kesinlikle bir şeyden kaçıyorsun," diyorum başımı sallayarak. "Başka bir açıklaması yok."

"Burayı neden sevdiğimi biliyor musun?" diye sorarak konuyu değiştiriyor. "Neden?"

Gökyüzünü işaret ediyor. "Yıldızlar burada daha güzel." "Saçmalık, buraya yıldızlar için taşındınız."

"Hayır, sadece fark ettiğim bir şey."

"Yıldızlara bakarak çok zaman geçiriyor musun?"

Omuz silkiyor, boş kâsesini yanına koyuyor ve bana dönüyor. "Buraya tek başıma, tek bir bavulla geldim ve daha önce hiç görmediğim bir eve taşındım. Burada kimseyi tanımıyorum, burada kimse *değilim*, bu yüzden evet, yıldızlara bakarak çok zaman geçiriyorum. Gökyüzünün bu kadar geniş olduğunu fark etmemiştim. Eve döndüğümde çok fazla ışık vardı, çok fazla şey oluyordu, yıldızlar buradaki gibi görünmüyordu... çok parlak ve *güçlü*. Ve bu sadece ana caddeden ve arka bahçemden. Buralarda kilometrelerce uzakta hiçbir şey olmayan bir yer bulup yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünün altında durmayı çok isterdim..." Orada duruyor, gözleri açılıyor. "Tamamen saçmalıyorum."

Derin nefes aldım, şimdiki zamana geri döndüm. Çünkü kaybolmuştum, onun sözlerinde, sesinde boğuluyordum. *Ne oluyor lan?* Ağır bir nefes aldım, dünyayı onun gözlerinden görmeye çalıştım. Sonra bakışlarımın onunkilere yerleşmesine izin verdim.

Bir saniye. İki saniye.

"Yıldızları görmek ister misin, Red?"

"Neden?" diyor, hafif bir gülümsemeyle. "*Göstermek* istiyorsun yıldızlar mı?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LOGAN

AUBREY yıldızları görmek istiyor ve sesinde duyduğum acı, özlem ya da her neyse, ona istediğini vermek istememe neden oluyor ve ben de onu hiçbir kızı götürmeyeceğime yemin ettiğim bir yere götürüyorum.

Araba sürerken tamamen hareketsiz, soğukkanlı bir şekilde oturuyor. Ancak arazinin çitlerine vardığımızda ve ben kapıyı açmak için dışarı atladığımda kendine gelmeye başlıyor. Kamyona geri döndüğümde, dar patikadan aşağı inerken göz ucuyla onu izliyorum. Her şeyi aynı anda algılıyor gibi görünüyor. Önce ağaçları, sonra alacakaranlık ışığının altında gizlenmiş yeşil çimenlerin açık alanını, ardından göldeki dalgalanmaları. Su görüldüğünde daha yüksekte oturuyor, gözleri genişliyor, dudakları hafifçe aralanıyor.

Bir an için, sırf bu manzarayı ilk kez deneyimleyebilmek için onunla yer değiştirmek istiyorum. "Çok güzel," diye fısıldıyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum. Bu dünyada içinde gerçek güzelliği barındıran birkaç şeyden biri. Bir yatak, bir buzdolabı, birkaç palet ve -Lachlan birkaç ay önce odamı karıştırıp zulamı bulduğundan beri- tüm otlarımı sakladığım bir kasa içeren yarı yaşanabilir bir alana dönüştürdüğüm eski bir nakliye konteyneri olan "barakama" uğruyorum.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Burası değil." Evimin genel yönünü gösteriyorum. "Ana ev orada bir yerde."

"Yani... ne? Burası senin *seks yuvası* mı?"

"*Seks* odam mı?" Kıkırdarak tekrarlıyorum.

"Burası kızları sevişmeye götürdüğünüz yer mi? Bu biraz iğrenç."

"Burası bir seks yuvası değil." Arabadan inerken başımı sallıyorum ve onun beni takip edişini dinliyorum. "Ve hayır. Kimse varlığından bile haberdar değil, bu yüzden

kimseye söylemedin."

İşaret parmağıyla kalbinin üzerine bir çarpı işareti koyuyor, sonra etrafımızda biraz dolaşıp etrafımızdaki alanı inceliyor. Kulübenin yanı sıra, motoru olmayan eski bir kamyonetim ve birkaç dört tekerlekli aracım var. Zaten kızıl olan saçları batan güneşin altında alev almış közler gibi parlıyor. Dört tekerlekliilere doğru yöneliyor, parmakları gidonlara vuruyor. "Bunlar senin mi?"

"Evet."

"Daha önce hiç binmedim." "Büyük şehir kızı."

Gülümsüyor. "Küçük taşralı çocuk." Sonra uzun eteğinin kenarlarına tutunuyor ve kalkıyor, kalkıyor, kalkıyor. Siyah, deri savaşı botları, soluk bacaklar, kavramak için yapılmış kalın uyluklar.

Sikeyim.

Dört tekerlekli arabaya biniyor, eteği kalçalarının etrafında toplanıyor ama yine de en mahrem yerlerini saklıyor. "Vroom vroom," diye homurdanıyor ve ben kendimi gülerken buluyorum. Ona değil. Ama onunla *birlikte*. Bana sırtırken omuzları kalkıyor. Sonra kendini durdurmak istercesine alt dudağını ısıyor, sanki bana yönelttiği bu tepki bir hataymış gibi. Bir hata. Kontrol edilemeyen bir duygu. Gözleri artık yeşil değil, neredeyse batan güneşin aynadaki görüntüsü.

Kamyonetimi tekmeledim. "Gezintiye çıkmak ister misin, Red?" "Neden? Beni gezdirmek mi istiyorsun, Lo?"

"Lo?"

"Bana Red deyip duruyorsun, ben de sana Lo diyeceğim."

"Lo, ha?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Başını sallıyor.

"Eğer gezintiye çıkarsak, kirleneceksin." dedim.

"Kirlenmek umurumda değil."

Şimdi tepkimi saklamaya çalışan benim. "Benimle flört mü ediyorsun, Red?"

"Siktir git. Seni itici buluyorum, Lo."

Ona sahip olduğum tek kaskı uzattım. Kasksız iyi olup olmadığımı sordu. Ona bu mülkü gözlerim kapalı sürebileceğimi söylemiyorum. Onun yerine kaskı takmasına yardım edip çenesinin altından geçiriyorum. "Sıkı tutun, tamam mı?"

Başını sallayarak bana yer açmak için birkaç santim geriye kayıyor. Elleri kalçalarımaya yerleşiyor, yumuşak, sıcak, *narin*.

Omzumun üzerinden tekrar ediyorum, "Sıkı tutun dedim."

Kollarını bana doluyor, o kadar sert sıkıyor ki karnımın derinliklerinden bir nefes vermeye zorluyor.

"O kadar da sıkı değil. Tanrım."

"Bunu daha önce hiç yapmadığım kısmını kaçırdın mı?!"

İç çekerek kollarını önüme çekiyorum ve ellerini omuzlarıma yerleştiriyorum. "İşte böyle. Sakın bırakma."

ÇİĞLİKLARI SAĞIR EDİCİ AMA BENİ KORKUTUP KENDİSİNİ ŞEYİN ÜZERİNDEN ATTIRACAK Ş E K İ L D E DEĞİL. Heyecan verici, neredeyse *tatmin edici* ve ardından gelen kahkahalar da aynı etkiye sahip. Çamur tekerleklere takılıyor, etrafımıza sıçırıyor ve yanağını sırtıma daha sıkı bastırarak bir çığlık atıyor. "Durmamı ister misin?" diye bağırıyorum.

"Asla olmaz!" Omuzlarıma daha sıkı kavırıyor. "Daha hızlı git!"

Onun yerine yavaşlıyorum ve durduğumuzda yüzünü görebilmek için etrafımda dönüyorum. "Birkaç numara görmek ister misin?"

Koltuğun üzerinde zıplarken gözleri açılıyor. "Neden? Bana bazı numaralar mı göstereceksin?"

Kulaktan kulağa sırtıyorum, onun heyecanı benim de heyecanlanmama neden oluyor. Sonra uzanıp yanağındaki çamuru siliyorum.

Burnunu kırıştırarak elimi geri itiyor. "Benimle flört etmeyi bırak."

Bir kıza iyi vakit geçirtmekle ilgili söylenecek bir şey var. Ve *sadece* kamyonetimin arkasında demek istemiyorum. Gerçi o da var. Ama cidden, Aubrey'nin *daha fazla, daha hızlı, daha sert* yorumları arasında gülmesini ve ciyaklamasını dinlemek seksle karşılaştırılabilir. Hatta daha iyi bile olabilir. Belki de doğru düşünemeyecek kadar sarhoşumdur. Çünkü kolları *bana* sarıldığında, sıkıca kavradığında, onu güvende tutmam için *bana* bağımlı olduğuunda... Bu...

Beklenmedik bir zevk.

İlaçsız bir kafa.

"İslanmak mı istiyorsun?" Motoru biraz daha hızlandırarak bağıyorum.

Motorun sesleri, altımdaki titreşimleri arasında bile yavaş kıkırdamasının bir kahkahaya dönüştüğünü duyabiliyorum. "Sana benimle flört etmeyi bırakmanı söylemiştim!"

"Senin pis bir aklın var, Red." Ve bir yanıt beklemeden, tam bir seksen yaptım ve göle doğru yöneldim. Suyun içinde fazla uzaklaşmadan tekrar ciyaklamaya başladı, küçük göğüsleri sırtıma bastırıyordu. Gülüyor ve sesi küçük kardeşimin sesine benziyor - onu bu şeye bindirdiğim zamanlardaki gibi - kendi başına binmeyi öğrenecek kadar büyümeden önce. Güneş neredeyse batmak üzere ve ne kadar zamandır burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

Bir süre sonra hava sürmeye devam etmek için çok karanlık olmaya başladı ve ben de isteksizce bizi kamyonetime geri götürdüm. Motoru durduruyorum, önce iniyorum ve sonra kaskını çıkarışını izliyorum. Ayakkabıları, baldırları, kalçaları kir içindeydi. Hatta kalçalarına doğru kıvrılan eteğinde bile. Dört tekerlekli araçtan atlayıp saçlarını savurduğunda savaş botları güm diye yere çarpıyor. Bir şampuan reklamının seçmelerine ya da berbat bir porno filmin çok kötü bir başlangıcına benziyor. "Bıraktığın için teşekkürler," diyor ve kaskı bana geri uzatıyor. Kaskı yanımda tutuyorum, ellerimi meşgul ediyorum, çünkü dik durmasına rağmen eteği sırlıklam olmuş ve yerinden kıpırdamamış. Bacaklarına tekrar bakıyorum: pürüzsüz ve-"Sapık!"

İnkâr etme zahmetine girmeden kıkırdıyorum. "Kıyafetlerin mahvolmuş." "Çamaşır makinelerini bu yüzden icat ettiler."

Uzanıp saçının bir teline dokunuyorum. "Her tarafın kir içinde." Gülümsemesi kırılıyor ve bunun gerçek olduğunu söyleyebiliyorum. *Hakiki.*

"Ve bu, benim aptal arkadaşsıyım..." diye başlıyor, yaklaşarak, "...işte bu yüzden

göllerini icat etti."

Ve sonra soyunuyor. Ya da ben soyunuyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, belki hayal görüyordumdur diye kafamın güzelliğinin geçmesini bekliyorum. Ama hayır.

Ayakkabılarını çıkar.

Üstünü çıkar.

Eteğini çıkar.

Ta ki önümde iç çamaşırlarıyla durana kadar. *Eşleşen iç çamaşırı*. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. "Üzerindekiler tek boynuzlu atlar ve gökkuşakları mı?"

"Kapa çeneni! Çok

şirin." "Eğer on

yaşındaysan, belki."

"Ama parıltı da var!" Göğüslerini işaret ediyor.

Gözlerimi daha da kısıyorum. "Ben sim falan

görmüyorum, Red."

Bir adım daha yaklaşırsam neredeyse ona dokunabilirim. Ama o bana doğru hareket etmiyor; onun yerine ters yöne doğru koşmaya başlıyor. Göle doğru. Ve kız düşündüğüm kadar deli olabiliirdi. Benim kadar deli. "Geliyor musun?" diye omzunun üzerinden bağıyor.

Tanrım, umarım öyledir. Şu anda değil tabii ki ama belki bu gece. Ve belki onun içinde.

Eğer

şanslıysam.

Ya da şanssız.

Lanet olsun.

Aklını başına topla, Logan!

Kafamı dağıtmak ya da belki daha fazla sis yaratmak için bir cigara daha yakıyorum. Söndürmeden önce sadece birkaç nefes çekiyorum ve sonra gömleğimi ve kot pantolonumu çıkarıp ikimizin de kıyafetlerini kamyonetimin kasasına atıyorum. Sonra Çılgın'a doğru koşuyorum, kahkahaları kulaklarımı doldurduğunda gülümsüyorum. Beline kadar suya girmiş, etrafa su sıçratıyor, daireler çiziyor. Kız sanki beş yaşıdaymış ve hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi davranıyor. Neredeyse ona yetişmek üzereydim ki, farkına vardığım şey beni bir şimşek gibi çarptı. "Hey. O ekstaziyi aldın mı?"

Hemen dönmeyi bırakıyor ve bakışlarını üzerime diyor. "Hayır. Çöpe attım. Onu almayı *planladığımı* hiç sanmıyorum. Neden?"

"Hiçbir şey."

"Neden?"

"Sen sadece... gibi... gibi davranıyorsun..."

"Ne gibi, Logan? *Eğleniyormuşum* gibi mi?"

"Sanırım."

"Bunun nesi yanlış?"

"Çünkü benimlesin. Beni *küçümsüyorsun*."

"Hayır, küçümsemiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Başını sallıyor, ıslak saç telleri omuzlarına dökülüyor. "Seni tanımıyorum bile." Elleri yine bir o yana bir bu yana hareket ediyor, sıvı mavinin dalgaları bana doğru ilerliyor. Birden durdu, gözleri irileşti. "O ses de neydi öyle?"

AUBREY

Sesi kelimelerle tarif edemem ve kesinlikle taklit edemem ama korkunç. O kadar korkunç ki hala botlarımı giyiyor olsaydım içinde titriyor olurdum. Sikerler. Titriyorum. Logan da sanki bir şeyler duyuyormuşum gibi bana bakıyor. "Ne sesi?" diyor, burnunun ucuyla bana bakarak.

"Duymadın mı?"

"Kafayı mı yedin?"

"Ben-" Ses tekrar geliyor, bir ciyaklama ya da homurdanma gibi. "Kahretsin, işte yine!"

"Bir bok duyamıyorum, Red."

Aklımdan olabilecek en kötü düşünceler geçiyor. Mesela, öleceğim. Ya da, daha az uç, ama aynı derecede korkutucu: Logan'ın gerçekten bir seks mağarası var ve orada bağlı, elleri ve gözleri bağlı bir kız var.

Arkamda bir yerden bir ciyaklama sesi daha geliyor ve tüylerim diken diken oluyor. O odada bir kız olması umurumda değil. Şu anda tek umudumun o olduğunu hissediyorum. Ona doğru koşuyorum, kollarımı boynuna doluyorum. "Bu da ne böyle?"

LOGAN

"Hiçbir şey duyamıyorum," diye yalan söylüyorum. Çünkü her ne kadar onu rahatlatmak istesem de, bu kadar yakın olmak daha çok hoşuma gidiyor. Soğuk suyun içinde bile çok sıcak hissediyor. Kendime onun sadece bir kız olduğunu hatırlatıyorum. Her kız gibi. Ve vücudumun onun bana doğru bastırılmasına verdiği tepki konusunda kafamın karışmasına hiç gerek yok,

göğüsleri göğsüme, kolları boynuma, bacakları gövdemin etrafına, nefesi kulağıma, aletim ona-

"Logan!"

"Ne?"

"Bu da ne?" Titriyor. Ya da belki korkudan titriyor. Bilemiyorum. "Ses gittikçe yükseliyor. Suyun içinde bir şey mi var?"

Ellerim onun sırtından aşağıya, daha aşağıya indiğinde kendi akıllarına sahipler.

Aşağı.

Aşağı.

Ta ki kışını avuçlayana kadar, ve *Tanrım*. Bu kış hangi cehennemde saklıyordu?

"Logan!"

"Ha?" Yüzüne bakabilmek için arkamı dönüyorum ama gözlerim doğrudan göğüslerine gidiyor ve yalan söylemiyordu: *sim*. Sütyeninde ve muhtemelen külotunda sim var ve ikisini de lanet olası dişlerimle çıkardığımı hayal ediyorum.

"Suyun içinde, Logan!"

"Neymiş o?"

"Bu sesi her ne çıkarıyorsa! Bir canavara benziyor! Ya da bir uzaylı. Lanet olsun! Bunu nasıl duymazsın?" Yüksek sesle fısıldıyor ve bu kısmen sevimli, kısmen *aptalca*.

"Duyuyorum," diye fısıldıyorum. "Sanki... sanki... domuz ciyaklaması gibi bir şey."

"Evet!"

Bu oyunu sonsuza kadar oynayabilirim: sırf bana olduğu gibi tutunmaya devam etsin diye neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmak. Ondan hiç hoşlanmıyormuşum gibi davranmak. "Logan." Adımı dört tekerlekli arabada bana tutunduğu gibi söylüyor; sanki bana güveniyormuş gibi. Sanki onu kurtaracak kişi ben olacaktım gibi.

Bu duygudan nefret ediyorum.

Kanıma karışmasını istediğim kadar.

"İyisin," diye fısıldıyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırabilmek için yer değiştiriyorum. Bu, bir elimi kışından uzaklaştırmak anlamına geliyor ama... babamın dediği gibi: bazen hayatta fedakârlık yapman gerekir. Yüzünü daha net görmek bir fedakârlık değil. *Hiç de değil*.

Yumuşamışsın, Logan Preston.

Aslında, ben sertleştim.

Ve şimdi iç diyaloglar yaşıyorum ve o bağılıyor, "Neden şu anda çıldırmıyorsun? Ölebiliriz! Bu çok boktan bir *Lost* olayı ve sen orada sakince duruyorsun ve... *ereksiyon* mu oldun?"

"Kapa çeneni!"

"Logan!"

"Ne?!" Tekrar kıcını tuttum, boynuna sarıldım.

"Kes şunu!"

Saçlarını kokluyorum. "Neden böyle kokuyorsun?"

"Ne gibi?"

"Yaz gibi mi?"

Aubrey saçımı çekiştiriyor. Sertçe. O kadar sert ki ciyakladım. Yine domuz homurtusu.

Gözlerinin benimkileri almasını izliyorum, soldan sağa, sağdan sola. İç çekiyor. "Şu anda kafan ne kadar güzel?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap

veriyorum. "Çok mu?" Domuz

homurdanıyor.

Kıç kapma.

Kafa dönüyor.

"Logan!"

Zihin

bulanıklaşır.

Kıç sıkar.

Summer

kokluyor.

"Logan!!!"

"Tanrım! Ne?!"

"Ne. Ne. Bu. Lanet. Ses mi?!" "Sakin

ol, olur mu?"

"Nasıl rahatlayacağım?" Vücudumdan aşağı iniyor ve ben anında onun sıcaklığını özliyorum.

Ellerime su alıp yüzümü yıkıyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum.

"Sadece tavuk."

"Tavuk da ne?" "Evcil

domuzumuz."

"Evcil hayvanınız ne?"

Gözlerimi devirerek, "Al bakalım, Tavuk Tavuk" diye mırıldandım. Bir süre sonra Tavuk yanıma sokuluyor ve burnunu elime sürtüyor. "Bizi duymuş ve ne olduğunu görmek istemiş olmalı." Başını okşuyorum. "Sana zarar vermez."

Aubrey o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, bakışlarımı domuzdan ayırıp hala orada olduğundan emin olmak için ona bakmak zorunda kalıyorum, sadece Mary'nin neden olduğu zihnimin bir ürünü olmadığından emin olmak için.

"Pasif içicilikten kafayı bulabilir miyim?" diye yavaşça soruyor. "Evet. Neden?"

"Çünkü şu anda, lanet olası bir gölde yüzen Tavuk adında dev bir domuz görüyorum ve sen onu bir köpekmiş gibi okşuyorsun."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Onu Mayhem olarak aldım." "Mayhem mi?"

"Bir şaka. Kardeşim Leo üniversiteye gittiğinde onun içindi. Onu yurduna gönderdim. Oyuncak domuzlardan biri olması gerekiyordu, biliyor musun? Minik olanlardan? Sanırım yanlış sipariş etmişim. Her neyse, Leo bu küçük adama bağlandı ve oda arkadaşıyla birlikte onu saklayabildikleri kadar sakladılar. Sonra büyümesinin durmayacağını anladılar ve onu buraya getirdiler. Arazide dolaşmasına izin veriyoruz. İsteddiği gibi gelip gidiyor."

Aubrey boğazının derinliklerinden alçak sesle ve yavaşça gülüyor. "O bir canavar, Lo."

"Evet, ama bir süredir Leo'yu ebeveyni olarak görüyor, o yüzden kardeşim gibi kocaman bir yumuşaklık." Chicken'ın burnunu tekrar elime sürmesine izin verdim. "Değil mi dostum?"

Aubrey yaklaştıkça su kayıyor. "Yani o gerçek mi? Hayal görmüyorum değil mi?"

Ben *oink*.

Tavuk geri dönüyor.

"Duyduğun ses buydu, değil mi?" diye soruyorum. Aubrey başını sallıyor. "Onu sevebilir miyim?" Gülümsemem aptalcaydı. "Elbette."

AUBREY

Bir, iki saniye tereddüt ediyorum ve sonra iki elimi de açarak onlara doğru ilerliyorum. Chicken'ın yüzünü avuçluyorum ve domuz memnuniyetle homurdanıyor. "İşte bu

en çılgın gece" diyorum. Kıkırdıyorum. Gülümsüyorum. Sonsuza kadar hissettiğimden daha fazla.

"Bana mı söylüyorsun?" diye cevap veriyor.

Sinirlerimi ve gururumu yutuyorum. "Ciddiyim Logan." Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Seninle bu kadar eğlenebileceğimi hiç düşünmemiştim." Yalan söylüyorum. Gerçek şu ki, *biliyordum*. Biliyordum çünkü geçmişte, birlikte olduğumuz zamanlarda, her gülümsemeyi, onun iğnelemelerine her küçük kıkırdamayı, Joy'un nefesini kesen yorumlarına her beşlik çıkmayı, onun filtresinin nerede olduğunu merak etmeyi tutmak çok zordu. Filtreler, hayatlarını diğer insanları etkilemeye çalışarak geçiren insanlar içindir. Evet, görgü kuralları, nezaket, genel ahlak vardır. Ama Logan bunların hepsine sahip. Sadece aklından geçenleri söylemekte bir sakınca görmüyor.

Logan bakışlarını indirir, Chicken'a odaklanır. "Hisler karşılıklı, Red."

"Yani..." Chicken yanağını elime sürttüğünde gülümsemem genişliyor.

"Ateşkes ilan edelim mi, sen ve ben?"

Dudaklarını yalıyor, cevap vermesi çok uzun sürüyor. "Kulağa hoş geliyor."

Boğazımı temizliyorum, etrafımızdaki muhteşem manzaraya bakıyorum.

"Peki... bana neden kızları buraya getirmediğini tekrar söyler misin?"

"Çünkü burada hiçbir şey yok."

"Bundan emin değilim," diyorum ona dürüstçe. "Sen varsın, dört tekerlekli araçlar var, toprak var, göl var ve... ve bir *domuz* var."

Şimdi ikimiz de Chicken'ı okşuyoruz, onu dikkat dağıtıcı olarak kullanıyoruz, böylece birbirimize bakmak zorunda kalmıyoruz. Sessizlikle dolu bir sonsuzluk geçiyor ve hiçbir şey söylememeliydim çünkü şimdi her şey çok gerçek geliyor. Çok çiğ. Çok çıplak. Ama sonra dedi ki, "Benim gibi erkeklerden hoşlanan kızlar iki nedenden ötürü bu işin içindeler."

Ona bakıyorum. "Seks ve para mı?" "Ding, ding."

"Ve ikisini birden mi teklif ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Birini teklif ediyorum."

"Seks mi?"

"Kazanan, kazanan." Cevabındaki ton, konuşmadan sadece birkaç saniye önce hissettiğim kadar gerçek, çiğ ve çıplaktı ve merak ediyorum... *kabadayılığın altında ne var, Logan Preston?*

"Onlar için çok yazık," diyorum, gözlerimiz buluşuyor. "İçimden bir ses senin sunacak daha çok şeyin olduğunu söylüyor, Logan."

Bakışlarını benimkilere kilitliyor, neredeyse meydan okuyor. Muhtemelen utanmamı, sözlerimi geri almamı bekliyor ama ben de tıpkı onun gibi aklımdan geçeni söylüyorum. Gerçeği. Çenemi kaldırıyorum, utanmadan, önce onun çatlaması için cesaret ediyorum.

Yapmıyor. Onun yerine bir adım daha ileri gidiyor, bir adım daha yaklaşıyor, o kadar yakınlaşıyoruz ki her nefes verişini duyabiliyorum. "Hey, Red?"

"Evet, Lo?"

"Yukarı bak."

Gözlerimi ondan ayırıyorum ve sonra yavaşça başımı arkaya eğip üzerimizdeki gece göğüne, atmosferi aydınlatan yıldızlara bakıyorum. "Vay canına," diye fısıldıyorum.

"Evet," diye kabul ediyor, ama bakışlarımı onunkilere indirdiğimde *Ben..*

Sanki bana daha önce hiç bakmamış gibi.

OceanofPDF.com

LOGAN

Ben havlu almak için kulübeye girerken AUBREY kamyonetimin yanında bekliyor. Mümkün olduğunca kurulanıyoruz ve yaz gecesinin gerisini halledeceğini varsayıyoruz. Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyor ve ben de alet çantamdan bir battaniye alıp kamyonetin kasasına otururken gelişigüzel bir şekilde omuzlarına yerleştiriyorum. "Bu battaniye beni hamile bırakır mı?" diye soruyor.

"İhtimaller yarı yarıya."

Buna gülüyor ve ben de büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum, tıpkı sürücü eğitiminde gösterdikleri filmler gibi: bir araba kazasının ağır çekimi, tam çarpma noktasında.

O sadece benim için bir kaza. Benim kişisel felaketim.

Ayağıyla bacağıma vuruyor. "Battaniye için teşekkürler."

"Bir şey değil."

İkimizin de üzerinde hâlâ iç çamaşırları var ama ikimizin de umurunda değil.

Sonunda sırt üstü yatıp gökyüzüne bakıyor. Ama... daha önce hiç yıldızlara bakmamamın bir nedeni var. Bok gibi sıkıcı ve çok fazla enerjim ve *kafa karışıklığım* var ve sessizliğin bu iki şeye de yardımcı olmadığı kesin. Bunu bir şekilde hissetmiş olmalı, çünkü "Sıkıldın mı?" diye soruyor.

"Birazcık." Özür diler gibi. "Biraz müzik açmamın sakıncası var mı?"

"Lütfen yapma," diye

inliyor. "Neden?"

Yine kendi kendine gülüyor, sanki benim bilmediğim bir şaka varmış gibi.

"Neden gülüyorsun?" Gözdağı vermek için gözlerimi kısarak onun üzerinde geziniyorum.

"Müzik zevkin berbat, Lo."

"Öyle değil!" Savunmaya geçer gibi söyledim. "Nereden biliyorsun ki?" "Çünkü arabanda ne çaldığını duydum."

"Ve?"

"Yemin ederim çaldığın bir şarkı vardı ve sözleri taşaklarım, *taşaklarım*, *koy onu göt deliğine* şeklindeydi" demeden önce kahkahasını hafifletiyor.

Yüzümü asmamaya çalışıyorum. "Bunun nesi yanlış?"

"Pek çok şey!"

Telefonumu elime alıyorum, alet çantamda sakladığım Bluetooth hoparlörlerden şarkıyı çalıyorum ve Aubrey göz devirmelerden kıkırdamalara geçerken sözleri iğrenç bir şekilde yüksek sesle söylüyorum.

"Bu müzik *değil*," diye uyarıyor. "O zaman siz neyi müzik olarak görüyorsunuz?"

Telefonumu elimden alıyor ve başparmaklarının ekran üzerinde hızla hareket edişini izliyorum. Bildiğim bir şarkıyı seçiyor. Sevdiğim bir şarkı. Bunu ona söylemiyorum. Otis Redding mırıldanıyor, sesi yatıştırıcı, sözleri Aubrey'i bir mil kadar aşağıya, rıhtıma götürme isteği uyandırıyor, böylece sözleri yaşayabiliyoruz.

Telefonumu göğsüne bastırarak tekrar uzanıyor. Gözleri kapalı, artık yıldızlardan etkilenmiyor, ayağı altındaki metale vuruyor, vuruyor, vuruyor. Senkronize bir şekilde ıslık çalıyor ve ben de soruyorum, "Demek klasikleri seviyorsun, ha?"

Başını yana eğiyor, gözlerini benimkilere dikeyyor. "Bu şarkıyı biliyor musun?"

Başımı salladım. "En sevdiğim şarkısı 'These Arms of Mine'."

"Aman Tanrım! Buna bayıldım," diyerek aceleyle telefonumu bana uzattı. "Benim için çal."

Şarkıyı bulup çalmaya başlıyorum. Gözleri tekrar kapanıyor ve şöyle diyor: "Bu tür müzikte çok masum bir şey var. Hızlı ritimlerden, otomatik ayarlardan ve küfürlü sözlerden önce... kelimenin tam anlamıyla bir insandan diğerine yazılmış bir aşk mektubu. Dinleyin..." Duraksıyor, Otis'in sözlerinin sessizliği doldurmasına izin veriyor. "Kolları onsuz yaşayamaz. Onun *kolları*, Logan. Tanrım, neler vermezdim..." diye devam ediyor.

"Ne için ne verirdin? Bir erkeğin senin için böyle hissetmesi için mi?"

"Bu çok mu yanlış?"

Omuz silkiyorum. "Yani, artık böyle bir şey beklemek gerçekçi değil, Red. Kız arkadaşına bir letterman ceket verip, ondan "-Havadan alıntı yapıyorum -'go steady' bitti."

"Demek romantizm gerçekten öldü, ha?"

"Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama evet, öyle."

Bir süre sessiz kaldı ve ona baktığımda karnının üzerinde duran ellerine bakıyordu. "Özür dilerim." dedim. Çünkü az önce köpeğini ezmişim, tüm umutlarını ve hayallerini mahvetmişim gibi hissediyorum.

"Dürüst olduğun için

mi?" "Sanırım."

"Üzgün olmana gerek yok."

Sonra yine sessizlik oluyor ve ben nasıl davranacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O zaman ayağa kalkıyor, aramızdaki duman şeridi yüzünden onu görüşüm bulanıklaşıyor. "Paylaşmak ister misin?" diye sordu.

Gözlerim açılıyor - bu kadar uçmuşken açılabilirdi kadar. Bunu yapmamalıydım ama o kendi halinde biri ve bu yüzden ona uzatıyorum, baş ve işaret parmaklarının arasına almasını izliyorum. Dudaklarına yapışıyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor, içine çektiğinde dudaklarını büzüyor ve sonra-

Sonra öksürerek ciğerlerini boşaltıyor ve ben de sırtını sıvazlayarak benzin istasyonundan aldığımız bir şişe suya uzanıyorum. Esrar hala elinde ve gözleri kızarmış, yaşlarla doluyor ve *ben emiyorum*. Onu uyarmalıydım. Kapağı açtım ve suyu ona uzattım. "İç. Faydası olur." Öksürüyor, öksürüyor ve durmuyor, elleri mengene gibi kollarımı kavlıyor, bir sonraki temiz nefesi için dayanıyor. Bir süre sonra şişeyi elimden alıyor ve küçük kırmızı başlı bir bez bebek gibi başını geriye yatırıp sıvının yarısını içiyor. Hâlâ soluk soluğa ve ne kadar da *tatlı*.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, teller yanaklarındaki gözyaşlarına yapışmış. O dizlerinin üzerinde, ben de aynı şeyi yapıyorum, iki elimle yüzünü tutuyorum. Verdiği her nefes çeneme çarpıyor, sıcak ve davetkâr, "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet," diye nefes alıyor. "Bu kadar sert vurmasını beklemiyordum."

"Hiçbir şeyle karıştırmıyorum; kafayı daha hızlı bulduruyor. Özür dilerim."

Başını ellerimden kurtardı ve kışını topuklarına dayayarak arkasına yaslandı.

Bana esrarı uzatıyor, ben de parmaklarının arasından alıyorum. "Bitirdin mi?"

Tekrar denemek istemiyor musun?"

"Bilmiyorum..." Elleri dizlerinin üzerinde, parmakları açık.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor. "Bana güveniyor musun?"

"En ufak bir şey bile yok."

Sırıttım genişliyor. "Buraya gel."

"Ne?" Gözleri kısıldı. "Hayır."

Etrafından dolanıp elimi başının arkasına koyuyorum. Hızla yer değiştiriyor, dokunuşumdan uzaklaşıyor ve göğsüme bir tokat atıyor. "Tanrım, Logan, sana sakso çekmeyeceğim!"

"Sen bir aptalsın. Daha yakına gel."

Tereddüt ediyor, o an benim rahat edebileceğimden daha uzun sürüyor. Sonunda dizlerinin üzerine kalkıyor, bacakları benimkilere değene kadar yaklaşıyor. Tekrar oturduğunda, esrarı dudaklarımdan arasına alıyorum, ucunu sertçe çekiyorum ve ciğerlerimin derinliklerinde tutuyorum. Bir saniye, iki, sonra öne eğilip alnımı onunkine dayıyorum ve yumuşak, yakıcı nefesimle "Yavaşça içine çek" diyorum.

Başını sallıyor, dudakları mükemmel bir *O* harfi oluşturuyor. Ses yok, ama göğsünün yükselişi var ve geri çekilip Mary'nin bir şerit halinde nefes almasını izliyorum: puslu kaçıışının kaynağı.

Nefesini bıraktığında, duman dudaklarından süzülüyor ve havada süzülüyor, süzülüyor, süzülüyor, rüzgar onu alıp götürüyor. Gözleri kapalı ve fısıldıyor, "Tekrar." Ve kendi yüksekliğimde, dediğini yapıyorum, bu sefer daha da yaklaşıyorum. Elleri bacaklarımdan üzerinde, minik bedeninin ağırlığı üzerime baskı yapıyor ve hiç düşünmeden dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Bir ses çıkarıyor, sanki boğuluyormuş gibi, sanki bu dokunuşa şaşırmış gibi ve inanın bana, hiç kimse benim kadar şaşırmamıştır. Çünkü aramızdaki bağda, güçle karışık yumuşaklıkta tuhaf bir şey var. Sadece elleri, dudakları, nefesleri değil, hepsi üzerimde. Yine karıncalanıyorum, ama bu sefer kafamda ya da kalbimde değil; daha aşağıda, bağırsaklarımda. Midem bulanıyor ve geri çekilip bir darbe daha alıyorum. Bunu onunla paylaşmayacağım. Hepsini kendim için istiyorum. Çünkü zihnim kontrol edemediğim yerlere gitmeye başlıyor.

Mary'nin etkisinin kanıma karıştığını hissettiğimde gözlerim kapanıyor ve başımı arkaya çevirip taksinin arka camına çarpmasına izin veriyorum. Elleri hala bacaklarımda ve dokunuşu sıcak, çok sıcak ve çok güçlü, ve ben

her yerde hissediyorum. *Her yerde*. Aşağıdaki kıpırtı büyümüş gibi geliyor ve uzanıp bileğini buluyorum, çekiştiriyorum ve mırıldanıyorum, "Yaklaş, Red."

"Mmm."

Gözlerim yavaşça açılıyor, önce biri, sonra diğeri. Aubrey beni izliyor, başını yana eğmiş, göz kırptıyor, göz kırptıyor, göz kırptıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Ne yaptığınızı bilemeyecek kadar kafanız mı güzel?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımdaki kuruluğu yalıyorum ve bileğini tekrar çekiştiriyorum. "Ben *her zaman* ne yaptığımı bilirim." Kız kımıldamıyor ve ben de onun direncini bir sırtışıyla karşılıyorum. "Çok inatçısın," diye mırıldanıyorum.

"Çok ukala," diye mırıldanıyor. "Benim için bir tane daha var mı?" "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Ben *her zaman* ne yaptığımı bilirim," diye karşılık veriyor.

Esrarı bir kez daha çekerken gülümsüyorum, parmaklarımdan arasında poponun sıcaklığını hissediyorum, sonra kabinin arkasını itiyorum, nefesimi tutarken ona yaklaşıyorum. Nefes yollarımı kapatmadan önce yavaşça, birazcık bırakıyorum. Kız bir nefes çekiyor ama içine çekecek fazla bir şey yok ve suratını asıyor, sessiz, küçük bir sızlanma sesi çıkarıyor. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Sinirleniyor, hüsrana uğruyor ve her mızımızlanışında daha da tahrik oluyorum. Aramıza bir duman halkası üflüyorum, solunum yollarımı tekrar kapatıyorum. "Ne kadar çok istiyorsun?" Dışarı çıkmayı başarıyorum. Hakaretten bu her ne haltsa ona ne zaman geçtiğimi bilmiyorum ve şu anda umurumda değil.

Kız yemi yuttu, *meydan okumayı kabul* etti ve kucığıma tırmandı. Elleri omuzlarımda ve ağzı benimkine *zar zor değiyor* ve fısıldıyor, "Logan..." Ve sonra.

Sonra dudaklarımdan kenarını yalıyor ve işte o zaman kendimi kaybediyorum. Tuttuğum nefesin neden olduğu baş dönmesi ağzımı ayırmama, onunkine nefes vermeme neden oluyor ve ben *onu öpmekle* meşgul olduğum için dumanı içine alıp almadığını bilmiyorum.

Yavaş ve yumuşak, her dokunuş, her bağlantı kafanın güzelliğiyle yoğunlaşıyor ve ellerim belinde ve Aubrey Whatshername'in inanılmaz kıvrımları var. Ve aynen böyle, bir saniye, belki iki... gitti... kucığımdan ve onu geri getiremeyeceğim kadar uzakta. "Özür dilerim," dedi. "Bunu yapmamalıydım."

"İkimiz de... *Neden?* Az önce ne oldu öyle?"

Sanki *ikimizin* de neredeyse çıplak olduğumuzu ilk kez fark ediyormuş gibi battaniyeyi çekiştiriyor, kendini örtmeye çalışıyor. "Sence bu gece

Beni eve bırakır mısın?" Bana bakmayı reddediyor, ama ben kafam karışmış bir şekilde onu izliyorum, her şeyin ne zaman ters gittiğini anlamaya çalışıyorum.

"Şu anda olmaz," diyorum ona dürüstçe. "Çok ateşliyim. Vızıltının geçmesi için biraz bekle, sonra seni istediğin yere götüreceğim."

Başını sallıyor, kıyafetlerine uzanmaya

başlıyor. "Kırmızı mı?"

"Ne?"

"Uzun zamandır iç çamaşırlarınla duruyorsun. Her şeyi gördüm-"

"Ama şimdi farklı."

Başımı tekrar sallıyorum. "İnan bana, değil."

"Tabii ki değil," diye fısıldıyor ve ben ne demek istediğini anlamıyorum. Cigaranın geri kalanını süpürüp çimlerin üzerine savuruyorum. Dizlerim bükülmüş, ellerim yanlarımda, taksiye yaslanıyorum, gözlerim zar zor açılıyor ve ağırlıksız coşkunun içinde kayboluyorum. Dakikalar birbiri ardına geçiyor. Sessizliği bozmuyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yatağın kenarına yaslanmış, bacakları dışarıda, battaniye onu tamamen örtüyor. Sonunda, sesi alçak, uzak, zar zor duyuluyor, "Daha önce bana neyden kaçtığımı sormuştun..." diyor.

"Evet...?" Gözlerimi kapatıyorum çünkü ona bakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Reddedilmek berbat

bir şeydir. İnkâr

daha kötüdür.

"Hiçbir şey yok derken yalan söylemiyordum. Gerçekten orada hiçbir şeyim yoktu. Babam ben dokuz yaşındayken vefat etti." O zaman gözlerim kendiliğinden açılıyor ve kalbim göğsümün altında çılgınca atıp kaburgalarımın baskı yaparken gözlerimi onunkilere odakladığımdan emin oluyorum. "Bir araba kazası geçirdi. Önce bir ağaca çarpmış. Çarpmanın etkisiyle öldü."

"Özür dilerim," diyorum ona, sesim titreyerek.

Başını sallıyor. "Sarhoştun. Yolda başka kimsenin olmaması tamamen şanstı."

"İyi anlaştınız mı?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kıpkırmızı oluyor ve ona otu verdiğime pişman oluyorum çünkü artık kafası iyi olduğu için mi yoksa istediği için mi açıldığını bilmiyorum. Boğazını temizliyor, ellerine bakıyor ve sanki beni hiç duymamış gibi konuşmaya devam ediyor. "O öldükten sonra her şey değişti. Onun hataları benim hatalarım oldu ve annem - annemi terk etti

bizi Raleigh'e taşıdı, beni devlet okulundan aldı ve evde eğitim verdi. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, sanırım pek çok konuda aynı fikirde olmamamızın bir nedeni de buydu. Lise zamanı geldiğinde, beni bırakması için ona *yalvardım* ve o da kabul etti. Ama lise... lise korkunçtu. İlk yıl tamamen dışlanmıştım. Sanki herkes babamı biliyordu ve insanlar onun yaptıklarını görmezden geliyordu ya da en azından ben öyle sanıyordum. Ama belki de sadece garip biriydim, anlıyor musun? Sanki bende herkese uymayan bir şeyler varmış gibi." Sesi uzak, sanki anılar bir kenara atılmış gibi.

Ona bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylemeliyim.

"Sonra ikinci sınıfta Carter okuluma geldi ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor gibiydi. Çıkmaya başlamadan sadece birkaç hafta önce oradaydı. O benim kalbim, dünyam, her şeyimdi çünkü hiçbir şeyim *yoktu*. Arkadaşım, hobilerim, ders dışı aktivitelerim yoktu. Belki de bu yüzden ona bu kadar aşık oldum..."

"O..." Boğazımı temizliyorum. "Yani, öldü mü yoksa başka bir şey mi? O iyi mi?"

Aubrey gülümsüyor ama üzgün. "Mezuniyetten bir ay önce benden ayrıldı. Çok muhtaç, çok yapışkan olduğumu, onu *çok* fazla sevdiğimi, onun benim gibi hissetmediğini, *asla* hissetmediğini söyledi..." Aubrey omuz silkiyor ve bu basit hareket Carter denen adamın zavallı olduğu kadar acı verici. "O hafta sonu bir partiye gitti ve başka biriyle yattı. Kalbimi kırdı..." Bir kez burnunu çekiyor. "*Beni* kırdı Logan. Ve aynı gece internete girdim, bu kasabayı buldum, bir ev buldum, başvurular yaptım ve büyükannemin mirasının her kuruşunu kullanarak en başında olduğum bu yeni hayata başladım. Yalnız ve korkmuştum. Ve başlangıçta her gün lisenin ilk yılı gibiydi." Çenesi yükseliyor, bakışları benimkini delip geçiyor. "Sonra Joy iş yerime geldi ve birkaç dakika içinde arkadaşı olmak isteyip istemediğimi sordu. Hiçbir numara yapmadı, benim hakkımda en ufak bir ipucu bile vermedi. Sadece benim için o tek kişi olmaya istekliydi ve şimdi... Tanrım, o aptal partiden *seninle* çıktım. Ve seni öptüm. Nasıl bir insan bunu yapar?"

"Aubrey..." Yavaşça, dikkatlice başlıyorum. "Joy ve benim aramda olanların *seninle* hiçbir ilgisi yok. Onun yaptığı şey... Yani, her şey bitti, yani..."

"Bunu şimdi söylüyorsun," diye fısıldıyor.

"Ve bunu sonsuza dek söyleyeceğim. Bunun geri dönüşü yok. Buraya gelene kadar yaşadıkların çok kötü ama dürüst olmak gerekirse, o gün iş yerine Joy'un girmiş olması büyük şanssızlık. Daha iyi arkadaşları hak ediyorsun. Kesinlikle daha iyi bir eski sevgiliyi hak ediyorsun. Sen o partide beni takip etmeden önce senden nefret ettiğime eminim."

Bir kez gülüyor: kalp kırıklığı, rahatlama ve anlam veremediğim başka bir şeyin sesi. "Peki... şu öpücük meselesini bir daha açmasak olur mu?"

"Eğer gerçekten istediğin buysa."

Bir an sessiz kaldı. Sonra: "Ne istiyorsun Logan?"

"Güven bana. Benim *istediğim* ve olması gerektiğini düşündüğüm şey *tamamen* farklı şeyler."

"Peki... ne olması gerektiğini *düşünüyorsun*?"

"Bence giyinelim ve seni eve götürüp kapına kadar eşlik edeyim ve bu gece seni yalnız bırakayım."

Başını sallıyor, yutkunuyor. "Ve... ne olmasını *istiyorsun*?"

"*İstiyorum*... Vücudunun benimkinin altında nasıl hissettiğini bilmek *istiyorum*. İçinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek *istiyorum* ve seni boşalttığımda dudaklarından hangi seslerin döküldüğünü duymak *istiyorum*."

Nefesi kesiliyor ve bacakları da aynı şeyi yapınca battaniye kayıyor. "Sanırım..." Yüksek sesle nefes veriyor. "Sanırım giyinmeliyim ve sen de beni eve götürüp kapıma kadar eşlik etmelisin."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LOGAN

Onun garaj yolunda kamyonetimde oturana kadar saatin ne kadar geç olduğunu FARKINA VARMIYORUM. Göstergedeki saat 2:18'i gösteriyor ve ikimiz de dışarı çıkmak için bir hamle yapmadık. Belki o da benim gibi hissediyordur... gece bitmemiş gibi. Sorun ne? İkimizin de bunu nasıl bitirmek istediğimizi bildiğimizi sanmıyorum.

"Bir sorum var," diyor sonunda.

"Cevaplara sahip miyim bilmiyorum, Red."

"Sen... yani, beni öperken... Joy'u mu düşünüyordun?"

"Sikeyim hayır." Ona döndüğümde başını sallıyordu.

"Benim yerime Joy'u öpmekten bahsetmiyorum ama... intikam gibi bir şey miydi?"

"Kesinlikle *hayır*. Gerçekten mi? Evime geldiğimizden ve sen dört tekerlekli arabanın arkasına bindiğinden beri Joy'u bir kez bile düşünmedim."

Gülümsemesi yavaş ve gerçek. Kendisi kadar gerçek.

"Bu senin için *intikam* mıydı? Eski sevgilinden öç almak için falan mı?" "Hayır," diyor kıkırdayarak. "Ben zaten intikamımı aldım."

"Biriyle yattın-"

"Hayır," diye araya giriyor. "Gece yarısı evine gittim ve arabasını anahtarlardım."

Alay ediyorum. "Amatör."

"Hayır!" Daha sert, daha yüksek sesle kıkırdıyor. "Sırf tuşlamak için tuşlamadım. Gerçekten bir şeyler yazdım."

"Öyle mi? Ne yazdın?"

"Pathetic Dick."

Bir kahkaha patlatıyorum, aramızdaki boşluğu doldurmasına izin veriyorum. "Saatlerdir orada olmalısın."

Onun kahkahası benimkine katılıyor. "Yok artık. En zoru *C'lerdi...* o eğriyi doğru yapmak zordu." Başımı sallıyorum, uzanmamak için direksiyonu tutuyorum, saçlarını kavriyorum ve ağzını kendime çekiyorum. "Bir sorum daha var," diyor ve ben kapıya yaslanıp rahatlıyorum.

"Elbette, ama bundan sonra sana bazı şeyler soracağım."

"Sen..." Dudağını ısırtıyor, yanakları saçlarıyla aynı tonda çiçek açıyor.

"Ne yapayım, Red?" *Lütfen, lütfen, lütfen içeri gelmemi iste.*

"Daha önce yaptığın gibi... kirli konuşuyor musun... umm... sen..."

"Seks yaparken mi?"

"Evet," diyor, gözlerimle buluşmayı reddederek. Omuz silkiyorum. "Bazen."

Başını sallıyor. "Erkek arkadaşım-" "Eski sevgilim," diye araya giriyorum.

Dudağının kenarı eğiliyor ama sonuna kadar teslim olmuyor. "Doğru. *Eski.* Bir keresinde benden bunu yapmamı istedi... işleri renklendirmek için sanırım. Ve..."

"Oh hayır..." Kıkırdıyorum. "Ne dedin sen?"

"Ben..." Yine kıkırdıyor. "Söylemek istemiyorum." "Söyle, Red!"

"Dedim ki..." İkimiz de gülüyoruz, nefesinizi kaybetmenize, midenizi tutmanıza neden olan sessiz, sınırsız türden. "Dedim ki..."

"Red! Beni öldürüyorsun!"

"Dedim ki..." Ve dişlerini sıkarak, "Sikini sikeceğim!" diye homurdanıyor.

O kadar çok gülüyorum ki sesi beni bile korkutuyor. Dizlerinin üzerinde oturmuş, kolumu tutmuş, ona gülmeyi bırakmamı sağlamaya çalışırken, nefesimi tutmaya çalışarak ön panele vuruyorum. Ama o da benim gibi kıkırdıyor ve yanaklarım acıyor, gözlerim sulanıyor ve lanet olsun, bu kız başka bir şey.

"Bana gülmeyi kes!"

"Yapamam," diye mırıldanıyorum.

"Ciddiyim, Lo."

"Ben de öyle!"

Ve sonra, belki susmamı sağlamak için, belki de istediği için beni öpüyor. Önce sert ve kaba, sonra değişiyor... yavaş, yumuşak, *amaçlı*. Elleri saçlarımda, benim elim onun belinde, diğeri çenesinde ve o kadar kusurlu bir şekilde vahşi ama *şimdilik* mükemmel.

"Red," diyorum dudaklarına karşı, "iki sorum var." "Mmm," diye cevap veriyor. Beni tekrar öpüyor.

Saçının bir tutamını çekiştiriyorum. "Kırmızının hangi tonu bu?" "Scarlet. Sıradaki soru?"

Kıpırdamadan, "Bundan sonra ne olmasını istiyorsun?" diye mırıldandım.

Gülümsemesi benimkine karşı genişliyor ve *sanırım* cevabı buldum. Dudakları çenemden geçip kulağıma doğru ilerliyor. Fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı omurgamda bir ürpermeye neden oluyor, "Sikini sikmek istiyorum."

AUBREY

Acaba onu ilk benim gördüğümü söylesem mi?

Joy'la takıldığı ilk gece, *onu ilk ben gördüm*. Bir partideydik.

Onu ona gösterdim.

Bizi onu izlerken yakaladı. Ve ilk *onu* gördü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

AUBREY

Spor ayakkabıları, koşu şortu ve alnına kadar indirdiği şapkasıyla çocuk, iş için giyinmiş ufak tefek bir hırsız. Tezgâhın diğer tarafında durmuş ellerini ovuşturuyor. Yeterince masum görünüyor ve bir an için neredeyse gitmesine izin verecektim. Ama bu serseriler şunu anlamalı: Hırsızlık onlar için bir heyecan, bir *şaka* olabilir ama bu dükkân benim; kâr benim geçim kaynağım ve aldıkları ürün benim arka cebimden çıkıyor. Çocuğu cebinde küçük bir defterle dükkândan çıkmaya çalışırken yakalamıştım. On iki dolar. Çok büyük bir şey değil ama aynı zamanda benim akşam yemeğim. Yani...

Üzgünüm, evlat.

"Polisler ya da aileler, dostum."

"Polisleri arayabilirsin," diyor omuzlarını dikleştirerek. "Sadece Misty'yi isteyin, lütfen."

"Misty?"

"Evet, hanımefendi."

Misty'yi yazmayı bıraktım ve ona baktım. "Ben hanımefendi değilim."

"Üzgünüm, bayan."

Kalemimi tekrar kâğıda bastırıp soruyorum: "Adın ne?" "Logan."

Kalemim ikiye ayrılıyor, şaşkınlığım belli oluyor ve masum numarası yapıp onun yerine bir kalem alıyorum. Kalemler daha güvenli, daha sağlam. Duygularıma karşı daha dayanıklı.

"Logan..." Düşünce zincirimi tamamlayamadan sözümü kesiyorum. Logan Preston'la geçirdiğim o gecenin üzerinden üç hafta geçti ve ben nefesim kesilmeden onun adını bile söyleyemiyorum. "Soyadı mı?"

"Preston."

Kalemi bırakıyorum, ellerimi yüzüme sürüyorum ve sadece homurtu olarak sınıflandırılabilir bir ses çıkarıyorum. Çocuk saçmalıyor. Bunu biliyorum. O da biliyor. "Gerçek adın ne?"

Çocuk iç geçiriyor, omuzları yenilgiyle çöküyor. "Lachlan Preston."

Tabii ya. Kanıtları ve esrarengiz benzerliği göz önünde bulundurduğumda gerçekten ikiyle ikiyi bir araya getirmeliydim, ama *Logan* dediği anda aklım kaçtı, anılar denizine daldım. Arka cebimden cep telefonumu çıkardım, Logan'ın Joy'un "ona ulaşamazsam diye" girdiği numarasını buldum ve numaramın onunkinde görünmemesi için mağaza telefonunu kullandım. Logan üçüncü çalışta cevap veriyor ve ben kim olduğumu ve ne yaptığımı unutuyorum. Nefes almayı da unutuyorum. "Alo?" Bir an durakladı. "Kimsiniz?"

Sonraki birkaç kelimenin rastgele kız isimleri olacağını tahmin ediyorum: Öğretmen Tricia.

Memeli Bella. Belki

Lezbiyen Kız.

O gece aldığı mesajlardaki tüm isimler. Biliyorum, çünkü her birini okumama izin verdi.

"Alo?" diyor tekrar.

"Hey, um... ben uh..."

"Aubrey?"

"Evet," diyorum iç çekerek.

Bir an sessizlik olur. Gerçekten uzun bir an. "Hiç arayacak mısın diye merak ediyordum."

Arayıp aramayacağımı mı merak ediyordu?

"Nasılsın?"

Boğazımı temizliyorum, düşüncelerimi, onun elleri, dişleri, ağzı, dili ve-

"Aubrey? Orada mısın?"

"Evet. Özür dilerim." Kalemimin ucunu not defterine öyle sert batırıyorum ki kâğıt yırtılıyor. "Dinle, işten arıyorum - Ana Cadde'deki Sondan Bir Önceki - ve sanırım küçük kardeşin burada."

Lachlan avuçlarını cam tezgâhın üzerine koyarak tekrar dikleşiyor. "Kimi aradın? Hangisini?! Lütfen Lucas ya da Leo olmasın. *Lütfen?*" Çocuk panik modunda, yüzü kıpkırmızı. Ona telefonumu gösteriyorum -ekranda Leo'nun adı- ve topuklarının üzerinde geriye doğru düşüyor. "Oh, Tanrı'ya şükür."

Logan telefonda, "Hangi kardeş? Sadece bir tane mi? Bu Lachlan demek. Kahretsin. O küçük serseri şimdi ne yaptı?"

Kapının üstündeki zil çaldığında başımı kaldırmamaya çalışıyorum, yemin ederim ki kaldırıyorum ama Logan'ın her odadaki varlığı gövdesi kadar uzun, egosu kadar büyük.

İş kıyafetlerini giyiyor: botlar, haki pantolon, açık *Preston, Gordon and Sons* gömleğinin altında gri tişört. Ama en çok dikkatimi çeken şey onun alametifarikası olan kasketi.

İyi görünüyor.

İyiden de öte.

Ve bunu düşündüğüm için içimden kendimi tokatlıyorum.

Boynundaki altın zincir mağazanın ışıklarından yansıyor ve soğuk metalin kalçalarımın yukarı süzülüşünü, üstümdeyken, kalçaları bacaklarımın arasındayken yassılaştırmış kuruş kolyenin göğsümde nasıl soğuk bir iz bıraktığını hatırlıyorum. Logan'ın gözleri dükkânda geziniyor, tezgâhın yanındaki koltuğa gitmeden önce bir an için bende duraksıyor. Lachlan ayağa kalkıp ağabeyine doğru koştu. "Lütfen babama söyleme!"

Logan çömelip kardeşiyle göz göze gelirken bakışları benimkileri yakalıyor. Cam tezgâhın üzerindeki fişlere odaklanıyorum, çalışıyormuş gibi yapıyorum. "Hırsızlık mı?" Logan'ın söylediğini duyuyorum ama *görmüyorum*. "Aklından ne geçiyordu?"

"Koşuya çıkmıştım ve bu dükkânı gördüm ve kızım için güzel bir şeyler almak istedim."

"Hiçbir kız için hırsızlık yapmaya değmez, dostum." Logan'ın sesi şimdi daha yüksek, daha net ve kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum, bana doğru yürüdüklerini görüyorum. Bakışlarımı hızla indirip sahte görevime daha fazla konsantre oluyorum. "Aradığınız için teşekkürler." Logan'ın eli tezgâhın üzerinde duruyor: büyük, nasırlı, *sert*.

Sinirli bir şekilde yutkunuyorum, göğsümün altındaki hızlı gümbürtüyü görmezden geliyorum ve ellerimle yapacak bir şeyim olsun diye fişleri karıştırıyorum. "Sorun değil."

Uzun bir sessizlikten sonra Logan boğazını temizleyerek, "Biliyor musunuz, müşterilerinizle göz teması kurmamak gerçekten kötü bir hizmettir" dedi.

Bakışlarımı kaldırıyorum, nefret etmeyi sevdiğim bir sırtışıla karşılaşmak için bakışlarımı hazırlıyorum. Neden ona karşı özleme benzer en ufak bir şey hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Logan Preston ukala, iğrenç ve *kaba* biri.

"Bahçe cücesine benziyorsun."

Kendini beğenmiş pislik.

Kıyafetlerime bakıyorum: yüksek belli ve yırtık erkek kotu, pembe yarım gömlek, çiçekli blazer ceket. Sevimli görünüyorum. Siktir et onu.

"Bu çok kaba Logan," diyor Lachlan.

Logan küçük kardeşinin omzunu ovarak, "Bu kötü bir şey değil," diyor.

"Bu

flört etmek. Değil mi Red?" Göz kırpmıyor.

Kusacağım.

Göz kırpmak dangalaklar ve küçük penisli pislikler içindir ve Logan da... şey, o da bunlardan biri. Başımı sallıyorum, tüm bunlara sebep olan defteri tezgahın altından alıp aramıza bırakıyorum. "Oğlun bunu almaya çalıştı. Almak istiyor musun, istemiyor musun?"

Logan bir elini cebine sokar, diğer eliyle de şapkasını çıkarır. Elini saçlarında gezdiriyor, karıştırıyor ve şapkasını tekrar yerine takıyor. Sonra omuz silkiyor. "Sanırım." Rahatsız edici defteri eline alır, fiyat etiketine bakar. "On iki dolar mı?" diyor, kardeşine bakarak. "Haftalık harçlığın için bundan daha fazlasını alıyorsun. Bunu alacak paran yok mu?"

"Üzerimde hiç para yoktu."

Logan arka cebinden cüzdanını çıkarır. "Bu kız buna değse iyi olur. o."

Lachlan onu gördüğünden beri ilk kez sırtıyor ve aradaki farkı gösteriyor iki ön dişinde. Acaba Logan'ın hiç böyle bir şeyi oldu mu? Acaba diş teli takmak zorunda kaldı mı? Acaba-

Kapa çeneni, Aubrey. Aptalca şeyleri merak etmeyi bırak.

Lachlan heyecanı her halinden belli olan ayaklarının üzerinde zıplayarak düşüncelerimi, transımı bozuyor. "Tahmin bile edemezsin, kardeşim."

Gülümsedim.

Logan cüzdanını tezgâhın üzerine bırakır ama açmak için harekete geçmez. "Öyle mi?" diye sorar kardeşine. "Kızın adı ne?"

"Scarlett."

Logan'ın kaşları hafifçe kalkıyor. "Kızılın *kırmızının* bir tonu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Lachlan başını sallar.

Kalbim küt küt atıyor.

İki.

Aptal iki yüzlü kalp.

"Kızıl saçları mı var?" diye sorar yaşlı

Preston. "Hayır. Kahverengi."

"Çok yazık." Logan bana bakmadan cüzdanını açıyor, tezgâha bir yirmilik atıyor ve defteri alıyor. "Kızıl saçlılar ateşlidir." Kardeşini kapıya doğru götürmeye başladı. "Üstü kalsın Red," diyor bana. Kardeşine: "Teşekkür et, Lachy."

Lachlan omzunun üzerinden bakar. "Teşekkürler, Bayan Red!"

OceanofPDF.com

LOGAN

İŞTE BENİM HAKKIMDA BİR GERÇEK: Hiç arkadaşım yok.

Biliyorum, biliyorum. Zavallı Logan Preston. Ancak liseyi bırakıp tam zamanlı çalışmaya başladığınızda ve okul arkadaşlarınızla tek ortak noktanız diğer okul arkadaşlarınız olduğunda ve tüm bu arkadaşlarınızın artık gitmediğiniz bir okulda olup bitenlerle ilgili hikayeleri olduğunda, bu arkadaşlar oldukça hızlı bir şekilde ölmeye başlar. Ayrıca, gerçekten arkadaş olup olmadıklarını da bilmiyorum. Benden nefret ettiklerine eminim; bu konuda kızgın bile değilim. Ve tabii ki babamın ekibinden insanlar var. Hayatlarından, eşlerinden ve çocuklarından şikayet etmeyi seven otuz ila elli yaşlarında insanlar, ama onlar *arkadaş* değil.

Bir de ailem var: Luce ve Luke'un Cam ve Lane'i, ikizlerin de birbirleri var. Leo muhtemelen en iyi arkadaşla en yakın olduğum kişiydi (çocukluğumdaki yumruk kavgalarını saymazsak) ve *her şeyden* çok okula odaklanmaya başladığında bu ilişkinin biteceğini biliyordum. Sonra üniversiteye gitti. Ve ben dokuz yaşında bir serseriyle baş başa kaldım. Şu anda kamyonetimin yolcu koltuğunda oturan bir serseri, bakışları kafamın yan tarafında bir delik açıyor. "Neye bakıyorsun, ahbap?"

"Araban yatak odan gibi kokuyor."

Tartışmaya gerek yok.

"Hey, dükkândaki kızı tanıyor musun?"

Omuz silktilim. "Sayılır."

"Onunla seks mi yapıyorsun?"

Çocuğun ne kadar dürüstlikle başa çıkabileceğini merak ederken araba yolumuza dönüyorum.

"Sayılır."

"Çok fazla kızla seks yapıyorsun." "Sayılır."

"Hayatım boyunca sadece ve sadece bir kızla seks yapacağım."

Başımı sallıyorum, kıkırdamamın dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum. "Benim yaşıma gelene kadar bekle; fikrini değiştireceksin."

"Nah uh."

"Yah huh."

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye meydan okuyor.

"Hayır," diyorum dürüstçe, parmaklarım direksiyona vuruyor.

"Neden olmasın?" Çenesini kaldırıyor. "Cam ve Lucy şimdiye kadar sadece birbirleriyle seks yaptılar."

"Bu farklı." "Neden?"

İç çektikten sonra ona "Çünkü Cam bir Gordon, Preston değil." dedim. Ona bir sırıtış attım. "Preston erkekleri damızlıktır."

"Leo çok fazla kızla seks yapmaz."

"Leo da farklıdır."

"Nasıl?"

Nasıl? Kendimi bu konuşmanın içine nasıl soktum? "Çünkü... çünkü o bir Preston'dan çok bir Harvey."

"Harvey nedir?"

Evin hemen dışına park ettim ve ona döndüm. "Annemin kızlık soyadı."

"Yani... onun daha çok bir kıza benzediğini mi söylüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Daha çok annem gibi olduğunu söylüyorum. Kalbi," diyorum göğsüme vurarak, "diğer tüm organları bastırıyor."

"Başka hangi organlar?"

İşte orada duruyorum. "Hey bak, eve geldik. Çık dışarı."

"Onunla tekrar seks yapacak mısın?"

Omuz silkiyorum, ön camdan dışarı bakıyorum.

"Bilmiyorum." "Neden olmasın?"

"Çok fazla soru soruyorsun, Lachy."

"Neden cevap vermiyorsun?"

"Çünkü bilmiyorum."

"Neden bilmiyorsunuz?"

"Çünkü..."

"Çoğu kızla yaptığın bu değil mi?" "Lachy..." İç çekiyorum.

"Ne?"

Ona dönüyorum, bakışlarımı onunkilere kilitliyorum.

Gözlerini deviriyor. "*Dokuz* yaşındayım Logan. Bebek değilim. Bana gerçeği söyleyebilirsin."

Gerçeği mi? Aubrey'i o gecenin ötesinde de düşünmüştüm. Günlerce. Hatta belki haftalarca. Aubrey farklıydı. *Kolaydı*. Ve beni çoğu kıza çeken şekilde değil.

Peki Aubrey hakkındaki gerçek ne? "O çoğu kız gibi değil."

OceanofPDF.com

AUBREY

Buraya taşındığımdan bu yana geçen birkaç ay içinde üç şeyi çözdüm:

1. Herkes herkesi tanır.
2. Beyzbol büyüktür de büyüktür.
3. Cuma gecesi *o* gece.

Cumartesi geceleri ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kasaba ölü. Annem muhtemelen bir kilise kasabasına taşındığını ve bunu bilmediğini söylüyor. Her iki durumda da, davet edildiğim her parti Cuma geceleri oluyor. Kasaba evden farklı olsa da partiler aynı. İnsanlar aynı. Yakında sarhoş olacak klasik kızlarla klasik sporcular, sadece burada olmaktan mutlu olan daha küçük uyumsuz gruplar ve kendi içlerine kapanmış, sigara içer gibi açıkça ot içen stonerlar. Ve her partide, her çevrede, o *Tek Adam* vardır. Bilirsiniz, kendi başına ortaya çıkan ve ortama karışmanın bir yolunu bulan kişi. Görünmezlik ona ikinci bir deri gibi yapışır ve bir sonraki nefeste herkesin evreninin merkezi olur. Bu kasabada herkes o Tek Adam'ın kim olduğunu biliyor ve sanki evin sahibiymiş gibi eve girdi.

Logan Preston oturma odasının tam ortasındaki kanepeye uzanır, kasketini alnına doğru çekerek gözlerini gizler. Bir saniye sonra, dudaklarının arasında bir esrar var ve onu ateşlediğinde kafasını kaldırmıyor, bir kız ona yaklaşır kulağına bir şeyler fısıldadığında bile kafasını kaldırmıyor. Gülümsüyor, daha doğrusu sırıtıyor, ben de duvara yaslanıyorum, umarım onun kadar iyi uyum sağlayabilirim.

Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum. Eğer beni fark ederse, onu *izlediğimi* fark etmesini kesinlikle istemiyorum. Ekran kilidimi açtığım anda bir mesaj beliriyor:

Sence sikimi sikmek ister mi?

Aradan bir gülümseme geçiyor -istenmeyen bir gülümseme- ve sırtıtışın tam bana yöneldiğini görecektense kadar uzun süre ona bakıyorum. Kız şimdi onun önünde, tam göz hizasında kıcını sallıyor, ama fark etmiyor ya da belki de görmezden gelmeyi seçiyor. Bir cevap yazıyorum:

Bu kesin. Asıl soru şu: Göt deliğine sokmana izin verecek mi?

Gönder tuşuna basmadan önce tepkisini görebilmek için başımı kaldırıyorum. Sürüklenmenin ortasında telefonu yüzünü aydınlatıyor, gözlerini kısarak mesajımı okuyor. Sonra bir kahkaha atıyor, açık ağzından beyaz dumanlar çıkıyor.

Daha dik oturuyor, karşısındaki güzel kıızı hâlâ görmezden geliyor.

Sence şansım nedir?

Cevap veriyorum:

Bilmiyorum. Neden ona sormuyorsun?

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarımı meydan okurcasına kaldırıyorum.

Hiç tereddüt etmeden kızın omzuna dokunur ve kulağına konuşur. Kız onun yanağına bir tokat atıp hışımla uzaklaşırken Logan yüzünde aynı sırtıtışı sürdürüyor. Yazıyor:

Bence bu zor bir hayır.

Cevap veriyorum:

Gece daha yeni başladı.

Mesajı okuyor ama cevap vermiyor. Sadece odanın diğer ucundan beni izliyor, gözleri çizmelerle kaplı ayaklarımdan yavaşça üzerime doğru kayıyor. Bu da benim gitme, ondan olabildiğince uzaklaşma işaretimdi. Fıçıya giden yolu bulup bir Solo bardak dolduruyorum.

Aşağıya.

Üç kez.

Çünkü düşmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum, hem de iyi türden bir düşme değil. Beklenmedik bir düşüş.

Ormanın ortasında bir tuzak gibi. Logan

Preston bir tuzak.

Üç hafta önce, o ormanda kayboldum.

OceanofPDF.com

LOGAN

AUBREY SARHOŞ. Ya da en azından aşırı derecede çakırkeyif. Dördüncü birasını doldurup evden çıkmadan önce fiçıdan üç bira içişini izledim. Burada tek başına ya da belki bir arkadaşıyla, ama bir randevusu yok - ya da varsa bile, adam ortalıkta görünmüyor. Şimdi bahçede kendi başına dans ediyor.

Müzik bile yok.

Kovboy çizmeleri, kot pantolon ve kol ağızları düşük kesilmiş bol bir atlet giyiyor ve sütyenini görebiliyorum. Herkes sütyenini görebilir. Ama üzerinde ne olduğunu anlayacak kadar yaklaşmadım. Para koymam gerekseydi, çörek ya da belki gökkuşağı derdim. Üzerinde bu iki şeyin de olduğu çiftleri olduğunu biliyorum çünkü o gece ikimiz de otun (ve belki de birbirimizin) etkisindeyken onlarla etrafta dolaşmıştı. Benim için. Kendi özel defilem için.

Kahretsin, çok
tatlıydı. *Hala* tatlı.

Mary'den bir fırt daha çekip evin tuğla duvarına yaslanıyorum ve onun fincanını kaldırışını, kalçalarını sallayışını, başını sadece kendisinin duyabildiği müzik eşliğinde bir o yana bir bu yana oynatışını izliyorum. Gülümsüyorum; hem ona hem de onu uzaktan izlediğim için kendime. On beş dakika sonra o hala aynı şeyi yaparken ben *hala* gülümsüyorum. Ama bir adam ona arkadan yaklaşıp ellerini beline koyduğunda bu gülümseme anında kayboluyor. Doğru düzgün düşünmeye fırsat bulamadan, çenem sıkılmış bir şekilde onlara doğru ilerliyorum. "Biraz yakın, değil mi?" Gıcırđıyorum. Neden sinirlendiğimi bilmiyorum, belki biraz da kıskanıyorum ama ellerim onun ellerinin olduğu yerdeydi ve bu hoşuma gitmiyordu.

"Kusura bakma dostum," diyor adam, onu okuldan tanıyorum ama adını bilmiyorum. "Kız senin mi?"

"*Senin* olmadığına eminim."

Elleri onu bırakıp teslim olmak için havaya kalkıyor, özrü çabucak geliyor. Aubrey'e doğru bir adım atmadan önce onun duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekliyorum. "Miley Cyrus'a benziyorsun. "Wrecking Ball "daki çekiç yalayan Miley'e. "Party in the USA "deki sevimli Miley'e hiç benzemiyorsun."

Gözleri kamaşıyor, bakışları arkamda bir yere kayıyor.

Bağırıyor, kelimeleri bulanık, "Hey, Guy! Bu gece *senin* olabilirim eğer-"

Ağzını kapatıyorum, dudakları avucumda ıslanıyor. "Harcanmışsın."

Dokunuşumun altında bir şeyler mırıldanıyor ve onu yavaşça bırakıyorum, ellerim kalçalarına gidiyor, onu daha yakına çekiyorum. Ve yemin ederim, üç hafta hiç bu kadar uzun gelmemişti. Onu tam olarak hatırladığım gibi. Her eğimi, her kıvrımı. Aramızdaki her boşluk. Aradaki boşluğu kapatıp onu kendime çektim.

Kolları kalkıyor, parmakları boynumun arkasında birleşiyor, zeytin yeşili gözleri bana bakıyor. "Beni aramadın."

"Numaran bende yoktu." "Bana mesaj attın."

"İş yerinden bir kartvizit çaldım." "Oh."

Saçlarını kokluyorum, kıkırdamasını dinliyorum. "Farklı kokuyorsun." "Ve sen *hala* zührevi bir hastalık gibi kokuyorsun."

Ağzımı boynuna bastırıyorum, etine yeniden aşına oluyorum. "Hadi seni eve götürelim, Red."

"Bu gece seni becermeyeceğim, *Lo*."

Geri çekiliyorum ama ellerimi onun üzerinde tutuyorum. Ona dokunduğum sürece her yerini. "Ne kadar cazip olsa da, sarhoş kızlardan faydalanmak istemiyorum. Belli ki sen öylesin. Hem burada kiminle birliktesin?"

"Joy."

"Peki o nerede? Seninle ilgilenmesi gerekmiyor mu?"

Dudaklarını sıkıyor ve ben cevabı zaten biliyorum. Taşaklarına kadar içine girdiğine şüphe olmayan bir adamla birlikte. "Üzgünüm," diyor Aubrey, gevşek yüz hatları yaltaklanmaya çalışıyor.

"Sanki umurumda. Ve umursamaktan *bahsetmişken*, neden beni aramadın?"

Omuz silkiyor. "Numaran bende yoktu."

"Yalancı," diye gülüyorum. "Lachlan bana senin telefonunda olduğunu söyledi." Daha çok ondan detayları öğrendim ama neyse.

"Neden küçük bir kasabaya taşınmayı seçtiğimi biliyor musun?" diyor. "Neden, Saptırmanın Efendisi?"

"Çünkü küçük kasabalarda herkes herkesi tanır, yani beni bulmak isteseydin bulabilirdin. Nerede yaşadığımı biliyorsun Logan."

Sırıtıyorum. "Seni bulmamı *ister misin*, Red?"

Gözleri kısılır ama elleri sabit kalır. "Seni iğrenç buluyorum, Lo." Boynunu tekrar öpüyorum. "Hadi buradan çıkalım."

"Hayır."

"Çok inatçı."

"Çok ukala."

"Seni bulmak istesem bile bulamazdım. Son üç haftadır Kamboçya'daydım."

Alay ediyor. "Dünyadaki onca mazeret varken, sen-"

Geri çekilip telefonuma uzanıyorum. İsteddiğimi bulana kadar fotoğrafları tarıyorum, sonra da neredeyse yüzüne çarpıyorum. Ekranda "*Kamboçya'ya Hoş Geldiniz*" yazan bir tabelanın altında dururken çekilmiş bir fotoğrafım var.

Gözleri resimden yüzüme kayıyor, tekrar ve tekrar. "Orada ne halt ediyordun?"

"Çalışıyorum."

"Kamboçya'da sözleşmeleriniz var mı?" "Uzun hikaye."

İç çekiyor ve beni daha yakına çekmek isteyip istemediğini bilmiyorum ama bunu yaptığı anda ellerim tekrar belini buluyor. Dakikalara dönüşen saniyeler boyunca böyle sessiz kalıyoruz. Hâlâ sallanıyor ve keşke kafasının içinde hangi şarkının çaldığını bilseydim. Acaba Otis Redding mi yoksa Obey Trice mı? Crowded House ya da Cypress Hill. Ya da o gece, yatak odasında, kanepesinde, mutfak masasında çıplak yatarken, kahkaha anları arasında ve şimdiye kadar yaşadığım en büyük akıllara durgunluk veren seks arasında dinlediğimiz şarkılardan herhangi biri. Ki bu çok şey ifade ediyor. Çünkü ben çok seks yaptım.

"Dans ediyor muyuz?" diye soruyor.

"Um... sallanıyorsun ve seni ayakta tuttuğuma oldukça eminim."

Sallanmaya devam ediyor, burnunu göğsüme bastırıyor, nefesi her santimimi ısıtıyor. "Bana aptal bir not bırakmışsın."

"En azından sana bir not bıraktım." *Ki bunu hiç yapmadım.*

"Bir yerde olman gerektiğini söylemiştin. Hepsi bu kadar."

"Ben yaptım. Havaalanında olmam gerekiyordu. Laney beşten hemen sonra beni aradı, evde olmadığımı fark ettikleri için çıldırmışlar. O sabah gideceğimizi unutmuşum. Düzeltiyorum. Bana gideceğimizi unutturdun."

"Laney kim? Seks inine hapsettiğin kız mı?"

"Bu ne lan?" Kahkaha attım. "Laney kardeşimin sevgilisi ve lütfen bir daha *asla ama asla* onun adını ve seksi aynı cümle içinde kullanma." İçimden istemsiz bir ürperti geçiyor, resmen kemiklerimi titretiyor.

"Yine de. Notun aptalcaydı. Detaylandırabilirdin."

"Eve gitmek, eşyalarımı toplamak ve yola çıkmak için beş dakikam vardı. Acelem vardı. Bir kalem ve bir parça kağıt bulabildiğim için şanslısın."

Sonra geri çekilip bana baktı. "Notun aptalcaydı, Logan." "Notum aptalcaydı," diye gönülsüzce kabul ediyorum, çünkü sarhoş ve Bu *açıkça* hiçbir yere gitmiyor.

"Güzel." Başını sallıyor. "Seninle yatmayacağımı söylesem bile beni eve götürecek misin?"

En ufak bir gülümsemem bile yok. "Seninle yatmayacağıma yemin etsem bile seni eve götürmeme *izin verir* misin?"

"Joy'a

söylemeliyim."

"Joy'u siktir et."

AUBREY

"GÜVEN BANA, duştan sonra kendini daha iyi hissedeceksin ve buraya *sadece* seni çıplak göreceğim için gelmedim. Ya bir şey olursa?" Logan banyomda, tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor. Onun varlığında, bu odanın sınırları içinde kendimi *küçük* hissediyorum. Ne kadar uzun olduğunu, ne kadar yapılı olduğunu unutmuş değilim. Vücudunun her bir eğimini, karın kaslarının her bir kıvrımını, her bir santimini unutmuş değilim. "Beni gözlerinle sismeyi bırak ve soyun," diye emrediyor. "Çabuk. Sıcak su bitmeden." Evime girdiğimizde yaptığı ilk şey ceketini çıkarmak, banyoya yürümek ve duşu çalıştırmak oldu. Suyu kendi versiyonu olan haşlama derecesine ayarladığından emin oldu, çünkü buraya ilk geldiğinde ikimiz de oradayken ben de öyle yapmışım. Sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Beni de seninle birlikte oraya mı sokacaksın?"

"Hayır." Botlarımı tekmeliyorum ve üstümü en özensiz, en çocuksu, en şımarık halimle çıkarıyorum. "Ben binerim." Hiçbir şey giymeden soyunuyorum ve bana çarpık bir gülümseme verdiğinde gözlerimi ona dikiyorum. Cam paravanın arkasından beni izliyor, bir kez bile ses çıkarmıyor, bir kez bile gözlerini benden ayırmıyor. Başka bir zaman olsa muhtemelen kendimi heyecanlı ve *seksi* hissederdim. Ama dürüst olmak gerekirse, sadece sersemlemiş ve bitkin hissediyorum. Bu hafta beni fiziksel ve duygusal olarak tüketti. Ama o haklı. Duş yardımcı oluyor, en azından fiziksel olarak. Kurulduğumda ona gidebileceğini, iyi olduğumu söyledim. En azından ayaklarım sabit. Gitmeden önce bana yiyecek bir şeyler hazırlamayı teklif ediyor, ben de itiraz etmiyorum. Yalnız kaldığımda uzun, sakın bir nefes alıyorum ve günün olaylarını hatırlıyorum.

Kardeşi olmasaydı beni bulmaya zahmet eder miydi merak ediyorum.

Acaba şans bizi aynı partiye getirmeseydi burada olur muydu?

Son üç hafta içinde beni hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Cevapların hayır olduğuna karar verdim. Ayrıca bu gece için, tıpkı ilk gecemizde olduğu gibi, umurumda olmadığına karar verdim.

LOGAN

Fıstık ezmeli sandviçle döndüğümde Aubrey banyoda yerde oturuyordu. Havluyu hâlâ üzerine sarmış, saç kurutma makinesinin ucunu avucuna vuruyordu. "Bozuldu," diyor bana surat asarak.

İçimi çekiyorum, sandviçi tezgâhın üzerine koyuyorum ve kabloyu almak için eğiliyorum. "Fişe takılı değil, Aubs."

"Oh."

Kabloyu fişe taktım, test etmek için saç kurutma makinesini açıp kapattım. Sonra ona sandviçi uzatıyorum. Tabâğa sanki zehirmiş gibi bakıyor. "Nedir bu?" diye soruyor, sanki onu öldürmek için yola çıkmışım gibi. Hiçbir fikri yok.

"Fıstık ezmesi. Sahip olduğun tek şey bu. Ve bilginiz olsun, benim fındığa alerjim var, o yüzden bunu sizin için yaparken ölebilirdim."

Cevap vermiyor, sadece saç kurutma makinesini benden alıyor ve aynı anda hem yemek yemeye hem de fön çekmeye çalışıyor. Saç kurutma makinesini kafasına değil de duvara doğru tuttuğuna bakılırsa, bunun zor bir iş olduğu açık. Saç kurutma makinesini ondan alıp saçlarını kurutmaya başladım.

O adamlardan birine dönüştüğümü fark ettiğimde neredeyse kurumuştum. Asla olmayacağıma söz verdiğim. Kurutma makinesini kapatıyorum, neredeyse tezgahın üzerine atıyorum. "İyisin," diyorum ona ve o da yarısını yediği sandviçinden başını kaldırıp tembelce gülümsüyor.

"Bu çok güzel bir histi," diyor. "Neredeyse uyuyakalıyordum."

Ona, evet, benim için de iyi hissettirdiğini söylemiyorum. Çünkü ben lanet bir korkak değilim. Ben kardeşlerim ya da kayınbiraderim değilim. "Yemeğini bitir ve seni yatağa götürelim."

Sandviçinin geri kalanını aceleyle yiyor ve ben de onun yatağa girmesini izliyorum, cırılçıplak olduğu gerçeğini, yorganı indirirken elleri ve dizleri üzerinde olduğunu, Kamboçya'daki ilk haftamda otel havlularına 31 çekerken hayal ettiğim o kalın kalçalarını görmezden geliyorum. Örtüler şimdi çenesine kadar inmiş, kırmızı saçları

Yastık. Bana göz kırıyor. Bir kere. İki kez. Kirpikleri saçlarıyla aynı renkte, çillerinden birkaç ton daha koyu. "Şimdi mi gidiyorsun?"

Cebime dokunuyorum, gergin bir enerji parmak uçlarımı kemiriyor.

"Garajında sigara içebilirsin," diyor bana.

"Emin misin?"

"Ya da gidebilirsin; nasıl istersen."

Gitmek istiyorum.

Garajında sigara içmek istiyorum.

Bu odada kalmak ve üç hafta önce yaptığım gibi onun uykuya dalmasını izlemek istiyorum.

Belli ki ne istediğimi bilmiyorum. "Geri geleceğim."

Onun garajına
gidiyorum. Mary ile
vakit geçiririm.

Onu son nefesimmiş gibi içime çekiyorum.

Sonra da son üç haftadır hissettiğim her duyguyu tekrar yaşadım. Onu düşünerek uyanmak istemedim. Onu düşünerek uykuya dalmak istemiyordum.

Çünkü onu hatırlamak gerçek olduğu anlamına geliyordu,
Ne hissettiysem, ne yaşadıysak ve sonra bugün... Onun
sesini duydum.

Onu
gördüm.

Ona
sarıldım.

Dudaklarımın ona değmesine izin verdim.

Bir an için onu istememe izin verdim.

Bir şeyi ya da *birini* istemekle ilgili sorun, onu ne kadar süre elinizde tutacağınızı kontrol edememenizdir. Ya da onları kaybettiğinizde neden olabileceği acıyı. İşte bu... Aubrey'nin odasına geri dönmemin, kapının hemen önüne gidip ellerimi ceplerime sokarak kapıya yaslanmamın nedeni de bu.

Ona baktığımda içimdeki burkulmayı görmezden geliyorum. "Seni Facebook'ta eklemeye çalıştım."

"Hayır, yapmadın."

Başımı salladım. "Sahte bir isim. Uzun hikâye."

Telefonuna uzanıyor. "Tek arkadaşlık isteği arafta duruyor. *Bing Bong*'dan. Profilinde '*Ucuz Ray Bans için bana ulaşın*' yazıyor. Bu sen misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Oh."

"Sadece denediğimi bilmeni istedim, Aubrey. Seninle iletişime geçmeye çalıştım ama bunu yapmanın tek yolu Joy'du. Bilip bilmemesi umurumda değildi, ama siz arkadaşsınız... o senin *tek* arkadaşın ve-"

"Anlıyorum," diye araya giriyor. "Bu konuda kızgın değilim..."

Bir baş sallama daha. "Her neyse... Oldukça jet-lag oldum... yani..."

"Evet?" Bana yer açmak için yana kayıyor. Umutlu. Ben de onun umudunu kırıyorum. "Sanırım eve gideceğim."

Bana bakıyor, gözlerimin içine, güvensizliğime. "Tamam." Yatağın ortasına doğru geri çekildi.

Gitmek için dönüyorum ama arkamdan sesleniyor.

"Logan?" Vücudum kıpırdamıyor ama arkamı dönmüyorum. "Evet?" "Kapıyı kilitlediğinden emin olur musun?"

OceanofPDF.com

AUBREY

DÖRT BİRA akşamdan kalma yapmaz. Tanrı'ya şükür. Çünkü öyle olsaydı bugün iş yerinde daha da zor durumda olurdum. Ortalık sessiz. Toplam üç müşteri geldi. Sanırım buradaki insanlar kırtasiye malzemelerini Raleigh'deki kadar sevmiyorlar. Başka bir dükkân seçmeliydim ama burası benim iş yerimdi ve tedarikçileri tanıyorum, burayı nasıl işleteceğimi biliyorum. Bilmediğim şey ise nasıl pazarlayacağım ya da nasıl müşteri çekeceğim.

Tezgahın arkasında durup telefonumu kontrol ediyorum.

Bing Bong.

Bu da ne böyle?

Facebook'a pek sık girmiyorum, çünkü sosyal medya eski sevgililerin ölüme gittiği bir yer. İşte Raleigh'den ayrıldığımdan beri bildiklerime bir örnek:

Carter babasının BMW bayisinde tam zamanlı çalışıyor. Kız kardeşi 16 yaşına girdi.

Annesi kırk beş yaşına girdi.

Yeni kız arkadaşı çok güzel. Onu şimdiden seviyor.

Onu seviyor.

Onu seviyor.

Onu seviyor.

Onu beni sevdiğinden daha çok seviyor.

Biliyorum, çünkü tüm dünyanın görmesi için bu konuda paylaşımlar yapıyor. Benim hakkımda hiç paylaşımda bulunmadı.

Ve bunu fark ettiğimde, içimde bir ölü hissettim.

Dolayısıyla, sosyal medya eski sevgililerin ölüme gittiği bir yerdir. Arkadaşlıklar da öyle.

Bu sabah tam dükkânı açarken Joy'dan bir DM aldım. Ekte, dün geceki partiden bir fotoğrafla birinin profilinden bir ekran görüntüsü. Arka planda Logan beni tutuyor, yani ayakta durmama yardım ediyor. Dün gece onunla yatıp yatmadığımı sordu. Ben de hayır dedim. Onu hiç sikip sıkmediğimi sordu. Ben de evet dedim.

Cevap vermedi.

Vermek zorunda

değildi.

Ve şimdi en başa döndüm.

Anneme planlarımı ilk söylediğimde bana neden burayı seçtiğimi sordu. Küçük kasabalara olan hayranlığımın yanı sıra (teşekkürler CW Network) buradaki kasabaların isimleri de tanıdık geliyordu. Yedi ya da sekiz yaşlarındayken buna benzer bir kasabada yaşıyorduk. Tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum ve annem "Babamın Ölümünden Önce" olan herhangi bir şey hakkında konuşmayı reddediyor, bu yüzden bu kadar yaklaşabildim. Hayal ettiğim gibi değil. Evet, herkes herkesi tanıyor, insanlar sokaklarda el sallıyor, isimlerini kullanarak selamlaşıyor... *eğer* uzun süredir burada yaşıyorlarsa. Yeni gelenlere pek sıcak davranmıyorlar. Sanki benim bir tehdit olduğumu düşünüyorlar. Neye karşı? Hiçbir fikrim yok. İnsanların sevgililerini ya da işlerini çalacak değilim ya.

Ben sadece

buradayım.

Varım.

Zar zor.

Yakında, mirasımdan kalan para da bitecek. Ve sonra... sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

Bilgisayardan şehrin haritasını çıkardım ve havadan görüntüsüne baktım. Çok fazla ağaç var, bu yüzden fazla bir şey yapamazsınız. Yakınlaştırıyorum. Çatılar. Ağaçlar. Göl.

Lake.

Kapının üstündeki zil çaldığında tarayıcıyı kapatıyorum, en sahte gülümsememi takınıyorum ve toplayabildiğim en neşeli sesle "Bugün nasılsın?" diyorum.

Ben *de o* dükkân sahiplerinden biriyim.

Lachlan Preston kafasını içeri sokuyor. Sadece kafasını. Başka bir şey yok. Dışarıda, pazen düğmeli ceket giymiş dev gibi bir adam, çenesini dikmiş, gözlerini kısmış, maviden de mavi gözleriyle çocuğa bakıyor.

Lachlan bağıyor, "Selam, Red! Güle güle Red!" diye bağıır ve adam saçlarını karıştırdığında omuzları kalkar.

Adam vitrinden içeri bakıyor, gülümsüyor, başını sallıyor. Ve belki de ben yavaşım, çünkü profilini görene kadar onun Logan'ın babası olduğunu fark etmiyorum. Tanrım. Bay Preston gümüş bir tilki.

İğrenç mi? Belki

de. Gerçek mi?

Kesinlikle.

Üç saat ve tek bir müşteri sonra, bir teslimat aldım. Beş büyük kutu içinde kocaman, ağır bir teslimat. O kadar çok şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum ama bazen uykusuzluk çektiğimde sabahın dördünde internetten rastgele şeyler sipariş ediyorum. Teslimatçının adı Peter. Biliyorum, çünkü onu neredeyse her gün görüyorum. Bana Audrey diyor. Teslimatı imzalamam için beni acele ettiriyor ve gitmeden önce dükkanıma osuruyor. Rüzgarın kokuyu uzaklaştırabileceği bir yere çıkana kadar bekleyemez miydi?

Cidden, hayatım *çok* büyüleyici. Eğer bununla ilgili bir program yapsalardı, adını *Nefes Alan Kız* ya da *Göz Kırpan Kız* ya da *Acınası Kız* koyarlardı.

Kutuları kontrol etmedim. Ta ki bir saat sonra bir kadın içeri girene kadar; minik, parlak, mükemmel, elmas ve kristalden yapılmış porselen bir bebek gibi. Sergi salonundan kaldırmaya zahmet etmediğim kutulara bakıyor. Ne anlamı var ki? Sonra yanında getirdiği küçük kutuya baktı. "Sanırım Peter sana yanlış teslimat yapmış," diyor bana bakmadan: *Tehdit*.

"Bu mantıklı," diye mırıldanıyorum.

"Senin dükkânında da mı osurdu?"

Buna gülüyorum ve gözleri bana kayıyor. Başını eğdi, beni içine aldı. Baştan ayağa. Baştan ayağa. "Çok tatlısın." Bunu o kadar gerçekçi söylüyor ki bir an için ona inanıyorum. "Yenisin, değil mi?"

"Dört ay kadar önce."

"Bu kasaba..." diyor, başını kapıya doğru çevirirken teslimatımı tezgâhın üzerine bırakıyor, "...çok fazla yeni insan almıyoruz.

Yoldan çıkanlar, evet. Ziyaretçiler, evet. Turistler, hayır. Ama hiç kimse kalmıyor."

Başımı sallıyorum, paketimi kendime yaklaşıtıyorum. "Peki, sence 'yeni' olmayı bırakmadan önce ne kadar kalmam gerekiyor?"

"Başka biri gelene kadar. Genç görünüyorsun. Ailenle mi geldin? Burası onların dükkanı mı?"

"On sekiz yaşımdayım," diyorum ona, "ve burası *benim* dükkanım."

"Aferin sana." Bunu küçümseyici bir şekilde söylemiyor. Daha çok teşvik eder gibi.

"Teşekkürler."

"Tamam, gitsem iyi olacak." Başından daha yüksekte yığılı kutularına doğru yürür ve birini kaldırmaya çalışır. Kımıldamıyor. "Lanet olsun, bunun içinde ne var?"

"Cesetler mi?" Ben öneriyorum. Belli ki bir şaka.

"Taşımayı kolaylaştırmak için onları uzuvlara ayırdıklarını düşünürsünüz, değil mi?" Gülümsüyor. Hakiki. Saçları keşke bende de olsa dediğim kumral tonunda. *Gilmore Girls*'teki Rory *Gilmore*'un küçük bir versiyonuna benziyor. Stars Hollow. Küçük kasaba. *İroni*.

"Doğru," diye cevap veriyorum. "Belki ikimiz de denersek... Ben çok güçlü değilim.

Dükkanın nerede?" "Birkaç kapı aşağıda."

Kutuların diğer tarafına geçip onun pozisyon almasını bekliyorum. İkimiz de deniyoruz. Bir santimin çeyreği kadar kalkıyor.

Gülüp geçiyoruz.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum..." diye başlıyor. "Ama sanırım bir erkeğe ihtiyacımız var." "Sanırım haklısın."

"Bir erkeğin var mı?"

Başımı salladım. "Bir taneye bile yakın değil." Bana tekrar yukarıdan aşağıya bakıyor. "Yazık." Ondan hoşlanıyorum.

Onun gibi değil, ama... ve belki de burada acele ediyorum, ama belki, sadece belki, yeni bir arkadaş kazanabilirim.

Telefonunda bir mesaj yazıyor.

"Yani..." "Sanırım sen de sonsuza dek burada kalanlardansın?" diye başladım. "Oldukça."

Tam o sırada, uzun boylu, erkeksi, sert bir adam içeri girer. *Ateşli*. Eğer bu kadın Rory ise, bu adam da Dean.

Dean ve Rory tam bir felaketti (üzgünüm).

Ben her zaman Logan takımındaydım.

Hay sikeyim. Çocuktan kaçamıyorum.

Adamın gözleri beni görmezden geliyor, doğrudan kadına bakıyor. "Sen raaaang," diyor, sesi Lurch gibi.

Kadın kutuları işaret eder. "Onları benim için taşıy mısın, sevgili kocacığım?" Adam en üsttekini sanki içi tüy doluymuş gibi kaldırır.

Kıkırdıyorum. "Berbatız," diyorum kadına.

"Hayır," diyor kocasının kolunu sıkarak. "O sadece güçlü." Sonra beni işaret ediyor. "Bu-ben senin adını hiç duymadım."

"Aubrey."

Onlara kendilerininkini sormaya fırsat bulamadan kocasına "Çok tatlı değil mi bebeğim?" dedi.

Sanki kocasının bana gerçekten *bakmak* için izne ihtiyacı varmış gibi, tıpkı karısının yaptığı gibi beni ölçüp biçiyor. "Evet, bebeğim, çok tatlı." Başının üstünü öpüyor.

Deli gibi kızarıyorum, sıcak pembe Doc Martens ayakkabılarıma bakıyorum. "*Gerçekten çok şirin,*" diyor.

"Elbette, bebeğim. *Gerçekten çok tatlı.*"

"Buraya geldiğinden beri hiç arkadaş edindin mi?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz." Karmakarışık bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Bu akşam yemeğe gelmelisin. Değil mi kocacığım?" Her ne kadar ne olduğunu gerçekten bilmek istesem de, ona adı yerine bu şekilde hitap etmesi çok sevimli.

"Elbette. Yemek yapacağım, bebeğim. Bugün çok çalıştın. Dükkândan el arabasını getireceğim, böylece bu kutuları yoldan çekebilirim." Onu tekrar öpüyor.

Tanrım, çok tatlılar. Ve Logan (benimki, Rory Gilmore'unki değil) romantizmin öldüğünü söylüyor. Kadın tezgahın üzerindeki kartvizitlikten bir kartvizit alıyor. "Size saati ve adresi mesaj atarım!" diyor ve kocasıyla birlikte kapıdan çıkmaya başlıyor. Biraz fazla hevesli bir şekilde el sallıyorum.

Adam el arabasıyla döndüğünde, "Bu gece görüşür müyüz?" demek dışında konuşmaz.

"Elbette."

Ve sonra gitti.

Ve varlığıma geri döndüm. Zar zor.

İki saat sonra, hiç müşteri yokken, bir adres ve saat içeren bir mesaj geliyor. Numarayı telefonuma *Rory* olarak kaydettim.

Ondan bir saat sonra dükkanı kapatıyorum. Eve yürüyorum. Eve yürürken kafamda her şeyi gözden geçiriyorum.

Kadın. Adam.

Bana bakışı.

Sevimli olduğum konusunda ısrar edip durması.

Kocasına beni sevimli bulup bulmadığını *sorması*. Hiç arkadaş edinip edinmediğimi sorması.

Anında evlerine yemeğe davet edildim. Oh.

Kahretsin.

Tüm uyarı işaretleri oradaydı. Onları nasıl göremedim?

Acınası Kız.

Oh.

Beni

m.

Lan

et

olsu

n.

Az önce bir üçlüye davet edildim.

Kaldırımın ortasında donup kaldım, çantamdan telefonumu çıkardım ve "arkadaş" olarak sınıflandırabileceğim tek kişiye mesaj attım.

Üçlü seks hakkında ne düşünüyorsun?

Evet.

AUBREY

LOGAN... *Logan* OLUYOR.

Kamyonetinin direksiyonunda otururken bana *daha önce* attığı bakışları atıyor. "Red, üçlü dediğinde ben ve iki kızı kastettiğini sanmıştım."

"Ve bu yüzden mi buradasın?"

"Seni başka bir adam tarafından becerilmeye götürdüğümü bilseydim burada olmazdım."

"Kesinlikle kimse tarafından becerilmeyeceğim." "O zaman neden buradayım?"

"Arkadaş mı? Bir tampon mu?" Sonra sızlandım,

"Korkuyorum, Logan." "İstediklerinin bu olduğunu nasıl fark etmedin?"

"Çünkü ben aptal, saf ve zavallıyım. Ben onun *Dostça*. O ana kadar fark etmemiştim-"

"Ne olmuş yani? Bu yemekte seninle birlikte oturmamı istiyorsun ve... ne...?"

"Bilmiyorum!" Bağırıyorum. "Sanki çıkıyormuşuz ve sen bunu yapmamı istemiyormuşsun gibi davran."

"Bu çılgınlık, Red."

"Biliyorum ve seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Ama iyi insanlara benziyorlardı-"

"Alçakgönüllü bir genç kızı seks maceralarına sürüklemek dışında, evet, elbette, *gerçekten* iyi insanlar."

"Özür dilerim." Kıkırdıyorum. Elim de değil. "Bu gece gerçekten iki kız bulacağını mı sandın?"

Omuz silkiyor. "Belki."

"Sen hiç-"
"Bana şu lanet adresi ver."
Adresi okudum.
Tekrarlamamı istedi.
Tekrar ediyorum.
Telefonunu açıyor.
"Nerede olduğunu bilmiyor
musun?" "Sadece emin olmaya
çalışıyorum."

Kaybolduğumuzdan ÇOK EMİNİM, çünkü adresi Google Haritalar'da aradığımda on dakika uzaklıkta olduğunu gördüm. Neredeyse otuz dakikadır yoldayız. *Sanırım* aynı bölgeyi üç kez gördüm. Ama ne bilebilirim ki? Evimden iş yerime kadar yolları, evleri, kaldırımdaki çatlakları söyleyebilirim. Bunun dışında, bölgeyi gerçekten hiç bilmiyorum. Arabam olmaması çok kötü. Ya da ehliyetin.

Sonunda Logan arabayı yavaşlatır ve etrafındaki alanı kontrol eder. "İşte burası," der ve sonra arabayı ağaçlar, ağaçlar ve daha fazla ağaçla çevrili çakıllı bir araba yoluna çeker. Güneş ışığı boşluklardan süzülüyor ama bunun dışında hiçbir şey yok. Onun için, kendim için sakın kalmaya çalışıyorum ama korku içimi yavaş yavaş kemiriyor, midemi taş a çeviriyor. Nabzımı kulak zarımda duyabiliyorum ve bu yol çok uzun. Bu çift her nerede yaşıyorsa, تنها bir yer. *Hadi* canım. İnsanlar seks maceralarını duymasın diye öyle olmalı. "Sence kapıya çıplak mı cevap verirler?" Logan soruyor. "Hemen işe koyulurlar, biliyor musun?"

"Siktir git."

Gülüyor. Bunu neden bu kadar komik bulduğunu bilmiyorum.

Yemin ederim, sadece kulübe olarak tanımlanabilecek bir yere varana kadar en az bir mil var. Ya da en azından bir mil gibi geliyor. Hava hala aydınlık olmasına rağmen verandanın ışığı yanıyor ve garaj yolunda iki araba var. Biri küçük bir Honda; diğeri ise bu gezegene ait olmayan bir şeye benziyor. Logan motoru durdurur. "Gidelim mi?"

"Yemeğimizi yiyelim ve oradan defolup gidelim."

"Sen nasıl istersen, Red."

Logan benim için kapımı açmıyor. Sanki tüm bu sahneden memnunmuş gibi verandanın merdivenlerinde bekliyor. Bahse girerim bunu bir eğlenceye dönüştürebileceğini düşünüyor.

Dört yönlü. İğrenç, tiksindirici. *Aptalca seksi*. Arabadan iniyorum, sanki yerde bir şey varmış, topuklarıma yapışmış, beni yok etmeye hazırmış gibi ona doğru koşuyorum. Rahatsızlık ciğerlerimde bir kale oluşturuyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Eline uzanıyorum. Elime bakıyor ve elini geri çekiyor. "Ben el ele tutuşmam."

"Ama rol yapmak zorundayız-"

"Bunu el ele tutuşmadan da yapabiliriz, Red. Eğer istediğin buysa seninle öpüşebilirim, sana dokunabilirim, seni soyabilirim ve onların önünde sana oral seks yapabilirim ama el ele tutuşmam."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ellerimi uzakta birleştiriyorum. "Hadi yapalım şunu."

İç çekiyor. "Kızgınsın."

"Kızmadım."

"Kırmızı."

Onunla yüzleşiyorum, yüzümdeki acıyı belli etmemeye çalışıyorum. Söyledikleri yüzünden değil, beni nasıl gördüğünü bildiğim için incindim:

Yapışk

an.

Muhtaç

.

Beni çok seviyorsun, Aubrey.

Carter'ın benden ayrılmasının tüm sebepleri.

"Hayır diyebilirdin," diyorum ona. "Ne?"

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan, hayır diyebilirdin."

Kapının önünde durana kadar verandadaki iki basamağı çıkar. "İşte sorun da burada yatıyor," diye mırıldanıyor.

"Ne sorunu?"

"Yok bir şey." Ve ben onu durduramadan kapıyı çaldı.

Çift Logan'ın katılımından rahatsız olmuş gibi görünmüyor, çünkü dikkatleri doğrudan bana yöneliyor. "Hâlâ hatırladığım kadar tatlı," diyor kadın, bir zamanlar gerçek olduğunu düşündüğüm o gülümsemeyle.

"Süper sevimli," diye onaylıyor kocası.

Logan bir adım atar, elleri ceplerindedir.

Kadın, "Yani önce yiyip sonra mı sevişelim, yoksa tam tersi mi olsun?" diyor.

Gözlerim kocaman oldu.

Kocası benim yerime cevap veriyor, "Önce ye. İkinize ayak uydurmak için enerjiye ihtiyacım var." Logan'a bakıyor. "Ya da üç, eğer bize katılacaksan."

"Bunu yapamam," diye bağıyorum ve kelimenin tam anlamıyla *kaçıyorum*. Arkamda Logan gülüyordu.

Sanırım gülüşünden nefret ediyorum.

"Aubrey!" diye arkamdan bağıyor.

Üç arabayı da geçtim bile. "Evin yolunu kendim bulurum."

"Aubrey!" diyor tekrar, ayak sesleri çakıllara çarpıyor. Hızla bana yetişiyor ve kolumu tutarak beni durmaya zorluyor. "Red," diyor, daha sakın. "Küçük kasabaların iyi yanını biliyor musun?"

"Ne?" Sırtımı hâlâ ona dönmüş bir şekilde homurdanıyorum.

"Herkes herkesi tanır. Ve çoğu zaman..." Kahkahası konuşmasını askıya alır.

Ondan nefret ediyorum.

Tekrar deniyor. "Küçük kasabalardaki insanlar çoğu zaman akrabadır."

Sonunda onunla yüzleştim, kapının yanında bekleyen çifte baktım. "Ensest gibi mi?" Beni duymamalarını umarak fısıldıyorum. Logan alaycı bir şekilde gülümsüyor. Kısmen nefes kesici, kısmen de suratını yumruklamak istediğim bir gülümseme. Daha yakına eğilip daha sessiz fısıldıyorum, "Yani onlar kardeş mi?"

"Hayır." Kolumdan tutup beni onlara doğru sürüklüyor. Aptal elimi tutmak daha az çaba gerektirirdi. "Aubrey, seni kız kardeşim Lucy ve kocası Cameron'la tanıştırmak istiyorum."

Lucy o kadar çok güler ki gözleri dolar. Cameron başını sallar. "Lucy'nin ateşli lezbiyen eğilimleri var ama yemin ederim seni bunun için davet etmedik. Dürüst olmak gerekirse sadece seni tanımak istedi."

Gözlerimi kocaman açıp Logan'a döndüm. Kolunu yumrukladım. "*Biliyor* muydun?" O ve kız kardeşi aynı kahkahayı atıyor. Biri tiz. Biri alçak sesle. Gülüşleri de aynı. Aynı gözler. Tanrım, ben aptalım. "Biliyordun!"

"Sen bana adresi söyleyene kadar olmaz."

Lucy'ye dönüyorum. "Geleceğini biliyor muydun?" "Öğrenir öğrenmez bana mesaj attı."

"Buraya gelmek neden bu kadar uzun sürdü?" Yarı bağıyorum, yarı ağlıyorum, yarı utaniyorum, yarı rahatlıyorum.

Logan, "Buraya geldiğiniz zamanki bölgeyi tanıyabileceğinizi düşündüğüm için şehirde dolaştım" diyor.

"Daha önce burada mıydın?" Lucy soruyor, sonra gözlerini kardeşine diyor. "Onu seks mağarasına mı götürdün?"

"Ha!" diye bağıyorum. "Buranın bir seks yuvası olduğunu biliyordum!"

"Burası lanet olası bir seks mağarası değil," diye mırıldanıyor Logan, ayılıp başını sallayarak.

Cameron kıkırdıyor. "Küçük Logan artık aramızda olmadığına göre -kız kardeşiyle seks yapma olayı- önce yiyelim, sonra sevişelim mi?"

Lucy onun karnına vuruyor. "Rüyada görürsün, göt herif."

"Bekle." Logan'a baktım. Yüzüne değil. Göğsüne değil. *Aşağıya*. "Küçük Logan?"

"Kapa çeneni." Beni evin içine itti ve kapıyı arkasından kapattı. "Logan adında bir arkadaşı var. Aramızdaki fark bu. Sebebin bu olmasının imkânı yok, bunu sen de *biliyorsun*."

Omuz silkiyorum ve Cameron'ın bana sunduğu sandalyeye oturuyorum. "Onaylayacak ya da reddedecek kadar aklım başımda değildi."

Cameron mutfakta çalışırken karşımda oturan Lucy, "Logan," diyor. "Aubrey eve getirdiğin ilk kız mı?"

"Anlambilim, Luce," diye mırıldanarak telefonuna dokunuyor. Bir saniye sonra oturma odasında bir yerden bir şarkı çalıyor. Nakaratı duyulana kadar amacını anlamıyorum: *Bence çok tatlısın*.

"Sen bir pislisin,"

diyorum ona. O da gülüyor.

Lucy kıkırdıyor. Sonra bana göz kırpmıyor.

Cameron masanın ortasına bir tabak taco koydu. "Takolara bayılırım!" dedim.

Logan da "Sana göre Lucy *senin* taco'na bayılıyor." dedi.

LOGAN

Bu gece, Aubrey sütyensiz bir elbise giyiyor. Ana caddede yürüyen herhangi bir kızın üzerinde görebileceğim türden bir elbise. Ona yakışmıyor. Ona *yakışmadığından* değil, sadece... bu *o* değil. "Kız kardeşini seviyorum!" diye bağılıyor kamyonetime döndüğümüz anda. Gülümsüyor. Kocaman. Neredeyse bütün gece bizi şerefleştiren aynı gülümseme. Verandalarında duran Luce ve Cam'e el sallıyor, kollarını birbirlerine dolamışlar.

"Evet, oldukça havalı biri," diyorum cebime vurarak. Bütün gün Mary'yle vakit geçirmedim ve can atıyorum. *Kötü*.

"Sadece üçünüz mü varsınız?" diye soruyor arabayı çalıştırıp, tekerleklerin altındaki çakılların çıtırdamasına izin vererek uzaklaşırken.

"Kim üç?"

"Sen, Lachlan ve Lucy?"

Başımı salladım. "Ben yedi kişiden biriyim."

"Brady Bunch tarzı bir şey mi?"

"Hayır." Cebime tekrar dokunuyorum. "Ebeveynlerimiz aynı. Lucy tek kız. En büyükleri o."

"Sen nereye uyuyorsun?"

"Tam ortasına." "Tipik" diyor.

"Neymiş o?"

"Ortanca çocuk sendromunun poster çocuğu gibisin." "Siktir git. Ben öyle değilim."

"Şaka yapıyorum! Ortanca çocuk sendromunun ne olduğunu bile bilmiyorum." Gülüyor. İlk kez dikkatimi verdiğimde beni bir adım geriye atan o kahkaha. Nefes nefese. Husky. *Sıcak*.

Ağaçların çok yakın olmadığı yola çıkana kadar bekliyorum ve çok da göze çarpmadan bacaklarını kontrol ediyorum. Avuçlarımda nasıl hissettiklerini, onları kavradığımda etinin nasıl beyaza döndüğünü hatırlıyorum. Nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, çıplak, yatağına yayılmış, bacaklarını açmış, beni bekliyordu. "Yani..." Başlıyorum. Sonra bakışlarımı bacaklarından elbisesinin eteklerine doğru kaydırıyorum. "Neden böyle giyindin?"

"Ne gibi?"

"*Normal* gibi."

Alay ediyor. "Diğer kızlar gibi mi?"

Omuz silkiyorum, ana caddeden sağa dönüyorum, onun iş yerini geçiyorum, Lucy'nin yerini geçiyorum. "Bu gece kimi etkilemeye çalışıyordun?"

"Böyle giyinerek birini *etkilemeye* çalıştığımı mı düşünüyorsun?" Bu bizim oyunumuz, Red'in ve benim. Dönüp dolaşıp konuşuyoruz, asla birbirimizi tatmin edecek cevaplar bulamıyoruz. "Çamaşır makinem bozuldu. Elimdeki tek şey bu. Bu da bana eve gitmem gerektiğini hatırlatıyor. Nasıl tamir edeceğime dair on beş tarayıcı açtım."

Yan gözle bakıyorum. Yüzüne. Bacaklarına değil. Belki göğüslerine. Küçükler. Hafızam beni yanıltmıyorsa, tam olarak bir avuç değil, ama kesinlikle bir ağız dolusu. "Bunun için aletlerin var mı?"

"Yeterince var."

Farkına bile varmadan, ben *istemedem*, onun garaj yoluna girip motoru durduruyorum. Önce ben çıkıyorum, arabanın önünde onu bekliyorum. Bunu çok sık yaptığını fark ettim: İnmesi sonsuza kadar sürüyor. Sadece kendi güvenliği için değil, burası çok karanlık olduğu ve yüzünü göremediğim için verandanın ışığını açık bırakmalı. Neyi beklediğini göremiyorum. Sonunda, soluk bacaklarını birbiri ardına atarak dışarı çıktı. Sanki burada değilmişim, sanki beklemiyormuşum gibi beni atlıyor ve doğruca kapısına gidiyor. Onu takip ediyorum, ellerimi arkadan beline yerleştiriyorum. "Logan." Adım hayal kırıklığına uğramış bir homurtuydu. Kollarımın arasında dönüyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip onu kapıya doğru itiyorum. Elleri göğsümde, gözleri benimkilerde. "Ne istiyorsun Logan?"

"Sen."

"Dün gece bana sahip olabilirdin."

"Sarhoştun."

"Sen gittiğinde iyiydim."

Dudaklarımı çıplak omzuna bastırıyorum. "Neden beni içeri davet etmeyecekmişsin gibi davranıyorsun?"

Beni tam olarak içeri davet etmiyor ama kapıyı açıyor ve açık tutuyor. Sonra garaja giden kapıyı açtı, ne istediğimi zaten biliyordu. Neye ihtiyacım olduğunu. Mesele şu ki, ikisini de arzuluyorum. Mary ve Aubrey ve Aubrey'nin koridorda yürüyüşünü, yatak odasına doğru ilerlerken elbisesini başının üzerine kaldırışını izlerken, kimi daha çok arzuladığımı sorguluyorum.

Aubrey'nin garajındaki Mary'den yararlanıp "Bundan biraz ister misin?" diye seslendim.

"Yatakta zaten çıplağım!"

Dün geceki gibi görünüyor: çarşafların altında çıplak, yüzü kıpkırmızı. Yatağı dört direkli ve kenarlarında beyaz bir gölgelik var. Birlikte geçirdiğimiz tek gecede, buraya taşındığında kendisine izin verdiği tek lüksün bu olduğunu söylemişti. Bunu, ellerini direklere bağlamak için perdeleri kullanmadan hemen önce söylemişti. Sonraki yarım saati yüzüm bacaklarının arasında, istediğimi elde ederek geçirdim: onu boşaltırken dudaklarından dökülen sesleri duymak.

Ayakkabılarımı tekmeliyorum, gömleğimi çıkarıyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. "Bu kadar itici olman utanç verici," diyor ve ben kıkırdayarak kot pantolonumu çıkarıyorum. Onunla birlikte yatağa giriyorum ve nedense yatağa girme ihtiyacı hissetmiyorum.

Onu hemen. Kendime hazır olmadığımı söylemeye çalışıyorum. Ya da istediğim performansı sergilemek için bir adım geride olduğumu. Gecemizin en güzel yanlarından birinin onunla aynı çatı altında, aynı battaniyenin altında var olmak olduğu gerçeğini bir kenara itiyorum. Dokunmak. Dokunmak, dokunmaktan başka bir şeye yol açmasa bile.

Yan tarafına dönüp bana bakıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Lachlan bugün dükkana geldi." "Öyle mi? Başka bir şey çaldı mı?"

"Hayır," diye gülüyor. "Kafasını içeri soktu, merhaba ve hoşça kal dedi ve gitti. Baban da yanındaydı."

Gözlerimi kırıştırıyorum, yavaşça, Mary'nin etkilerinin içimi sarmaya başladığını hissediyorum, her şeyin bir anda çatlamasına, parçalanmasına, sıvılaşmasına neden oluyor. "Muhtemelen Cam ve Luce'u görmeye gidiyorlardı."

"Kız kardeşini seviyorum," diyor. "Bunu zaten söylemiştin."

"Ve Cameron. O çok rüya gibi."

Şimdi onun üstüne çıkıyorum, bacaklarının arasına yerleşiyorum. "Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum omzuna doğru. Teni çok sıcak, içimi ısıtıyor. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.

Sessiz kıkırdamasını her bir zerremde hissediyorum. "Ve rüya gibi de mi ş ken, baban bir tilki, Lo."

"Kapa çeneni," diyorum daha yüksek sesle, daha güçlü bir şekilde ve omzunu ısıtıyorum.

"Neden?" diye soruyor, parmakları saçlarımı okşarken. Eğer gözlerim zaten kapalı olmasaydı, bu dokunuşla kapanacaklardı. "Kıskandın mı?"

"Hayır. Seviştiğim kızların bana baba sorunlarını anlatması hoşuma gitmiyor."

Elleri donuyor, sonra tamamen kayboluyor. Altımda, tüm vücudu kaskatı kesildi. *Soğuk*. Cevap vermiyor ve ona baktığımda gözleri fal taşı gibi açılmış, tavana bakıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum, yukarı çıkıp çenesini öpüyorum.

"Çok saldırgan olabiliyorsun ve bunun farkında bile değilsin" diye cevap vermesi uzun bir dakikasını alıyor.

Dirseklerime yaslanıp ona bakıyorum. "Ne dedim ben?" "A: Bana *becerdiğin* bir kız dedin."

"Sen benim-"

"Ve sonra benimle dalga geçtin, *babamla ilgili sorunlarım* olduğunu söyledin, oysa onun öldüğünü ve evet, benim için pek çok soruna neden olduğunu biliyorsun."

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum. "Öyle demek istememiştim." Onu öpmeye çalışıyorum ama o başını yana çeviriyor. "Red," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim." Yanağını, çenesini, boynunu öpüyorum, her birinde özürler fısıldıyorum. Bir an için kaskatı kesiliyor, teslim olmayı reddediyor. *Çok inatçı*. Sonunda kapalı göz kapaklarımdan karanlığında dudaklarını buluyorum. Dilim onunla buluşuyor ve her nefesi, her organı kaplayan özlem, hasret ve açlık sonunda tatmin oluyor. Dokunuşlarımdan, fısıltılarımdan altında Aubrey çatlıyor, parçalanıyor, sivilaşıyor.

Biz biriz.

Tek bir hareket.

Tek bir ses.

"Özür dilerim," diyorum son bir kez. "Beni affedecek misin?"

Dudaklarıma karşı başını sallıyor, parmakları yine saçlarımı buluyor. Kendimi kaybettim.

Uçuyorum, süzülüyorum.

Ben alçakta, yeryüzünün altındayım.

Ben geceyim.

O bir gün.

Ben karanlığım.

O ise aydınlık.

Dokuz yaşındayım ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor.

"Logan?"

Göz kırpıyorum, titriyorum.

"Logan?" Bir şey saçımı çekiştiriyor ve gözlerimi onunkilere açıyorum. Yeşil, yolumu kaplayan ağaçlar gibi. Çiller, kızılın yarı tonunda. "Sen iyi misin? Az önce nereye gittin?"

Ben bir çatışmayım.

Aubrey beni tekrar öptü.

Ve o bir *umut*.

AUBREY

LOGAN ÇAMAŞIR MAKİNEMİ TAMIR ETTİ. Ayrıca son üç haftadır kendi başıma yapamadığım kaşıntıyı da giderdi. Bu sabah uyandım ve o yoktu. Şaşırdığımı söylemek istedim ama şaşırmadım. Beni şaşırtan şey telefonumdaki mesajlardı:

Bir yerde olmalıyım. Üzgünüm, Red.

Bu bir aile meselesi.

Logan: *Pazar Aile Kahvaltısı, tam olarak.*

Logan: *Pazar: Hristiyanlar tarafından dinlenme ve dini ibadet günü olarak kutlanan ve (Cumartesi ile birlikte) hafta sonunun bir parçasını oluşturan, Pazartesi'den önceki ve Cumartesi'yi takip eden haftanın günü.*

Logan: *Aile: Bir birim olarak birlikte yaşayan iki ebeveyn ve çocuklarından oluşan bir grup.*

Logan: *Kahvaltı: sabah yenen bir öğün, günün ilk öğünü.*

Yeterince açıklayıcı oldu mu Red?

Sabahı amaşır yıkayarak geçirdim. Annem beni kontrol etmek için arıyor. Büyükannem beni düşündüğünü, yeni insanlarla tanışmamı ve hayatımın en güzel zamanlarını geçirmemi umduğunu söylemek için arıyor. Bana izin verdiğİ sürece onu telefonda tutuyorum. Sonra önümüzdeki birkaç gün için pişirilecek yemeklerin bir listesini yapıyorum. Logan'ı düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Çünkü dün gece üç hafta önce gördüklerime dair bir ipucu almış olsam da, onun tarafında başka bir şey yoktu. Bunu gün gibi açık söyledi. Ben onun becerdiğİ bir kızdım. Ne daha fazlası, ne de başka bir şey. şu anki halimle bir yıl önce tanışsaydım, muhtemelen kendimi sürtük gibi utandırırđım. Ama gerçek şu ki, bir kızın bir erkeğın onu tatmin etmesini istemesinde yanlış bir şey yok. Yaptığımız şeyde de yanlış bir şey yok. Kimseye zarar vermiyoruz.

İKİ HAFTA ÖNCE, işe giderken geçtiğim bir evin önündeki kaldırımında bir bisiklet buldum. zerinde "İyi bir eve ücretsiz" yazıyordu. Evimin "iyi" olduğunu söyleyemem ama yine de bisikleti aldım ve posta kutusuna bir not bırakarak önceki sahiplerine minnettar olduğumu bildirdim. Gerçekten takdir ettim. Muhtemelen ben doğmadan önce üretilmişti ama dilenciler seçici olamaz. Ayrıca, gidonunda bakkaliye malzemelerimi koyabileceğim bir sepet var. Bu da akşam yemeğİ için gerekli malzemeleri bir günden daha fazla bir süre önceden alabileceğim anlamına geliyor. Cidden, o kadar zayıfım ki yiyecekleri bile taşıyamıyorum. Lucy'nin bir erkeğİ ihtiyaç duymakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum ve garaj kapısını kaldıran düğmeye basarken kendi kendime gülümsüyorum. Gidonu kavrayarak bisikleti dışarı çıkarıyorum, sonra düğmeye tekrar basıyorum. Kapının inmesini beklerken telefonumu çıkarıyorum, Logan'ın mesajlarını görmezden geliyorum (onu düşünmüyorum) ve Rory'yi Lucy olarak değİştiriyorum.

Ona bir mesaj gönderdim:

Dn geceki seks partisi için teşekkürler. Akşam yemeğİ de fena değİldi.

Aman Tanrım! Lol. Çok eğlenceliydi. Kesinlikle tekrar yapmalıyız. Bu sefer, popo tıkaçlarını getireceğim.

Güzel. Amazon'da seks salıncağı için harika bir fırsat buldum. Alayım mı?

Hayır. Zaten bir tane var. Dışarı çıkarmayı unuttuk. (Şaka yapmıyorum)

Aubrey: *OMG! Aslında hiç şaşırmadım.*

Yarın dükkana gel, tamam mı? Sana ödünç vermek istediğim kitapların bir listesi var.

Lucy: *...eğer okumak istersen. Baskı yok.*

Çok sevinirim! Çok teşekkür ederim.

Romantizmi seviyorsun, değil mi?

Aubrey: *Romantizm fikrini seviyorum, elbette.*

Logan mesajlarına neden cevap vermediğini bilmek istiyor.

Sigh.

Çünkü ben çok
yapışkanım. Çok
muhtacım.

Telefonu cebime koydum ve "şehir merkezine" doğru pedal çevirmeye başladım. Dükkanıma uğrayıp dışarıdan bakıyorum: büyük pencereler, tuğla duvarlar, bir ömür yetecek kadar kırtasiye malzemesi. Eve döndüğümde ürün sergileme ve satış üzerine çalışmak için aklıma bir not alıyorum. Ve belki zamanım olursa, bir online mağaza açmayı düşünüyorum. Envanteri girmek çılgınlık olurdu ama en azından bir şeyler satabilirdim.

Pazar günleri kasaba ölüdür, birkaç kişi dışında. Bunu ilk üç hafta Pazar günleri açtıktan ve tek bir müşteri bile olmadıktan sonra anladım.

Bakkalın içi de dışı gibi aynı. Tek bir kasa açık ve tezgahın arkasındaki yaşlı kadının uyuduğuna eminim. Girişteki birkaç sepetten birini alıp listemi çıkarıyorum. Sonra her bir reyonu incelemek için zaman ayırıyorum, çünkü gerçekten mi? Yapacak başka ne var ki? Yürürken tek bir kişi bile görmüyorum ve herkesin kilisede olup olmadığını merak ediyorum. Kilise tüm gün süren bir şey mi? Üç düğün ve bir cenaze töreni (korkunç bir film, bilginize) dışında hiç kiliseye gitmedim. İhtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra dondurucu bölümüne yöneliyorum ve dondurmanın uygun bir akşam yemeği olup olmadığını düşünüyorum. *Evet, öyle.* Yerdeki dondurucuda duran bir adam var -daha önce fark etmediğim bir adam- ve adımlarımı yavaşlatıyorum. Marketlerdeki dondurma dondurucuları erkek pisuvarları gibi mi? Çok yakın durursam tuhaf olur mu? Geri dönmeli miyim? *Dondurma dondurucu görgü kuralları nedir?* Ayaklarım beni dondurucunun diğer tarafına taşıyor. Bu güvenli görünüyor. Daha az garip.

Adam kafasını kaldırıp yarım bir gülümsemeyle bakıyor. Muhtemelen benim yaşlarımda, belki de daha büyük ve sevimli. Sessiz, mütevazı bir şekilde. Düşünmediğim çocuğa hiç benzemiyor.

Dudağımı çiğneyerek dondurma kutularına bir sanat eseriymiş gibi bakıyorum.

Adam gitmedi, sürgülü kapıyı açıp bir tane seçmek için harekete geçmedi.

Başımı kaldırıp bana bakarken

yakalıyorum onu. Bakışlarımı kaçırıp

kızarıklığımı gizlemeye çalışıyorum.

"Yeni misin?" diye soruyor.

"Görünüşe göre," diye gülüyorum.

"Özür dilerim." Kafasını salladığını görmek için yukarı baktım. "Sadece seni daha önce buralarda görmemiştim. Nerede kalıyorsun?"

"Takipçi seri katile sorar."

Kıkırdıyor, kısa ve derin. "Özür dilerim," diyor tekrar. "Nereden geldiğini sorsam daha mı az sapıkça olur?"

Başımı salladım. "Raleigh."

"Raleigh'de yaşıyorum," diyor başparmağıyla göğsünü işaret ederek. "Yani, sayılır."

NC State'de okuyorum. Yurtta kalıyorum." "Güzelmiş.

Hafta sonu evde misin?" "Evet. Anlamıyorum-"

"Dostum," diyor tanıdık bir ses ve ben bu ses karşısında irkiliyorum. "Sonunda aromalı prezervatif getirmişler!" Logan bize doğru yürüyor, bakışları ambalajın arkasına sabitlenmiş. "Ekstra uyarım için nane aromalı," diye okuyor. Sonra başını kaldırıp beni gördü. Ukala bir gülümseme yüzünü ikiye böldü. "Hey, Red."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor adam.

Logan sanki onaylamamı ya da reddetmemi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Adını duymadım?" dedi adam. "Aubrey."

"Aubrey, ha? Güzel bir kız için güzel bir isim."

"Kapa çeneni," der Logan.

"Hey," diye araya giriyorum. "İsterse bana güzel olduğumu söyleyebilir. Başka kimsenin söylediği gibi değil."

Ugh. Muhtaç. Yapışkan.

Logan bana ters ters baktı. "Kimsenin sana güzel olduğunu söylemesine ihtiyacın yok, Red."

Adam kıkırdıyor. "Ben Leo." Logan'ın kafasının arkasına vurur. "Bu serserinin ağabeyi."

Logan'a "Buradaki *herkesle* akraba mısın?" diye sordum.

Logan şapkasını düzeltiyor, sorumu duymazdan geliyor. "Ailemiz beni doğurdu çünkü onunla çok başarısız oldular."

Leo başını sallıyor ve gülümsemesini bana odaklıyor. "Belki bir ara bir araya geliriz ve sen de bana Raleigh'de görülecek tüm güzel yerleri anlattırısın."

"Bu ses-"

"Devasa bir horlama festivali gibi," diye araya giriyor Logan ve Leo gülüyor, sessiz.

"Ara onu," diyor Leo. Logan'la konuştuğunu varsayıyorum çünkü bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Burası lise değil Lee. Bir bok demiyorum."

Leo bana göz kırpmıyor, telefonunu çıkarıyor. "Numaran nedir, Aubrey? Seni ararım la-"

Logan araya girer, "Şu dondurmayı alıp gidelim." Leo,

"Henüz bir tane seçmedim." diyor.

Logan bakmadan kapıyı kaydırarak açıyor, bir küvet seçiyor ve Leo'nun göğsüne çarpıyor.

Leo yine gülüyor.
"İşte," diyor Logan. "Artık bir tane var. Hadi gidelim."
Leo dondurmayı alır, şöyle bir bakar. "Ölmek mi istiyorsun?"
"Ne?" Logan da en az benim kadar şaşkın
görünüyor. "Bu Fıstıklı Kurabiye Çekirdeği."
Logan inliyor.
Leo bana baktı. "Ee, numaran?"
Logan dondurma kutusunu dondurucuya geri koyar ve bir tane daha alır.
"Hadi gidelim."
"Ara onu," der Leo ona. "Ya da ben onu ararım."
Logan bana sırtını dönüyor, omuzlarını dikleştiriyor.
Bir saniye sonra Leo'nun gülümsemesi yüzünün yarısını kaplıyor. "Özür
dilerim, küçük kardeşim.
Seni duyamadım. Ne dedin sen?"
Logan başını sallar. "Dibs! Tamam mı? Dibs diyorum!"
Dışından kaşlarımı çatıyorum, içimden yumruklarımı sıkıyorum. "Bu da
ne, ahbap! Ben mal değilim," diyorum, aynı anda Leo topuklarının üzerinde
sallanıyor ve bana gülümsüyor.
"Seninle tanışmak bir zevkti, Aubrey. İyi günler dilerim."
Sonra ikisi de uzaklaşıyor, Leo gülüyor, Logan ayağıyla ona çelme
takmaya çalışıyor.
Ben ve Jerry's gibi bir pazarlama ekibim olmasını dileyerek varoluşuma
geri dönüyorum çünkü bu dondurmaların isimleri-
Bir el kolumu çekiştiriyor ve ben de onu Logan'ın göğsüne doğru takip
ediyorum. "Hey," dedi.
Gözleriyle tanıştım. "Ne oldu?"
"Bu." Ve sonra beni öpüyor, iki eli yüzümde, beni ayak parmaklarımın
ucuna kadar yükselmeye ve sepetimi serbest bırakmaya zorluyor. Etrafımda,
içimde her yerde. Geri çekildiğini hissettiğim anda gözlerim açılıyor ama onun
gözleri bir saniye daha kapalı kalıyor. Onu bir kez daha öpüyorum. Çabucak.
Dudakları köşelerden kalkıyor. "Eve bırakmamı ister misin?" diye soruyor.
Başımı sallıyorum, nefesim
kesiliyor. "Emin misin?"
"Buraya geldim."
Kaşları çatılıyor. "Bisikletle mi?"
"Hayır. Jigolomla."

Gülüyor. "Kamyonetimin arkasına koyabiliriz. Bisikleti ya da jigolonu."

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Dürüst olmak gerekirse, biraz egzersiz yapabilirim."

Sırıttıyor. "Dayanıklılığın bana gayet iyi görünüyor." Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş, daha yumuşak, daha güçlü. Sırtımı dondurucuya dayamış, elleri saçlarımda, ellerim onun üzerinde olduğu sürece nereye giderse gitsin.

"Hey!" diye bağılıyor tezgâhtar bize.

Logan geri çekiliyor, kıyafetlerimi düzeltiyor, güzel yüzündeki gülümsemeyi koruyor.

Tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın, "Zavallı kızı taciz etmeyi bırak, seni lanet Preston Punk!" diye bağırır.

Logan gözlerini deviriyor. "Beni taciz ediyordu!"

Ona bakıyorum ve heyecanla başımı sallıyorum. "Onu tamamen elliordum!"

Logan kıkırdıyor, parmağını avucumda gezdiriyor. Elimi tutmuyor ama oldukça yaklaşıyor. "Sonra görüşür müyüz?"

"Tamam."

Sonra da günün geri kalanını Logan Preston'ı düşünmeme görevimde başarısız olarak geçiriyorum.

LOGAN

BAZI INSANLAR PAZARTESILERDEN NEFRET EDER. Aslında ben umursamıyorum. Cumaları atlatması en zor olanlardır, çünkü her şey çok yakın ama bir o kadar da uzaktır. En büyük ağabeyim Lucas, bana keş diyor. Ben öyle değilim. Hafta boyunca sigara içmiyorum. Cuma ve Pazar günleri arasında sigara içmeyerek bunu telafi ediyorum. Pozitif çıkmasını umursamayı bıraktığımda beni bir kaba işetmeyi bıraktı. Babam bana ders vermeye çalışmayı bıraktı, *bir şekilde işlev gördüğüm* süreç.

Çalışmak buna *-işlevselliğe-* muhtemelen bildiğinden *çok daha fazla* yardımcı oluyor.

Pazartesi sabahları babam, Lucas, Brian (babamın ustabaşı, Laney'nin babası, benim patronum) ve Cameron (*Preston, Gordon and Sons*'daki *Gordon*, aynı zamanda mimar) iş günü başlamadan önce toplantı yaparlar. Sabah altıda lokantada birlikte otururlar ve haftanın geri kalanındaki çalışma programı hakkında konuşurlardı. Birkaç hafta önce babam onlara katılmak isteyip istemediğimi sordu. Bu onun için önemli bir şey olmayabilir (*Preston, Gordon ve Oğulları*'nı oluşturan *Oğullar*'ın bir parçası olduğumu düşünürsek), ama benim için bir anlamı vardı. Kendime onun işteki rolünü devralmak gibi büyük umutlar vermiyorum ve bunu istemiyorum - bu tamamen Lucas'ın işi ve bu herkese uygun. Luke'un içinde iş anlayışı var. Ben bir bok bilmiyorum. Ama emekli olduğunda Brian'ın işini devralmak benim için sorun olmaz. İşteki en genç kişi olmak ve aynı saygıyı beklemek zor olurdu, ama dürüst olmak gerekirse, sanırım bunu yapabilirim. Eğer Leo üniversiteye gitmeseydi, kesinlikle müşteri ilişkilerinden sorumlu olurdu. İnsanlarla arası iyi. Saygı kazanılmadığında bile saygı gösterir. O işte hem berbat hem de berbat olurum. İkizlerin aile işine katılma gibi bir planları yok, ayrıca daha çok para kazanıyorlar.

Sadece YouTube izlenme sayımdan daha fazla. *Punklar*. Lachlan... Lachlan'ı şu anki yaşının ötesinde düşünemiyorum bile. Çocuk çok hızlı büyüyor. Keşke yavaşlasa, sonsuza kadar çocuk kalsa... herkesin iyiliği için.

"Yarın Beşinci Cadde'deki siteyi bitiriyor olmalıyız, bu da Baker sitesinin Çarşamba günü ilk iş olarak hazır olması gerektiği anlamına geliyor," diyor babam ve sonra elindeki derlemeden başını kaldırıyor. Ona yıllardır göstermeye çalıştığım gibi dijital ortama geçmesi gerekiyor ama o eski kafalı ve ben de buna saygı duyuyorum. "Lucas, Baker sahası için Salı sabahı yeni taşınabilir cihazları ayarlar mısın, böylece Logan gelip Çarşamba günü için tüm ekipmanları hazır hale getirebilir."

Lucas dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken, "Evet, efendim," diyor. Babam bana "Kurulum için bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor. Kahvemi yudumlayıp başımı sallıyorum. "Ben hallederim."

Lucas dizüstü bilgisayarının ekranından bana bakıyor. "Not almıyorsun." Şakağıma vuruyorum. "Salı günü taşınabilir ofiste bilgisayar ekipmanlarını kur. Tamamdır."

"Peki ya şifreler ve-"

"Lucas," diye araya girdi babam. "Logan var diyorsa vardır." Ailenin Boku'na inancı kalmış gibi görünen tek kişi babam: ben. Acaba bu bir baba-oğul meselesi mi? Bana hâlâ inanmasının tek sebebi ortak kanımız. Ama yine de Lucas'la aynı kanı paylaşıyoruz ve o da bana aptalmışım gibi davranıyor. Onu suçlayamam. Ben bir aptalım. Görünüşe göre kendini küçümseyen biriyim.

Toplantı devam ediyor; Cameron bize çizimler için zaman çizelgeleri veriyor, babam ve Brian kadro hakkında konuşuyor.

Telefonumu çıkarıp Aubrey'e bir mesaj gönderdim:

Dün gece rüyamda göğüslerini gördüm.

Göğüslerimden nefret ediyorum ve uyuyorum. Neden bu kadar erken kalktın?

İş toplantısındayım.

Göğüslerimi mi düşünüyorsun?

Göğüslerini beğendim.

Çok küçükler. Göğüslerini

*beğendim, Red. **Aubrey:** ...*

Ve meme uçların.

Ben uyumaya gidiyorum. Bana

kurabiyeleri hatırlatıyorlar. Meme

uçlarım mı?

Göğüslerin ve meme uçların. Birlikte. Bana Subway kurabiyelerini hatırlatıyorlar... çilekli ve beyaz çikolatalı olanları.

Gerçekten mi? Erkek arkadaşım çok küçük olduğunu söylüyor. Geri kalanımla orantılı değil. Beni arkadan daha çok sevdiğini söylüyor.

Logan: **Eski erkek arkadaş. Ayrıca bak: Orospu çocuğu.*

**Söyledi/söyledi.*

**Sevdim... Tabii hala onunla konuşmuyorsan, bu durumda onu öldüreceğim.*

Ekranada, yazdığını gösteren üç küçük nokta belirir. Kayboluyorlar. Görünüyorlar. Tekrar ve tekrar. Cevabını almadan önce tam bir dakika geçiyor.

Kurabiyelerimi yemek için bir daha ne zaman geleceksin?

Gülüyorum.

Logan: *Cuma.*

"Logan," dedi babam. "Odaklan, oğlum."
Telefonumu cebime soktum. "Özür dilerim."

İŞ GÜNÜNÜN YARISINDA, babam bir başka "yöneticiler toplantısı" çağrısı yapar. Babamın ekibindeki eski tüfeklerden biri olan Niall, herkesin şantiyeye girişini, isimlerini üç kez bağırarak duyurmayı gerekli bulur. Uyarı sireni gibi. Sadece gerçek isimlerimizi kullanmıyor. Babam *Bossman*. Brian *Büyük Adam*. Lucas *Küçük Patron Adam*. Laney (buraya geldiğinde) eskiden *Bebek Büyük Adam'dı*. O ve Lucas (nihayet) çıkmaya başlayınca bu değişti. Şimdi *Küçük Patron Kadın*. Cameron *takım elbiseli*.

"Takım elbise! Takım elbise! Takım elbise!" Niall bağırıyor. İlk başladığımda uyarıları beni rahatsız ederdi. Şimdi ise *sevimli* geliyor. Yaşlı adam sevimliliği gibi, anlıyor musun? Gerçekte ne iş yaptığını bilmiyorum. Henüz onu elinde bir aletle görmedim. Eminim babam ona yardım etsin diye yanında tutuyordur. Ayrıca, Bayan Niall haftada en az üç kez herkese öğle yemeği veriyor. Bu her zaman bir bonus.

Cameron Niall'a dudak büküyor, sonra bana doğru yürüyor, kravatını gevşetmeye başlamış bile. Bir toplantıda olmadığı, ölçü almadığı ya da müşterilerle yerinde konuşmadığı sürece normalde Lucy'nin kitapçısının üstündeki ofisinde çalışır. Müşterilerle çok sık görüşür. Sanırım bu yüzden takım elbise giyip kravat takmak zorunda. Onun için kötü. "Geliyor musun?" diye soruyor.

"Nerede?"

"Toplantıya."

"Bu bir yöneticiler toplantısı."

Ben daha ne olduğunu anlamadan telefona sarıldım. "Hey, efendim." Hâlâ babama efendim diyor. Tom değil, baba değil, Bay Preston değil. *Efendim* diyor. "Logan'ın da katılmasını ister misin?" Babamın cevabını duymuyorum ama Cam başını sallayıp

Babamın ofisine doğru. Sanırım toplantılara katılmaya başladığımdan beri artık yönetici oldum.

Rad.

Adımlarımda çalımla, başım dik, sanki kraliyet ailesindenmişim gibi yürümek istemiyorum ama iyi hissettiriyor. Luke ve Brian çoktan babamın ofisine girmiş, duvara yaslanmışlardı ve başka bir adam da babamın karşısındaki sandalyeye oturmuş, ona bakıyordu. Benden birini kovmamı isteselerdi... ama sonra adam arkasını dönüyor ve bu Garray, nam-ı diğer Dumb Name, Luke'un en iyi arkadaşı.

"N'aber?" diyor, ayağa kalkıp sırtımı tokatlıyor, dizimin arkasını tekmeliyor. Kendimi bildim bileli Luke'la arkadaşız, o yüzden bana kardeşiymişim gibi davranması şaşırtıcı değil. Aynısını Cameron için de yapıyor, tekme hariç, sonra tekrar babamın karşısına oturuyor.

Cameron yanımdayken kapalı kapıya yaslanıyorum. Bu kadar küçük bir alanda çok fazla insan var ve hava şimdiden yoğun geliyor. "Senin üniversitede beşinci yılında olman gerekmiyor muydu?" diyorum.

Aptal İsim omzunun üzerinden bana baktı. "Erteleddim."

"Yani okulu bıraktım."

"Kapa çenenin Logan," diyor *herkes*.

Dumb Name babama baktı. "Kiremit fabrikasını kapattıklarını duydun, değil mi?"

Babam başını sallar. Sonra gözleri büyür. "Annen nasıl?"

"Aslında bu yüzden buradayım," diyor Dumb Name. "Annem iş bulmakta zorlanıyor. Hayatı boyunca orada çalışmış ve şimdi hiçbir şey için kalifiye değil. Bu yüzden," diyor, son sözü benim ukalalığımıza yönelik olarak, "kira ve diğer konularda ona yardımcı olmak için *erteledim*." Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Birkaç yaz boyunca senin için çalışmakla aynı şey olmadığını biliyorum, ama eğer herhangi bir pozisyonun varsa-"

"Bugün başlayabilir misin?" Babam

araya giriyor. "Evet, efendim."

"Annene gelip beni görmesini söyle. Bakalım onun için bir şey bulabilecek miyim?" Liseye gittiğim zamanlarda insanların babam hakkında çok konuştuğunu duyardım. Bazıları ona kasabamızın Koç Taylor'ı (*Friday Night Lights*'ın şöhreti) derdi: tüm cevaplara sahip adam. Şu ana kadar bunu gerçekten anlamamıştım. İlk ipucu Niall olmalıydı.

"Gerçekten minnettarım efendim," diye yanıtlıyor

Aptal İsim. "Kıç öpücüğü," diyorum, çünkü benden

beklenen bu. "Kapa çenenin Logan," diyor herkes.

Tekrar.

Babam iç geçirdi ve beni göstererek Aptal İsim'e "Amirine merhaba de" dedi.

Duvarı tekmeliyorum. "Ciddi misin?"

"Baba," diye araya giriyor Lucas, benimle ilgili kararlar söz konusu olduğunda her zaman kullandığı ses tonunu kullanarak. Luke babam olduğunu düşünüyor ya da en azından

-Benim üzerimde daha fazla gücü, daha yüksek bir ahlakı olduğuna inanıyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Babam omuz silkti ve bana sordu, "Bunu halledebileceğini düşünüyor musun?" "Evet, efendim." Şimdi yalaka olan benim.

Luke'a "Logan halledebilirim diyorsa halledebilir." diyor. Telefonuma uzanıp Aubrey'e bir mesaj gönderiyorum:

Bugün güzel bir gün, Red. Ve bunun senin kurabiyelerin sayesinde olduğuna eminim.

"Ne tür kurabiyeler?" Cameron omzumun üzerinden okuyarak soruyor. "Ve bu Aubrey mi?"

"Aubrey kim?" Lucas sorar. "Leo'nun bize bahsettiği dükkândaki kız mı?" Kapıyı açtım. "İşinizin başına dönün, sizi tembeller."

OceanofPDF.com

AUBREY

Logan'ın penisi için bir isim bulmam lazım. Tercihen yemekle ilgili. Ve herhangi bir sosis türünden daha yaratıcı bir şey.

Göğüslerimi kurabiye olarak nitelendirmesinin üzerinden iki gün geçti ve ben de Domuz Kılıcı ya da Yoğurt Sapan olarak ikiye ayırdım - her ikisini de yüksek sesle söylemeyi bırakın, zar zor yazabiliyorum.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve Lachlan Preston orada. "Selam, Red! Güle güle, Red!" Ve sonra tekrar gitti.

Tuttuğum nefesi bıraktım, onu gördüğümde irkildim, sanki bir şekilde kardeşinin penisini düşündüğümü hissetmiş gibiydi.

Yarım saat geçiyor -Listeye Etli Dondurma'yı da ekledim- ve Lachlan Preston geri dönüyor. Bu sefer kafasını öylece içeri sokmuyor. Elleri sırt çantasının kayışlarını kavrayarak tüm varlığıyla kapıdan içeri giriyor. "Seni izliyorum," diyorum gözlerimle ona iki parmağımla işaret ederek.

Gülüyor, mırıldanıyor, "Geçen gün için özür dilerim. Yemin ederim, bir daha yapmayacağım." Sırt çantasını tezgâhın yanına bırakıyor ve o mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Dokuz."

"Kız arkadaşına başka bir şey mi alıyorsun?"

"Biz ayrıldık," diyor kesin bir ifadeyle.

"Berbat. Özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Artık Sümük Yiyen'le birlikte gidiyor, her neyse."

"Sümük Yiyen *gerçek* bir aygıra benziyor. Ve senin yerine onu mu seçti?"

"Gerçekten umurumda değil," diyor başını öne eğerek. "Yani, *dokuz* yaşındayım. Kızla evlenecek değilim ya."

Cam tezgâha yaslanıyorum. "Demek sahada oynayacaksın, ha?" "Hayır. Ben tek kadınlı bir adamım. Cameron gibi. Ya da Leo. Ben Logan gibi."

Şey...

"Babam okuldan sonra işten çıkana kadar beni Lucy'nin dükkanına götürüyor. Tek başıma kalmak için çok genç olduğumu söylüyor. Lucy orada oturup kitap okuyor, Cam de sürekli çalışıyor. Sence burada takılabilir miyim?"

"Benimle mi?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Meşgul değilsen tabii."

Başımı salladım. "Meşgul değilim."

"Harika." O aralık dişli gülümsemesiyle gülümüyor. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı? Temizlik ya da toz falan yapabilirim."

"Dostum, burası çok sessiz, tek yaptığım temizlik ve toz almak."

Dokuz yaşındaki çocukların yapması gerektiği gibi kıkırdıyor ve sırt çantasını alıp tezgahın yanındaki koltuğu işaret ediyor. "Oraya oturabilir miyim?"

"Elbette."

"Teşekkürler, Red. Sen iyi bir arkadaşsın."

Dostum.

Artık birden fazla arkadaşım var. Ne yazık ki hepsi aynı genetiği paylaşıyor.

Lachlan sandalyeye kurulur, okul kitapları yanındaki masanın üzerindedir.

"Sana genç yaşta ödev yaptırmışlar, ha?" "Bir de bana sor," diyor gözlerini devirerek.

"Büyüdüğünde ne olmak istediğini biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Dokuz yaşındayım, Red. Bana böyle zor sorular sorma," diyor sırtarak.

"Tamamdır." Dizüstü bilgisayarın başına geçip Spotify'ı açıyorum.

"Çalışırken biraz müzik ister misin?"

Hızla ayağa kalkar ve klavyeye vurmaya başlar. Bir saniye sonra:

"Taşaklarım. Taşaklarım. Göt deliğine sok."

Lachlan'ın öğleden sonra için film müziği seçmesine izin verdim. Belki de dinlediklerini filtrelemeliyim ama belli ki hepsini daha önce duymuş. Ve belki de dükkânımda bu tür müzikler çalmamalıyım, ama müşterim yok ki. Ben vitrini, kalemlerin sırasını, defterlerin açısını yeniden düzenlerken onun ödevine devam etmesine izin veriyorum. Tezgâha geri döndüğümde ders kitapları gitmiş, yerine bir eskiz defteri gelmişti. Gözleri kısılmış, alt dudağı konsantrasyonla dışarı fırlamıştı. Parmaklarının arasında grafit bir kalem tutuyor. "Ne yapıyorsun orada?" diye soruyorum.

Başını kaldırıp şaşkın şaşkın bakıyor ve eskiz defterini yavaşça bana doğru çeviriyor. Sayfada, gri kurşun kalemle, parlak saçlı, boynunda atkı, kalın ceketli, elleri ceplerinde bir çocuğun anime çizimi var. O kadar detaylı, neredeyse mükemmele yakın gölgeli ki, görünce nefesim kesiliyor. "O kadar kötü, ha?" diye soruyor.

"Hayır. Dostum. Bu..." Eskiz defterini ondan alıp daha yükseğe kaldırıyorum. "Bu delilik. Bunu bir yerden mi kopyaladın?"

"Hayır. Sadece düşündüm ve çizdim. Beğendin mi?"

"Dostum..." Tek söyleyebileceğim bu. "İnanılmazsın."

"Öyle mi?" Sesi şaşırmış gibi.

"Ne kadar iyi olduğun sana hiç söylenmedi mi?" Omuz silkiyor.

"Çok resim yapar mısın?"

"Kimse bakmıyorken, evet." "Ne demek istiyorsun?"

Bir omuz silkme daha. "Ben bir sporcuyum." "Yani?"

"Bir sporcu sanatçı olamaz."

"Yapma bunu, Lachlan. Kendini klişeleştirme. Asla. Sen kimsen osun ve neyi seviyorsan onu seversin."

"Ama Lucas bir sporcuydu." "Ve Lucas...?"

"En büyük kardeşim. Logan'dan iki üstte. İkimiz de sprinteriz. Beni o çalıştırıyor. Ailem, hepsi benim yarışlarımı izlemeye gelir. Sanki... zorlanmadıkları *tek* zaman bir araya geliyorlar. Yani..."

"Yani... ilgiden hoşlanıyor musun?"

"Hayır," diyor ve eskiz defterini alıp kapatıyor. Sanki saklanması gereken bir şeymiş gibi çantasına geri koyuyor. Sanki bir sırmış gibi.

Sırtını bana dönerek ekliyor: "Yine de hepsini bir arada görmek hoşuma gidiyor. Lucy üniversiteye gittiğinde çok gençtim, sonra Lucas taşındı ve Leo da Raleigh'e taşındı."

"Hâlâ Logan ve ikizlerin var, değil mi?"

"İkizlerin birbirleri var Red ve Logan hafta sonları pek evde olmuyor, o yüzden..."

Gitmek üzere olduğunu bildiğim için onunla sırt çantası arasına giriyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Hangisini daha çok seviyorsun? Koşmayı mı yoksa resim yapmayı mı?"

"Önemli değil," diyor. "Çizim yapmak ailemi bir araya getirmiyor." Etrafımda dolaşıyor, sırt çantasını omuzluyor. "Lucy kaybolduğumu anlamadan dönsem iyi olacak."

OceanofPDF.com

LOGAN

"KOLEJİ SEVECEKSİN," diyor Aptal İsim, bir çerçeveyi çivilememe yardım ederken. Süpervizör görevinde olmak, temel konulara geri dönmek anlamına geliyor. "Oradaki kızlar seni canlı canlı yerler."

"Ben burada iyiyim," diyorum ona.

"Evet, ama burada seçenekler sınırlı."

Hadi canım.

"Ayrıca, buradakilerin hepsi aynı."

Her zaman değil.

Luke yaklaşıyor, bahçede duran çerçeveyi kontrol ediyor, sonra da elindeki mezurayı çıkarıyor. "Nasıl çerçeve yapılacağını biliyorum," diye mırıldanıyorum, sinirlenerek. "Nefes almam için bana yer açmalısın, kardeşim."

Luke mezurayı cebine koyar. "Özür dilerim," diyor sonra: "Telefonumu gördünüz mü? Onu bulamıyorum."

"Aramayı denediniz mi?" Dumb Name sorar.

Bu soru Luke'un gözlerini devirmesine neden olur. "Bunu neden ben düşünemedim?"

"Aptalca sorular sorarsan, aptalca cevaplar alırsın," diyorum Aptal İsim'e. Sonra Luke'a: "Aptal oyunlar oynarsan, aptal ödüller kazanırsın."

"Bu da ne demek oluyor?" diye mırıldanıyor ve sonra muhtemelen başka birini kızdırmak için uzaklaşıyor. Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz, Aptal İsim "Telefonu nerede?" diye sorar.

"Cebimde."

Gülümsüyor. "Bununla ne yapacağız?" "Bu öğleden sonra banyoyu kuru duvarla kaplayacağız." "Duvara mı koyacaksınız?"

Başımı salladım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

ÖĞLE YEMEĞİ GELİR VE GIDER. Luke herkese en az üç kez telefonunu görüp görmediklerini soruyor. Dumb Name ve ben banyoya alçıpan asıyoruz, yama yapıyoruz, boyuyoruz. Planın en iyi yanı, Luke'un bunun başına gelmesine izin verdiği için çok utanacak olması, telefonu bulduğunda işi kendisi onaracak olması. *Tabii bulabilirse*. Aptal İsim ve ben yaptığımız işe hayranlıkla bakmak için mola verdiğimizde babam içeri giriyor ve bize erken çıkması gerektiğini söylüyor. "Ateşli bir randevu mu?" Dumb Name kaşlarını sallayarak soruyor.

Babam iç çeker, sonra sırtır. "Evet. Annenle!" Sonra da sadece Lachlan'la yaptığı o tuhaf yaşlı adam dansını yapıyor. Onun bu yönünü -şakacı, kaygısız yönünü- nadiren görebiliyorum ve o kadar çok gülüyorum ki nefesim kesiliyor.

"Ciddi misin?" Dumb Name soruyor. Annesi uzun zamandır bekâr, babamın bekâr olduğu süre kadar, ama ikisinden *birinin* hayatına devam etmesi fikri beni biraz rahatsız ediyor. Babamı mutlu görmek istemediğimden değil. Sadece onu başka biriyle hayal edemiyorum. Ben de annemin yerine geçecek birini hayal edemiyorum.

Babam kapı pervazına vuruyor. "Onu bir arkadaşım ile tanıştıracam. Bence bir ofis ortamında, telefonlara cevap vermek gibi işlerde başarılı olabilir."

"Bilgisayarda pek iyi değil," diyor Aptal İsim.

Babam gülümsüyor. "İyi olacak." Dikkatini bana çeviriyor. "İşini erken bitirebilirsin. Lachlan'ı alıp uzman sprint koçuyla antrenmana götürmeni istiyorum."

"Bu Lucas'ın olayı değil mi?"

"Lucas'ın bundan haberi yok." Sözleri benim içindi. "Bunu sonra konuşuruz." Sonra duvarı işaret etti. "Umarım onu oraya koymadan önce en azından zil sesini açık bırakmışsındır."

Gözlerim kocaman oldu.

Aptal İsim "Bu onun fikriydi!" diye bağırıyor. *Lanet olası hain*. Babam sadece gülüyor.

Alet kemerimi çıkararak, "Yani onu Lucy'nin dükkanından mı alacağım?" diyorum.

"Hayır. Lucy birkaç kapı ötedeki yeni bir dükkanda takıldığından bahsetti. Kırtasiye ya da öyle bir şey. Orayı biliyor musun?"

AUBREY

"Babanı falan aramalı mıyım?"

Lachlan saymakta olduğu defter yığınının başını kaldırıyor ve başını sallıyor. "Lucy çoktan yaptı."

"Ve burada olman sorun değil mi?"

"Lucy ona sizin iyi insanlar olduğunuzu söyledi." En başından beri saymaya devam ediyor. Yine okuldan sonra sırtında çantasıyla gelmiş ve bana bir görev vermişti. *Bana* yardım etmek için. Sanki yardıma ihtiyacım olduğunu hissedebiliyormuş gibi. İhtiyacım var ama onun düşündüğü şekilde değil. Logan'ın ara sıra gönderdiği mesajlar dışında telefonum bütün hafta boş kaldı. Hem yalnızım hem de yalnızım ve bunun için bir çare yok. Tedavisi yok. Ancak Lachlan Preston var.

Tezgâhın arkasına geçip en az onun kadar sıkı çalışıyormuş gibi yapıyorum. "Buradaki çocuklar eğlenmek için ne yapar?"

Ağır nefes alışıyla omuzları kalktı ve bana baktı, gözleri kısılmıştı. Sayımını yine berbat ettim. Belli ki ciddiye alıyor. Belki de hırsızlar, stok kontrolü ve kayıp önleme hakkındaki küçük konuşmam onu gerçekten etkilemiştir. *Oops*. "Kitapları saymayı dert etme. Gel benimle konuş."

"Emin
misin?"

"Evet!"

Yüzünde bir gülümseme belirliyor, muhteşem ve çocuğun kaderinde kalp kırmak olduğuna şüphe yok. "Burada yapacak çok şey var," diyor bana.

"Ne gibi?"

"Yüzmek, balık tutmak, jet ski yapmak, kamp
yapmak gibi." "Peki tüm bunları yapmak için
nereye gitmek gerekir?"

"Bizim evimiz." Gözleri kocaman. "Bizim eve gelmelisin!"

Evet! Cumartesi günü! Lütfen?" Başını sallıyor, umutlu.

"Cumartesi günleri çalışıyorum." *Ve bu altıncı aşama yapışkan aktivitesi,*
söylemiyorum. "O zaman pazar?"

Cazip... "Evinle ilgili olmayan bir şey var mı?"

"Vuruş kafesleri. Filmler. Biraz araba kullanırsanız, trampolin parkı, kaya tırmanışı..."

"Hmm. Arabam yok. Ya da ehliyetim."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Sen *yaşlı* falan değil misin?"

Şapkasının kenarına hafifçe vuruyorum. "*O kadar* da yaşlı değilim. Başka ne var? Gizli cevherler var mı?"

Şapkasını düzeltiyor ama hızını kaybettiği çok açık. "Yapılacak tüm eğlenceli şeyler benim evimde. Buraya gelmelisin. Lincoln-"

"Arkadaşın mı?"

"Kardeşim, ikizlerden biri... O ve Liam-" "Diğer ikiz mi?"

Başını sallıyor. "Yeni bir kız arkadaşı oldu." "Liam mı?"

"Hayır. Lincoln. Hadi, Red. Devam et."

"Anladım," diye güldüm. "Devam et."

"Linc ve Liam hayatları boyunca birbirlerinden ayrılmadılar. Gerçekten. Dirseklerinde garip bir yara izi bile var, Liam solda, Lincoln sağda. Ya da belki de tam tersidir. Hatırlayamıyorum. Bazı günler onları birbirinden ayıramıyorum bile. Her neyse, bu yara izlerinin nasıl olduğunu kimse bilmiyor. *Hiç kimse*. Bu yüzden herkes onların doğumda ayrılmış yapışık ikizler olduğunu düşünüyor. Babam öyle olmadıklarını söylüyor ama ben bilmiyorum. Bana oldukça şüpheli geliyor."

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. "Eminim öyledir."

"Neyse," diye devam ediyor Lachlan, ben de tezgâha yaslanıyorum. "Lincoln'ün yakın zamanda bir kız arkadaşı oldu. İlk sevgilisi. Ve şimdi tüm bu şeyleri Liam *olmadan* yapıyor. Yani, gerçekten anlamıyorum. Liam neden onlarla çıkamıyor, değil mi?"

"Doğru."

"Yani Liam, Lincoln olmadan kaybolmuş gibi. Evin içinde dolaşıyor ve bazen onu kendi kendine konuşurken yakalıyorum, sanki Linc hemen yanındaymış gibi. Geçen gün mutfakta atıştırmalık bir şeyler hazırlarken Linc'le sohbet ettiğini gördüm. Linc evde bile değildi. Ve dün akşam yemekte dolaptan iki bardak çıkardı ve birini yanına koydu-"

"Linc'in normalde oturduğu yer mi?"

"Evet. O döküldü ve meyve suyu ve Her şeyi. Hatta dedi Linc teşekkür etmek için orada olmasa da 'bir şey değil' dedi."

O kadar geniş gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor. "Ailen çok etkileyici." "Pek sayılmaz." Omuz silkiyor.

"Bana daha fazlasını anlatır mısın?"

"Hmm..." Çenesine vuruyor. "Annemi öldürdüğümü biliyor muydun?"

Midem bulanıyor. Çenem de öyle. Bunu o kadar kesin bir dille söyledi ki bir sonraki sözcüklerimde tökezledim. "Annenin kanserden öldüğünü sanıyordum."

"Evet. *Ben* doğduktan hemen sonra. Benden önce altı çocuğu olmuş, sağlığı mükemmelmiş. Ben geldim, bom, *öldü*."

"Lachy..." Başlıyorum ve söyleyebildiğim tek şey bu çünkü o bana o mavi gözleriyle bakıyor ve ben de ona zavallı, kayıp bir ruhmuş gibi bakıyorum.

"Bu doğru," diye fısıldıyor, bakışlarını kaçırarak.

"Lachlan, kanseri biliyorsun... gerçekten berbat bir hastalık ve yok-"

"Tedavi mi?" diye araya giriyor.

"*Sebep* diyecektim. Sebep falan yok. Ve eğer varsa, bir gün gerçekten çok akıllı biri bu nedeni bulursa, bunun *sen* olmayacağını garanti edebilirim. Bir çocuk sahibi olmak olmayacak. Özellikle de senin gibi harika bir çocuğa."

Sanki doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi yine bana bakıyor. Aradığı şeyi bulmasını umarak gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Gözlerini kaçırın ilk kişi olmayı reddediyorum. Bakmayacağım. Bakmam. Kapının üstündeki zil çaldığında bile, o günkü ilk müşterim. Bu küçük çocuk annesini öldürmediğini anlayacaksa satışı kaybedeceğim.

Lachlan kısa ve keskin bir ısıklık sesiyle başını kaldırıyor, ben de aynısını yapıyorum. Logan kapıdan bir adım içeride, elleri ceplerinde. "Şu bakışma oyununu mu oynuyorsun?" diye soruyor. "Eskiden o oyunu severdim."

"Evet," diye cevaplıyor Lachlan ikimiz adına. "Bakışma oyunu."

"Babamın bir şeyi vardı, o yüzden seni ben götürüyorum. Eşyalarını topla," diyor Logan, Lachlan çoktan sırt çantasını toplamış olsa da. Logan bana bakmadı. Tek kelime etmedi. Görünüşe göre, başka *birinin* varlığında görünmezim. Lachlan yanına geldiğinde, Logan ona anahtarlarını uzattı. "Beni kamyonette bekle."

"Neden?"

"Müziği senin seçmene izin vereceğim." "Anlaştık! Teşekkürler, Red! Güle güle, Red!"

Kardeşi etrafından dolaşıp bizi yalnız bıraktığında Logan hâlâ dükkânın içinde duruyordu. Kapı kapanır kapanmaz Logan bana odaklanıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakışlarını yukarıdan aşağıya doğru gezdiriyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Ne?" Kollarımı kavuşturarak söylüyorum. "Dur tahmin edeyim. Tek boynuzlu ata mı benziyorum? Ya da tavus kuşuna?"

Gülümsemesi zayıf. "Siktir, Red. Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

SAAT SADECE KIRK DÖRT ve ilk kez dükkânı erken kapatıp şehirde dolaşmayı düşündüm. Belki bir film izlerim. Muhtemelen Perşembe akşamı orada olan tek kişi ben olacağım. Bunu unutun. Muhtemelen Perşembe akşamı orada tek *başıma* olacağım. Nedense bu fikir bana hiç de berbat gelmiyor ve tüm ekranları kapatmaya başlıyorum. Kasadaki az miktardaki parayı alıp kısa koridordan geçerek küçük ofise götürüyorum. Zil çaldığında kasadaydım ve kahretsin, kapıyı kilitlemeyi ve tabelayı kapalı konuma getirmeyi unutmuşum. "Özür dilerim," diye sesleniyorum, satış katına koşarak çıkıyorum. "Biz de tam kapatıyorduk."

Logan tabelayı *kapalıya* çevirip kapıyı kilitlerken sırtıyor. "Kesinlikle öyleydik."

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Acıktım," diyor ve sonra bana doğru yürüyor, dudaklarının köşeleri kalkıyor ve bir sırıtışla son buluyor. Omzumun üzerinden bakıyor, adımları yavaş. Bir adım geri çekiliyorum. "Aşağıda ne var?" diye soruyor.

"Ofisim." Sesim fısıltı gibi.

Sırıtışı daha da sırtıyor ve sonra elleri kalçalarımda, ağzı boynumda ve ben onunla savaşmaya, onu uzaklaştırmaya *çalışıyorum*.

"Buraya öylece gelip bunu yapamazsın. Planlarım var."

"Ne gibi?" diyor tenime karşı.

"Gibi, gibi..." Eminim planlarım vardı, ama şimdi beni öpüyor ve o planları hatırlasam bile dile getiremiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Tadı farklı. *Onun* gibi. Marihuanadan eser yok. Ayaklarım artık yerde değil ve ellerim artık itmiyor. Saçlarındalar, kolları beni ona bağlarken onu bana bağlıyorlar, sonra ofisimdeyiz ve masamdaki eşyaları kaldırıyor, temizliyor. Masama uzanıyorum.

Aynı anda iş gömleğinin düğmelerini açıyor ve elbisemin fermuarını çekmeye çalışıyor. Elbisem yere düşer düşmez ve ellerim onun çıplak göğsündeyken, sütyenimi arkadan çözüyor ve gözleri doğrudan göğüslerime gidiyor. Kurabiye Canavarı sesiyle "Kurabiyeyi seviyorum," diyor. Çok sert, çok özgürce gülüyorum ve ona onu özlediğimi, *bunu* özlediğimi söylemek istiyorum. Dalga geçmeyi değil, gülmeyi. Onunla birlikte.

"Sen bir aptalsın."

Yüzü ciddileşir. "Seni özledim, Red."

Kalbim durdu. Bir atım. İki kez. Ve tekrar başladığında, yarışıyor, tırmanıyor, *yükseliyor*. "Ben de." Neredeyse fısıltı gibi, çünkü daha fazlası kesinlikle duyacağı anlamına geliyor ve duymasını istediğimden emin değilim. Masaya yaslanıp kemerine uzanıyorum ve sonra dudakları meme ucumda, dili ileri geri hareket ediyor.

Logan göğüslerimle ilgilendiği süre boyunca bakışlarını benimkilerden ayırmıyor, birinden diğerine geçiyor, gözleri mağazanın ışığında parlıyor. Tamamen serbest kalıp elime geçene kadar kemeriyle, fermuarıyla uğraşmaya devam ediyorum. Elim onun sert, sıcak uzunluğunun etrafında döndüğünde bir inilti kaçıyor benden ve tenime karşı sırtıyor, göğüslerimden köprücük kemiğime, boynuma doğru ilerliyor ve dudaklarımda bitiriyor. Beni derin ve yavaşça öperken, parmakları uyluğumdan yukarı, yukarı, yukarı nazıkçe kayıyor ve tepede duruyor. Külotumu yana çekiyor ve üzerimde yarattığı etkiyi fark ettiğinde iniltisini içime çekiyorum. Yavaşça, çok yavaşça, iki parmağını içime kaydırıyor ve ellerimiz, ağızlarımız, dillerimiz ve saf coşkunun neden olduğu sıcak nefeslerden başka bir şey değiliz. Başparmağı klitorisimi bulduğunda başım geriye atıyor ve boynuma geri dönüyor, alay ediyor, baştan çıkarıyor. Kulağıma kadar öpüyor, aynı zamanda parmaklarını içimden çekiyor. "Seni tekrar tatmak için ölüyordum, Red. Tek düşünebildiğim bu." Ve sonra parmaklarından aldığım zevki dudaklarıyla, diliyle siliyor ve nefesim... nefesim kesiliyor. İhtiyaçtan görüşüm bulanıklaşıyor, çekirdeğim onu görünce zonkluyor. Sonra vahşi bir şey yapıyor, *tamamen* ona ait bir şey. Aynı tadı bana da sunuyor, işaret parmağı alt dudağımda tıngırdıyor, ona açılmamı bekliyor. Ben de açtım. Gülümsüyor, gözleri tüm hücrelerimi saran aynı ihtiyaçla parlıyor. "Bana tadının ne kadar güzel olduğunu söyle," diyor.

Başımı sallamaya başladığım anda hem parmaklarını hem de dudaklarımı ağızla kapatıyor ve dilinin tadını alıyorum, parmaklarında kendimi tadıyorum.

Her şey yavaş.

Her şey çılgınca.

Sanki sadece ağızlarımızla zevkimin kanıtını sikmeye çalışıyormuşuz gibi. "Logan," diye sızlanıyorum, boştaki elimle onun parmaklarını çekiyorum.

"Ne var bebeğim? Bana ne istediğini söyle."

Sikini daha sıkı kavıyorum, daha hızlı çalışmaya başlıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var." Sırıttırıyor. "Yakında."

"Şimdi!" Kendi sesimi zar zor tanıyorum.

"Kahretsin, böyle olmana bayılıyorum." Bir adım geri atıyor, elleri külotuma gidiyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes veriyorum.

Gözleri kısıldı. "Külotun üzerindeyken seni becermemi mi istiyorsun?"

Masadan kalkıp başımı sallıyorum. "Hayır Logan," diyorum, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Sikini tekrar elime alıyorum, başını ıslak dudaklarımda gezdiriyorum. "Sana içimde *ihtiyacım* var." Ve sonra onu ağzıma alıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Lanet olsun, Red," diye inliyor, elleri saçlarımı bulurken başı geriye eğiliyor. Aletinin tabanını kavıyor, bakışları benimkiyle buluşmak için alçalıyor. "Göğüslerinle oyna."

İstediğini yapıyorum, meme uçlarımı çimdikliyorum ve kendimi *kaybediyorum*. Zevkimin içinde kayboldum. Logan beni seksi hissettiriyor, daha önce kimsenin hissetmediği kadar istendiğimi, ihtiyaç duyduğumu hissettiriyor.

Kalçaları pompalıyor, kısa hareketler, beni incitmek istemiyor. "Şimdi de amını" diye emrediyor.

Elimi karnımdan aşağıya, külotumun altına indiriyorum. İki parmağımı sıcak merkezimin içine kaydırduğımda inlemem onun uzunluğuna karşı titreşiyor.

"Siktir," diye tükürdü, beni iterek. "Buna dayanamıyorum." Sonra sırtım masaya gelene kadar beni yerden kaldırıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. Her hareketi hesaplı ama çılgınca. Bir an bana bakıyor, çıplak ve masaya yayılmış, sadece onun için, sanki o bir kral ve ben de onun ziyafetiymişim gibi. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Elini kavrayıp ıslaklığıma götürüyorum. "Sanırım bir fikrim var."

Sanki acı çekiyormuş gibi yüzü sıkışıyor. "Kahretsin, Red. Sanırım... Sanırım senden aptalca etkileniyorum."

Boğazımın derinliklerinden bir kahkaha yükseliyor. "Senin yerinde olmak berbat."

Başını sallıyor, gözleri parmaklarının kıvrımlarıyla oynadığı yerden gözlerime doğru kayıyor. "Biliyor musun? Aslında hiç de berbat değil." Kalçalarını kavıyor ve beni masanın kenarına doğru çekiyor. Bacaklarımın arasında duruyor, siki tüm dikkatini vermiş. "Bunu başka biriyle yapmayacaksın, değil mi?"

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor ve bunu bana neden sorduğunu merak ederek bir an duraksıyorum... özellikle de şimdi... bu kadar yakinken ve ihtiyacım tüm bedenimi ısıtırken. "*Sadece sana.*"

Dudaklarının kenarları kalktı. "Güzel."

Olmaması gerekenden daha fazla anlam ifade eden basit bir kelime ve kalbimin tüm vücudumda çılgınca attığını hissediyorum.

"Güzel," diyor tekrar ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü bacaklarımın arasında ve ben masanın kenarını kavrayarak tavana bakıyorum. Logan ve ben çizgileri bulanıklaştırırken sert ışıklar görüşümü bulanıklaştırıyor ve kalçalarım yükseliyor, ağzı ve parmakları beni kenara daha da yaklaştırıyor. Işıkların parlaklığından gözlerim sulanıyor ve kendimi cennetteymişim gibi hissediyorum... ve eğer burası cennetse, dünyaya hiç inmek istemiyorum.

Prezervatifi takıp içimde, çok çok derinlerde bir yuva bulmadan önce serbest bırakılmamdan zar zor kurtuldum. Ağırlığını dirseklerinin üzerinde tutuyor, bir yandan da yavaşça içime pompalıyor, gözleri tam benimkilerin üzerinde. Başparmağı şakağıma vuruyor, oradaki ıslaklığı değiştiriyor. Hareketleri yavaşlıyor ama içimde kalmaya devam ediyor. "Ağlıyor musun bebeğim? Durmak istiyor musun?"

"Hayır," diye nefes alıyorum.

"Lütfen hayır." Tamamen durdu.

"Aubrey, eğer bunu yapmak istemiyorsan..."

"Işıklar yüzünden," diyorum, onu nazıkçe öpüyorum, dudaklarında zevkimin tadını alıyorum. "Parlaklar, hepsi bu," diye yalan söylüyorum. Çünkü hepsi bu değil. Bana bakışına, kalçalarının hareket edişine, leğen kemiğinin yavaşça ve acıyla benimkine sürtünmesine, gözlerini benden hiç ayırmayışına, boynuma doğru salınırken adımı fısıldamasına bakılırsa... o da biliyor.

Aramızda bir şeyler oluyor. *Daha fazlası.*

Üstüme yerleşiyor, nefesleri keskin ve kısa.

"Seni asla incitmek istemiyorum Red," diye fısıldıyor. "Seni incitmeme izin verme, tamam mı?"

Ellerimi saçlarında gezdirerek, "Gezdirmedin," diye teminat veriyorum.

Geri çekildi, gözleri tekrar benimkilere dikildi. "Bana söz verir misin?" "Yemin ederim."

Beni tekrar öpüyor, yavaş ve anlamlı, sanki yarattığımız şeyin bulanık çizgileri arasında saklı olan söylenemez kelimeleri iletmeye çalışıyormuş gibi.

Öpüşmeyi kesiyorum, ona gülümsüyorum ve tekrar aynı seviyeye gelmeye çalışıyorum, çünkü dünyam sarsılmış, sarsılmış, ekseninden kaymış gibi hissediyorum. "Yani... benden hoşlanıyorsun, öyle mi?" diye takılıyorum.

Kıkırdıyor, dudakları köprücük kemiğimle buluşuyor. "Kapa çeneni."

Ellerimi tekrar saçlarında gezdiriyorum. "Bu kadar itici olman çok yazık, gerçekten sevimli küçük kıızıl saçlı bebeklerimiz olabilirdi."

"Aman Tanrım..." diyor kıkırdayarak, tüm vücudu güçle titriyor.

Başımı kaldırıyorum. "Seninki gibi çelikten karın kaslarıyla doğarlardı." Bana gülümsüyor. "İlk doğan çocuğumuza Leppy adını verebiliriz." "Leppy mi?"

"Küçük Leprikon."

Bir kahkaha patlattığımda kafamın arkası masaya çarpıyor. Sesi bir öpücükle bastırmaya çalışıyor ama tek yaptığı ikimizin de eğlencesini birleştirmek oluyor. "İyi misin?" diye soruyor, elleri başımın arkasına gidiyor, masaya düşen bölgeyi yatıştırıyor.

"Ben iyiyim."

Gözlerini deviriyor. "Kendini çok beğenmişsin."

Yine gülüyorum. Ve bir anlığına -sadece bir anlığına- yalnızlığın anlamını unutuyorum.

LOGAN

Kamyonetime döndüğünde Lachlan'ın söylediği ilk şey "Neden bu kadar güler yüzölün?" oluyor.

Yüz hatlarımı düzeltiyorum. "Antrenman nasıldı?"

"Her zamanki gibi." Alnındaki teri siliyor ve koşu ayakkabılarını günlük Air Jordan'larıyla değiştiriyor - benim eskilerimle. "Sen yokken ne yaptın?"

"Fazla değil."

"Yine gülümsüyorsun."

"Gülmüyorum."

"Ben de."

"Değilim."

İç geçiriyor. "Sence Red hâlâ onun dükkânında mı olacak?" "Orası *onun* dükkânı değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle. Sahibi o. Bana o söyledi."

Emniyet kemerini taktıktan sonra parktan çıkıyorum. Lachy haftada üç kez antrenman yapıyor, artı Lucas ona ne yaptırıyorsa. Uzman koçuyla antrenmanlarını lisede yapıyor, buradaki tesisler daha iyi. Tanıdık araziden çıkıp yola koyuluyorum ve buranın *Aubrey*'nin dükkânı olduğunu nasıl olup da hiç anlamadığımı merak ediyorum. Hep onun işlettiğini düşünmüştüm. Şimdi Lachy'nin hırsızlık yaptığı için beni araması mantıklı geliyor. Bunu bana ulaşmak için bir yol olarak kullandığını düşünmüştüm. Açıkçası, *Aubrey* hakkında pek çok şey varsaymışım. Gerçek şu ki, onu gerçekten tanımıyorum. Bana dünya tarihinin en iyi saksolarını çekmeye devam etmesini istiyorsam bunu değiştirmeliyim.

"Evet," diyor Lachy, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Koltuğumda doğruluyorum, ağzının anılarını uzaklaştırıyorum. "Ne olmuş yani?" "Sence hâlâ işte olacak mı?"

Muhtemelen hala iç çamaşırını bulmaya çalışıyordur. Cebimdeler, bilgin olsun. "Olabilir. Neden? Orada bir şey mi unuttun?"

Başını sallıyor. "Dün ona pizzacıdan bahsediyordum. Hani şu taco pizza olan mı?" "Evet."

"Denemeyi çok istediğini söyledi, ben de düşündüm ki... Yani belki sipariş verip ona geri götürebiliriz. Onunla akşam yemeği yeriz. Sanırım yalnızlık çekiyor."

Son sözülle birlikte ayağım gaz pedalına kayıyor ve ileri doğru sarsılıyor. Kolum içgüdüsel olarak uzanıyor ve Lachy'yi koltuğuna geri itiyor. "Özür dilerim."

"Her şey yolunda. Ee? Yapabilir miyiz?"

Omuz silkтім. "Arabayla geçip orada olup olmadığına bakabiliriz. Eğer oradaysa, tabii. Neden olmasın?"

AUBREY HALA ORADAYDI ve ben de Lachy'ye bir yirmilik verip pizza sipariş etmesini istedim. Mağazanın köşesinde bir yığın kitabı sayıyor ve tabelada kapalı yazmasına rağmen (çünkü ben öyle yaptım) kapı kilitli değil. Kapıyı açıyorum ve açtığım anda kulaklarım onun korkunç şarkı söyleme sesiyle doluyor. Müzik çalmıyor ama kafasından sarkan kulaklığın kablosunu görebiliyorum. Belli ki Ed Sheeran dinliyor ve şarkı sözlerini yankılıyor, sanki şarkı *söyleyebilirmiş* gibi, sanki herhangi biri Ed Sheeran *söyleyebilirmiş* gibi. Hareket etmeliyim. Burada olduğumu bilmesini sağlamalıyım. Pislik gibi gülümseyerek ona bakmaktan başka bir şey yapmalıyım. Şimdi şarkı sözlerini bağırarak söylüyor ve ben gülmek için kendimi zor tutuyorum çünkü *o kadar* kötü. *Sonunda* şarkı söylemeyi bırakıyor ve elindeki kitapları yere bırakarak duvarlarda yankılanan yüksek sesli bir *gümbürtü* çıkarıyor. Sağa doğru hareket ediyor, başka bir kitap yığını alıyor ve onları da saymaya başlıyor. Tekrar şarkı söylemeye başlıyor. Hayır. *Rap* yapıyor. Snoop ve Dr. Dre'den bahsediyorum ve *bu nasıl bir çalma listesi böyle?* Nefes aldığım kadar doğal bir şekilde F-bombaları atıyor ve şimdi yüksek sesle gülüyorum. Elimde değil. Ama o beni duymuyor, kulaklığından gelen bas sesi benim duymama yetecek kadar yüksek. Sonunda bacaklarım sanki kendiliğinden hareket ediyor, bir ayağım diğerinin önünde ona doğru gidiyor. Tekrar hareket etmeye başladığında geri sıçıyorum, daha yüksek sesle rap yapıyor, kalçaları daha hızlı sallanıyor, muhtemelen öldürülmesine neden olabilecek çete işaretleri yapıyor. Ellerim en sevdikleri yer olan kalçalarına yerleşiyor ve hızla dönüyor, çılgılık atıyor, bir kalemı bıçak gibi havaya kaldırıyor. "Seni pislik," diye bağırıyor ve ben daha çok gülüyorum.

Kulaklıkları çıkardığında, "Sesin güzelmiş Red," dedim.

"Ne halt ediyorsun?" diye göğsünü tutuyor, burnundaki çiller normalden daha koyu bir tonda. "Ödümü kopardın. Ve, hey"-göğsüme vuruyor-"iç çamaşırlarımı mı aldın?"

"Memento."

"Daha çok *ödül* gibi."

"Sen patates diyorsun, ben domates diyorum."

"Öyle bir ifade yok." Gözlerini benimkilere dikti. "Sigara mı içiyordun?"

Başımı salladım. "Lachlan bize yemek getiriyor. Birlikte akşam yemeği yiyeceğiz."

"Sen ve ben
mi?" "Ve o."

"Ah." Bakışları düşer. "G ü z e l m i ş . Ama ciddi, iç çamaşırımı alabilir miyim? Bu esintiden hoşlanmıyorum."

Cebime uzanıp ona verdim. Ofisinde tekrar takıyor. İzlememe izin vermiyor.

AUBREY PİZZAYI SEVDİ ve Lachy onu göstererek "Seveceğini biliyordum!" dedi.

Dükkânının soğuk fayansları üzerinde oturuyoruz, aramızda pizza, elimizde birer soda kutusu. Diyor ki, "Öyle demiştin. Bu akşam sipariş edecektim ama eve gidene kadar soğumuş olacaktı. İnternette kontrol ettim. Teslimat yapmıyorlarmış." Kaşlarını çatı.

"Peter'ı aramalısın," diyor Lachlan.

"Paketlerimi teslim eden adam mı?" diye soruyor.

Lachy başını sallar, çiğnemeyi bitirir. "Her şeyi o teslim ediyor. Kasabanın tek Uber, Lyft, Curb ve taksi şoförü de o."

"Dükkanıma osuruyor," diyor Lachlan'a ve Lachlan gülüyor. "Bunun tıbbi bir durum olduğunu söylüyor," diye yanıtlıyor Lachlan.

Ben burada yokmuşum gibi sohbetlerine devam ediyorlar ve dürüst olmak gerekirse buna kızmıyorum bile. Eğer Lachy haklıysa, Aubrey yalnızsa, Lachy'nin onunla vakit geçirmesinden memnunum. Yapamadığım zaman. Peter sanki onun hakkında konuştuğumuzu duymuş gibi dükkâna giriyor, kapı hâlâ kilitli değil ve Aubrey ayağa kalkıp paketi imzalıyor.

Osurmuyor.

Aubrey küçük, kare kutuyu inceler ve bacak bacak üstüne atarak tekrar oturur.

"Stok mu?" Lachy soruyor. "Yarına kadar bırakırsan, senin için paketini açabilirim."

Ona gülümsüyor, normalde başının ya da omzunun okşanmasını takip eden türden bir gülümseme.

"Onları dün sipariş ettim," diyor Lachy'ye. "Bu kadar çabuk geleceklerini düşünmemiştim."

"Ne oldu?" diye soruyor ve bakışları yarım saniyeliğine benimkilere kayıyor. Yanımda duran anahtarlarımı kullanarak bandı kesiyor, sonra da paketi açıyor. İçinde hepsi farklı renklerde bir sürü keçeli kalem var. Olağanüstü bir şey değil.

"Bunlar Copic mi?" Lachy aceleyle dışarı fırlıyor ve daha iyi görebilmek için dizlerinin üzerine oturuyor.

"Ne olduklarını biliyor musun?" Ona sordum.

Omuz silkiyor, tekrar oturuyor. "Onları YouTube'da falan görmüştüm." "Ne için bunlar? Çizim için mi?"

Aubrey onun yerine cevap verir. "Evet. Onun gibi bir şey."

"Resim mi çiziyorsun?" Ona soruyorum.

Sorumu duymazdan geliyor. "Köşeye bir masa kurup, aileleri buraya geldiğinde çocukların kullanması için onları dışarı çıkarmayı düşünüyordum. Ne kadar uzun süre burada olurlarsa, satış yapma şansım o kadar artar." Kalemli kenara koyup bir dilim pizza daha alıyor.

Sodamı yudumluyorum.

Lachlan onu izliyor. Bir süre sonra, "Bunlar çok pahalı değil mi?" diye sorar.

Aubrey omuz silkiyor. "Buna değer."

Hiç ayıkken bir kızla *yatmadım*. Yani, Mary'nin etkisi altında olmadan da kızlarla seks yaptım ama hiç biriyle *yatmadım*. Ve içimden bir ses önce Lachy'yi eve götürürsem, sonra Aubrey'nin muhtemelen bunu bekleyeceğini söylüyor ve eğer bunu yaparsam, o zaman ben uyurken bir şeyler olma ihtimali var. Rüyalar çok canlı, anılar çok gerçek ve sürekli uyanıyorum, cevap ve neden arayışım tekrar uyumamı imkansız hale getiriyor. Sigara içtiğimde gece boyunca uyuyorum. Sigara içtiğimde asla pişmanlık duymuyorum. Sigara içtiğimde ağırlıksız oluyorum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da.

Beni zapt edecek hiçbir yük yok. Ben

sıvıyım, gelgitler yaşıyorum,

akıyorum.

Aubrey'nin garaj yoluna giriyorum.

"Pizza için teşekkürler," diyor Lachlan'a bakarak.

"Sorun değil. Sizi kapınıza kadar geçireyim."

Aubrey'nin parmağı avucumun içinde geziniyor. Elimi tutmuyor. Sıkıyor. "Sonra görüşür müyüz?" diye soruyor ve bu gece mi yoksa yarın mı demek istediğini anlamıyorum - ilk planlarımızda olduğu gibi - ama yine de başımı sallıyorum. Gitmeye başladığında parmağını kavıyorum. Tutuyorum. Hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Lachlan onu kapısına kadar götürüyor ve aptal gibi gülümsüyor, ben de ona aptal gibi gülümsüyorum çünkü hayatımda Lachlan'la aynı kızın peşinde olacağımızı hiç düşünmemiştim. Hem de çok. Lucas: Sadece onu kızdırmak için. İkizler: Sadece ünlüler. Lucy: Şey... buna karar vermek gerek.

Ağızları hareket ediyor ama o kadar alçak sesle konuşuyorlar ki ne dediklerini duyamıyorum ve sonra Lachlan ona sarılıyor. Liam'ın göğüslerini avuçlamadan hemen önce Laney'e sarıldığı gibi değil - duyduğum kadarıyla orada değildim - ama babama ya da Lucy'ye sarıldığı gibi sarılıyor.

Eskiden bana sarılmasına izin verdiğim gibi.

Arabaya döndüğümde, Lachlan kemerini bağlarken bana bakıyor. "Bence seksten daha fazlasını yapmalısın Red."

Ben de dostum. Ben de. Bu düşüncüyü kendime saklıyorum.

OceanofPDF.com

AUBREY

LOGAN GERİ GELMEDİ, ki bu iyi bir şey; sadece yarı yarıya gelmesini bekliyordum. Geceyi penisi için daha fazla isim bulmaya çalışarak geçirdim. Yemek fikirlerini değiştirdim ve bana dünyada en sevdiği iki şeyi birleştirdim. Ot ve seks. Seksi mastürbasyonla değiştirdim. Şimdi elimde aşağıdakilerden oluşan bir liste var:

Weed Whacker.

High Jacker.

Toke ve Stroker.

Stoner Boner.

Masterbaker.

Şu ana kadar hepsinden oldukça memnunum.

BUGÜN İŞE YÜRÜYEREK GİDİYORUM çünkü bisikletin lastiği patladı ve beni tanıyan biri olarak asla tamir edemeyeceğim. Onu başka iyi bir eve vermeyi teklif eden bir tabela hazırlamayı planlıyorum. Copic kalemler hala atölyenin ortasında bıraktığım yerde duruyor, ben de onları alıp kasaya koyuyorum. Lachlan öğleden sonra buraya gelmeden önce ofisteki masayı atölyeye getirmeyi planlıyorum, böylece onun üzerinde çizim yapabilecek. Belli ki planları kardeşiyle sevişmeden önce yapmışım. Onu sileceğim. Asla bilmeyecek.

Açılış kontrol listemi yaptıktan sonra tezgahın arkasındaki her zamanki yerime dönüp telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Hiç şaşırmadım. Anneme bir mesaj gönderdim:

Burada her şey yolunda. Neyin var senin?

Büyükanneme bir mesaj gönderdim:

Burada her şey yolunda. Neyin var senin?

Joy'a bir mesaj yazdım: *Bunun ne önemi var ki? Onu aldattın.*

Metni siliyorum.

Birkaç dakika boyunca insanların dükkânın önünden geçişini izledim.

Sonra diğer tarafa. İçeri hiç bakmıyorlar.

Facebook'a giriyorum ve eski sevgilim Carter'ın durum güncellemeleriyle bombardımana tutuluyorum.

Onu

seviyorum

. Onu

seviyorum

. Onu

seviyorum

.

Öyle demiyorlar ama ben öyle okuyorum ve sorun değil. Eskisi gibi acıtmıyor. Sonra Logan'ın arafta bekleyen arkadaşlık isteğini hatırlıyorum. *Ucuz Ray Bans satıcısı Bing Bong'un isteğini kabul ediyorum ve Logan'ın resmi genel beyaz siluet ve mavi fonla yer değiştirdiğinde gülümsüyorum.* Lucy'nin evindeki gece, ikizlerin YouTube'da nasıl ünlü olduklarından ve bu yüzden hepsinin hesaplarının kilitli olduğundan bahsettiler. Hatta babaları evlerine bir güvenlik kapısı koymak zorunda kalmış çünkü genç kızlar gelmeye başlamış. Birkaç videolarını izledim. Logan izlediklerimin hiçbirinde yoktu.

Profilinde pek bir şey yok. Çoğunlukla Kamboçya'da olduğunu tahmin ettiğim bir yerde ev inşa ederken çekilmiş fotoğrafları var. Lucas olduğunu tahmin ettiğim başka bir adamla çekilmiş bir fotoğrafı var. Lucas kolunu kalın, siyah gözlüklü bir kıza dolamış. Kız çok güzel. Adam da güzel. Her şey çok güzel. Özellikle de Logan'ın elinde bir pankart tuttuğu resim: *İnsanlık için Habitat*, ve şimdi her şey mantıklı geliyor, ama aynı zamanda değil, çünkü Logan istemediği sürece kimsenin onu böyle bir şey yapmaya zorlayamayacağından eminim. Logan *iyi biri* ve sanki bu bir sırmış gibi davranıyor.

Profilini daha fazla inceliyorum, çünkü benim de kendi sırlarım var: Logan Preston'dan *hoşlanıyorum*.

Gülümsüyorum ve başımı kendime doğru sallıyorum ama yüzümün itirafıma verdiği tepkiye engel olamıyorum.

Logan Preston'ı *severim*.

Kafamda her söylediğimde, biraz daha aşağı kaydırıyorum.

Sonra duruyorum.

Kız çok güzel: uzun sarı saçları, parlak kahverengi gözleri ve taklit edilmesi zor bir gülümsemesi var. Logan kolunu kıza dolamış ve ikisi de kameraya gülümsüyor. Arka planda inşa ettikleri ev, ön kapının sonunda oturacağı yerin üzerinde asılı olan Habitat for Humanity afişi var. Kadının adı Casey Allen, bu onun fotoğrafı ve adam da fotoğrafa etiketlenmiş. Başlıkta şöyle yazıyor: *Daha çok Ateşli Kadınlar için Habitat gibi*.

Profiline tıklıyorum - tamamen herkese açık - ve kalbimin delinmesinin tüm bedenimin sönmesine neden olduğunu hissediyorum. *Biz hiçbir şey değildik*, kendimi ikna ediyorum. Hiçbir şey ifade etmeyen tek gecelik bir ilişkiydik.

Hala bir şey ifade etmiyoruz.

Çünkü üç hafta önce Casey Allen bir otel odasındaydı ve "seksi" olarak adlandırdığı bu çocuk çarşafın altında, sadece aletini örtüyordu. Çocuk elini uzatıyor, muhtemelen fotoğrafı çekmemesini söylüyor, ama o yine de çekiyor ve arkadaşlarına hava atmak, bana hava atmak için fotoğrafı paylaşıyor, çünkü sosyal medya *umudun* öldüğü yerdir.

Ağlamak aptalca olurdu.

Ben yine de ağlıyorum.

Ve anneme bir mesaj daha gönderdim:

Seni özledim.

Öğleden sonra erken saatlerde kendimi bunun önemli bir şey olmadığına ikna ettim. Gerçekten. Sadece... Sıradan seksin ne demek olduğunu anlamam gerekiyor, hepsi bu. Olan şey bu: Erkek kızla tanışır. Erkek ve kız seks yapar. Son. Daha önce hiç sıradan seks yapmadım, bu yüzden bu normal. Bu his normal.

Annem aramadı ya da cevap yazmadı. Büyükanne göre iş için telefonun çekmediği bir yere gitmiş. Kızına haber verseydi harika olurdu.

Mağazada iki kız var (muhtemelen günümün tek iyi tarafı) ve onları takip edip bir şeyler almaları için yalvarmamak için tüm gücümü harcıyorum. Onları Joy'un beni götürdüğü partilerde görmüştüm ama tek kelime etmemiştim ve kim olduğumu bildiklerinden de şüpheliyim. Planlarından bahsediyorlar; geleceğe, hafta sonuna, bu geceye dair planlar. Hepsi benim sahip olmadığım şeyler.

Kıskançlık önemsiz bir duygudur.

"Will beni hafta sonu için götürüyor," diyor esmer kadın.

"Oh. Em. Tanrım, Bree!" diyor sarışın, elini kalbine götürerek. "Çok şanslısın. Will çok iyi bir adam."

"Biliyorum, değil mi? Onunla iyi iş çıkardım."

"Kesinlikle." Defterlerden kalemlere geçiyorlar ve sarışın, "Bu akşam bir parti var ama gidip gitmeyeceğimden emin değilim..." diyor.

"Neden olmasın?"

"Bir telefon bekliyorum."

"Bir adamdan mı?"

"Evet."

"Kim?"

"Söylemek

istemiyorum." "Hayır,

Bella!" diyor Bree. *Bella*

mı?

Neden bu kadar...

Memeli Bella.

Göğüsleri var.

"Hayır, Bella, ne?" Bella alay ediyor.

Arkadaşı gözlerini devirir. "Söylemek istememenin tek bir anlamı olabilir."

"Peki neymiş o?"

"Logan Preston."

Kalbim mideme iniyor ve birkaç santim yükselip ellerimi iki yana açıyorum. "Geçen hafta beni aradı," diyor. *Yalancı*. Geçen hafta gitmişti. "Perşembe günü," diye ekliyor. "Kamboçya'dan döner dönmez."

Gözlerim kapanıyor. Kendimi nefes almaya zorluyorum. Burnumdan alıyorum. Ağzımdan veriyorum.

"Kötü çocukları çok seviyorsun," diyor Bree. "Anladığım *kadarıyla* onunla yatmışsın... *yine*."

"Evet, yaptım. Ve hiç pişman değilim. Herkesin hayatında bir Will'in olması mümkün değil."

Bree iç çekiyor.

Ellerime, çillerime, boyasız tırnaklarıma ve parmaklarımdaki yarım düzine gümüş yüzüğe bakıyorum. Her bir taşın adını söylemeye çalışıyorum, böylece onların konuşmalarından başka bir şeye konsantre olabiliyorum. Ama şimdi daha yüksek sesle konuşuyorlar, yaklaşıyorlar ve kafamı kaldırdığımda Bella'nın elinde iki defter ve bir kalem var. Bana gülümsüyor, öyle bir Amerikan kızı gülümsemesi ki farkında olmadan sahte bir gülümsemeyle karşılık veriyorsunuz. Elindekileri tezgâha bırakıyor ve arkadaşına dönüyor. "Ve sonra beni Cuma günkü partide buldu."

Cuma günkü parti. Cuma günü partideydim.

"Gittiğini sanıyordum" diyor Bree.

O yaptı! Benimle.

"Geldi," diye onaylıyor Bella. "Bazı işlerini halletmesi gerektiğini söyledi. Ama geri geldi ve beni buldu. Geceyi odalardan birinde geçirdik." Bana dönüyor ama acımın ötesinde yüz ifadesini göremiyorum. "Bunları alabilir miyim?" Defterleri ve kalemi işaret ediyor. "Banka kartı kabul ediyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım, alışverişini saydım. "On altı dolar elli sent, teşekkürler." Sesim kesiliyor.

Kırıyorum.

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz tabelayı kapatıp ofise gidiyorum ve Copic kalemleri kasadan çıkarıp içeriğini gizleyen daha güzel bir kutuya koyuyorum. Sonra tüm ışıkları kapatıyorum ve dükkânı kilitliyorum. Bir not asmaya zahmet etmiyorum. Bir fark yaratmayacaktır. İşaretleyicileri Lucy'nin kitapçı dükkanına götürüyorum. Koridorlardan birinin sonundaki bir koltukta oturuyor, müşterilerden "saklanmayı" sevdiği bir yer. Kalemleri tezgâhın üzerine bırakıyorum ve sokağa çıkar çıkmaz ona bir mesaj gönderiyorum:

Lachlan için tezgahına bir hediye bıraktım. Ne olursa olsun onları saklamasını ve kullanmasını söyle.

Lucy: *Bugün dükkanında değil misin?*

Hafta sonu için eve gidiyorum.

Facebook uygulamamı siliyorum ve telefonumu kapatıyorum. Sonra otobüs durağına yürüyorum ve beni sessizliğin karşılayacağı ve yalnızlığın beni tüketeceği boş bir eve gitmeye hazırlanıyorum.

OceanofPDF.com

AUBREY

ANNEM, cenazesinin ertesi günü babama ait ya da ona benzeyen her bir eşyayı yaktı. Ona dair hiçbir fiziksel anım yok. Tek bir fotoğrafı bile. Küçükken, bana onu hatırlatan her şeyi evde arardım: bir tabak, bir havlu, bir DVD. Bir keresinde, onun eski bir çorabını bulmuştum. Onu da yaktı. Anlamak için çok genç olduğumu, asla anlayamayacağımı söyledi. Artık babama ait bir şey bulma şansım sıfır. Şu anda sahip olduğu ev -şu anda içinde bulunduğum ev

-Burası benim evim *değil*.

Evim de öyle. Ya da
yaşadığım kasaba.

LOGAN

Annemden mümkün olduğunca çok şeyi saklamaya çalışıyoruz. Her eşyayı, her kokuyu, her anıyı. Oturma odasında, babamın koltuğunun yanındaki dev koltukta otururdu. Gözlerimi kapattığımda onu hala orada görebiliyorum; dizlerinin üzerinde bir battaniye, parmaklarının arasında örgü şişleri. *Gülümsüyor*. Her zaman gülümserdi. Kaşlarını çattığında, bunun nedeni biz çocuklardan birinin üzgün ya da incinmiş olmasıydı. Sandalyesi hala oturma odasında. Yıllar geçtikçe, onun kokusu soldu. Kimse sandalyeye oturmuyor. Lachlan dışında kimse. Konuşmamızı hatırlamıyorum. Hepimiz oturup "Onun bu parçasını korumalıyız" demedik. Sadece Lachlan onun s a n d a l y e s i n e oturabilir, onu koklayabilir.

parfüm bıraktı, böylece ona biraz daha yakın hissedebilecek. Hepimiz orada oturursak, her ayrılışımızda ondan bir parçayı da yanımızda götürmüş oluruz. Ondan küçük bir parça almasına izin verin." Çocukken Lachy'yi her zaman bulduğum yerde otururken izlerdim. Şimdi bile onu orada görmek nefesimi kesiyor.

Bacak bacak üstüne atmış oturuyor, kulaklığı takılı, elinde iPad. Cuma akşamı. Mary'den çoktan sıkıldım ve bu yüzden evin içinde acele ediyorum, umarım farkına varmaz. "Nereye gidiyorsun?" diye seslenmeden önce ön kapıya varmıştım.

Omuzlarım çöküyor ve dudaklarımı yalayıp düzgün davranmaya çalışıyorum. Ona dönüp omuz silkiyorum. "Sadece Aubrey ile takılacağım."

"Onun evinde mi?" diye soruyor, kulaklıkları

çıkararak. "Sanırım."

"Raleigh'de mi?"

"Ne?"

"Hafta sonu için eve gitti, dostum." İç geçiriyor, kulaklıklarını geri takıyor. "Sen ve kız arkadaşın iletişim kuramıyor musunuz?"

"O benim kız arkadaşım değil." *diye düşünüyorum.* Ya da belki de inanmama izin verdiğimden daha yakın, çünkü bana söylemeliydi, değil mi? Yani, plan yapmıştık. *Değil mi?*

Yine de evine gittim, belki Lachlan saçmalıyordur diye. Ev karanlıktı, hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve ben de onu aramayı denedim. Telefonu ilk seferinde doğrudan sesli mesaja düşüyor, bu yüzden neden üç kez daha denediğimi gerçekten bilmiyorum. Dükkanına gittim. O da kapalıydı. Ama kapıda hafta sonu kapalı olduğuna dair bir işaret yok. Evi arayıp Lachlan'a Aubrey'nin şehir dışına çıkacağını nereden bildiğini soruyorum. Lucy'nin söylediğini söyledi. Lucy'i aradım. O da doğruladı. Aubrey'i *tekrar* aradım. Resmen o adam oldum. Sürpriz, sürpriz: doğrudan sesli mesaja.

Daha kulübeme varmadan bir sigara daha yaktım, telefonum ararsa diye kucağımda. Dün arzumu tatmin etmeyi başarmış olmama rağmen onu görmeyi dört gözle beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Dün yoğundu elbette ama aceleye gelmişti. Red'e zaman ayırmayı severim. Sadece geri çekilmek, onu kızdırmak için onu geliştirmeyi seviyorum. O bundan nefret ediyor. Ben bayılıyorum.

Güneş şimdi, onun burada olduğu zamankinden daha erken batıyor. Kamyondan iniyorum ve hemen yıldızlara bakıyorum. Gözlerimde hala aynılar: karanlıkla çevrili ışık noktaları. Bazı hışırtı sesleri

Yanımdaydı ve dönmeden kim olduğunu biliyordum. Parmaklarımı şıklatıp mırıldanıyorum, "Buraya gel, Tavuk."

Aubrey abartmıyordu; domuz *tam* bir canavar. Bana doğru yürüyor - paytak paytak? - burnu anında elime gidiyor. Ot kokusuna bayılıyor. Bazen, kafam çok güzel olduğunda, yüzüne duman üflemeyi düşünüyorum. O kadar zalim değilim. Ayrıca, diğer esrarkeşlere benziyorsa, muhtemelen munchies'e yakalanacak ve 350 kilo olduğunda ve önündeki tek şey ben olduğunda bu iyi bir fikir değil. Sanki bir şey ya da *birini* arıyormuş gibi etrafımıza bakmıyor. "Burada değil," diyorum yüksek sesle.

Tavuk ciyaklıyor.

"Biliyorum dostum. Ben de biliyorum."

Arka arkaya üç cigara içiyorum, çünkü yapacak hiçbir şey yok ve canım parti yapmak istemiyor. Aubrey'i tekrar arıyorum ve bu sefer ona sesli mesaj bırakıyorum. "Şehir dışına çıkacağını haber verdiğin için teşekkürler. Başka planlar yapabilirdim." Sonra telefonu kapatıyorum çünkü sinirliyim, hayal kırıklığına uğramış durumdayım ve lanet olası bir Cuma gecesi yalnız olmam gerekmiyor.

Aubrey'i tekrar aradım. Sesli mesajını ezberlemiştim, sesini ezberlemiştim. "Döndüğünde beni arayabilir misin lütfen? Umarım her şey yolundadır. Seni özlüyorum, Red."

LOGAN

Ertesi gün Aubrey'i bir daha ARAMIYORUM ama dükkânının (hâlâ kapalı) ve evinin (hâlâ cansız) önünden geçiyorum. Ön bahçesinde bir bisiklet ve üzerinde "İyi bir eve ücretsiz" yazan bir tabela var. Dün orada olup olmadığını sorguluyorum ve orada olması gerektiğine karar veriyorum; sadece fark edemeyecek kadar sinirliydim.

Ertesi gün, Pazar Aile Kahvaltısı'na *zar zor* yetiştim. Babam bunu hissediyor ve bana biraz dinlenmemi söylüyor. Yani: *Odana git ki kardeşlerin ne kadar kafayı bulduğunu fark etmesin.*

Odama çıkıyorum, tüm perdeleri kapatıyorum, telefonum göğsümde yatarken karanlıkta yatıyorum. Eğer ararsa, kaçırmak istemiyorum. Sadece birkaç dakika geçtikten sonra kapım çalınıyor. Bu sadece Lucy olabilir - kapıyı çalan tek kişi o. "İçeri gel," diyorum ve kapı yavaşça, hafifçe açılıyor.

Kafasını içeri soktu. "İyi misin?"

"Evet."

"Emin misin?" Ben sigaraya ilk başladığımda Lucy üniversitedeydi, bu yüzden başlangıcı, ortayı, herkesin *Son* olmasını umduğu şeye yol açan bardağa işlemeyi kaçırdı.

"Evet, Luce, ben iyiyim."

Odaya adımını attı. "Ee..." diye başlıyor, sonra sanki ilk kez görüyormuş gibi odama bakıyor. Üzerinde hâlâ pijama pantolonu (kitap sayfaları) ve muhtemelen Cameron'ın kapüşonlu tişörtlerinden biri var çünkü dizlerini geçiriyor. Çok kısa. Aubrey'den bile kısa. Belki annemden bile kısadır.

"Çok küçük ve sevimlisin," diyorum yanağımı yastığa bastırarak.

Bana gülümsüyor ve yatağımın ucuna oturuyor. "Aubrey'nin ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Gideceğini bile bilmiyordum." "Sana söylemedi mi?"

Benim cevabım tavana bakmak.

"Şey, sanki siz... bilirsiniz... değil mi?" "Seks mi?"

"Logan, bu kasabadaki neredeyse her kızla yattın, bazı kadınlarla da. Yalnız ev kadınlarından birkaçıyla bile-"

"Yanlış."

Gözlerini deviriyor. "Bir şeyler duyuyorum, biliyorsun. Bir *sürü* şey. Bence bu şehir bazen Preston testosteronunun arasında bir vajina olduğunu unutuyor."

"Bu muhtemelen iyi bir şey," diyorum ona. "Belki de." Omuz silkiyor. "Ee, Aubrey...?"

"Luce." İç çektim. "Bu konuyu ne zaman konuştuk ki?"

"Başlayabiliriz," diyor umutlu bir şekilde.

Umudunu kırdım. "Yapmamayı tercih ederim."

Telefonum göğsümde titriyor ve hemen kilidini açıyorum.

Memeli Bella: *Hangi cehennemdeydin?*

LOGAN

Pazartesi sabahı toplantı sırasında ZORLUKLA ODAKLANABİLDİM çünkü Aubrey'nin telefonu hala kapalı ve hala aramadı. Babam sabahın yarısında beni ofisine çağırıp son zamanlarda yaptığım işlerle gurur duyduğunu söylediğinde bile bu gerginliğimi azaltmadı. Zihnim dağınık. Kayboldum. Üç kez yanlış ölçtüm. Garraı liseyi bitirmem gerektiğiyle ilgili bir espri yaptı. Ona attığım ters bir bakışla bunun yanına kalmasına son kez izin vereceğimi anlıyor. Herkes için bir pıslığım ve bunu biliyorum. Ama elimde değil. Saniyelerin geçmesini izliyorum ama sanki dakikalar gibi geliyorlar ve öğle tatili gelir gelmez alet kemerimi çıkarıp kamyonetime biniyorum ve onun dükkanına doğru yola çıkıyorum.

Hala kapalı.

Evine gittim, kapıyı çaldım.

AUBREY

Cumartesi sabahı eve geldim. Annemin evine vardıktan sonra bir saat içinde ayrılmak istedim ama ne yazık ki otobüs seferleri durmuştu. Ayrılırken, oraya hiç gitmemişim gibi göründüğümünden emindim.

Cumartesi günü işe gitmedim. Gülümsemek, kapıdan içeri girebilecek iki, belki üç kişiyle konuşmak içimden gelmiyordu. Ayrıca, evde olduğumu bilmesini istemiyordum. Bu yüzden kapıyı çaldığı birkaç seferde hiç cevap vermedim ve bu yüzden

telefonumu açtım. Ama şimdi cevap veriyorum, çünkü cevap vermeliyim, çünkü söz hakkım var ve çünkü zamanı geldi.

Evime adım atmasına izin vermem.

"Hangi cehennemdeydin ve neden beni aramadın? Telefonuna bir şey mi oldu?" Ses tonundaki endişeyi hayal edebiliyorum. "Aubrey?" Bana nadiren Aubrey der. "Neden bana bakmıyorsun? Bir sorun mu var? Bir şey mi oldu?"

Başımı sallıyorum ama eğik tutuyorum çünkü ona bakmak güneşe bakmak gibi: saf ıstırap. "Artık bunu yapmak istemiyorum." Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum.

"Ne?" Bir adım öne çıktı, kazağımın ucundan tuttu. "Seni duyamadım."

Şimdi yukarı bakıyorum, gözlerim omzuna odaklanmış. Zayıfım. Acınacak haldeyim. Göz teması kurmaya zorluyorum. Mavi mavi gözler bana bakıyor. Sanırım en çok onları özleyeceğim. *"Artık bunu yapmak istemiyorum"* dedim."

"Neyi?" diye soruyor, gözleri kısılmış, başı yana eğilmiş. "Her ne yapıyorsak." Sesim daha güçlü, daha kesin, İçimde hissettiklerimi yansıtıyor. "Artık bunu yapmak istemiyorum."

Kaşları kalkıyor. "Hafta sonu ne halt oldu? Eski sevgiline falan mı döndün?"

"Kesinlikle hayır." O kadar çaresiz olsaydım, önümdeki çocukla anlamsız bir şekilde seks yapmaya devam ederdim.

Logan bir adım öne çıkıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum. "Yapma." "Red, neler oluyor?"

Bakışlarımı indiriyorum, parmaklarımı kaplayan yüzüklere bakıyorum. Boğazımı temizliyorum, kelimelerimi hazırlıyorum. "Seni Facebook'ta ekledim."

"Yani?"

Bu anı, söyleyeceğim her şeyi düşündüğümde, onun verebileceği her bir yanıtı gözden geçirdim. "Yani" bu listenin en üstündeydi.

"Yani", "Ne olmuş yani?" demekti.

"Yani" umursamadığı anlamına geliyordu.

"Yani" her şeyi yeniden yaptığım anlamına geliyordu: aynı şeyleri hissetmeyen bir adama aşık olmak.

"Kamboçya eğlenceliydi, değil mi? O evleri inşa etmek ve Casey Allen ile yatmak?"

İç çekiyor, ellerini yüzünde gezdiriyor. "Tanrım. *Konu bu muydu?* Biz bile-"

"Peki ya göğüslü Bella?"

Şimdi gözleri açılıyor. "Bu daha önceydi-"

"Neyden önce, Logan? Bana jet-lag olduğun bahanesini sunmadan önce mi? Eve gidip yatmadan önce mi? Beni yatakta yalnız bırakmadan ve beni sürükleyerek götürdüğün partiye *geri dönüp* geceyi başka biriyle geçirmeden önce mi?" Ağlıyorum amına koyayım. Ağlıyorum ve o beni izliyor, içimden geçen her bir duyguyu izliyor, her bir gözyaşımı silmemi izliyor. Böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Beni bu hale getirdiği için ondan nefret ediyorum.

"Ne zaman...?"

"İnsanlar konuşur. *Kızlar* konuşur. Kızlar dükkânıma girip eşyalarımı dokunuyor ve bir gece *önce bir* adamla sikiştiklerinden bahsediyorlar..." Kelimelerim ve acım boğazımda düğümleniyor. "Artık bunu yapmak istemiyorum," diye tekrarlıyorum.

Gözleri kapanıyor, elleri iki yanında toplanıyor. "Aubrey," diye fısıldıyor. "Bu-"

"Hiçbir şey," diye bitiriyorum. "Bu hiçbir şey. *Biz* hiçbir şeyiz. Ve bunun daha fazlası olduğunu düşünmek benim hatam, tıpkı eski sevgilimle yaptığım gibi. Sanki tarih tekerrür ediyor."

"Beni onunla kıyaslama," diye homurdanıyor.

"Ama sen öylesin. Tıpkı onun gibisin. Belki de bu yüzden sana aşık oldum. Belki de bu yüzden..."

Ellerini ceplerine sokuyor. "Neden ne? Söyle."

Sinirlerimi ve gururumu bir kenara bırakıp kapıya yaslanıyorum, dizlerimdeki güçsüzlük beni ayakta tutamıyor. "Belki de bu yüzden seni ilk ben gördüm."

Logan'ın kafası bir o yana bir bu yana hareket ediyor ama gözleri benimkilerde kalıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O gece," diye itiraf ediyorum sonunda, gözyaşlarım tekrar düşmekle tehdit ediyor. Kalbim hızla çarpıyor, güm güm atıyor, kaburgalarımın duvarlarını dövüyor. "Joy'la takıldığınız ilk gece... Seni ilk ben gördüm. Seni ona gösterdim ve seni izlediğimizi fark ettiğinde bile... sanki senin için görünmezdim. Her şeyi boş verdim çünkü, yemin ederim, bazen..."

Bazen *ne?*

Bazen bana sanki... sanki... sanki *hiçbir şey yokmuş* gibi bakıyordu.

"Bunun için bana kızamazsın," diyor, sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyuyorum.

"Bunun için sana kızgın değilim. Kamboçya'daki kız için bile kızgın değilim. Kızgınlım çünkü sen..." *Beni hiç istemediğin halde istendiğimi hissettirdin.* "Kızgın değilim Logan. Sadece... sadece üzgünüm. Tanrım, çok üzgünüm" diye haykırdım. "Ve böyle hissetmeye hakkım var. Bu karmaşadan kurtulmak ve *beni ilk gören* biriyle birlikte olmak istemeye hakkım var."

Başını tekrar sallıyor, gözleri benimkilere dalıyor. Çenesi sıkılıyor. Kaşları çatılıyor. Beni tamamen kırarak, "Sonra, Red." demeden hemen önce.

LOGAN

Vakit gelir gelmez işten çıkıyorum ve doğruca kulübeme gidiyorum, Mary'nin beni Aubrey'nin yaptığı gibi becermesine izin veriyorum. Ben farkına bile varmadan, gün alacakaranlığa dönüyor, karanlığa dönüyor. Mary her nefes alışımın, her isteksiz nefes verişimin bir parçası. Aubrey'nin sözlerini yok edecek kadar onu tüketiyorum, onun ağlama görüntüsünün zihnimin karmakarışık yapboz parçaları arasında kaybolmasını sağlıyorum. Dünya dönmeye başlayana kadar Mary'nin her siniri, her damarı, her kalp atışını doldurmasına izin veriyorum, tam da istediğim gibi. Her şeyin hareketsiz, zamanda donmuş, anılar gibi olmasından nefret ediyorum.

Sessizlikten nefret ettiğim kadar bundan da nefret ediyorum.

Kamyonetimden kulaklığımı alıp telefonuma takıyorum ve sonra sessizliği bildiğim tek yolla bastırıyorum. Gölün kıyısına uzanıyorum, yanımda Tavuk var ve tekrar yıldızlara bakıyorum.

Acaba kırıldım mı? Bu

düşünceye gülüyorum.

Tabii ki kırıldım.

Ama Mary beni düzeltiyor. O benim yapıştırıcım, *doğru* parçaları yerlerine koyuyor. Hiçbir şey çalışmayana ve her şey olması gerektiği gibi olana kadar içimi yeniden düzenliyor.

Ruhunun parlayan korlarını söndürüp yeni bir versiyonunu yakıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve umarım uyku beni *ondan* önce yakalar.

Etkilerini hissetmem için dakikalar geçmesi gerekiyor:

Ağırlıksızım. Yüzen.

Yükseklerdeyim, çok yükseklerde.

Kızıl renkli bulutların üzerinde süzülüyorum.

Dokuz yaşındayım ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor. Aylardır içinde olmama rağmen araba hala yeni kokuyor...

Bedenim gevşiyor ve Mary uykunun müttefiki oluyor: Birlikte çalışıyorlar, şeytanlarımı korkutup kaçırmak için savaşıyorlar.

OceanofPDF.com

LOGAN

Dün akşam yemeğini ve bu sabah kahvaltıyı KAZARA ATLADIM, bu yüzden yemek kamyonunun kornası çalınca hemen aletlerimi bırakıp kamyonun yanına gittim. İlk gelen babamdı. Ben de hemen arkasıındaydım. Standart hindi sandviçini sipariş ettikten sonra omzunun üzerinden beni süzerek "Dün gece eve gelmedin" dedi.

"Yanlışlıkla bir arkadaşımın evinde uyuyakalmışım." Yalan zahmetsizce geliyor. "Özür dilerim."

Babam başını sallıyor, tüm vücudunu bana doğru çeviriyor. "Yemekten sonra beni görmeye gel, tamam mı?"

İŞLE İLGİLİ OLMADIĞI SÜRECE, babamın konferansları çok azdır, bu yüzden söyleyeceği her neyse dört gözle beklemiyorum. Portatif ofisinin kapısını çalıyorum ve ellerim ceplerimde bekliyorum. Sözlü olarak yanıt vermiyor, sadece kapıyı açıyor, içeri girmemi ve oturmamı işaret ediyor.

Tanrım. Bu uzun olacak.

Ne yaptığımızı umursadığından değil, özellikle de yetişkin bir adam olduğumuzda, ama endişelenmeyi sevmiyor ve yüzündeki ifadeye, gözlerinin etrafındaki karanlığa bakılırsa, muhtemelen gecenin yarısını endişelenerek geçirdi.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, çünkü gerçekten özür dilerim. Adamın bakması gereken yedi çocuğu var; endişelenmesi gereken son şey, kafam iyi olduğu için eve gelmemem.

"Ne için?" diye soruyor.

"Dün gece eve gelmediğin için. Aramadığın için."

Masasının diğer tarafındaki koltuğuna otururken elinin tersiyle itiyor, sandalyenin ucuz plastiği devasa gövdesinin altında eğiliyor. "Seni buraya bunun için çağırmadım."

"Değil mi?"

Babam başını sallıyor, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor. "İşini harika yapıyorsun Logan. Ve seninle gurur duyduğumu söylerken ciddiylim."

"Ama...?" Söz konusu ben olduğumda hep bir "ama"

vardır. "Ama bir anlaşmamız vardı."

İç çekiyorum, iş pantolonumu karıştırıyorum. "Biliyorum."

"Anlaşmamız şuydu, liseden ayrılacaksın, benim için çalışacaksın ve GED'ni alacaksın. Üç yıl oldu ve seni hiç görmedim-"

"Biliyorum. Yapacağım,

sadece..." "Sadece ne?"

Ben *bir aptalım*, demek istiyorum. Onun yerine, "Bilmiyorum."

diyorum. Daha uzun oturdu. "Gelecek yılın sonuna kadar vaktin var."

"Okul yılı mı?"

"Takvim."

"Tamam."

"Tamam." Masasındaki bazı evrak işleriyle uğraşmaya başladı.

Gitmek için bir hamle yapmadım.

Bakışlarını kaldırıyor. "Başka bir şey

var mı?" "Ders yok mu?"

"Bir daha yapma mı?" Bu bir soru gibi geliyor, sanki söylemesi gereken doğru şeyin bu olup olmadığını bilmiyormuş gibi. Böyle anlarda bunu çok yapar. Annem yanında değilken kendi ebeveynliğini sorguluyor. Sanki bizim için doğru olanı yaptığını umuyormuş gibi.

Öyle.

"Düşünüyordum da..." Ben başlıyorum.

Babam kağıtları bırakıp tüm dikkatini bana verdi. "Evet...?"

"Ticaret okuluna gitmeyi düşünüyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Diplomanı almak yerine mi?"

Omuz silktim. "İkisini de yapabileceğimi düşünüyordum." Hayatımda başka ne yapabilirim ki?

"Hangi meslek?" diye soruyor. "İnşaat hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

"Elektrik."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, bu tür şeyleri bilmekten zarar gelmez. Ve bundan zevk alıyorum..."

"Bir şeyleri parçalara ayırmak ve tekrar bir araya getirmek... Bu konularda her zaman iyiydin." Gülümsüyor. "Bir şartla masrafları karşılayacağım."

"Masrafları karşılayabilirim." Cidden, karşılayabilirim. Bana benim yaşımdaki herkesten daha fazla para ödüyor ve kullandığım, sahip olduğum her şey şirket tarafından karşılanıyor. Kamyon, benzin, telefon. Kelimenin tam anlamıyla *sıfır* masrafım var.

"Bir şartla," diye tekrarlıyor ve ben iç çekiyorum. "Bunu gündüzleri çalışma saatlerinin bir parçası olarak yapacaksın. Gece okulu yok. On dokuz yaşında bir çocuk olmalısın Logan. Bu iş benimki gibi senin hayatın olamaz."

"Ama bak seni nereye getirdi."

"Evet. Ama kaçırdığım onca zamana bak," diyor ve annemle geçirdiği zamanı kastettiğini biliyorum. Bizimle geçirdiği zamanı. Bakışları düşerken yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Bu konuda bana güven, tamam mı?"

Başımı salladım.

Kapıya doğru işaret ediyor. "İşinin başına dön."

Kalktım, gitmeye başladım ama elim kapı kolundayken duraksadım. "Baba?" Ona dönerek söylüyorum. Başını kaldırıp gözlerini bana diktiğinde, "Gayet iyi gidiyorsun. Biz çocuklarla yani. Annem seninle gurur duyardı, tıpkı senin benimle duyduğun gibi."

Lucas sırtıma bir tokat atıp gitme vaktinin geldiğini söyleyene kadar iş gününün bittiğini fark etmiyorum. Diğer herkes aletlerini toplamaya başlamıştı bile. "Sanırım... Sanırım ben biraz geride durup birkaç şeyi bitireceğim."

Ceplerine dokunuyor, muhtemelen telefonunu arıyor. Başka bir Kargaşa planladığımı sanıyor. Planlamıyorum. Gerçek şu ki, aklımı bir şeylerle meşgul etmezsem, herhangi bir şeyle, sadece Aubrey'i düşüneceğim. Sonra da kulübeye dönüp Mary'nin benimle uğraşmasına izin vereceğim.

Bu boku tekrar yapamam.

"Emin misin? Programa uygun gidiyoruz." "Evet, dostum."

"Pekala, kilitlemek için anahtarlar sende mi?"

Her sabah, o güne hazırlanmadan önce burada oluyorum. Tabii ki anahtarlar b e n d e . Ona tam olarak bunu söyleyen bir bakış attım.

"Tabii ki var. Üzgünüm."

"Bana tasma takmana gerek yok Luke," diye iç geç ir i y o r u m . "Artık on beş yaşında de ğ i l i m ."

Başını sallıyor, anlam veremediğim bir bakışla karşılık veriyor. "Sonra görüşürüz o zaman."

OceanofPDF.com

AUBREY

KİMSE BİSİKLETİ ALMADI, çünkü dokunduğum her şey boka dönüşüyor.

OceanofPDF.com

LOGAN

iş SIRASINDA, zihnim odaklanmış durumda. Süper, ultra, hiper odaklanmış. O kadar odaklanmışım ki kapatamıyorum. İş günü bittiğinde bile tek düşünebildiğim iş oluyor.

Sorun şu ki, böyle olan sadece benim zihnim. Geri kalan her şey darmadağın, parça parça; onarılamayacak kadar ince cam kırıkları, ulaşılamayacak kadar uzak yerlere dağılmış durumda.

Ellerim zihnimi takip etmiyor, bacaklarım sadece bir ömür boyu tekrarlayan hareketlerle hareket ediyor. Midem bir roller coaster: dalıyor, kayıyor, dönüyor. Peki ya kalbim?

Kalbim Meryem'e ait.

OceanofPDF.com

LOGAN

İki haftadır her gece Mary ile randevum var. Mary benim rahatım. Benim neşem. Mary benim kim olduğumu, ne olduğumu anlayan tek kız ve en iyi kısmı? Mary bunların hiçbirini sikine takmıyor.

Ama.

Mary ayrıca bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettiriyor, düşünmek istemediğim şeyleri düşündürüyor. Peki ya kötü tarafı? Bu düşüncelerin çoğu kırmızıyla kaplı:

Kırmızı kötüdür.

Kırmızı tehlikelidir.

Beni tekrar kullanmaya başlamanın sebebi

Scarlet. Beni kullanmanı istiyorum Logan.

Kullan beni!

Scarlet'in gitmesi gerek.

Ayrıca, başka bir kıza ihtiyacın yok.

Sadece bana ihtiyacın var.

Mary.

Mary vefasız bir

kaltak. Ama.

Mary haklı. O

her zaman

haklıdır.

AUBREY

BELKİ DOKUNDUĞUM *HER ŞEY* BOK OLMUYOR, çünkü Lachlan hala bazı günler okuldan sonra elinde eskiz defteriyle geliyor. Hemen köşede onun için hazırladığım masaya gidiyor, kalemlerini çıkarıyor ve çalışmaya başlıyor.

Çocuğun becerileri yeteneğin ötesinde ve o çizerken pek konuşmasak da en azından doğru bir şey yaptığımı biliyorum. Ve kalemlerin maliyetini telafi etmek için her akşam yemekte tost yemek kesinlikle buna değdi.

Bir tedarikçiden, onlara iade etmek istediğim şeylerin listesini içeren bir e-posta aldım. Bu hafta bunu dördüncü kez yapıyorum. Yakında dükkanım boşalacak. Yakında *ben de boşalacağım*.

Raflardaki stokları gözden geçirmeye, ürünleri gelişigüzel bir kutuya atmaya, ürünleri tek tek işaretlemeye başladım.

Tik.

Kene

.

Kene

.

"Beni burada istemiyor musun?" Lachlan durup dururken sorar.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Hayır. Yani, *evet*. Tabii ki seni burada istiyorum. Neden böyle söyledin ki?"

Başının yan tarafını kaşıyor. "Sadece, bilmiyorum"-omuz silkiyor-"son birkaç haftadır *farklısın*."

"Nasıl farklı?"

"Öncelikle, havalı giyinmeyi bıraktın."

Kıyafetlerime baktım: eşofman. Çünkü bu sabah nasıl giyindiğimin bir önemi olmadığına karar vermiştim. Kimse beni görecektediğildi ya. Sözlerini zihnimde tekrar ediyorum. "Bekle. Sence *havalı* mı giyiniyorum?"

Sanki az önce bana iltifat ettiğini biliyormuş gibi sırtıyor. Logan'ın kimsenin bana güzel olduğumu söylemesine ihtiyacım olmadığını söylemesinin yanı sıra, bunun muhtemelen buraya taşındığımdan beri birinin bana söylediği en güzel şey olduğundan haberi yok. "Çok havalı giyinmişsin," diyor başını sallayarak. "Peki... senin için her şey yolunda mı?"

Her şeyi ortaya dökebilirdim: Ona kardeşinin duygularımı incittiğini söyleyebilirdim. Kalbim zaten kısmen hasar görmemiş olsaydı, Logan'ın basit bir "Sonra görüşürüz Red" sözüyle onu kırabilecek güce sahip olduğunu. Ona Logan'ın benimle vakit geçirdikten hemen sonra başka biriyle birlikte olduğunu düşünmenin beni geceleri uykusuz bıraktığını söyleyebilirdim. Ya da biz yeniden bir araya gelmeden önceki gece başka biriyle birlikte olduğunu. Ona, acı çeksem de düşüncelerimin çoğunun beni herkesten çok güldüren, yalnızlık ve güvensizliğin ötesinde *bir şeyler* hissettiren mavi gözlü çocukla ilgili olduğunu söyleyebilirim. Hayatımda iyi olup olmadığını sormayı bilen tek kişi olduğu için ona açılabilirim. Ama... Lachlan *dokuz* yaşında ve bunların hiçbirine hazır değil, bu yüzden onun yerine bir gülümseme toplayıp ona doğru ilerliyorum. "Çamaşır makinem bozuldu," diye yalan söyledim. "Bu yüzden normal kıyafetlerimi giyemiyorum. Ve sen," -şapkasının kenarını aşağı çekerek kıkırdamasına neden oluyorum- "burada olman kesinlikle günümün en önemli olayı. O yüzden *lütfe*n seni burada istemediğimi düşünme."

"Tamam Red," diyor ve kendi gülümsemesini sunuyor. "Sadece Logan'la aranızda bir şey oldu diye endişelendim."

Kalbim küt küt atıyor ve kelimelerimin arasında bocalıyorum. "Bunu neden söyledin?"

Lachlan omuz silkiyor. "Eve geç geliyor, ki bu hafta sonu için önemli bir şey değil. Ama hafta içi normalde işe gider ve hemen eve gelir."

Sakin davranmaya *çalışıyorum* ama görüntüler geri geldi, ama bu sefer sadece Memeli Bella değil. Bir sürü isimsiz, yüzsüz kız. "Öyle mi?"

"Muhtemelen seninle takılıyordur, değil mi? Seks ya da her neyse?"

Son kısımda gözlerim açılıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, Lachy. Benimle birlikte olmadı. Ama bu başka biriyle birlikte olmadığı anlamına gelmiyor."

"Oh." Bakışlarını kaçırıyor. "Ama ben ikinizin..."
Dudaklarım bir çizgi halinde inceliyor.
"Üzgünüm, Red." Başını sallayarak çizimine geri dönüyor. "Asla bir aygır olmak istemiyorum," diyor ve ben sonsuza dek ilk kez gülüyorum.
"Başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum, dostum."

"Bu gece seni kimin alması gerekiyor?" Dükkânımın boydan boya pencerelerinden dışarı bakarak soruyorum. Çoğu gece Lucy ya da Cameron saat beşte işten çıkarken onu alıyor. Diğer zamanlarda ise Lachlan'ın kardeşinin kız arkadaşı Laney alıyor. Ama saat yediyi geçti ve o hâlâ burada.

"Bilmiyorum," diyor Lachlan, omuz silkerek, çizimiyle çok meşgul.

Gök gürlüyor ve ben başımı kaldırıp donuk, gri gökyüzüne bakıyorum, bulutların açılmasını bekliyorum. Birkaç saniye sonra bulutlar açılıyor ve atmosfer şiddetli bir yağmurla kaplanıyor.

"Dostum. Araba kullanmıyorum, o yüzden... belki de senin için Cam ya da Luce'yi aramalıyım?"

Şimdi dikkatini vermiş, gökyüzünden düşen kalın yağmur tabakalarına bakıyor. "Eve nasıl döneceksin?"

Ona dönüyorum ve cevap vermeden telefonuma uzanıp Lucy'nin numarasını açıyorum. Tam arama tuşuna bastığımda kapının üstündeki zil çaldı. Aynı hızla bitir tuşuna basıp dönüyorum. Logan dışarıda duruyor, şapkası arkada, sırlıklam. Kapıyı ıslık çalarak odaya girecek kadar açmıştı. Bana bakmıyor. "Hadi gidelim."

Lachlan aceleyle, "Bir şeyi bitirmek üzereyim," dedi.

Logan tersler, "Lanet olası yağmurda dışarıda durmak istemiyorum!"

Lachlan başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmadan, "Dışarıda durma," diyor ona. "Sadece içeri gel. Beş dakikaya geliyorum."

Logan başını sallar. "Şimdi, Lachy," diyor sinirli bir şekilde. Dikkati bana kayıyor, gözleri kıpkırmızı... kafası iyi. Yumruklarını sıkıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Eşyalarını topla Lachlan ve *arkadaşına* veda et. Buraya son kez geliyorsun."

"Ne?" Lachlan ayağa kalktı. "Bunu yapamazsın. Sen benim patronum değilsin!"

"Öyle mi?" Logan gülüyor. Alaycı ve dengesiz. Dükkânımın ortasına doğru yürüdü. Lachlan'a, "Babam burada bu kadar zaman geçirmene izin vermemeli. Aubrey'i tanımıyor bile. Tek bildiğimiz, onun bir çocuk kemancısı olabileceği." Bakışları benimkilere kayıyor ve orada kalıyor. "Bu yüzden mi, Aubrey? Bu yüzden mi onca zamanı burada geçirmesine izin veriyorsun? Onu tanımadığın halde ona hediyeler alıyorsun. Küçük çocukları sever misin?"

İçinizdeki her şey paramparça olduğunda sesinizi bulmak zordur. Beni umursamamak bir şey, ama bu çok fazla. Sesim çatlıyor ve bundan nefret ediyorum, "Tanrım, Logan. Aşağılık olma."

"Ve onunla bu şekilde konuşma!" Lachlan bağılıyor.

İşte o zaman Logan kendini kaybediyor. Uzanır, Lachlan'ı kolundan yakalar, sırt çantasını alır ve onu mağazanın diğer ucuna sürükler.

Lachlan'ı Logan'ın yıkım yolundan kurtarmaya çalışarak peşlerinden koşuyorum. "Sakin onu seninle arabaya bindirmeye kalkma!"

Logan kaldırımda durdu, ben de yanındaydım ve yağmurun öfkemizi, acımızı bastırmasına izin verdik. Lachlan'a dönüp anahtarlarını uzattı. "Kamyonetimde bekle."

"Hayır."

Logan ona ters ters bakıyor, sessiz bir uyarı gibi. Bir süre sonra Lachlan'ın gözleri benimkileri buluyor, endişeli. *Ağlamaklı*. "Veda etmiyorum," diye mırıldanıyor ve kalbim hiç sahip olmadığım bir şeye duyduğum özlemin ve kaybın ağırlığıyla çatlıyor. Hiçbir şey söylemeyip öylece durduğumda, sıcaktan titrerken, Lachlan yolun karşısına geçip Logan'ın kamyonetine doğru koşuyor. İçeri girer girmez kendimi Logan'ın sözlerine, *saldırısına* hazırlıyorum.

"Lachlan'ı asla tehlikeye atmam. Asla. O yüzden bana ne yapacağımı söyleme, Aubrey. Beni tanımıyorsun bile." Gözleri benimkilerde, sözleri kesip biçmeye, sertleştirmeye, yok etmeye yönelik. "Tanıdığını *sandın* ama tanımıyorsun. Ve bana söylediğin şeyleri söylemeye hakkın yoktu - beni *suçlu* hissettirmek için. Ben yanlış bir şey yapmadım. Kamboçya'daki o kız otel odama gizlice girdi. Luke anahtarı ona verdi. Şakaydı. Hiçbir şey olmadı. Ve Bella, iki haftada bir benimle yattığını söylüyor. Yatmıyor. O gece seni bırakıp partiye geri döndüm mü? Evet. Sarhoştun Aubrey. Sarhoştun Aubrey ve kalırsam istediğin şeye boyun eğeceğimi biliyordum ve senden faydalanmak istemedim. Partiye geri döndüm ve ot aldım. Sonra da ayrıldım. Lanet olasıca ayrıldım. Seninle geçirdiğim o geceden beri *kimseyle* birlikte olmadım. Ve eğer beni suçladığın şeylerden herhangi birini *bana sormayı* bıraksaydın, belki bunu bilirdin. Ama yapmadın. Haklıydım.

Gerçeği öğrenmek isteseydin buraya gelebilirdin ama bunun yerine beni yargıladın. Benim bir hayal kırıklığı olduğuma karar verdin ve bana gelmek yerine çekip *gittin*."

LOGAN

Göl kenarında yaşadığımız için çoğumuz küçük yaşlardan itibaren yüzmeyi öğrendik. Nedense ben bir türlü öğrenemedim. İkizler büyüdüğünde ve yüzdürücü olmadan yüzebilecek kadar deneyimli olduklarında, ben hala suyun kenarında ölmekten korkarak yüzüyordum.

Anneme bunu söylediğimde bana iki seçeneğim olduğunu söyledi: A: Hayatımın sonuna kadar korkmak.

B: Yüzme dersleri almak.

Keşke A seçeneğini tercih etseydim. Çünkü B seçeneği işleri daha da kötüleştirdi.

O öldükten sonra, artık ölümden korkmadığım bir an oldu. Aslında, onun bir parçası olmak istedim. Vefatından birkaç gün sonra pijamalarımınla evden çıktım ve gecenin karanlığında göle doğru yürüdüm. İskelenin sonuna geldim ve atladım. Dibe ulaşamadım. Ama umurumda değildi. Ciğerlerim yanana kadar suyun altında kaldım ve onun sesini duydum -annemin- bana yükselmemi, biraz hava almamı söylüyordu.

Ben de öyle yaptım.

Ama sonra tekrar altına girip tekrar yapardım, sırf onun sesini duyabilmek için. Dokuz yaşındaydım ve tek istediğim annemin sesini duymaktı.

Lucas o gece beni buldu ve ıslak kıyafetlerimi çıkarıp sırtındaki gömleği bana verdi. Gerçekten. Kollarını omuzlarıma dolayarak beni evime kadar götürdü.

Ona sadece *bir şeyler* hissetmek istediğimi söylerken yalan söyledim. Gerçek şu ki, *hiçbir şey* hissetmek istemiyordum.

Kimseye söylemeyeceğine yemin etti. Hiç söylemedi.

Şimdi ciğerlerimi, tüm içimi Mary'nin sunduğu her şeyle dolduruyorum. Mary benim fahişem ve bana bir kez bile yaptığımız şeyin yanlış olduğunu, yapmamamız gerektiğini söylemedi. Göle doğru yürüyorum, ellerim yanlarımda ve

Su burnuma gelene kadar devam ediyorum. Ve sonra sesini duyabilmek için daha da aşağıya inmeye devam ediyorum. Annemin sesini.

Ama benim yok.

Onun yerine, Mary'nin sesi.

Aubrey'nin.

Ve bu sadece sesler

değil. İmgelemler de var.

Aubrey'nin

gözleri.

Aubrey'nin

gözyaşları.

Ve sonra Mary geri döndü, onu almam için bana yalvardı. Onu *sevmem* için. Aubrey ağlıyor.

Ona ihtiyacın yok Logan. Ben varım: Mary.

Aubrey kırılıyor.

Dipten yükseliyorum, yüzeye çıkar çıkmaz nefes nefese kalıyorum.

Aubrey.

Aubrey.

Aubrey.

Aşağı iniyorum.

Bağlandım.

Bağlandım.

Batıyorum.

Alçak, alçak,

alçak. Ben

sıvıyım.

Boğuluyorum.

Hayal kırıklığına uğradım.

Dokuz yaşındayım ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor. Aylardır içinde olmama rağmen araba hâlâ yeni kokuyor. Gösterge paneli gri. Üzerini zar zor görebiliyorum.

Dokuz yaşındayım ve çok korkuyorum.

Eve döndüğümde saat sabahın ikisiydi. Babam ayaktaydı, oturma odasında volta atıyordu. Göl suyunun duyulabilir damlacıkları altımdaki zemine düşerken beni tepeden tırnağa içine alıyor. Babamın beni kaç kere

Onu hep böyle gördüm: huzursuz gözler, yorgun bir zihin ve beni çok affeden bir ruh.

Bu saçmalığı gerçekten kesmeliyim; bunu ona yapmam adil değil. Bunu biliyorum. Derinlerde, saçmalıkların ötesinde, *Mary*'nin ötesinde, endişelendiğini biliyorum.

Bir şey söylememi bekliyor, *herhangi bir* şey ama aklıma gelen tek şey "Mary yaptırdı" oluyor. Açıkçası bunu söylemiyorum ve böylece birbirimize bakıyoruz, önce diğerinin konuşmasını bekliyoruz.

Ama ikimiz de bilmiyoruz.

"Ben havlu getireyim," diyor Lachlan. Merdivenlerde oturduğunu fark etmedim bile, pijama pantolonluydu, gömleksizdi ve bu kadar geç ya da erken kalkmamalıydı, her neyse. Bir süre sonra elinde havluyla aşağı indi. Gözlerinde yaşlar var ama onlara eşlik edecek bir ses yok. "Eğil," diye fısıldıyor ve ben de eğiliyorum, sonra havluyla kaplı elleri başımda, saçlarımı okşuyor ve kendi gözyaşlarımla savaşıyorum, çünkü ona hiç bu gece yaptığım gibi davranmamıştım. Özür dilemem gerekiyor. Mary'den kurtulmam, onu sistemimden çıkarmam, beni kontrol etmesine izin vermemem gerekiyor. Konuşmak, özür dilemek üzereydim ama Lachlan benden önce davrandı. "Ona veda etmeyeceğim."

Ben de "Tamam." dedim.

Sonra babam onu çekip alıyor ve kurulanmam için bana havlu uzatıyor. Sesi yumuşak ama sözleri sertti: "Yarın telefon edeceğim."

Ve dedim

ki... Dedim

ki...

"Tamam."

AUBREY

Şapkası ters, kıyafetleri dağınık, sırt çantası arkasında yerde sürüklenerek kapımdan içeri girdiğinde KALBİM DÜŞÜYOR. Yorgun bakışları benimkileri buluyor ve başımı sallıyorum. "Burada olmamalısın," diyorum ona, yavaşça ona doğru ilerleyerek.

Lachlan çenesini kaldırıyor, cansız gözleri kısılıyor. "Sana veda etmiyorum," diyor sesi titreyerek.

Dün gece de aynı şeyleri söylemişti ve keşke onunla bu konuda tartışmak zorunda kalmasaydım: "Bunu ben de istemiyorum dostum, ama burada yetişkin olan ben olmalıyım ve eğer kardeşin-"

"Onda bir sorun var, biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kalbim küt küt atarken aceleyle dışarı fırladım. "O... o hasta falan mı?"

Lachlan başını sallıyor, sırt çantasını yerde sürüklüyor ve sandalyeye yığılıyor. "Annemin hasta olduğu gibi değil ama... Babam senin göremediğini söylüyor ve bazen Logan kendisi bile göremiyor." Sesi o kadar yumuşak, o kadar ıssız ki, duyunca midem bulanıyor. "Babam onun... onun *kendine zarar veren biri* olduğunu söylüyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Red?" Bakışları düşüyor. "Çünkü ben bilmiyorum. Araştırmaya çalıştım ama bana mantıklı gelmedi. Anamlı olmalı da. Çünkü biz dostuz, biliyor musun? O benim en iyi arkadaşım. Kardeşlerim arasında en sevdiğim o. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama doğru. Ve ona yardım edebilmeliyim. Ama..." Başını kaldırıyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Dükkânın ortasında öylece duruyorum, kalbim paramparça. Logan için değil, çok fazla şey gören, çok fazla şey hisseden ve hayal bile edemeyeceğim şekillerde acı çeken bir çocuk için. Logan ve ben birlikte uyuduk. Bu *k a d a r*. Ama

Lachlan... *Tanrım*. Logan onun sevdiği, örnek aldığı biri. Nefesim kesiliyor. Dizlerim de öyle. İradem de öyle. "Kalabilirsin," diyorum ona. "Ama babanla konuşmam gerek."

Başını sallıyor. "Bu gece beni alacak. Seninle de konuşmak istiyor."

Saate, kapıya, saate, kapıya bakıp duruyorum. Lachlan babasının ne zaman geleceğini hiç söylemedi ve o kadar sessiz, çizimlerine o kadar odaklanmıştı ki onu rahatsız etmek istemiyordum. Saat 17:30'da Bay Preston geldi, devasa gövdesi kapı aralığından *zar zor* sığıyordu. Anında birkaç santim yükseliyorum ve aptalca geniş bir şekilde gülümsüyorum; yanaklarım kuvvetle yanıyor. Elimizi uzatarak ona doğru ilerliyorum. "Bay Preston," diye selamlıyorum ve onun gülümsemesi sıcak, samimi ve benimkinde olmayan her şeye sahip.

"Sen Aubrey
olmalısın." Eli
benimkini
cüceleştiriyor.

Ayağa kalktığı anda Lachlan'ın sandalyesi sürtünüyor, eskiz defterini hızla arkasına taşıyor. *Saklıyor*. Gülümsemem azalıyor. "Saatin kaç olduğunu fark etmedim," diyor babasına. "Eşyalarımı alayım."

Bay Preston cüzdanını çıkarıp en küçük çocuğuna bir ellilik uzatır. "Biraz önce pizza sipariş ettim. Gidip getirebilir misin? Aubrey ve ben biraz yalnız kalalım."

Lachlan dükkandan çıkar çıkmaz Bay Preston bana döndü. "Buraya daha önce gelmeliydim."

"Sorun değil."

"Lachy bana senin hakkında çok şey anlattı. Ayrıca onu burada ağırlamaktan rahatsız olmayacağını da söyledi ama ben sadece emin olmak istiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, efendim, Lachlan bütün gün gördüğüm tek kişi, bu yüzden onun burada olması aklımı başımda tutuyor."

Bunun üzerine başını sallıyor, sakallarının altından hafif bir gülümseme belirliyor. "Sessiz, ha?"

"Understatement."

"Toparlanacaktır, sadece biraz zaman ver." Başımı salladım.

O da aynısını yapıyor.

Sonra öylece duruyoruz, garip bir şekilde. Ben ayaklarımı sürüyerek yürürken o ensesini ovuşturuyor. Yere bakıyoruz ama birbirimize göz ucuyla bakıyoruz. Tam ben söyleyecekken sessizliği bozuyor. "Lachlan bana dün geceden de bahsetti... Logan'la."

"Evet...?"

"Oğlum adına sizden özür dilemek istiyorum."

"Minnettarım ama buna gerek yok."

"Logan... o-"

"Kendine zarar veren mi?" Lachlan'ın daha önceki sözlerini tekrarlayarak onun yerine ben bitiriyorum. Yanıt beklemeden dönüp tezgâhın arkasına geçiyorum, böylece biraz uzaklaşıp kafamı toparlayabiliyorum. Lachlan hakkında konuşmayı bekliyordum. Logan hakkında değil. Onun hakkında konuşmak istemiyorum, onu düşünmek istemiyorum. Eğer düşünürsem, gözyaşlarım geri gelecek. Çünkü hem kendime hem de ona kızgınım ama ikimiz de yok etmeye ayarlanmış bombalar gibi attığımız sözleri geri alamayız. "Dediğim gibi, minnettarım ama artık bu konuda konuşmamıza gerek yok."

Bay Preston iç geçiriyor, bu tek ses tüm odayı dolduruyor. "Tamam," diyor başını sallayarak. "Peki. Peki"-arkasına bakıyor-"burayı kaçta kapatıyorsunuz?"

"Dokuz, normalde. Ama muhtemelen geride kalacağım." "Yapacak işin var mı?"

Omuz silkiyorum. "Mağaza evimden daha küçük. Daha az hissettiriyor..." Ona çok fazla şey söylemeden önce kendimi yakalıyorum.

"Yalnızlık mı?" diye soruyor ve dudaklarımı sıkıyorum. "Genç bayan, bir zamanlar yedi çocuklu bir evde yaşıyordum ve yine de yalnızlık çektiğim anlar oldu. Etrafta insanların olması yalnızlığı ortadan kaldırmıyor. Ne alır biliyor musun?"

"Ne?"

"Pizza."

"Pizza mı?"

Kapıyı açtı. "Geliyor musun?" "Senin evine mi?"

"Turtalardan birini eve götürüp tek başına yemek istemiyorsan, evet. Benim evimde."

"Ama..."

"Müşteri mi bekliyorsun?"

Gözlerimi devirmem onu kıkırdatıyor.

"Burada tüm perakende mağazaları saat beşte kapanıyor. Restoranlar dokuzda. Bu gece başka kimseyi görmeyeceksin. Ve eğer endişelendiğiniz Logan ise, o evde değil. Bir süre de olmayacak. Ne olmuş yani?" Başını yana eğdi, gözleri benimkilere odaklanmıştı.

Teklifine boyun eğdim. "Eşyalarımı alayım." Gülümsemesi genişliyor. "Ben beklerim."

Pizzacıya doğru yan yana yürüyoruz, onun her bir adımına karşılık benim üç adımım. "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum," diye söze başladı, gözlerini önüne dikerek, "ama Logan, çocuklarım arasında en kaygısız olanı. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamadan -kusura bakma- bu kasabada dolaşıyor ve bana göre bu iyi bir şey, çünkü buradaki insanlar konuşmayı seviyor. Anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"Onu etkilemek, ondan bir tepki almak için çok şey gerekiyor ve bu yüzden bir şey ya da *biri* bunu yaptığında, *bunu önemseydiği* için yapıyor Aubrey. İçinde taşıdığı azıcık duyguyu da değer verdiği insanlardan çıkarıyor ki bu da normalde ailesi oluyor. İstemediği pek çok şey söylüyor. Ve biz bunu biliyoruz. Ama bunu sizinle paylaşmanın önemli olduğunu düşündüm - belki siz de onu bunu bilecek kadar iyi tanımıyorsunuzdur diye. Ve çünkü... çünkü o benim oğlum ve onu mutlu görmek istiyorum."

LOGAN

Suçluluk duygusu.

Üzgünüm. Hayal kırıklığı.

Terapistimin bana uzattığı not defterine üç kelimeyi de yazıyorum - standart rutinimiz - ve ona geri veriyorum. Önce yazdıklarına, sonra da bana bakıyor. "Suçluluk ve üzüntü birbirine çok benziyor," diyor. "Daha iyisini yapman gerekecek Logan."

İç çekerek sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Ama ya iki farklı şey hakkında?"

"İlginç." Kalemini birkaç kez çenesine vuruyor. "Önce bana suçluluk duygusundan bahset."

Amanda'yı birkaç yıldır onun hastası olarak görüyorum. Ondan önce onu Lucy'nin arkadaşı olarak görüyordum... aynı zamanda Büyük Logan'ın sevgilisi ve söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. "Lachlan'a karşı bir pisliktim."

Gözlerini kocaman açmış, dudaklarını büzmüş, "Nasıl? Neden? Ama o çok tatlı!"

"Biliyorum." Tekrar iç çektim. Bu seansta çok fazla iç çekeceğimi hissediyorum. Suçluluk, üzüntü ve hayal kırıklığı bunu yapabilir. "Bana ne oldu bilmiyorum. Ben sadece... Çok kızgındım."

Büyük Logan'ın babasının evinin arkasındaki havuz evindeyiz - Logan'la birlikte yaşadıkları yerde. Havuzlu ev onun mesai saatleri dışındaki ofisine dönüştürülmüş. Yüksek tuğla çitlerin ve dikenli tellerin ötesine pek fazla insanın geçmesine izin vermiyor. Neredeyse hapisane gibi, güvenlik kameraları ve her şey var. Ama Büyük Logan'la olanları bilince, bu mantıklı geliyor. "Öfkenizin hayal kırıklığıyla bir bağlantısı var mıydı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım."

"Seni kim hayal kırıklığına uğrattı?"

"Biraz benden ve belki..."

"Belki...?"

"Şey... bakın, bir kız var..."

"Ahh." Not defterine birkaç kelime karalıyor. "Her zaman bir kız vardır."

Başımı salladım. "Mesele de bu, hiç kız olmadı. Yani, Mary dışında."

"Mary bir uyuşturucu, Logan. O bir insan değil. Duyguları yok. Söz hakkı yok."

Hayatın üzerinde hiçbir kontrolün yok... Tabii ona izin vermediysen. İzin verdin mi?" Bir kaşımı çattım. "Yani *yine* mi?"

"Geçmişe dönüşlerin nasıl

gidiyor?" "Vay canına. Direkt

konuya giriyorsun, ha?"

"Herhangi bir bağlantı olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Hepsi bu."

Geçmişe dönüşler hakkında konuşmak için burada değilim, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Yani, bu kız..."

Amanda dudaklarını sıkıyor ama devam etmem için başını sallıyor,
"Sanırım benim hakkımda doğru olmayan bazı varsayımlarda bulundu."

"Ne gibi?"

"Başka kızlarla takıldığım gibi." "Siz ikiniz özel misiniz?"

"Hayır," diyorum hızlıca, sonra bir nefes alıyorum. "Tamam, ben Kamboçya'ya gitmeden önce takıldık, değil mi? Üç hafta geçti ve birbirimizi görmedik-"

"Üç haftalığına gittiğin için mi?"

"Evet. Sonra geri döndüğümde tekrar karşılaşıyoruz ve... bilirsin işte..."

"Seks yapmak

mı?" "Evet."

"Ve sen yokken biriyle birlikte olduğunu mu düşünüyor?"

"Evet. Ve geri döndüğümde başka biriyle. Sanırım bazı şeylere kulak misafiri oldu ve hemen sonuca vardı."

"Ve sadece onaylamak istiyorum, özel *değil* miydiniz?"

"Doğru."

"Peki... bu suçluluk duygusu neden?"

"Çünkü..." Omuz silktim. "Çünkü bu onu üzdü sanırım ve hiçbir şey yapmadığım halde onu üzgün görmek hoşuma gitmedi."

"Ona hiçbir şey yapmadığını söyledin mi?"

Başımı salladım. "Dün gece, Lachlan'a bok gibi davranma olayından sonra." "Ve bundan sana ilk kez o zaman mı bahsetti?"

"Hayır."

Kaşları kalkıyor. "Bildiğini sandığı şeyi sana ne zaman söyledi?"

"İki hafta kadar önce." "Peki

o zaman ne yaptın?"

"I..." Ellerime bakıyorum ve tekrar iç çekiyorum. "Çekip gittim."

"Özür dileme kısmı burada mı devreye giriyor? Çekip gittiğin için üzgün müsün?"

"Bir kısmı, sanırım."

"Diğer kısmı ne?"

"Ona Lachlan'a davrandığımdan daha kötü davrandım. Öyle şeyler söyledim ki... *Tanrım*." Ellerimi yüzümde gezdirdim, iş bu noktaya geldiği için hayal kırıklığına uğramıştım. "Korkunç şeyler söyledim."

"Neden?"

"Çünkü *Mary*."

Yüksek sesle nefes veriyor. "Mary bir sebep ya da bahane değil, Logan. *Neden*?"

"Çünkü benim hakkımda böyle şeyler düşündüğü için ona kızgındım."

"Logan," diyor, sesi ona dönmemi sağlayacak kadar sert. "Bu düşünceleri düşündüğü için onu suçlayabilir misin?"

Bir iç çekiş daha. "Sanırım değil."

"Doğru." Amanda başını sallıyor, not defterinde karaladığı kaleme odaklanıyor. Daha yükseğe oturup ne yazdığını okumaya çalışıyorum ama o sadece gülümsüyor ve sayfayı kendisine yaklaştırıyor. "Baban bu sabah beni aradığında oldukça endişeli görünüyordu."

"Evet, ben..."

"O buna *bölüm demeyi* seviyor," diye mırıldanıyor. "Ve biz, psikoloji dünyasında buna" -beni işaret ediyor- "atılım demeyi seviyoruz."

"Bu nasıl bir atılım?"

"Çünkü bir kızdan *hoşlanıyorsun* Logan. Ailenin bir üyesi olmayan birini *önemsiyorsun*. Ve bu senin için büyük bir mesele. Suçluluk, üzüntü, hayal kırıklığı, hepsinin ortak bir noktası var."

"Peki bu ne?" diye sordum.

Tüm gücüyle gülümsüyor. "Hepsi *sana* ait. Bu da demek oluyor ki, onları değiştirme gücüne sahipsin."

AUBREY

Preston arazisi (Google Haritalar'a göre) çok büyük. Preston evi mi? Düşündüğüm kadar abartılı değil. Neden kristal avizeler ve beyaz mermer zeminler hayal ettim, hiçbir fikrim yok. Büyük, evet, ama aynı zamanda rahat. Sıcak. Ailevi. Çocukların her birinin çerçeveli resimleri (sanırım her yıldan) merdivenlerin yanındaki duvarda asılı, alt kattaki bebekler, şimdi olduğunu varsaydığım ama kapının hemen içinden göremediğim yere kadar uzanıyor. Bay Preston elinde kutu kutu pizzalarla önümde yürüyor. Arkamdan Lachlan, "İçeri girebilirsin, biliyorsun değil mi?" diyor.

"Tamam." Bir ayağımı diğerinin önüne koyup resimlere bakıyorum, her birinin kim olduğunu anlamaya, isimlerini hatırlamaya çalışıyorum.

"Yaş sırasına göre," diyor Lachlan. "Logan tam ortada, eğer aradığınız kişi oysa."

Ö y l e y d i m , çok geç fark ettim ve bu itiraf beni hayal kırıklığına uğrattı. "Seni arıyordum, seni aptal."

"Elbette."

Bir süredir amacına uygun olarak kullanılmamış gibi görünen bir yemek odasının önünden geçiyorum. Bilgisayarlar ve kamera ekipmanları masanın üzerinde duruyor ve ikizlerin işlerini burada yaptıklarını tahmin ediyorum. Mutfak yaklaşık benim evimin tamamı büyüklüğünde ve ortasında büyük bir masa var. Daha önce sadece bilgisayar ekranından gördüğüm bir çocuk "Lachy kız arkadaşlarını eve mi getiriyor?" demeden önce on sandalye sayıyorum. Genç başlıyor, ha?"

Bay Preston güler ve Lachlan başını sallar. "O benim *arkadaşım*," diyor ve sonra diğer çocuğu işaret ediyor. "Bu Liam."

Elimi sallayarak kaldırıyorum. "Videolarınızdan birkaçını izledim. Çok eğlencelisiniz."

Kocaman gülümsüyor. "Teşekkürler." Sonra Bay Preston pizzaları masaya bırakıyor ve hepsi oturup erkeklerin yaptığı gibi yemeye başlıyorlar - sanki finişe doğru bir yarışmış gibi. Bay Preston dördüncü dilimi yerken ben daha bir dilimi bitirmiştım ki Liam bir bardağa iki soda doldurup birini yanına koyduğunda kendi kendime gülümsüyorum. "Rica ederim," diyor ve ben yüksek sesle kıkırdıyorum. Elimde değil.

Lachlan, "Sana söylemiştim." diyor.

Liam da "Ona ne söyledin?" diye sordu.

Bay Preston "Linc burada değil." dedi. Liam

da "Oh." dedi.

Sonra arka kapı açılıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve Logan eve giriyor, başı eğik, tavuğu yanında. Diyor ki, "Domuzu yıkama sırası kimde? Leş gibi kokuyor." Kimse cevap vermeyince başını kaldırıyor ve gözleri hemen benimkileri buluyor.

Ayağa kalkıyorum.

"Ben gidiyorum."

"Kal," diye yalvarıyor

Lachlan.

Bay Preston, "Randevunuz olduğunu sanıyordum." diyor.

Logan cevap verir, "Ben yaptım. Erken bitirdik." Gözlerini benden ayırmıyor.

Liam tabağını kaldırarak, "Kurgu odasına gidiyoruz," dedi.

"Linc burada değil," diyor
Lachlan. "Oh."

Telefonumu ve anahtarlarımı masanın üzerinden alıyorum. "Yemek için teşekkür ederim," diyorum Bay Preston'a. "Beni davet etmeniz çok hoştu." Telefonuma dokunuyorum, Uber uygulamasını yüklüyorum.

"Seni eve bırakayım," diyor. Lachlan
tişörtümü çekiştiriyor. "Kal."

Ve sonra Logan boğazını temizliyor. "Sen kalmalısın," diyor. "Ben giderim."

"Kimse gitmiyor," diye mırıldandı Bay Preston. "Oturun. Herkes otursun. Yemeğinizi yiyin."

Telefonumu kaldırıyorum. "Uber'im çoktan yola çıktı."

"Goober da ne?"

"*Uber*," diye gülüyor Liam. "Bu yeni bir taksi ya da sizin durumunuzda at arabası."

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyor Bay Preston ama şaka yapıyor, dudaklarındaki gülümseme bunun kanıtı.

Logan arka kapıyı açar, Chicken'ı dışarı çıkarır. Lachlan diyor ki, "Onu yıkama sırası bende. Yemekten sonra yaparım." Bana döndü. "Yardım etmek ister misin?"

"Ama benim Uber'im..."

"İptal et." Logan başını Lachlan'a doğru salladı. "Seni burada istiyor. Ben banyoyu hazırlayayım."

Ön kapının kapandığını duyar duymaz Lachlan bana dönüyor ve sözlerine hüzün karışmış bir şekilde fısıldıyor: "Onunla konuşmalısın."

Liam, "Logan'ı tanıyor musun?" diye sorar. Sonra gözlerini devirir. "Tabii ki Logan'ı tanıyorsun. Hangi kız tanımaz ki?"

"Liam," dedi babası. Bir uyarı daha, ama bu seferki ciddi.

Uber'imi iptal edip bir dilim pizza daha yiyorum, çocuklar da kat kat yiyor ve sonra Lachlan ayağa kalkıp elini omzuma koyuyor. "Hazır mısınız?"

PRESTON garajının içinde içi suyla dolu büyük bir çocuk havuzu var. Havuzun etrafında, köpek kuaförlerinde olduğu gibi, köpeği yerinde tutmak için karnının altından geçen bir kemeri olan bir tür düzenek var. Aletin yanında Logan Preston duruyor. Genellikle uzun boylu, gururlu ve ukala olan

elleri cebinde, başı öne eğik duruyor. Şapka takmıyor. Bunun yerine, koyu renk saçları farklı açılarda, yönlerde sallanıyor, bir kısmı diğerlerinden daha yukarıda, sanki uçlarından çekiştirip duruyormuş gibi. Lachlan'a alçak sesle, "Banyo malzemeleri nerede?" diye soruyor.

"Tüh," diyor Lachlan. "Hemen döneceğim."

"Geleceğim-" diye başlıyorum ama o çoktan gitmiş, koşarak uzaklaşıyor ve çocuk çok *hızlı*. Süper insan hızında. Ona yetişmemin imkanı yok. Denemem bile mümkün değil.

"Kırmızı mı?"

"Bana öyle deme."

Logan iç geçirir. "*Aubrey*, o zaman. Benimle konuşacak mısın?"

Başımı sallıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Söyleyecek bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Söyleyecek çok şey

var." "Ne gibi?"

"Mesela... Bilmiyorum. Burada olmana sevindim."

"Öyle mi? Çünkü bu dün söylediğin sözlerle tam bir tezat oluşturuyor ve eğer özür dileme şeklin buysa, bu yeterince iyi değil." Sesim güçlü, tereddütsüz. Öyle de olmalı. Bu sözleri bütün gece tekrar tekrar söyledim. Bütün gün. Ekliyorum, "Eğer seninle konuşmadan varsayımlarda bulduğum için kızgınsan, o zaman sorun değil. Bunu anlayabilirim. Ama bana, *benim hakkımda* söylediğin şeyler korkunçtu, Logan, *alçakçaydı* ve bunu asla anlayamayacağım. Ve dürüst olmak gerekirse, seni affedebileceğimi hiç sanmıyorum."

Dudaklarını yalıyor, saçlarını çekiştiriyor, gözlerini benimkilere kilitliyor. "Burada suçlanacak tek kişi ben olamam Red, yani *Aubrey*. O şeyleri üstlendin ve sonra gittin, sadece *gitmekle* kalmadın, bir anda ortadan kayboldun. Seni kaç kez aramaya çalıştığımı biliyor musun?"

Sessiz kalıyorum, çünkü söyleyecek bir şeyim yok. "Ve ben kimseyle birlikte değildim-"

"Fark etmez," diye araya girdim.

"Neden? Her şey böyle başladı, değil mi?"

"Çünkü o şeyleri yapsan bile, benim yapabileceğim gibi değil..." Yüksek sesle nefes veriyorum ve inkar etmek için çok uğraştığım bir gerçeği itiraf ediyorum. "Bu konuda *o kadar* kızgın olamam, biliyor musun? Biz asla... sen ve ben... biz asla..." Sözlerim havada ölürken, güvensizliğim canlanıyor. "I

artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Omzumun üzerinden bakıyorum. "Lachlan hangi cehennemde?"

Logan cevap vermeyince ona dönüyorum, ne kadar yaklaştığını fark ettiğimde nefesim kesiliyor. O kadar yakın ki kolayca uzanıp bana dokunabilir. *Lütfen, Tanrım, bana dokunma.*

"Seni görmeye gittiğim gün ne taşıdığımı gördün mü?"

Sinirle başımı sallıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. *Lachlan hangi cehennemde?*

"Red, ben-"

"Bana öyle deme."

Mavi gözler göz kırpmıyor, göz kırpmıyor, göz kırpmıyor. Sonra: "İş ceketim vardı." "Ne?" Öfkelenim. "Bunun konuyla ne alakası var?" Omuz silkiliyor, başparmağı dişlerinin arasına giriyor, dudakları onun etrafında hareket ediyor.

Sanırım "Benim lemmami yacki'm yok." diyor. "Ne?"

Tekrar soruyorum, gözlerim kısılmış.

Boğazını temizliyor, ellerini indiriyor. "Hiçbir zaman üst sınıf öğrencisi olmadım, *bu* yüzden ceketim yok" dediğinde kelimeleri daha netti. Farkına vardığım anda kalbim, dünyam duruyor. Ağzım açılıyor ama atmosferde nabzımı hızlandıracak hava yok. Logan başının arkasını kaşıyor ve vahşi saçları, vahşi gözleri ve vahşi kelimelerinden başka bir şey yok. "Senden *birlikte olmayı* istemiştin, biliyor musun? O gece söylediğin gibi. Cuma gecesi sana sormak istedim ama... ama sen gittin."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Zar zor bir fısıltı.

"*Evet* de, Red." Öne doğru bir adım attı, eli bana uzandı. Elime değil, bileğime. "Lütfen evet de."

Parmak uçları tenime değdiğinde gözlerim kapanıyor. "Sen bana *çocuk kemancı*, Logan."

Dokunuşu kayboldu. "Bunu söylememeliydim. Ben... Ben... *sorunlar.*"

"O zaman belki de otu bırakmalısın." Bir kez gülüyor. Acı. "Yok artık."

Lachlan elinde şişelerle dolu bir kovayla geri dönüyor. "Geri gelebilirim" derken bakışları Logan ve benim aramda gidip geliyor.

"Hayır," diye aceleyle söylüyorum. Sonra Logan'a bakıp aynı kelimeyi tekrarlıyorum ama tamamen farklı bir anlam yükleyerek. "*Hayır.*"

AUBREY

Ertesi sabah uyandığımnda beni bekleyen bir mesaj vardı.

Arkadaşız o zaman?

Hayır.

Hemen bir cevap geliyor:

Kardeşimle arkadaşsın. Yani, bu demek oluyor ki... arkadaşlığımız var? Preston'ların evinde böyle yaparız. Ya hepimiz ya da hiçbirimiz.

Lütfen dur. Bir soru.

Hayır.

Logan: *Geçen Perşembe, Lachy ile yemekten sonra... eğer o gece geri gelseydin ve sana o aptal ceketi verseydim, evet der miydin?*

Telefonu elimde daha sıkı tutuyorum, hayal kırıklığımı bir inilti şeklinde serbest bırakıyorum. Tüm doğru soruları soruyor ama yanlış zamanda soruyor çünkü artık çok geç.

Senaryoyu çevirip, odağı değiştiriyorum.

Baban neden sana kendine zarar veren diyor?

Bir dakika geçmesine rağmen yanıt alamayınca yataktan kalkıp duşa giriyorum ve tezgahın üzerinde duran telefonuma odaklanmamış gibi yapıyorum. Ona bakıyorum, ışığının yanmasını, titreşmesini bekliyorum. Titrer titremez suyu kapatıyorum, dışarı çıkıyorum ve mesajı okuyorum.

Öyle mi dedi?

Sırılsıklam ve umursamayacak kadar endişeli bir şekilde yazıyorum:

Soruma cevap ver.

Logan: *Önce sen benimkine cevap ver.*

"Çok inatçısın," diye mırıldanıyorum kendi kendime, başparmaklarım ekranda uçuşuyor ve arkalarında sudan bir iz bırakıyor.

Evet.

...

...

...

Tırnağımı çiğniyorum, ayaklarıma vuruyorum.

...

...

...

Baban neden sana kendine zarar veren diyor Logan?

...
...
...

Çünkü bu doğru.

OceanofPDF.com

LOGAN

BİR ŞEYİ ya da BİRİNİ İSTEMEKLE İLGİLİ SORUN, ONU NE KADAR SAKLAYACAĞINIZI KONTROL EDEMEMENİZDİR.

Gözlerim kapalıyken bile karanlığın yerini kırmızı alıyor. Onu her yerde görüyorum. Zihnimin derinliklerinde bile. Bakkal artık eskisi gibi değil. Her koridorda, her santimi kaplayan kızıl tonları var. Dondurma dolabı kırmızıdan başka bir şey değil ve her bir dondurma kabı Fıstıklı Kurabiye Çekirdeği. Yollar bir şekilde farklı ve her kaldırım bana onun ıssız yüzünü, onu parçalara ayırdığımda döktüğü gözyaşlarını hatırlatıyor. Onun gözyaşları da kırmızı. Muhtemelen bu yüzden babam Lachlan'ı uzmanlık eğitimine götürmek için dükkânından almamı istediğinde, ilk yaptığım şey zihnimin tek rahatlamasını aramak için boş cebime dokunmak oluyor. Benim "kendine zarar veren" biri olduğumu düşünen babam, yine de burada bana yol tarifini ve saatli bir bombanın tetikleyicisini uzatıyor. Cevap vermeyince ekliyor: "Gitmem gereken önemli bir toplantı var Logan. Lütfen bunu benim için yapar mısın?"

"Neden Lucy'nin evine gitmiyor? Onu oradan alabilirim." Will sırtarak, "Aubrey eski sevgilin mi? Sen ve Joy'un-"

Başımı sallayıp ona ters ters bakıyorum. Will benden sadece bir yaş büyük ve Garray ekibe katıldığından beri İhtiyar Niall bize "korkunç üçlü" adını taktı ki bu da Garray'in adı kadar aptalca.

Babam omuz silkerek, "Aubrey's'i seviyor," diyor. "Ee? Onu alacak mısın, almayacak mısın?"

Ben cevap vermeyince Garray, "Onu sizin için alabilirim efendim. Aubrey kim bu arada? Tatlı biri mi?"

"Ben giderim," diyorum. "Sorun değil."

İyi değil. Ve geçen her saniye, her şeyin *yolunda olmayışı* beni daha da endişelendiriyor. Gitmeme yarım saat kala Lucy'yi aradım. "Onu almam gerekmeden beş dakika önce onu oradan alamaz mısın?"

"Meşgulüm."

"Luce," diye iç geçirdim. "Meşgul falan değilsin. Asla meşgul değilsin. O dükkân senin kişisel kütüphanen. Artık kimse zevk için bile okumuyor ve bu kasabanın yarısı okuma yazma bilmiyor."

"Aubrey zevk için okur. Kitap kulübümüzün bir parçası. Geçen hafta kızlarla birlikte onun evine gittik."

Aklımda, Aubrey'nin evi kızılın en parlak tonu. O kadar parlak ki neredeyse kör edici.

Tekrar iç çektim. "Sadece onu benim için al."

"Hayır, Logan. Aptalca oyunlar oynuyorsun..." diye devam ediyor ve sonunu bilmek için gerisini duymama gerek yok: *aptalca ödüller kazanıyorsun*.

Aubrey'nin dükkânının cam kapısı ağır - beni istemeyerek buraya sürükleyen bacaklarım kadar ağır. Aubrey tezgâhın arkasındaki yerinden başını kaldırıyor, beni görünce gözleri açılıyor. Ona başımı sallayıp odağımı Lachlan'a çeviriyorum. "Hazır mısın dostum?" Bakışlarım onda kalmak için mücadele ediyor ama beni yanıltarak tekrar Aubrey'e kayıyor. Hardal rengi bir kazağın altına beyaz bir bluz giymiş, pantolon askısı takmış ve Lachlan'ın eşyalarını toplamasına yardım etmek için tezgâhın etrafında dolanırken, askıya iliştilmiş kısa eteği ve siyah yüksek çorapları fark ediyorum. Saçları bugün toplanmış; bir kütüphanecinin topuzu gibi -kırmızı üzerine kırmızı üzerine kırmızı- ve o kadar sevimli görünüyor ki neredeyse bunu ona söyleyecektim. *Neredeyse*. Son anda kendimi durduruyorum ve Lachlan'ın sırt çantasını bana uzattığında alıyorum ama gözlerimi Aubrey'den alamıyorum. Bu kadar az zamanda bu kadar çok şey söylemek istiyorum ve bu kadar az alanda bu kadar çok şey *olmak* istiyorum ve onu özledim ama anlıyorum ve onu istiyorum ama yapmamalıyım ve-

Ve...

Ben bir çatışmayım.

Ama sonra

gülümsüyor. Bana.

Çünkü o bir umut.

Lachy kamyonetime bindiğinde ilk söylediği şey "BUGÜN SENİ SORDU" oldu. "Bu garip, çünkü o gecedan beri senden hiç bahsetmedi... bilirsin... o gece."

Ciğerlerime hava girmesi için zorluyorum. "Öyle mi?" Sakin davranmaya çalışıyorum ama yüzüme kan hücum ediyor ve direksiyonu öyle bir sıkıyorum ki parmaklarıma kramp giriyor. "Ne yani, ne-ne-ne-ne-" *Hay sikeyim*. Bir nefes daha alıyorum. "Ne dedi o?"

Lachy spor ayakkabılarını çıkarıp yerine çivili ayakkabılarını giyiyor ve ben de Yaşlı Bayan Laura'yı neredeyse ezerek oradan uzaklaşıyorum.

"Özür dilerim hanımefendi," diye bağıyorum, özür dilemek için elimi kaldırıyorum.

Gözlerini dikmiş, dudaklarını büzmüş, parmağını bana doğru sallıyor. "Seni lanet olası Preston Punk."

Camımı indiriyorum. "Hey. Ağzını topla, küçük kardeşim burada!"

Lachy bana doğru eğilip "Hayatında penise ihtiyacın var!" diye bağıyor.

Camı kapatıyorum. "Tanrım, böyle konuşmayı nereden öğrendin sen?"

"Lucy," diyor omuz silkerek. "Huysuz yaşlı kadınlar hakkında hep böyle der."

"Lucy'nin etrafında bu kadar çok takılmayı bırakmalısın." "Komik, insanlar senin için de böyle derdi."

Cevap vermiyorum, çünkü aklım çoktan Aubrey'e dönmüş durumda ve şimdi de Yaşlı Bayan Laura bana parmak gösteriyor ve hareket etmeyi reddediyor.

Kornaya basıyorum.

Sıçırıyor, kalbini tutuyor, sonra yaya geçidinde salyangoz hızıyla yürümeye başlıyor. "Tanrı onu korusun," diyor Lachlan.

"Ee, Aubrey...?" Kenara

çekildim. "Ne olmuş ona?"

"Beni sorduğunu söylemiştin. Ne dedi?"

Yaşlı Bayan Laura, lanet olası yaşlı kadın meyvesini yolun her tarafına düşürür ve Lachlan, "Ah, şekerleme külçesi!" der.

"Atla ve ona yardım et."

"Hayır."

"Lachy."

"Peki," diye mızızlanıyor ama buna gerek kalmıyor çünkü kızıl bir deniz beliriyor ve onu her gördüğümü sandığımda yaptığım gibi gözlerimi kırıştırıyorum. Ama bu sefer hayal görmüyorum. Saniyeler içinde yol açıldı ve Aubrey kadının caddeyi geçip güvenli bir şekilde kaldırıma çıkmasına yardım ediyor. Sonra bize, daha doğrusu *bana* bakıyor ve gülümsüyor. Yine gülümsedi. Gülümsüyor ve benim tüm dünyam açılıyor ve Lachy, "Neden bu kadar güler yüzlüsün?" diyor.

Aptal gibi sırtarak liseye gidiyorum ve bu umurumda bile değil.

Çünkü Aubrey'nin gülümsemesi benim uyuşturucum.

Ve hiç bu kadar yüksek hissetmemiştim.

Onunla konuşmak istiyorum, konuşmak onun önünde durmak, ağzımı oynatmak, karmakarışık kelimeler ve berbat özürler dilemek anlamına gelse bile. Onunla konuşmak istiyorum çünkü onu çok özledim ve çünkü *beni sordu*. Tam olarak ne söylediğini öğrenememiş olsam da yine de sordu, bu da beni hala *düşündüğü* anlamına geliyor. Bu da kalbimi hızlandırıyor, midemi bulandırıyor ve lanet olsun, Lucas'a dönüştüm.

Eski kovboy filmlerinde yaşanan çatışmaları bilir misiniz? Hani iyi adamla kötü adam karşı karşıya durur, silahlarını çekmiş, diğerinin ilk hamleyi yapmasını beklerler ya? Evet, şu anda öyle oluyor. Sadece iyi ya da kötü adam yok. Ben varım ve babam var. Ve hareketsiz durmuyoruz. Yürüyoruz. Ve silah yok.

Tamam, belki o eski western filmlerine benzemiyordur ama neyse.

Bana doğru yürüyor.

Ona doğru yürüyorum.

Ve tam ortamızda Aubrey'in dükkanı var. Kapıda buluşuyoruz.

Ona şaşkın şaşkın

bakıyorum. O

sırıttıyor.

"Yapacak önemli bir işin olduğunu sanıyordum," diyorum ona.

Dedi ki, "Evet. Sonra Bayan Red aradı, uğramamı istedi."

"Neden?" diye
sordum.

Omuz
silkiyor.

Sonra ikimiz de kapıyı açıp aynı anda içeri girmeye çalışıyoruz: bizim boyumuzdaki, bizim cüssemize sahip erkekler için imkânsız bir başarı ama o benden daha iri. Muhtemelen daha da güçlü ve ben kaldırıma geri itiliyorum.

Kıkırdaması sinirlerimi bozuyor.

İkimiz de dükkândayken, Aubrey'nin bakışları aramızda gidip geliyor. Sonra tekrar gülümsüyor ve bu tek hareket, uzaklaştırmak için çok uğraştığım bir özlemi ateşliyor.

"İkinizin de burada olmasına
sevindim," diyor. "Öyle mi?" Ben
soruyorum.

Başını sallıyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum ve bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama bunu yapmak *zorundaymışım* gibi hissediyorum."

"Her şey yolunda mı?" Babam soruyor, sözlerinden endişe damlıyor.

Aubrey alt dudağını çiğniyor ve bana o dudağın nasıl bir his olduğunu, tadının nasıl olduğunu hatırlatıyor. Sertçe yutkunuyorum, zihnimin ve bedenimin bu düşüncelere odaklanmamasını istiyorum. Odanın bir masanın kurulu olduğu köşesine doğru yürüyor, bir çekmeceyi açıyor ve siyah kapaklı bir eskiz defteri çıkarıyor. Babam ve ben onun tezgahına doğru ilerlerken o sayfaları çeviriyor. Döndüğünde, yavaşça, dikkatlice, sanki kitap dokunmasıyla parçalanacakmış gibi, onu aramıza yerleştiriyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Babam soruyor ve sesindeki neşeyi duyabiliyorum.

Sayfada koşan bir çocuğun çizimi var -Lachlan- arkasındaki dünya bulanık. *Pokemon* ya da *Dragon Ball Z* gibi anime formunda ve kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor, çünkü onun çizdiğini bilmiyordum.

"Keşke," diyor ve babamın tam tersi. Sesi üzgün geliyor ve başımı kaldırıp gözlerinin içine bakacak cesareti bulduğumda, gözleri tıpkı onun sesi gibi bakıyor. "Bunların hepsi Lachlan."

"İmkânı yok," diye fısıldıyorum, bakışlarım düşüyor ve tekrar çizime odaklanıyorum. Daha yakından incelemek için kaldırıyorum. "İmkânı yok," diye tekrarlıyorum.

"Çiziyor mu?" Babam soruyor ve artık neşeli değil. "Biliyor muydun Logan?"

"Hiçbir ipucu yok."

"Neden o..." Babam sözünü kesti.

Aubrey şöyle diyor: "Bir çizimi yapması günler sürüyor. İlk gün taslağı çiziyor, ertesi gün ince ayar yapıyor ve son gün de renkleri ekliyor. Bitirdikten sonra da ofisimdeki öğütücüyü kullanarak onları yok ediyor."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü..." diye başlıyor, sonra yüksek sesle nefes veriyor. "Her gece o gittiğinde telefonumla fotoğraf çekiyorum, çünkü bir şekilde saklanmaları ve takdir edilmeleri gerektiğini hissediyorum. Ve sana gösterip göstermeme konusunda kendimle defalarca tartıştım, çünkü sanki..." Sesi çatlıyor ve bunu atlatmak için mücadele ettiği belli oluyor. "En iyi arkadaşıma ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum." Sakinleştirici bir nefes alıp gözlerini yavaşça kırpıttıktan sonra dizüstü bilgisayarının ekranını bize bakacak şekilde değiştiriyor. "Bu onun geçen haftaki çalışması," diyor. Ekrana, Lachlan'ın bir pistteki çizimine odaklanıyorum, bir grup ceset onu havada asılı tutarken eli bir kupayı kavıyor. Destekçilerinde göz yok, burun yok, sadece kocaman gülümsemeler var. Ama benim odaklandığım şey bu değil. Lachlan'ın çizimi *kaşlarını* çatıyor.

"Anlamıyorum," diyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor. Boğazımı temizliyorum, sesimin yüksekliğini hazırlıyorum. "Artık koşmak istemiyor mu?"

"Şuna bak," diyor Aubrey, bir sonraki resme geçerek. Bu resimde kendisi önde ve ortada oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, yüzünde bir gülümseme, elinde bir kalem. Onu bir ödölmüş gibi tutuyor ve arka planda aynı destekleyici bedenler, sadece sırtları dönük. Ve bunun arkasındaki gizli anlamı anlamak zor değil.

Nefesim titriyor. Ellerim de öyle. "Ne olursa olsun onu destekleyeceğimizi düşünmüyor mu? O dokuz yaşında, Tanrı aşkına, yapabilir-"

"Onu desteklemediğin için olduğunu sanmıyorum, Lo." Bana *Lo* derdi. "Daha çok koşarken gördüğü ilgiyi seviyor. Özellikle de Luke'la. Bu onların *olayı* gibi... sadece ikisinin paylaştığı bir şey. Her yarışında yanında olduğunuzu ve onunla gurur duyduğunuzu söyledi. Zorla birlikte olmadığınız tek zamanın bu olduğundan bahsetti. Bence bırakırsa ya da olduğu kadar iyi olmazsa tüm bunların sona ereceğinden korkuyor."

"Bu saçmalık," diye homurdanıyorum ve sonra babamın tek kelime etmediğini fark ediyorum ve ona baktığımda, yüzünün rengi solmuş bir halde uzaklara bakıyordu. "Baba?"

Gözlerini kırpıştırır ve kendine gelir. "Annen..." diye başlıyor, sonra eskiz defterini eline alıyor. "Annen bir sanatçıydı. Bunun gibi."

"Öyle miydi?" El işi yaptığını biliyordum. Örgü ördüğünü, albüm yaptığını, tığ işi yaptığını biliyordum. Resim çizdiğinden haberim yoktu.

Babam yavaşça başını sallıyor. "Üniversitede devam etmek istediği bir şeydi, ama ailesi -büyükannen ve büyükbaban- desteklemedi... desteklemediler.

O yüzden..." diye devam ediyor. "Öğretmenlik diplomasını aldı. Çocuklara sanat öğretmek istiyordu. Ama sonra... sonra Lucy, Lucas, Leo ve sen doğdun ve... şey, planlamıştık... Lachlan'dan sonra ama sonra... yani..." Başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerine bastırıyor ve onu bu şekilde gördüğüm çok az an var ve görmeyeli uzun, çok uzun zaman oldu. "Lachy'yi antrenmandan almaya gidiyorum," diyor eskiz defterini göğsüne bastırarak. Gitmek için hamle yapıyor ama eli kapıda duruyor. "Teşekkür ederim Aubrey ve söz veriyorum, ne olursa olsun bu senin üzerine kalmayacak. Bundan emin olacağım."

O gider gitmez Aubrey'e dönüyorum. "Ee," diyorum. İç geçirdi. "Beni eve bırakabilir misin?"

FİZİKSEL OLARAK, bunu ilk yaptığımız zamanki gibi hissediyorum: onun garaj yolunda otururken, ikimiz de ayrılmak için bir hareket yapmıyorduk. Ama duygusal olarak? Tamamen farklı. Yol boyunca sessizlik içindeydik. Hâlâ sessiziz. Ve ben ön camdan dışarı bakmayı bırakmadım. Ama sonra Aubrey burnunu çekti ve bakışlarım ona kaydı. "Bok gibi hissediyorum Logan."

"Sen doğru olanı yaptın."

"Onun güvenine ihanet ettim."

"İyi bir nedeni var ama."

"Benden nefret edecek." "Bunu atlatacaktır."

"Ama ya yapmazsa?" diyor, yüzünü bana dönmüş, o hüzünlü gözlerini benimkilere dikmiş. "Şu anda beni burada tutan *tek* şey o. Eğer o..." Yüksek sesle nefes verir. "Boş ver." Arabadan indi, ben de peşinden kapıya kadar yürüdüm. Anahtarını yuvasına yerleştirdikten sonra bana dönüp evine yaslanıyor, başımı tuğlaya dayıyorum. "İyi misin?" diye soruyor, karnımı dürterek.

Gülümsemeye çalışıyorum ama sahte ve gülümsememeliyim. Bu yüzden, açıkça siliyorum. Daha fazlasını hak ediyor. "Eskiden onunla çok zaman geçirirdim. Düşünüyordum da, belki hâlâ birlikte olsaydık, onunla ilgili bu şeyleri bilirdim."

"Sana en iyi arkadaşım diyor, biliyor musun? En sevdiği kardeşinin sen olduğunu söylüyor."

Başımı salladım, çünkü bunu biliyordum. "Eğer bana bununla gelseydi, onun hakkında hissettiklerimizin değişmeyeceğini söyledim. Sadece o kafa yapısına nasıl ulaştığını anlamıyorum... ve sonra babamın annem hakkında böyle konuştuğunu duymak..." Orada duruyorum ve duvarı itip kolunu çekiştiriyorum. "Kapıyı kilitletiğinden emin ol, tamam mı?"

MARY'DEN AYAKLANIYORUM ve onun yerine doğruca eve gidip verandanın merdivenlerinde Lachy'nin dönmesini bekliyorum. Antrenmanı bittikten bir saat sonra babam arabayı çekiyor ve Lachlan başı öne eğik, ayakları sürüyerek iniyor. Islık çaldığımda başını kaldırıyor ve sanki çok zorlanmış gibi görünüyor. Babam da öyle. Dokunacak kadar yaklaştığında ayağa kalkıyorum ve saçlarını karıştırıyorum. "Kamp malzemelerini topla."

"Ama bu hafta içi!"

Babama baktım. "Sen ne diyorsun, ihtiyar?"

"Sabah okula gittiğinden emin misin?" "Evet, efendim."

Lachlan aceleyle merdivenleri çıkar. "Tavuk getirebilir miyiz?" "Nasıl istersen, dostum."

Kaşları çatılıyor, gülümsemesi içimi titretiyor. Babam yanımdan geçerken omzuma bir tokat atıyor. "İyisin evlat."

AUBREY

LACHLAN ertesi gün ortaya çıkmaz. Ya da bir sonraki. Hafta sonu geçti ve *hiçbir şey yok*. İnternette listelemek için mobilyalarımın fotoğraflarını çekmeye başladım. Önceki işverenimi arayıp beni geri alıp almayacaklarını soracağım. Pazartesi öğleden sonra, burada bir geleceğe dair tüm umutlar tükenmeye başlar. Pencereden dışarı bakıyorum, insanların geçişini izliyorum ve buraya gelmeden önce sahip olduğum tüm idealleri anımsıyorum: dalgalar, gülümsemeler, hiç gelmeyen sıcak karşılaşmalar. Bu düşüncelerde o kadar kaybolmuşum ki, Lachlan görünene kadar kapının açıldığını bile fark etmiyorum. Daha uzun duruyorum, nefesimi tutuyorum. Gözleri kısılıp bakışları bana yöneldiğinde midem bulanıyor. "Özür dilerim," diye söze girdim. "Sadece bilmeleri gerektiğini düşündüm.

- "Bir kahkaha patlatıyor ve çantasını bırakıp neredeyse bana doğru koşuyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum, Red!" diye bağırarak kollarını bana doladı.

Belime. Beni bıraktığında gülümsemesi kocaman. "Babam benimle çok gurur duyuyor. Bütün dünü mutfak masasında geçirdik ve o da benim gibi çizmeye çalıştı ama Aubs,"-gözlerini deviriyor, bunu yaparken kıkırdıyor-"çok kötü. Ve Logan, ona ne oldu bilmiyorum ama tüm bu zamanı birlikte geçirmek istiyor. Ciddi misin? Bana biraz nefes alacak yer ver, kardeşim!"

Kahkahalarım yabancı geliyor.

"Kamp yapmaya, dört tekerlekli bisiklete binmeye, balık tutmaya ve her şeye gittik.

Bu yüzden seni görmeye gelmedim!"

"Aman Tanrım, Lachy, bana kızgın olduğunu sanmıştım."

"Üzgünüm." Omuz silkiyor, sırt çantasını çıkarıp fermuarını açıyor. "Her neyse, biz balık tutarken Logan onun için bir şey çizmemi istedi." Çantasından buruşturulmuş bir kâğıt çıkardı. "Al bakalım."

Benim bir resmim, saçlarım topuz yapılmış, gözlerim parlak yeşil.

"Onu çizmem sonsuza kadar sürdü. Burnunu sekiz kere falan değiştirtti. *Daha kalkık olduğunu* söyleyip durdu! Ve sonra... Aman Tanrım, çillerinden bahsetmeyeyim bile."

"Çillerim mi?" Fısıldıyorum, gözlerimi *kendimden* alamıyorum.

Lachlan kardeşininkiyle alay etmek için sesini kalınlaştırır. "*Saçının yarı tonunda olmalı.*" Lachy iç geçiriyor. "Sanki ben seninle ondan çok daha fazla takıldım ama o seninle ilgili her ayrıntıyı ezberlemiş!" Yüksek sesle konuşuyor, sesi heyecanla dolu. "Her neyse." Fotoğrafi elimden aldı. Geri almaya çalışıyorum ama arkasına saklıyor. "Hayır. Bu onun. Bunu alamazsın ve o her an burada olabilir."

"Bugün işi erken mi bitiriyor?"

"Bugün ticaret okuluna başladı."

"Ticaret okulu mu?"

"Elektrik." "Elektrik mi?"

Lachlan başını yana eğiyor. "Neden tekrar seks yapmadığınızı anlamıyorum. Tüm bu aracılık olayı eskidi artık."

"Sen aracı değilsin."

Mağazanın kapısı açıldığı sırada çizimi gelişigüzel bir şekilde sırt çantasına geri koyuyor. Logan önce Lachy'ye, sonra da bana gülümsüyor. "Kırmızı," diyor ve gerçekten de bakması bu kadar itici olduğu için utanıyor.

Başımı sallayarak "Lo." dedim.

Lachlan inliyor, o kadar abartılı ki kıkırdamama neden oluyor. Logan'la benim arama girip kardeşini işaret ediyor. "Logan." Sonra beni. "Bayan Red." Sonra kendine. "*Middleman.*"

LOGAN

GEÇEN HAFTA Lucas'ın gün içinde bir toplantıya gitmesi gerekti, bu da ofiste iş kıyafetlerini değiştirip takım elbise giymesi ve kravat takması gerektiği anlamına geliyordu. O yokken Will, Dumb Name ve ben *-Korkunç Üçlü-* biraz kargaşa yaratma fırsatını *yakaladık*. Lucas'ın neden hedefimiz haline geldiğini gerçekten bilmiyorum ama o çok kolay biri. Ayrıca botlarını ofiste bırakması da kendi hatası. İç tabanları sökmek, yere vidalamak ve sonra iç tabanları yerine takmak Kargaşa 101. Çocuk oyuncağı, gerçekten. Ama Luke acele etmiş olmalı çünkü geri dönüp üstünü değiştirdiğinde ayaklarını botlarının içine soktu, uzaklaşmaya çalıştı, belli ki başaramadı ve sonra yüz üstü babamın masasının köşesine düştü ve ön dişini kırdı.

Oops.

O zamandan beri benimle doğru dürüst konuşmadı ve sevgilisi Laney'nin de çok kızgın olduğunu söylemek hafif kalır. Dumb Name ya da Will'in başının belaya girmesini istemediğim için tüm suçu (krediyi) üstlendim. Ama bir şekilde babam onların bu işe karıştığını öğrenmiş olmalı, çünkü şu anda Pazartesi sabahı ilk iş ve üçümüz de onun ofisindeyiz ve suç ortaklarım... terliyorlar. Dumb Name bana üzgün köpek yavrusu gözleri gibi bakıp duruyor ve ben de ona kafamı sallıyorum. *Ben hallederim*. Ayrıca, babamın yaptığı en kötü şey Luke'un kamyonetini "I love cock" çıkartmalarıyla kapladığım için maaşımı bir hafta askıya almak oldu.

Babam sandalyesinde oturmuş, masasındaki kağıtları karıştırıyor. Kafasını kaldırmadan, "Siz çocuklar bugünden itibaren siteden çıkıyorsunuz" diyor.

"Efendim, ihtiyacım var-" Dumb Name başlıyor ama babası sözünü kesiyor. "Perakende işinde çalışacaksın. Logan, yetki sende."

Dumb Name ve Will'in ortak rahatlama nefesleri babamın sırtına neden oluyor, ancak diğer ikisinin bunu gördüğünden emin değilim.

"Ne zamandan beri reklam yapıyoruz?" Ben soruyorum.

"Şimdiden beri," diye yanıtlıyor babam, başını kaldırıp bana bakarak. "Bir sorun mu var?" "Hayır, efendim."

"Basit bir dükkan yenilemesi." Bana bir kağıt parçası uzattı. "Adres bu. Git hadi."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi," diyor, sesi daha yüksek, daha derin, daha sert. "Evet, efendim."

Yemin ederim, iki yetişkin adamın bir odadan Dumb Name ve Will kadar hızlı çıkmaya çalıştığını hiç görmemiştim. Dumb Name kapıyı açacakken babamın sesi havayı yarıyor. "Beyler," diyor ve sanki fırtınadan hemen önceki sakin an gibi geliyor.

Will, "Evet, efendim-patron-Sir Tom-Mr. Preston efendim?" diyor. "Kıç öpücüğü," diye mırıldandım.

"Bir daha böyle bir şey yapmak istersen, bunu benim zamanımda yapma," diyor babam. "Oğlumun senin amirin olması gerektiğini biliyorum, bu yüzden bunu ona yüklüyorum. Logan'ın maaşı bir haftalığına kesilecek. Bunu senin seçeceğin iki hayır kurumu arasında paylaştıracam." Kalemi kâğıda koyuyor. "İsimlerini söyle."

Will ve Dumb Name bakışır. Sonra Will, "Yağmur, lütfen." der. Salak İsim alay eder. "Hava durumu bir hayır kurumu değildir, kardeşim."

"Açılımı Tecavüz, İstismar ve Ensest Ulusal Ağı, *salak*." "Oh."

Babam, "Peki Aptal Adı, yani Garra, hayır kurumunuz mu?" dedi.

Dumb Name bir adım bile atlamıyor. "Aile İçi Şiddete Karşı Ulusal Koalisyon." *Laney için*.

Babamın dudakları geriliyor. "İyi adamlar," diyor ve sonra bana odaklanıyor. "Luke'un dış işlerini sen ödüyorsun."

Kıkırdamamı bastırıyorum. "Buna değer efendim."

"Ukalalık etme, Logan."

AUBREY BAKIŞLAR LIKE SONBAHAR: taba rengi botlar, siyah taytlar, koyu yeşil, büyük boy kazak ve parlak turuncu bir eşarp. Nasıl bildiğimi bilmek ister misiniz?

Çünkü üzerinde çalıştığımız perakende satış yeri onun dükkanının tam karşısında. Bunun bir tesadüf olduğunu söyledim ama gerçeği biliyorum. *Preston, Gordon ve Oğulları* daha önce hiç ticari bir alanda çalışmadı. Biri için teklif bile vermedik. *Bunların hepsini* babam yapıyor ve benim için yapıyor.

Ertesi gün beni çalışırken gördü, gülümsedi ve el salladı. Ben de el salladım.

Ertesi gün, balkabağı gibi giyinmiş. Tepeden tırnağa turuncu. Ona tam olarak bunu anlatan bir mesaj gönderdim. O da cevap yazdı: *Sapık*.

Şantiyede çalışmaya başladığımızın dördüncü gününde, uçümüz de sabah molamızda fırından bir kahve aldık, bu da onun dükkânının önünden geçmek anlamına geliyordu. İki kez. Siteye döndüğümde bana bir mesaj gönderdi: *Benimkini krema ve şekerle severim*.

Ertesi sabah elinde bir kahve (krema ve şeker) ile dükkanının önünde onu bekliyorum. "Teşekkür ederim." dedi.

Ben de "Bir şey değil." dedim.

Aynı gün öğle yemeği vakti geldiğinde kulaklarımı koparmaya hazırdım çünkü bütün gün duyduğum tek şey Will'in kız arkadaşı Bree'nin birinci yıl dönümü hediyesini zamanında alamadığı için yakınmasıydı. "Beni öldürecek," diye tekrarlayıp duruyor.

"Ona yerel bir şeyler alın ve gerçek hediyeğin geciktiğini söyleyin," diyor Dumb Name. "Bu ona yalan söylemek gibi bir şey değil."

Ben de diyorum ki, çünkü gerçek bu, "Eğer iyi bir hediyeğin olmadığı için kızacaksa, o zaman çok vefasızdır." Bree'yi pek iyi tanıdığım söylenemez. Onunla tek bağlantım Memeli Bella ve o da tam bir deli.

"Buralarda iyi bir şey yok," diye sızlanıyor Will. "Harika olmalı."

"Çiçekler mi?" Aptal İsim öneriyor.

"Çiçekler kesmez."

Gözlerimi

deviriyorum.

"Peki ya..."

Onların yapması gerektiği gibi ben de işime odaklanıyorum. Yarım saat geçiyor ve Ana Cadde'deki tüm mağazaları tek tek geziyorlar ve görünüşe göre hiçbir şey Bree için yeterince iyi değil. Sonra kafamı kaldırıp Aubrey'i dükkânında, çenesini avucuna dayamış, dirseğini tezgâha dayamış halde görüyorum. Hayal kuruyor gibi görünüyordu. "Bree kırtasiye malzemelerini sever mi?"

Üçümüz de içeri girdiğimizde AUBREY daha uzun boylu duruyor, gözleri kocaman. "Red," diye selamlıyorum, diğer ikisi için kapıyı açık tutuyorum.

"Sapık," diye karşı çıkıyor.

"Vay canına," diye gülüyor Will. "Bu kasabada dokunmadığın kız kaldı mı?"

"Kapa çeneni."

"Bu yeni, değil mi?" Will dükkânın etrafına bakarak soruyor.

"Bir süredir buradayım," diyor Aubrey. "Size bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Garray nefessiz kalıyor ve ona döndüğümde yüzü kıpkırmızı, gözleri Aubrey'de. "İyi misin?" diye sordum. diye soruyorum, yutkunuyor ve başını sallıyor.

Will mağazaya bakarken Aubrey de onun arkasından geliyor. Bugün tamamen siyahlar giymiş ama bu onun solgun tonunu ve kızıl, kızıl, kızıl rengini yok etmiyor. Garray dirseğiyle beni dürtüyor. "Dostum," diyor. "O-"

"Müsait değilim," diye araya giriyorum. Fısıltı olması gerekiyordu ama sert bir şekilde çıkınca hem Will hem de Aubrey bize dönüyor. Aubrey bana şüpheyle bakıyor, ben de gözlerimi ona dikiyorum.

Aptal İsim beni yine dürttü.

Aubrey, Will'e döner. "Sanırım bu bir hediye?"

Will başını sallar. "Kız arkadaşım için."

"Ne zamandır burada?" Garray bana soruyor. "O lanet olası bir ateş." Ben: "Siktir git."

Aubrey'den bana: "Ne?"

Ben Aubrey'e: "Hiçbir

şey."

Will'den Aubrey'e: "Bu bizim birinci yıl

dönümümüz." Aubrey'den Will'e: "Bu çok tatlı.

Tebrikler." Garray'den bana: "Bu o Aubrey kızı mı?"

Will'den Aubrey'e: "Evet, ona iyi bir şey almalıyım. *Gerçek* hediyenin gelmesini bekliyordum ama gecikti ve..." *Blah. Bla bla. Falan filan.*

Garray'den bana: "Öyle, değil

mi?" Ben: "Kapa çeneni."

Aubrey'den Will'e: "Elimde yeterli olacak bir şey var mı bilmiyorum. Bir yıl büyük bir olay."

Will, Aubrey'e döner. "Ben öyle düşünmüyordum ama denemeye değerdı, değıl mı?" Garray bana: "Sanırım ona çıkma teklif edeceğim."

Ben: "Hayır!"

Aubrey ve Will: "Ne?"

Ben: "Hiçbir şey."

Garray güler. "Mesaj alındı, kardeşim."

Aubrey: "Ne mesajı?"

Ben: "*Hiçbir şey!*"

Aubrey Will'in koluna dokunuyor ve ben de kolunu yuvasından çekip kafasına vurmak istiyorum. Tekrar tekrar. "İkinizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı yoktur herhalde, değıl mı?" diye soruyor.

"Telefonumda bir milyon tane var" diyor.

"Bir fikrim var ama bana güvenmek zorundasın ve bunu bana bırakmalısın. İşin ne zaman bitiyor?"

"Dört," diyor ona.

Ona gülümsüyor ve ben de bu gülümsemenin alıcısı olduğu için onun gözlerini oymak istiyorum. "Mükemmel."

İşten sonra Will'le birlikte Aubrey'nin dükkanına gidiyorum. Tabii ki Aptal İsim de gidiyor, çünkü o bir pislik ve ne olduğunu biliyor ve benim de bunu inkâr edecek halim yok.

"Tam zamanında," diyor Aubrey ve ilk fark ettiğim şey saçlarının değişmiş olduğu. Artık toplanmış, yüzünden uzakta. Ayrıca bir önlük ya da ön tarafında farklı renklerde boya sıçramaları olan bir tür önlük giyiyor. Kolları kıvrılmış, soluk, porselen teni siyah kumaşla kontrast oluşturuyor. Parmakları ve kolları tıpkı önlük gibi görünüyor. Elmacık kemiğinde, alnında, şakağında boya var. Tüm kollarında, parmaklarında. "Boyayla kavga mı ettin?" Will şaka yapar ve Aubrey kıkırdamalar.

"Sayılır." Başını sallayarak kısa, dar bir koridordan ofisine doğru ilerliyor. Bir sıra oluşturduk, önce Will, sonra ben, sonra da Dumb Name onu takip ettik.

Will kapı aralığında donup kalıyor ve bir kız gibi ciyaklıyor, ben de onun üzerinden görebilecek kadar uzun olduğum için şanslıyım. Küçük odada bir şövale üzerine yerleştirilmiş bir tuval var.

Will ve Bree'nin resmiyle. Bu... nefesimin kesilmesine ve Aptal Ad'ın aklımdan geçenleri yüksek sesle söylemesine yetti. "Aman Tanrım. Bu inanılmaz! Bunu az önce sen mi yaptın?"

"Her şey yolunda mı?" Aubrey soruyor.

Will, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor ve daha yakından bakmak için öne doğru adım atıyor. Dumb Name beni kenara itip aynı şeyi yapıyor. Ayaklarım yere basıyor, tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor, çünkü hiçbir fikrim yoktu.

Tıpkı Lachy'nin çizimlerinde olduğu gibi, Aubrey'nin de resim yapabildiğine ya da şu anda içinde bulunduğumuz lanet olası dükkânın *sahibi* olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Will onun çalışmalarını överken, ona para teklif ederken ve o bunu reddederken, ben ellerim cebimde sessiz kalıyorum.

Aptal İsim ona çıkma teklif

eder. O da diyor ki.

"*Belki.*" diyor.

Sonra hepimiz ofisten çıkıyoruz, Aubrey bizi dışarı çıkarıyor ve mağazadan çıkıyoruz, ama kolumu çekiştirmeden önce değil - elimi değil - ve "İyi misin?" diye soruyor.

Kafa karışıklığı ve kendi kendimi yok etme duygusu içinde o kadar kaybolmuşum ki, ona "Senin hakkında bunu nasıl bilemedim?" diye soruyorum.

Ve bana kim olduğumu ve hayatımın ne olduğunu sorgulatan sözlerle cevap veriyor: "Çünkü hiç sormadın Logan."

CUMA GECEŚİ ve babamın "bölüm" demeyi sevdiği zamandan beri Mary ile ilk randevum. Ciğerlerimin, kanımın, düşüncelerimin, zihnimin o kadar derinlerinde ki kendimi ona kaptırdığımı, dokunuşuna, parmak uçlarının etime vuruşuna teslim olduğumu hissedebiliyorum. Kulaklarıma her açıdan, her boşluktan kelimeler fısıldıyor. *Çünkü hiç sormadın Logan.*

Aubrey'nin evine gittim, dükkanına gittim, içinde, etrafında ve üstünde bulundum ve o haklı; hiç sormadım, ama o yanılıyor, çünkü bana hiç söylemedi. Hiç ima etmedi. Mary'nin en iyi yaptığı şey de bu; bu zihin alanı, bu daireler ve ben doyamıyorum, çünkü içime çekiyorum, içime çekiyorum ve

kes, yala ve yuvarla, kes, yala ve yuvarla ki nefes alabileyim, nefes alabileyim ve biraz daha nefes alabileyim.

Çünkü hiç sormadın Logan.

"Hayır," diyorum yüksek sesle.

Mary yine beni çağırıyor, olacaklar konusunda uyarıyor: *Dokuz yaşındasın ve deri senin ağırlığın altında çatlıyor.*

"Hayır!"

Bencil ve kibirlisin ve ondan sadece tek bir şey istedin.

- seks - ve bu benim sana veremeyeceğim tek şey, ve bu yüzden ona sahipsin ve bu yüzden onu özlüyorsun ve bu yüzden şu anda arabana binip onu görmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun...

AUBREY

Neredeyse gece yarısı birine kapıyı açmam delilik olurdu. Tecavüzcü olabilir, katil olabilir - gözetleme deliğinden bakıyorum - Logan Preston olabilir.

Yüzünü göremiyorum, sadece omzunu. Açıkça tanıdığım bir omuz... Bu da beni gece yarısı birine kapıyı açmaktan daha deli yapabilir.

Kapıyı açıyorum.

Oyuktaki tuğlaya yaslanmış, elleri ceplerinde. Kasketini aşağıya doğru çekmiş, gözlerini seçemiyorum ama küçük bir atı öldürecek kadar ot içmiş gibi kokuyor. "Başka var mı?" diye mırıldanıyor.

"Ne?" Uykulu ve sinirli bir şekilde oflayıp pufluyorum ve bornozumu daha sıkı sarıyorum.

Ben.

"Resimler, Kırmızı," diyor, başı geriye eğik, kırmızı, çiğ gözleri buluşuyor Benim. Yıpranmış ve temkinli, "Daha var mı?" diye soruyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Onları görebilir miyim?"

Kapıyı daha geniş açıyorum, çünkü deliliğimin nedeni yalnızlık ve ihtiyaç. Eşikten adım atan çocuk da öyle. Onu koridorda, oturma odasının, mutfağın ve yatak odamın önünden geçiriyorum. Omzumun üzerinden ona "Genelde güneşlenme odamda resim yapıyorum," diyorum.

"Güneşlenme odan olduğunu bile bilmiyordum." "Yatak odamın önünden bile geçmedin."

Cevap vermiyor. Ve güneş odasında geçirdiği ilk birkaç dakika boyunca konuşmuyor. Dokunuyor. Bana değil, etrafındaki her şeye. Boya fırçaları ve boya damlacıkları, eski şövalenin üzerinde duran boş tuval. "Ne..." Boğazını temizliyor. "Onlarla ne yapıyorsun? Hepsi nerede?"

"Evde biraz var-" "Var mı?" diyor.

"Ben hiç..."

"Dikkat ettin mi?" Gülümsemeye çalışıyorum ama ona yalan söylemek acı veriyor. "Sorun değil. Bu konuda tutkulu falan değilim. Sadece boş zamanlarımda yaptığım bir şey. Ayrıca ben Lachlan değilim. Ondaki yetenek bende yok."

Logan nefesini dışarı verir, duvara yaslanır. "Bilmiyorum, Red. Bugün gördüğüm kadarıyla..." diye devam ediyor, poposu yere değene kadar duvardan aşağı kayıyor. Sanki onu gördüğüm andan beri ayakta durmak için mücadele ediyordu.

Odanın karşı tarafında duruyorum, sırtım duvara dönük, böylece aramızda mümkün olduğunca fazla boşluk kalıyor. "Pek iyi görünmüyorsun Logan. Yani... iyi misin?"

Başını ileri geri sallıyor. "Ben iyi değilim, Red. İyi olmaktan o kadar uzağım ve o kadar uçmuş durumdayım ki *iyi* olmak bir efsane, bir yalan gibi geliyor. Ben..." Gözlerini kısarak belli bir şeye bakmıyor. "Bencil miyim? Çünkü öyle olduğumu düşünmüyordum ama son zamanlarda... sanki bir balonun içinde yaşıyormuşum ve hiçbir boktan haberim yokmuş gibi. Lachlan, annem ya da *senin hakkında* olduğu gibi. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Benim hakkımda buradaki herkesten daha çok şey biliyorsun."

"*Burada*, belki, çünkü sahip olduğun tek arkadaşını elinden aldım."

"Kimse kafama silah dayayıp seninle yatmamı söylemedi Logan."

Ben büyük bir kızım. Kendi seçimlerimi yaparım." "Yine de."

"Fark eder mi?"

"Senin hakkında en azından bazı şeyleri bilmem gerektiğini hissediyorum."

"Ne gibi?" Oturur pozisyona geçerek soruyorum, bacak bacak üstüne atmış, bornozumun altında saklanıyorum.

"Mesela... soyadın ne?"

"O'Sullivan."

Dudakları yukarı kalktı. "İrlandalı mı?"

"Evet. Göbek adın ne?"

"Benim yok. En sevdiğin renk ne?" "Benim yok.

Senin var mı?"

"Scar-" Başını sallayarak sözünü kesiyor. Sonra da "Annenden başka ailen var mı?" diye sorar.

"Sadece anne tarafından büyükannem."

"Neden kırtasiye?"

"Çünkü okuldan sonra ve hafta sonları yarı zamanlı olarak bir mağazada çalışıyordum. Kendi mağazamı açacak kadar bu işi bildiğimi sanıyordum ama... ama yanılmışım. Benim yok. Ve bana miras kalan tüm parayı bu iş için harcadım, yani..." Omuz silkiyorum. "İşte bu kadar."

Logan iç çeker. "O kadar yer varken neden burası?" "Neden olmasın?"

"Buraya geldiğinden beri annen seni ziyarete geldi mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben... Nedenini gerçekten bilmiyorum." "Onunla konuşuyor musun?"

İpek bornozun üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırıyorum. "Nedir bu? Yirmi soru mu? Kafanda bir liste falan mı var?"

"Evet."

Göz
kırpıyo
rum.

Bir
kere.

İki kez.

"Annenle konuşuyor musun?" diye tekrarlıyor.

"Bazen. Belki haftada bir?"

"Ne kadar süre için?"

"Logan, bunu neden yapıyoruz?"

"Çünkü... çünkü tam bir pislik olmadığımı bilmeye ihtiyacım var ve belki bu soruları sormak bunu belirlememe yardımcı olur. Ya da belki de senin hakkında bunları bilmek *istediğim* içindir. Neden olduğu gerçekten önemli mi?"

Evet. Verdiğim cevaplardan daha önemli. "Kolyenin nesi var?"

Uzanıyor, parmağını altın zincirde gezdiriyor. Kolyeyi, ilk kez birlikte olduğumuzda fark ettiğim yassılaştırmış kuruşu çıkarmıyor.

Logan bana cevap vermiyor. Onun yerine odanın köşesine uzanıyor, orada bir yığın küçük tuvalim var, yüzleri aşağıya dönük. En üsttekini indiriyor, sabah işe giderken gördüğüm Ana Cadde tablosunu.

"Taşındığınızda tüm malzemelerinizi buraya mı getirdiniz?"

"Hayır," dedim ona. "Her şeyi kullanılmış aldım. Buraya tek bir bavulla geldim. Bunu sana ilk gece söylemiştim."

Başını sallayıp resmi işaret ediyor. "Sokağa çıkıp bunu sen mi çizdin?"

Bakışları benimkilerle buluştuğunda başımı sallıyorum. "Hayır, hepsi burada," diyorum şakağıma vurarak.

Yığından bir sonraki tuvali alıyor. Yanında dört tekerlekli araçların park ettiği seks yuvasını resmediyor. Bu kadar aydınlıkken gözleri ne kadar açılabilirse o kadar açılıyor. "Bu da mı hafızadan?"

"Evet."

"Neredeyse mükemmel."

Elimin tersiyle burnumun ucunu kaşıyorum, ne kadarını anlatmam gerektiğini ve yarın bunları hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyorum. "Annem, babam öldükten sonra ona ait her şeyi yaktı. Gerçekten, her şeyini. Onu hatırlayabileceğim hiçbir şey yok. O öldükten sonra, bazı parçalarını hatırlayabileceğimi düşündüm. Bazı yüz hatları gibi, ama sonra onu resmetmeye geldim ve hiçbir zaman doğru çıkmadı. Asla tam olarak. Bu yüzden şimdi her ihtimale karşı her şeyi ayrıntılı olarak ezberlemeye çalışıyorum."

Sanki neden bahsettiğimi biliyormuş gibi başını sallıyor. Ama anlamasına imkan yok. Annesinin anısı el üstünde tutulması gereken bir şey, babamınkinin tam tersi. "Terapistim-" diye sözünü kesti.

Nefesim kesiliyor, ellerim ağzıma gidiyor. Şaşkınlık ve kalp ağrısı göğsümde, "Neden bir terapistin var, Logan?" sözlerimde kalıyor.

Başını sallıyor, bir sonraki tuvali indiriyor. Bu onun gölünün resmi. Bunu sormuyor.

"Kolyenin nesi var?" Tekrar soruyorum.

Bakışlarını kaldırıyor.

"Ucunda bir kuruş ve üzerinde *K* damgası olan mı?" İtiyorum. "*K* nedir? Ne için? Annen mi?"

Uzun bir aradan sonra başını sallar. Sadece bir kez. "Annemin adı Katherine.

Kathy."

"Peki neden kuruş?"

"Doğum günün ne zaman?" "Neden kuruş?"

"Çünkü ben büyürken boktan bir çocuktum ve ne zaman öyle olsam, kulağımın arkasından bir kuruş çeker, bana bunun sihirli olduğunu söylerdi - bunun *benim* şanslı kuruşum olduğunu ve ne kadar şanslı olduğumu hatırlatmak için her zaman yanımda bir tane taşımam gerektiğini söylerdi." Tüm bunları sesi titreyerek, gözleri net göremeyeceğim kadar kısık bir şekilde söylüyor. "Bunu en son ölmeden önceki gece yapmıştı." Gömleğinin içine uzanıp kolyesini çıkardı. Sonra sesi zar zor fısıltıya dönüşüyor, duyguları zar zor kontrol altına alınıyor: "Bu konuda hiç şansın yok, Red."

İtirafının acısını yutuyorum ve başımı duvara yaslıyorum. "Bu yüzden mi terapiye gidiyorsun?"

"Bir parçası."

"Diğer kısımlar ne Logan?" *Kırdığım kabadayılığın altında ne var?*

Logan uzun ve yavaş bir şekilde nefes veriyor. "Laney vurulduktan sonra terapiye başladım. Taciz içeren bir ilişkisi vardı ve sonra Lucas'la birlikte oldu. Birinci sınıftaydım ve onların mezuniyet balosundaydım ve eski sevgilisi... geldi ve onu vurdu ve her şeyin olduğunu gördüm. Kanı gördüm ve çığlıkları duydum ve ben... ben..." Boğazını temizliyor, gözlerini koluna sürterek bana bakmayı reddediyor. "O terapist bana bağlanma sorunlarım olduğunu, birine yakınlaşmaktan korktuğumu söyleyen ilk kişiydi. Bana zarar vereceği için değil, bu çok kolay olurdu, ama diğer insanlara verdiği zararı görmekten nefret ettiğim için. Değer verdiğim insanlar. Önce annemle ve biz çocuklarla, ama özellikle babamla... O bunu pek iyi karşılamadı. Ve sonra kız kardeşim ve Cameron... onlar... birkaç yıl önce, evlenmeden önce bir bebek kaybettiler ve bunun onları ne kadar kötü etkilediğini görmek zorunda kaldım. Bu yüzden neredeyse ayrılıyorlardı ve... Tanrım, Lucy... berbat haldeydi. Lane'le olanlar... O benim kız kardeşim gibiydi ve Lucas... onu neredeyse kaybediyordu. Hepimiz kaybettik. Bunu hissetmekten hoşlanmıyorum, sanki kayıp... çok büyük, çok kötü ve çok acımasız ve ben bunu kontrol edemiyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu yüzden kimseyi umursamamayı tercih ediyorum ve çok istediğim bir şeyi kaybetmektense hiçbir şey istememeyi tercih ediyorum ve belki de... belki de bu yüzden buradayım, Aubrey. Bilmiyorum..."

O başını kaldırıp bakmadan hemen önce yanaklarımdaki sıvı sıcaklığını siliyorum.

Yutkunurken boğazı düğümlenerek soruyor: "Benimle tanışman burada geçirdiğin zamanı mahvetti mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Yani, o birkaç geceyi seninle geçirmek... Pişman değilim Logan. Ama her günümün o zaman yüzünden çok daha az olduğunu bilmek zorlaştırıyor, anlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Sen... evini mi özlüyorsun?"

Gülümsüyorum ama bu üzücü. "Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek. "Oradan uzaklaşmayı ne kadar çok istediğimi düşününce bunu itiraf etmek gerçekten zor. Ama özlüyorum. Hayatımın bir kısmını özlüyorum ve sanırım..." Bir damla gözyaşımı daha siliyor, göğsümdeki sürekli ağrının kelimelerimi kontrol etmesine izin veriyorum. "Sanırım annemi özlüyorum," diyorum ona, doğrularımı başımla onaylayarak. "İlişkimizin sonu zehirli olsa da onu özlüyorum. Eve geldiğimde biriyle karşılaşmayı özlüyorum ve sadece... biriyle iletişim kurmayı özlüyorum. Birisi *olduğumu* hissetmeyi özlüyorum."

"Sen birisin, Red. Bana inanmıyorsan Lachy'ye sorabilirsin. Onun hayatını değiştirdin *ve ben* bunun için minnettarım. Belli etmesem bile."

Gözyaşlarım artık özgürce akıyor, onları kontrol edemiyorum.

"Ben yokken neden beni aramadın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Neden inat ediyorsun, Red?"

"Kalbimi korumak için. Neden el ele tutuşmuyorsun, Logan?" Yüzü taşa döndü. "Pas."

AUBREY

LOGAN güneş odamda uyuyakaldı. Onu yalnız bıraktım. Uyandığımda gitmişti.

LOGAN

Cumartesi günü boyunca Mary'nin tüm ayartmalarına karşı koydum çünkü planlarım vardı ve onun bunları mahvetmesini istemiyordum.

AUBREY

Tüm küçük paraları kasaya koydum ve tüm ışıkları kapattım, bir iş günü daha bitti. Dükkânı kilitlemeye gittiğimde Logan dışarıda beni bekliyordu. Kamyonetine yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, ellerini ceplerinin derinliklerine sokmuş. İçimi toza çeviren bir gülümseme sunuyor. "Annemi özlüyor musun, Red?"

Heyecanlanmadan edemiyorum. "Neden? Beni annemi görmeye mi götürmek istiyorsun, Lo?"

Benim için arabanın kapısını açtı.

Benim için arabanın kapısını açtı!

İçeri girip kemerimi bağladıktan sonra, parmağını köprücük kemiğimde gezdirip saçlarımı uzaklaştırarak, "Seni istediğin yere götüreceğim Red, sen istediğin sürece." diyor.

LOGAN

Tamam, *planlarım* yoktu ama *bir planım* vardı ve bu plan Aubrey'i kamyonetime bindirmekten ibaretti. Dün gece bana annesini görmek istediğini söyledi ve ben de bunu gerçekleştirecek kişi olmak istedim. İster arkadaş olalım, ister tesadüfen arkadaş olalım ya da daha fazlasının eşiğinde olalım, benim için fark etmezdi. Önemli olan onun *evet* demesi idi. Başka bir şey olmasa bile en azından buna.

İstediğimi aldım, çünkü o benim kamyonetimde, navigasyonum annesinin adresine ayarlı ve müzik dinliyoruz, şakalaşmamız kadar iyi şarkılardan oluşan bir çalma listesi oluşturuyoruz, ileri geri, onunki sonra benimki, kalbimin ve ruhumun aynı anda hem saklanmak hem de iyileşmek istemesine neden olan bir zıtlıklar koleksiyonu. Üç saat uçup gidiyor ve neredeyse tek bir kelime bile etmedik, ki bu sorun değil; dönüş yolunda üç saatimiz daha var.

Aubrey'nin annesinin evi, garaj yolunda kırmızı bir SUV bulunan standart bir banliyödür. "Çabuk olacağım. On beş dakika falan. En fazla otuz. Seni burada bekletmeyeceğime söz veriyorum." Kulaktan kulağa sırtıyor, bir ayağı çoktan kamyonetten dışarı çıkmış.

"Acele etme, Red."

"Kırk beş dakika. Daha fazla değil. Yemin et."

"Kırmızı." Bileğine dokunuyorum, bakışlarını tuttuğumdan emin oluyorum. "İstediğin kadar kalabilirsin. Bana söz verir misin?"

Bir gülümseme daha ve yola çıkıp koşarak kapıyı çalıyor. Bir kadın belirir, saçları kızıldan çok kızıldır. Ve sonra kadının gözlerinin genişlediği, dudaklarının kalktığı bir kucaklaşma geliyor. Aubrey'nin saçlarını okşuyor, benim istediğim, neredeyse *ihtiyaç duyduğum* şekilde, bana bakıyor ve Aubrey dönüyor, işaret ediyor, el sallıyor. Peki ya benim kalbim? O ruh? Saklanmak ve iyileşmek isteyenler? Kavga ederler. Ve anne

ve kızım eve taşındığında ve ben kapalı bir kapıya baktığımda, kalbim ve ruhum için bir seçim yapıyorum.

İyileşmelerine izin verdim.

Benim için değilse bile, Aubrey için.

AUBREY

Annem çok güzel, bunu inkar edemem. Kızıl saçları olmasaydı, evlatlık olup olmadığımı sorgulayabilirdim. Hiçbir ortak özelliğimiz ya da tuhaflığımız yok, ama ben bunu hep ben küçükken onun olmamasına ve çoğunlukla babam tarafından büyütülmeme bağlıyorum. Kendisi deniz kuvvetlerinde görevli ve tanıdığım en güçlü, en kuvvetli kadın. Ona hayranım, ama onun gibi *olmak* istemiyorum ve uzun bir süre, aramızda her zaman dev bir boşluk varmış gibi hissetmemin nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. Ama artık boşluk yok ve bunu hissetmek, bunu *bilmek*, Logan'ın buraya gelmek için üç saat araba kullanmasına minnettar olmamı sağlıyor.

Annem bardağa soda doldururken ben mutfak tezgâhında oturmuş, söylediği her kelimeyi dinliyorum. Bana işinden, yeni komşularından bahsediyor ve ben de doğru zamanlarda başımı sallıyorum, bu da onu gülümsetiyor. Sonra konuşmayı kesiyor ve annelerin yaptığı gibi beni iyice içine alıyor. "Seni özledim, evlat."

"Öyle mi?"

"Tabii ki var. Burası aynı değil. Ev çok büyük ve çok sessiz, işten eve gelip sana seslenmeyi özlüyorum, odanda hâlâ duran plakların sesinden beni hiç duymuyorsun. İçeri girdiğimde dirseğine kadar boyaya batmış olurdun." Başını sallıyor, burnundan yüksek sesle nefes veriyor. "Aynı şey değil, Aubs. Ve sen çok aceleyle gittin, biliyor musun? Sanki-"

"Sanki sadece üç saat uzaktayım," diyorum, parmağım bardağımın ağzında dolaşırken sesim alçak çıkıyor. "Her zaman gelip ziyaret edebilirsin. Evim çok büyük, çok sessiz. Her zaman boştur."

"Her zaman mı?"

"Her zaman."

"Peki ya seni buraya getiren o çocuk..."

Omuz silkiyorum. "Her zaman boştur." "Arkadaşların mı?"

"Anne."

"Ne?"

"*Her zaman* boştur."

"Peki o zaman," diyor tezgâha yaslanıp elini benimkine uzatarak.

"Gelip ziyaret etmem gerekecek."

"Neden henüz yapmadın?" Bakışlarımı kaldırıp onunkilerle buluşarak soruyorum.

Omuz silkiyor, ayağa kalkarak elimi bırakıyor. "Bunu yapmamı istemeyeceğini düşündüm. Belki de benim yüzümden gitmişsindir diye düşündüm..."

Kısmen haklı ama tamamen değil. Başımı salladım. "Carter'la yaşadıklarımın sonu yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı."

"Bir çocuğa izin vermemelisin-"

"Derse ihtiyacım yok anne. Sadece desteğine ihtiyacım var."

"Tamam," diyor başını sallayarak. "Carter'dan bahsetmişken, geçen gün markette ona rastladım. Seni sordu."

Gözlerim kocaman oldu. "Ona bir şey söyledin mi?" "Sadece sorularını cevapladım."

"Ne sorusu?"

"Nerede yaşadığını, ne yaptığını sordu... Neden? Ona söylememem mi gerekiyordu?"

Zavallı Dick'i arabasına kilitledikten sonra, nerede yaşadığımı bilmemesini tercih ederim. Belli ki bunu ona söylememişim. "Sorun değil."

Tekrar gülümsüyor, ama bu sefer gönülsüzce. "Şey..." diyor mutfağa bakarak. "Artık taşıyacak bir araban olduğuna göre başka bir şeyler toplamak ister misin?"

Altı aydır bir bavulla yaşıyorum ve gayet iyiyim. "Ben iyiyim."

"Peki ya plaklarınız?" diye sorar. "Ya da daha fazla kıyafet? Ya da resim malzemeleriniz."

"Hayır. Onlara ihtiyacım yok." "Onları değiştirdin mi?" "Hayır."

"O zaman... neden?"

İç çekiyorum. "Çünkü orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum." "Oh, hayır. Neden, Aubrey? Neler oluyor?"

Omuz silkerek pilili eteğime odaklanıyorum. "Sanırım ben de seni özledim."

"Aubrey." Ses tonundan sızan acıma duygusunu anlamak mümkün değil. "Bundan daha fazlası olmalı. Konuş benimle, tatlım."

LOGAN

Kırk beş dakika dışarıda onu bekledikten sonra Aubrey'e bir mesaj gönderip Leo ile bir şeyler yiyeceğimi ve acele etmemesini söylüyorum. Yemek hakkında yalan söylüyorum ama kardeşim hakkında değil. Benimle yakındaki bir kavşakta buluşuyor ve beni kampüsün labirentinden geçirerek yurduna yönlendiriyor. İlk kez ziyaret ediyorum. Burada ikinci yılı. Berbat bir arkadaş/kardeş/insan olmamın bir nedeni daha. Cumartesi günü saat 10 ve her yerde insanlar, insanlar, insanlar var. Evet. Kesinlikle doğru seçimi yaptım. Üniversite *kesinlikle* bana göre değil.

Leo beni ziyaretçi otoparkından parlak sarı bir binaya doğru götürüyor, birkaç merdiven çıkıyor ve sonra altıya sekiz metrelik bir hapis hanesinin kapısını açıyor. Ya da yatakhane odası. Her neyse işte. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil," diyor ve kapıyı kapatmadan önce içeri adım atmamı bekliyor. "Ama burada ne halt ediyorsun?"

Buradaki odanın onun tarafı da tıpkı evindeki gibi, benimkinin yanında. Seyrek, temiz, düzenli. Her şey yerli yerinde. Komodinin üzerinde kitap üstüne kitap. Yatağının ucunda. İlk taşındığında ona yaptığım kitaplıkta. Duvar da film ya da müzik posterleri yok, bunun yerine ölmüş şair ve yazarlar olduğundan emin olduğum ilham verici alıntılar var. Masasının üstünde bizim -ailesinin- bir resmi var ve masasının üzerinde de onun ve Bebek Preston'ın çerçeveli bir resmi var; Brian'ın oğlu, Laney'nin üvey kardeşi ve aynı zamanda vaftiz oğlu. Brian'ın seçebileceği tüm Preston çocukları arasından en iyisini seçmiş. *Gerçekten*. Ve benim tarafımda kıskançlık ya da düşmanlık yok. Belki Luke'un tarafında, ama bu *tamamen* başka bir hikaye.

Ellerim ceplerimde, odanın ortasında duruyorum. "Güzel kazı."

"Güzel saptırma."

"Gidecek öfkeli bir parti yok mu?"

"Eh." Omuz silkiyor. "Birine gidersen, hepsine gitmiş olursun. Ayrıca, ders çalışmam gerekiyor."

"*Hep* ders çalışıyorsun." Yere yüzüstü uzanıyorum ve yatağının altında kırk yaşında bir bakire değil de yirmi yaşında birinin yaşadığına dair bir işaret var mı diye kontrol ediyorum.

"Ne arıyorsun sen?" "Sana gönderdiğim şu şişme bebeği."

"eBay'de sattım."

"Hiç işine yaramadı, ha?" Tekrar ayağa kalktığım da sırtarak söylüyorum.

Şaka yapıyor: "Plastik üzerindeki et dünyanın en sessiz sesi değil. Yurt arkadaşım benim kadar sevmiyordu. Kızlardan bahsetmişken, senin burada ne işin var?"

"Bir kızın benim kardeşimi görmek istememle ne ilgisi var?"

Yatağının kenarına oturur. "Bilmiyorum. Buralarda bir yerde yaşayan kızıl saçlı birini hatırlıyor gibiyim."

"Adı Aubrey."

"Peki tatlı Aubrey bu gece nerede?"

"Annesinde."

"Onu buraya sen mi getirdin?" Başımı salladım.

"Ailelerle tanışmak için değil, ha?"

Oda arkadaşının yatağındaki rastgele eşyaları kaldırıp karşısına oturuyorum. "Benmerkezciyim, değil mi?"

Başını sallıyor. "Gerçek gibi."

"Tanrım."

"Her zaman değil ama. Yani, Lachy sana tapıyor. Nedenini bilmiyorum. İkizler de sana tahammül ediyor. Lucy senin *bazı* iyi niteliklere sahip olduğunu düşünüyor gibi."

"Peki Luke?"

"Luke senden nefret ediyor."

Kıkırdıyorum. "Nefret güçlü bir kelime."

"Hayır," diyor Leo, kollarının üzerine yaslanarak. "Bazen Luke'un herkesi kıskandığını düşünüyorum."

"Neden? İsteddiği her şeye sahip."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bence bu daha çok *onun* ne yaptığını bilmemekle ilgili.

gerçekten istiyor. Yani, üniversiteye gitmemeye karar vermesi yıllarını

aldı-" "Ve işte buradasın," diye araya giriyorum ve Leo başını

sallıyor.

"Ve sonra seninle - sanki, yapman ya da olman için üzerinde hiçbir baskı yok

bir şey. Beklenti yok gibi, anlıyor musun?"

"Çünkü ben her şeyden önce bir hayal kırıklığıyım."

"Hayır. Sen her şeyden önce bir *pisliksin*. Hayal kırıklığı senin kendi beklentilerinden kaynaklanıyor. Demek istediğim, hiçbir zaman kurallara ya da standartlara göre oynamadın. Sen sadece... sensin. Ama bir gün biri senden bir şey bekleyecek -muhtemelen kızıl saçlı biri- ve işte o zaman baskıyı hissedeceksin."

"Kimse için değişmeyeceğim," diye ilan ediyorum.

Gülüyor. "Kimse senden bunu istemiyor, seni *pislik*."

"Neden bu kadar akıllı ve akıllı başında birisin?" Kafasına bir yastık fırlatıyorum. "Senden nefret ediyorum."

Yastığı kenara çekiyor, bunu yaparken de gülüyor. "Ee, Aubrey olayı nasıl gidiyor?"

Ona başımı salladım. "Bilmiyorum. Laney'e olan karşılıksız aşkın *senin* için nasıl gidiyor?"

Leo iç geçirir. "Her geçen gün daha da kolaylaşıyor dostum. Mesafe yardımcı oluyor."

"Berbat. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Lucas'ın ön dişinin kırılmasında kazara benim de payım var."

"Kargaşa mı?"

"Daima Kargaşa."

Leo tekrar iç çekiyor, daha yüksek sesle ve daha uzun. "Mayhem'i özledim." "Ben de yardımcımı özledim."

"Awww," diyor ve uzanıp omzumu okşuyor. "Ağabeyini özlüyor musun?"

Elini ittim. "Siktir git."

"Peki... Lucas'a ne gönderelim?" diye sorar, çoktan telefonuna sarılmıştır. "Evcil hayvanlar dışarıda."

Çeneme vuruyorum. "Şu titreşimli Ben- Wa toplarından yüz tane alıp arabasının bagajına saklamalıyız, Cam'in tamirci arkadaşından yardım almalıyız."

"Dylan Banks?"

"Evet. Mayhem'in kralı gibi bir şey, değil mi?"

Leo başını sallar, telefonuna dokunur.

"Sanırım onları bir uygulamadan kontrol edebiliyorsun. Yani, ta buradan Mayhem'e katılabilirsiniz."

"Sağlam plan, dostum."

"Teşekkürler." Gerinmek için ayağa kalktım. "Bu senin için onun fikriydi." "Hain." Leo alay ediyor. "Onları kime göndereyim?"

Ona Aubrey'nin iş adresini veriyorum, sonra da "Babam zor kazandığı parayı seks oyuncaklarına harcadığını bilse gurur duyardı" diyorum.

AUBREY

Annem ön tarafta benimle Logan'ın dönmesini bekliyor. Saat neredeyse gece yarısı oldu, bu da üçe kadar eve varamayacağımız anlamına geliyor. Neredeyse annemin evinde, misafir odasında kalmasını teklif edeceğim ama annemin onunla *bu kadar* yakından tanışmasına hazır olduğumdan emin değilim. Logan arabayı yanaştırdığında annem eliyle yanıma dürtüyor. "Çok tatlı," diyor, karanlıkta onu zar zor seçebilmeme rağmen.

"Evet. O da biliyor, güven bana."

"Adı ne?"

Ona sarılabilmek için ona dönüyorum. "Logan."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Logan ne?" Beni kucağından bırakıyor ama üst kollarımı tutuyor. "Soyadı ne, Aubrey?" diye soruyor, ki bu çok tuhaf, çünkü ona Connor, Cody, Colin ya da *C* ile başlayan herhangi bir erkek ismi söylemeyi bırakmadan önce Carter'la iki yıl kadar birlikte olduğuma eminim.

"Preston." Kendimi onun elinden kurtardım. "*Tanrım*. Neden?" Yüzü kül rengine dönmüştü ve gözlerimi ayaklarıma dikmişti. "Anne? Sen- yani-" Omzumun üzerinden direksiyonun arkasında sabırla bekleyen Logan'a bakıyorum. "Onu ya da ailesini tanıyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman oluyor. "Neden?"

Yapmalı mıyım?"

"Sen..."

Gözleri tekrar açılıyor, bir cesaret gibi ya da daha çok sabırsızlık gibi.

"Boş ver."

"Ben sadece... Dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı? Kalbinle, Aubrey." Bakışları yumuşuyor; geri kalanı da öyle. "Ve konuştuklarımız hakkında düşünmeni şiddetle tavsiye ederim." Topuklarının üzerinde dönüyor ve bir kez bile arkasına bakmadan eve doğru koşuyor. Ve ben ortada kalıyorum, geçmişim ve bugünüm arasında, görünürde kesin bir gelecek olmadan.

LOGAN beni soyuyor ve uykumdan uyanıyorum, tembel gözlerimi onunkilere açıyorum. Gülümsüyordu. "Evdesin."

"Ben berbat bir yolcuyum," diye esniyorum. "Uyuyakaldığım için çok özür dilerim." Gerçek şu ki, uyuyup kalmamamın bir önemi yoktu. Uyanırken bile konuşmuyordum. Konuşamazdım. Çünkü tüm düşüncelerim annemin onun *ismine* verdiği tepkiyle ilgili kafa karışıklığıyla doluydu.

"Uyurken çok tatlı oluyorsun."

Gözlerimi devirip, "Bana böyle şeyler söylememelisin" diye mırıldandım. Sonra arabasından çıktım. Beni kaputun yanında karşılıyor ve kapıya kadar yanımda yürüyor. Ona döndüğümde anahtarı yuvasında bırakıyorum. "Teşekkür ederim Logan."

"Bir şey değil."

"Bunun anlamı... tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Omuz silkiyor. "Bir anneyi özlemek hakkında ne kadar çok şey bildiğimi bilsen şaşarsın."

Göğsümde anında bir sızı oluşuyor. "Özür dilerim..." Uzanıp kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Artık arkadaş mıyız-ilişki yok mu?" diye soruyor sırtımı sıvazlayarak. "Evet," diyorum gülümseyerek. "Biz arkadaşız."

Geri çekildiğinde bir elini belimde tutuyor. "Kapını kilitlediğinden emin ol, tamam mı?"

LOGAN

Dükkânının önünde oturup Pazartesi sabahı gelmesini beklerken AUBREY'nin kahvesi ellerimi ısıtıyor. Sokağın karşısındaki Dumb Name ve Will, başımı sallamama neden olan kedi kırbaçlama hareketleri yaparak beni izliyorlar. Aubrey'den önce ben de aynısını yapardım. Aubrey'den önce, sözde arkadaşlarımla bu hareketleri yapmasına neden olacak bir durumda olmamın imkanı yoktu.

Aubrey bisikletinin üzerinde beliriyor, geçen pazartesi den kalma turuncu atkısının ucu arkasından akıyor. Yarı pedal çeviriyor, yarı sallanıyor, çünkü arka lastiği patlamış. Durduğunda, bisikletten atladığında ve kaskını çıkardığında ayağa kalkıyorum. Bu bana her şeyin başladığı dört tekerlekli bisiklette geçirdiği zamanı hatırlatıyor. Yanakları kızarmış, rüzgârdan yanmış ve beni görünce dudaklarını ısıtıyor. "Hey," diyor, sesi elimdeki kahve kadar sıcak. Bisikletini sokak lambasına kilitliyor, sanki biri *gerçekten* çalacakmış gibi. Sonra, sırasıyla, o:

Çantasını gidon sepetinden alır, göğsüne bağlar. Ceketini ayarlar.

Taytını yukarı çeker.

Eteğini düzeltiyor.

Sonra saçını.

Ben de onun her hareketini hayranlıkla izliyorum. "Bu muhtemelen tanık olduğum en şirin şeydi," diyorum ona kahveyi uzatırken.

Onu benden alırken gözlerini deviriyor. "Teşekkür ederim, seni sapık."

O dünya tarihinin en uzun esnemesini yaparken ben de içimden kıkırdıyorum. "Gece geç mi kaldın?" Ellerim cebimde soruyorum.

"Uykusuz, daha çok öyle." "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye iç geçirdi. "Sadece aklımda çok şey var, hepsi bu." Kolumu okşadı. "Sonra görüşür müüz?"

Başımı sallayarak, topuklarımın üzerinde dönmeden önce kapısının açılmasını ve ışıkların yanmasını bekliyorum. Şimdi Dumb Name ve Will köpek stili yapıyormuş gibi davranıyor, dillerini sallıyorlar ve ben de onlara işe dönmelerini söyleyebilmek için yanlarına gitmeye o kadar odaklanmışım ki, yola çıkana kadar arabanın geldiğini bile görmüyorum. Neyse ki benim yaşlarımda, yakası açık polo giymiş bir adam olan şoför tam zamanında duruyor. Elimi kaldırıp asıl söylemek istediğim şey yerine "Özür dilerim," diyorum: 2001'de değiliz ve Usher'ın klibinde de değiliz.

Adam gözlerini deviriyor, karşıya geçmemi işaret ediyor ve ona parmak atmamak için içimdeki tüm gücü kullanıyorum, çünkü onu da üstü açık aptal yeşil BMW'sini de, aptal kıyafetlerini de, tiki, zengin çocuk saçmalıklarını da sikeyim. Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve yolun karşısına Yaşlı Bayan Laura'dan daha yavaş geçiyorum. Tam kaldırıma adımımı atmıştım ki cam kırılma sesi geldi, ardından kulak tırmalayan bir çığlık ve lastik gıcirtısı. Gözlerim hemen Aubrey'e gidiyor. Elleriyle başını kapatmış, dükkânının hemen içinde duruyordu. Parçalanmış camlar ayaklarını çevreliyor ve omzumun üzerinden bağırarak yolun karşısına doğru koşuyorum. Ne söylediğimi bilmiyorum ama *polisler* ve *kovalamaca* sözcükleri var içinde ve bir bakıyorum kollarım ona sarılmış, titriyor, gözleri kocaman, uzak. "Nefes al, Red," diyorum, ama titremesi durmuyor ve şimdi gözyaşları var - hemen siliyorum. "Yaralandın mı?" Başında, ellerinde, tüm vücudunda kan olup olmadığını kontrol edebilmek için geri çekiliyorum. Kan izi yok, sadece kırmızı var ve ona tekrar sarılıp "İyisin" diyorum.

"Polisleri aradım," diyor Dumb Name ve ben ona başımı sallarken Aubrey bana, sonra da dışarıya, telefonlarıyla fotoğraf çeken bir grup insanın oluşmaya başladığı yere bakıyor. Will hava almak için çırpınarak aralarından sıyrılıyor ve az önce benim yaptığım gibi Aubrey'yi kontrol ediyor. Onun zarar görmediğini görünce bana döndü, alnından ter damlıyordu. "Onu yakalayamadım. Dürüst olmak gerekirse, ne aradığımı bile bilmiyordum."

Dumb Name yerden bir tuğla alıyor -silah- ve elastik bir bantla tutturulmuş notu çıkarıyor. Bana uzatmadan önce açmıyor. Okuyabilmek için onu serbest bırakıyorum:

Zavallı amcık.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, ellerim öfkeyle titriyor. Öfke. "Carter," diye fısıldıyor ve gözyaşları, işkence ve *lanetten* başka bir şey değil

Bu adam.

"Nerede yaşıyor, Aubrey?" "Logan, yapma."

"Onun adresi, Red. Oyun oynamıyorum." "Hayır."

"BMW kullanıyor, değil mi?" Şansım varken onun kışını tekmelemeliydim.

Gözleri kapanıyor ve açıldığında daha geniş, daha net. Notu elimden aldı, kendi elleriyle buruşturdu. "Onu rahat bırak, Logan." Arkamdan meraklı dedikoduculara bakıyor, sonra gözlerime bakıyor, bakışları yalvarıyor, sesi fısıltı gibi, "Gitmelerini sağla."

"İyi misin?" Lucy araya giriyor, eli Aubrey'nin omzunda. "Kargaşayı duydum ama lanet olsun..."

Aubrey gözlerini benden ayırmıyor. "Lütfen, gitmelerini sağla."

"Kim?" Lucy sorar. "Onlar mı?" Kimi kastettiğini bilmiyorum çünkü bakışlarımı yeşilden ve acı çekmekten alamıyorum. Lucy bağırıyor, "Hepinizin yapacak daha iyi işleri yok mu? Evinize gidin ve kışınızı parmaklayın ya da başka bir şey yapın! Kışt! Kışt! Gidin hadi! Gidin!"

LUCY BARDAĞI TEMİZLİYOR.

Dumb Name ve Will işlerine geri dönerler.

Aubrey tezgâhının yanındaki sandalyeye oturur.

Önünde çömeliyorum, ellerim dizlerinin üzerinde.

Birinin elini tutmak için içimde bir şeyler bulabileceğim bir zaman olsaydı, bu o zaman olurdu.

Aubrey'nin elini tutmuyorum.

Sessizlik içinde polislerin gelmesini bekledik. Telefonuma bir mesaj geldi:

Will: *Yeşil BMW, değil mi?*

Aubrey'e bakıyorum ama o hâlâ kaybolmuş bir şekilde önüne bakıyor.

Evet.

Will: *Punk ana caddede yavaşça dolaşıp etrafı inceliyor. Orospu çocuğunun ölmek gibi bir isteği var.*

Telefonu cebime sokup Aubrey'nin bacağını sıkıyorum. "Geri geleceğim."
Cevap vermiyor.

Luce'a ona göz kulak olmasını söyledim.

Sonra kaldırıma çıkıyorum, Aubrey'nin bisikletinin zincirlendiği lamba direğine yaslanıyorum. Ellerimi ceplerime sokup bekliyorum.

En fazla iki dakika sonra, Dumb Name **c a d d e n i n** karşısından ıslık çalarak Ana Cadde'nin batı tarafına doğru hareket eder.

Orospu çocuğunun ölmek gibi bir isteği var.

Yola çıkarken Dumb Name'e bir mesaj gönderdim: *Sakin karışma*. Sonra yine arabanın önünde duruyorum, bu sefer bilerek. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Çekil yolumdan, göt herif."

Dumb Name ve Will dinlemiyor; ben cevap veremedim yanıma geliyorlar.

"Ne?" Carter sırtarak söylüyor. "Hanginizi beceriyor?" Yumruklarımı sıkıyorum. "Lanet arabadan in ve bunu söyle."

"Yap beni, sik kafalı."

Arabanın etrafını sarıyorum ve onu aptal tasmaından tutup kaldırıyorum. Benimle dövüşmeye çalıştı ama ben daha iriyim, daha güçlüyüm ve şu anda Mary ile geçirdiğim bir Cuma gecesinden daha sakinim. Çünkü zihnim açık ve bu adamın cezasını çekmesini, acı çekmesini istiyorum.

Kırmızı olan her şey için.

Sırtını kaputuna yaslayıp yüzüne vuruyorum. Çok fazla kelime var, çok fazla ve biri kolumdan çekip durmamı söylemeden önce hiçbir ağzımdan çıkmıyor. *Aubrey*. Ve onun yüzünden, *sadece* onun yüzünden, herifi serbest bırakıyorum, durmasına izin veriyorum. Ama gitmesine izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz.

Gülüyor, başını sallarken Aubrey'e yukarı aşağı bakıyor. "Bana mavi yakalı mı oldun, Aubs?"

Dumb Name yanımda. "Onu dışarı çıkarmazsan, ben çıkarırım."

"Git buradan Carter," diyor Aubrey, kollarını kavuşturmuş, alçak sesle. Ona bakmıyor.

"Bu konuda kızgın olamazsın, Aubs. Demek istediğim, *Pathetic Dick*'i tuşladın
dört panel boyunca. Bunun tamirinin babama ne kadara mal olduğunu biliyor musun?"

Lucy kahkahalarla gülüyor ve eğer onu tanımasaydım çenesini kapatmasını söylerdim. "Zavallı Dick mi?" diye gülüyor. "Ah dostum, o *C*'ler zor olurdu. Neden acınası olduğunu sorgulardım ama sonra... araban... ve *sen*... çok mantıklı geliyor."

Carter ona ters ters bakar. "Sen de kimsin lan?" "Onunla konuşma," diye bağırdım.

Carter'ın gözleri benden Lucy'ye, oradan da Aubrey'e kaydı. Ona sırıtarak, "Bu köylü kasabasında neler dönüyor bilmiyorum ama benden kaçmak için evi terk ettiysen ve şimdi *bu* adamla görüşüyorsan, kalsaydın bari. Bırak da seni biraz daha aldatayım."

Aubrey'nin yüzü soluyor, gözleri doğrudan onunkilere kayıyor.

"Oh, ne?" diye azarlar. "Bilmiyor muydun? Evet, bunca zaman seni aldattım."

Bir adım öne
çıktım. Will
beni durdurdu.

Carter konuşmaya devam ediyor, "Yapmamak imkansızdı. Bir bana bak, bir de sana. Burada acınası olan sensin, Aubs. Sana ne kadar kötü davranırsam davranayım, daha fazlası için geri gelmeye devam ettin. Beni en kötü halimle sevdin çünkü ben en iyi halimi herkese sakladım-"

"Kapa çenenini," diye tersliyor Aubrey. "Kapa çenenini. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Birlikte olduğun *her* kızı bildiğimi sanmıyorsun. Bunu duymayacağımı ya da daha kötüsü bana anlatmayacaklarını mı sanıyorsun! Biliyordum, Carter!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken haykırıyor. Sokak şimdi insanlarla dolu, izliyorlar, bekliyorlar, ama dünya sessiz, hareketsiz, tüm bunlar olurken benim bir parçama sahip olan kız çatlamaya, kırılmaya başlıyor. "*Her şeyi* biliyordum," diyor gözyaşlarını silerken. "Sadece *nedenini* bilmiyordum..." Omuzları titriyor ve sonra tam önümde paramparça oluyor ve sakinlik artık orada değil. Tek hissettiğim suyun ağırlığı, ciğerlerimin zar zor tutunduğu ağrı, zihnimin bana yukarı, yukarı, yukarı yüzmeme söylemesi ve bedenime ihtiyacı olan şeyi, yani *havayı* vermem.

Ama bu sefer, su altında kaldım.

Ve boğulmama izin verdim.

Onu tekrar aşağı ittiğimde gömleğinin kumaşı parmaklarımda yırtılıyor, kulaklarım kemiğinin kaputunun metaline çarpma sesiyle doluyor. Gözleri geniş, vahşi ve huzursuz, ben de kendiminkileri kapatıyorum ki

son saniyedeki acınası savunmasını görmek zorundayım. Yumruğum çenesiyle buluştu, sonra burnu, çenesi, göğsü.

Dünya kaos içinde.

Çığlıklar çok yüksek. En

yüksek ses benim adım.

Lucy Cameron için çığlık atıyor.

Elleri kalçalarımnda, kollarımnda, göğsümde.

"Dur! Dur! Dur!"

"Tanrım, Preston, onu öldüreceksin!" "Lo! Dur!"

"Logan!"

"Lo!"

"Logan!"

Yumruğum metalle buluşuyor, tekrar tekrar, ben onu tutarken, kan öksürdüğünü duyuyorum.

Sirenler.

Daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle.

Araba lastikleri gıcırdayarak

durdu. Daha fazla siren.

Ve sonra eller omuzlarımda, güçlü ve kararlı, beni uzaklaştırıyor.

"Vay anasını." *Lucas.*

Vurmadan, dövüşmeden, suyun içinde yolumu yumruklamadan duramıyorum. Havaya ihtiyacım var. Nefes almaya ihtiyacım var. *Yaşamaya* ihtiyacım var.

Ayaklarımdan kaldırılıyorum, kollar gövdeyi sarıyor, kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor.

"Ne oldu lan?" *Cameron.*

Yüzeyi bulmam gerek.

"S o r u n yok, oğlum." Babamın sesi tam kulağımın dibinde. "Sadece nefes al, oğlum.

Nefes al."

Beni kamyonetine götürdü, arka koltuğa oturttu ve kapıyı çarparak kapattı.

Benim dünyam kaos.

Su girdapları.

Duygu gelgitleri. Elim

kırıldı.

Ve kalbim... kalbim pencerenin diğerk tarafından bana bakıyor, kim olduğumu ve buraya nasıl geldiğini merak ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum, boş ceplerime dokunuyorum. *Mary, Mary, tam tersine, bahçen nasıl büyüyor?*

AUBREY

Dünya bir bulanıklık ve ben merkezim, eksenim.

Bay Preston Logan'ı arabasına kilitledi ve bize doğru yola çıktı. Carter'a iyi olup olmadığını soruyor. Carter'ın ağzından kan akıyor ve cevabını anlamak imkansız hale geliyor.

"Ambulans çağırmamı ister misiniz?"

Carter başını sallar.

İki üniformalı memur araçlarından iniyor ve kemerinde polis rozeti olan bir kadınla buluşuyor. Bize yaklaşmadan önce birkaç dakika konuşuyorlar. "Ne oldu Tom?" diye soruyor kadın.

"Bilmiyorum," diyor Bay Preston. "Buraya yeni geldim." Bir eli kalçasında, diğeri ağzını siliyor. Gözleri endişeyle dolu ve omzunun üzerinden Logan'a bakıyor - Logan'ın gözleri kapalı, başı geriye eğik. Bay Preston iç geçiriyor ve etrafımızdaki yoğun kalabalığa bakıyor.

Kalabalık da bir bulanıklık.

Ve ben odak noktasıyım.

"Bir şey gören oldu mu?" Bay Preston bağılıyor.

Sayısız "Hayır, efendim!" cevabıyla bir talim çavuşu da olabilir.

"Bu saçmalık," diyor Carter. "O adamın tutuklanmasını istiyorum!"

"Carter, pencereme bir tuğla attın," diye bağıriyorum çünkü şu anda sadece Logan'a odaklanmış durumdayım ve *benim yüzümden* başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Carter'ı işaret ederken kadına dönüyorum. "Onun tutuklanmasını istiyorum."

Tom iç çeker, sonra kalabalığa sorar, "Lanet tuğlayı fırlattığını gören oldu mu?"

Logan'ın iş arkadaşları öne çıkar. "Evet, efendim. Onu gördük." "Saçmalık!" Carter tersledi. "Bir bok görmediler!"

Lucy konuşuyor, "Dükkanımın dışındaki güvenlik kamerası onu bunu yaparken yakaladı."

"Öyle mi?" diye sorar kadın.

"Evet." Lucy başını sallıyor. "Hemen sonra kesildi, yani görgü tanıkları olmadan, daha sonra ne olduğuna dair gerçek bir kanıt yok."

Lucas Preston -sadece fotoğraflarda gördüğüm bir adam- bunca zamandır Bay Preston'ın yanında durup tek kelime etmeden Carter'a yaklaşıyor. "Bak, ne olduğunu bilmiyorum ama işte kartım," diyor ve ona bir kartvizit veriyor. "Sadece tıbbi faturaları ve araban için her şeyi e-postayla gönder. Lucas'ın dikkatine. Ama şu anda buradan defolup gitmen ve bir daha geri gelmemen gerek dostum, çünkü garanti ederim, bugün yaptığın pislği bir daha yapmaya kalkarsan kardeşim sana o kadar kolay davranmayacaktır. Ve bir dahaki sefere onu durdurmak için burada olmayabiliriz."

LOGAN

Babam hastaneye giderken tek kelime etmedi. Birkaç parmak eklemi kırılmış, belki metale çarptığı için birkaç dikiş atılmış ama hepsi zamanla iyileşecek şeyler. Kesinlikle kırık değil, o kadarını biliyorum. Ama babamın yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu duymak istemeyeceğini biliyorum.

Babam benimle birlikte acil servisin kapısından içeri giriyor, ben hemşirenin arkasındaki kadına tüm detayları anlatana kadar bekliyor. Sonra dedi ki, "Bakılana kadar eve gelme. Ben işe dönüyorum."

"Eve nasıl gideceğim?"

"Bacakların var," diyor ve bunun cezamn sadece bir parçası olduğunu biliyorum.

İsmim söylenene kadar iki saat boyunca o aptal bekleme odasında tek başıma oturuyorum. Röntgen cihazının müsait olması için bir saat daha bekledim. Zaten geleceğini bildiğim sonuçlar için bir saat daha. Birinin gelip dikiş atmasını beklemek için yalnız bırakıldım. Telefonum çalmıyor. Ses çıkarmıyor. Son doktor gittikten birkaç dakika sonra kapı açıldı ve gelen Aubrey'di. "Sen bir aptalsın."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Dersi kendine sakla, tamam mı? Eve gittiğimde bunu yeterince duyacağım. Burada ne yapıyorsun? Buraya *nasıl* geldin?"

"Garray beni bıraktı. İyi adamdı."

"Öyle mi? Belki de onunla çıkmalısın. Oh, doğru ya. *Belki çıkabilirim* demiştin. Senin için nasıl gidiyor?" Neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyorum. Burada oturduğum süre boyunca tek istediğim onun yanımda olmasıydı. Ama bunu istememiştım: onun açık hayal kırıklığını.

"Onunla çıkmayacağım Logan," diye iç geçiriyor ve birkaç adım önümde duruyor. Ellerini arkasına koyarak duvara yaslanıyor ve elimin gevşek durduğu kucagımı işaret ediyor. "Ne kadar kötü?"

"Beni dikmek için geri gelecekler."

Başını sallar. "Neden sen-" "Onu rahat bırak, Red."

"Ama... ne oldu? Bana şiddet yanlısı biri olmadığını söylemiştin."

"Öyle mi? Daha önce kimsenin sana bok gibi davrandığına tanık olmamıştım, o yüzden..."

"Logan..." İç çekiyor. Tekrar.

"Neden adımı böyle söyleyip duruyorsun?" Gözlerimi ondan ayırmadan soruyorum. "Ve sen neden bu kadar uzaktasın?"

Öne doğru küçük bir adım atıyor. "Kırmızı."

"Ne?"

"Buraya gel."

İleri doğru hareket etmeden önce yavaşça nefes veriyor, bacakları dizlerime değiyor. Başparmağımı kalçasına değdiriyorum, alnımı göğsüne yaslıyorum. Sonbahar gibi kokuyor. Balkabağı, tarçın ve yağmur damlaları gibi. "İyi misin?" Mırıldanıyorum.

"Ben iyiyim. Biraz utandım."

"Benden mi?"

"Hayır, Logan," diyor, yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve beni görebilmek için çekiliyor. "Hiçbir *zaman*."

Başımı sallayarak, benimkilerin arasında durana kadar bacaklarını çekiştiriyorum. "Burada ne yapıyoruz, Red?"

"Dikiş atılmasını bekliyoruz...? Kafanı falan mı çarptın?"

Göz kırışım yavaş, hayal kırıklığım yüzeyin altında kaynıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Red. Eskiye dönemez miyiz? Bunu istemiyor musun?"

Elleri tamamen kaybolmadan önce omuzlarımdan, göğsümden aşağı kayıyor. Sonra geri adım atıyor, dokunuşumdan, benden uzaklaşıyor. Bakışları düşüyor. Omuzları da öyle. Kapıya yan gözle bakıyor. Sonra yere.

Boğazımı temizliyorum. "Anlıyorum, Red. Söylemene gerek yok-" "Neyi söylememe?"

"Beni böyle istemediğini."

"Tanrım," diyor, gözlerini tavana dikerek. "Keşke bu kadar basit olsaydı."

"Peki, neden değil?"

"Çünkü seni *istiyorum* Logan. *Bu şekilde.*" Sesi titriyor. "Ama bunu daha önce de yaptım. Bunu daha önce de *hissettim*. İşler yolunda gitmediği için her şeyden vazgeçtim. Nasıl olduğunu gördün... bugün ne olduğunu gördün-"

"Beni yine onunla kıyaslıyorsun," diye ısıırıyorum.

"Öyle değil," diyor, bir şımarık gibi ayağını yere vurarak. "Ben karşılaştırıyorum *beni bana* tekrar *ver!*" Aşağı uzanıyor, eli benimkine yakın.

Lütfen yapma.

Elim seğiriyor, direncim açık.

İşaret parmağını benimkinde gezdiriyor, sonra bileğimin iç kısmında, avucumun içinde. Bir kez kokluyor ve kafamı kaldırdığımda beni izliyor, gözleri yaşlarla dolu. Parmağını tutup daha ileri gitmesini engelliyorum. "Neden ağlıyorsun, Red?"

"Çünkü acıyor," diye fısıldıyor alnını benimkine dayayarak.

Burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. "Ne acıtıyor?"

Tekrar kokluyor ve bir damla gözyaşı düşüyor, yanağıma, tenime ve *Ben*. Sözleri acıyla doluydu, "Ben gidiyorum Logan." dedi.

Uzaklaşıyorum, gözlerim kocaman ve onunkilerde. Dudaklarım ayrılıyor; çok fazla kelime, çok fazla soru. Parmağını bırakıyorum. Kapı açıldı. Koca Logan içeri giriyor, tepeden tırnağa önlüklü. "Geri gelmemi ister misin?" diye sordu.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı Aubrey'ninkilere kilitliyorum. "Hayır," diyorum. "Sadece *gidiyordu.*"

LOGAN

İşten çıkarıldım, iki hafta maaş alamayacağım.

Askıya alındı.

Cezalı.

Haftada üç kez terapi.

Ve tek düşünebildiğim en azından hala Mary'ye sahip olduğum.

Uyandığımda saat sabahın onuydu. Elim zonkluyor. Başım daha da kötü. Ev sessiz; evde kimse yok. Yorganı üzerimden atıyorum, giyinme zahmetine girmiyorum ve perdeleri aralıyorum. Güneş ışığı görüş alanıma giriyor ve gözümü kırparak buna karşı savaşıyorum. Yoğun ve serin, penceremi yukarı kaydırduğimde temiz havanın ciğerlerime dolmasına izin veriyorum.

Mary kotumun cebinden bana sesleniyor. Ben

de ona gülümsüyorum.

Yakında, bebeğim.

Ön kapı açılıp kapanıyor ve gözlerim şaşkınlıkla kısılıyor. Her ihtimale karşı kot pantolonumu yatağımın altına atıyorum. Kapı çalınıyor. *Lucy*. "İçeri gel." Ama gelen Lucy değil; kızıl üstüne kızıl, kızıl üstüne kızıl. Bir nefes üflüyorum. "Çok mu takip ediyorsun?"

"Görünüşe göre." Omuz silkiyor. "Seni kontrol etmek istedim. Aramayı denedim." "Biliyorum." Daha önce hiç odamda bir kız olmamıştı-ev kuralları-ve

benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kız olması beni kızdırıyor.

"Baban bana kapının şifresini verdi, yedek anahtarın nerede olduğunu söyledi." diyor.

O kapıda dururken ben kollarımı kavuşturup pencereye yaslanıyorum. "Bir sorum var Red."

Başını sallıyor.

"Ayrılma kararında Lachlan'ı mı düşünüyorsun?"

Yüz hatları sertleşiyor. "Lachlan iyi olacak. Hepinize sahip." Başını elime doğru salladı. "Elin nasıl?"

"Sorun değil."

"Görebilir miyim?" diye soruyor ve sesindeki çaresizlik, benim yüzümü, gittiği için ondan nefret etme ihtiyacımı kırıyor.

Aramızdaki elimi kaldırıyorum. "Sadece parmak eklemlerim zedelenmiş, küçük bir kırık var, hepsi bu."

Bana doğru yavaşça, dikkatlice ilerliyor, sanki çok yaklaşırsa saldıracakmışım gibi. Elleri benimkilerle buluştuğunda sıcak ve yumuşak. Daha yukarı kaldırıyor, gözleri üzgün, sözleri daha üzgün. "Acıyor mu?" diye soruyor, başparmağı dikişlerin üzerinde geziniyor.

Omuz silkiyorum, elimi çekiyorum. Bana dokunmasını istemiyorum, çünkü o gittiğinde bunu özlemek istemiyorum. "Mary acıya iyi geliyor."

Vücudu hareketsiz kalıyor. Katı. Ve boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Tamam," diye fısıldıyor. "Peki, her neyse ona geri dönmene izin vereceğim..." Ağlıyor ve buna hakkı yok.

"Bunu yapamazsın Red," diyorum ona, yatağıma yığılıp kalarak.

Yine kapının eşiğinde, yavaşça bana dönüyor. "Neyi yapamam?"

"Düşündüğün için kızamazsın..." İç çekiyorum. "Mary'nin *marihuanası*."

"Rick James şarkısı gibi mi?"

"Evet." Ağzım gülümsemek istiyor. Duygularım buna izin vermiyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıp sinirli bir inilti çıkarıyorum. "Aubrey... Aramızda... ne bileyim... bir şeyler için çalıştığınızı sanıyordum - sen ve ben. Sadece zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm, ben de sana bunu sağlıyordum ve sen bana *gideceğini* söyledin. Hangi cehenneme gideceksin?"

"Eve." Kapı çerçevesine yaslanıp bana bakıyor. "Geçen gece beni oraya götürdüğünde annemle her şeyi, burada nasıl hissettiğimi konuştum. Beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünmüştüm ama gerçekten destek oldu. Beni istiyor-"

Acı kahrkahr onun sözünü kesiyor. Başımı sallayarak, "Sana yakınlaşmak için seni oraya götürdüm ama tek yaptığım seni uzaklaştırmak oldu..." diyorum.

"Logan."

Uzanıyorum, gözlerim tavanda, çünkü ona bakmak çok acı veriyor. "Peki, şimdi ne olacak? Eve gidiyorsun, bu hayatı unutuyorsun, Lachy'yi, *beni* unutuyorsun?"

"Eğer... eğer burada kalırsam..."

"Sana eski sevgilinle aynı şekilde davranacağımı, seni aldatacağımı ve şehirden kovacağımı falan mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor, sesi kırılarak. "Ama bu korkmadığım anlamına gelmiyor... Ve bu aldatmayla ilgili bile değil, Logan."

"O zaman ne?" Aynı anda hem kızgın, hem sinirli, hem şaşkın, hem de umutluyum. Tekrar doğruldum. "Açıkla bana, çünkü anlamakta gerçekten zorlanıyorum."

"Bu..." Duraklıyor, sakinliğini yeniden kazanıyor. "Bu, aynısını yapamayan birine her şeyimi vermekle ilgili."

"Sen neden bahsediyorsun?" Şimdi neredeyse bağıriyorum. "Sana şimdiye kadar kimseye vermediğim kadar çok şey verdim ve buna inanmak zor olabilir ama bu doğru!"

"Neden el ele tutuşmuyorsun Logan?"

İçim taş kesildi ve çenem sıkıştı. "Siktir git bu saçmalıktan, Aubrey." Başımı sallıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum. "Hayır."

"İşte cevabınız."

Ceplerimi yokluyorum, olmayan ceplerimi. *Mary, Mary, tam tersi.*

"Neden bu kadar çok sigara içiyorsun? Eğlence amaçlı değil, değil mi?" "Dur, Aubrey," diye bağıriyorum. "Ciddiyim."

Beni daha da zorluyor. "Neyi unutmaya çalışıyorsun Logan?"

Başımı sallamadan duramıyorum, aklımdan geçen düşünceleri durduramıyorum. *Dokuz yaşındayım.*

"Gördün mü? Bana bir şey soruyorsun ve ben açık bir kitap oluyorum. Sorduğumda yüzüme bile bakamazsın-"

"Ne söylememi istiyorsun?!"

Ve sonra beni uçurumun kenarına itti. "Gerçeği söyle!"

Ayağa kalktım, yüzüne baktım. "Gerçeği duymak ister misin? El ele tutuşmuyorum çünkü en son el ele tutuştuğum kişi annemdi! Dokuz yaşındaydım ve bir gece uyuyamadım. Tüm geceler içinde rastgele bir gece! Odasına gittim ve onunla birlikte lanet olası hastane yatağına tırmandım. Gözlerini açtı, bana gülümsedi.

kulağımın arkasından siktiğimin penisini çıkardı ve beni sevdiğini söyledi." Gözlerimin, burnumun ve *kelimelerimin* arkasındaki sıcaklığı görmezden geliyorum. "Babam içerideki kanepede uyurken onun elini tuttum, başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinledim. Nefes alışını dinledim! Ve sonra durdu. Nefes alışları. Nabızı. Her şey durdu! Öldüğünü biliyordum ve hiçbir şey söylemedim. Babama söylemek için uyandırmadım! Orada öylece yattım, ölü bir kadının elini tutuyordum çünkü bırakamıyordum! Çünkü bırakmak, bunu bir daha asla yapamayacağım anlamına geliyordu! Yani, lanet gerçeği mi istiyorsun, Aubrey? İşte burada!"

Ağlıyor, yüksek sesle ve kontrolsüzce ve bana ulaşmaya çalışıyor - bu kız itiyor, itiyor ve alıyor ve alıyor.

Elini tokatla uzaklaştırdım. "Sakın bana dokunma!"

"Logan, lütfen," diye ağlıyor. "Özür dilerim! Özür dilerim!"

"Hayır!" Saçlarımı çekiştiriyorum, çok yüksek sesle bağırmaktan boğazımda oluşan ağrıyı yutuyorum. Yüzeyin altında boğuluyorum, düşüncelerim hava kabarcıkları, yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor... ta ki *patlayana* kadar. Parmağımı ona doğrultuyorum, öfkemin beni kontrol etmesine izin veriyorum. "Buraya geliyorsun ve benden bir şeyler istiyorsun! Tüm bu lanet beklentilerin var ve sonra onları aşmadığım için beni suçlu hissettiriyorsun! Bana bir şans bile vermiyorsun! Asla yapmadın! Sadece istiyorsun, istiyorsun ve hepsini hemen şimdi istiyorsun ve ben bir kez bile..." Nefes alıyorum. "Aubrey... Senden hiçbir zaman bir şey istemedim ya da ihtiyacım olmadı. Sadece *seni* istedim!"

"Tanrım, Logan. Yapamam... Yapamam..." Gözlerini, burnunu, acıma duygusunun tüm belirtilerini siliyor.

"Defol, Aubrey! Siktir git!"

AUBREY

Ön kapı arkamdan çarpıyor ve yüzümü ellerimin arasına alarak dizlerimin üzerine çöküyorum. Hıçkırık üstüne hıçkırık beni tüketiyor. Omuzlarım titriyor. Ve ağlamalarımı susturamıyorum. Yaptığım şey için kendimi affedemiyorum. Ona yaptıklarım için...

Hiçbirini geri alamam.

Yapışkanım.

Ben muhtacım.

O kadar acınacak haldeyim ki midem

bulanıyor. Bir adamı dize getirdim.

İttim, ittim ve aşağıdan başka gidebileceği bir yer kalmayana kadar ittim.

Odasından bas sesleri **duyuyorum**, müzik bangır bangır çalıyor.

-Otis Redding'den "These Arms of Mine" ve ben daha çok, daha yüksek sesle ağlıyorum. Ve sonra kokusunu alıyorum, *otun*. Onun Mary'si. Acısına yardımcı olan kişi.

Neden Mary olamadım?

Neden ben...

Ayağa kalktım, ön kapıdan hızla geçip merdivenlerden yukarı çıktım. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Duymayacaktır. Arkası dönük, vücudunun üst yarısı pencerenin dışında. Nemli duman havayı dolduruyor, burun deliklerimi dolduruyor. "Logan," diye bağıriyorum, başını sallıyor, yüzüme bakmayı reddediyor.

"Kapat şu lanet kapıyı!"

Lanet kapıyı kapatıyorum. "Logan! Özür dilerim, tamam mı? Çok özür dilerim!" Müziğin üzerine çığlık atıyorum.

Dönüyor, ama sadece yarı yolda. "Ne fark eder ki Red?" diye bağırir. Esrarı dudaklarına götürür, içine çeker ve bir duman şeridi halinde dışarı verir. "Önemli!" Sırtımı kapıya dönerek bağıriyorum.

Başını tekrar sallıyor, sigarasının izmaritini altındaki çimenlere doğru savuruyor. Sonra camı indiriyor, camın müziğin titreşimlerine karşı takırdamasına izin veriyor. "Fark etmez, çünkü yakında sen gideceksin ve ben bir zamanlar nefret ettiğin bir kasabada, bir zamanlar istediğin bir hayatta becerdiğin adamdan başka bir şey olmayacağım!"

"Bu doğru değil!"

"Saçmalık! Ne zaman gidiyorsun?"

"Kalmamı iste!"

"Sakın bana bunu yapmaya cüret etme, Red." Müzik durur. Tekrar başlar. Aynı şarkı. Tekrarla.

"Bana sor!"

Başını sallıyor.

Gözlerim kapanıyor, tüm bedenim bizi buraya getiren anların ağırlığını taşıyor. Her an. Her anı. Konuştuğumuz her bir kelime, her bir dokunuş, her bir neşe, kahkaha. Gözyaşlarım kapalı kapaklarımı dolduruyor,

ve bir hıçkırığımı daha tutuyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum, o duymayacak olsa da. "Tamam." Arkamı dönüp kapı koluna uzanıyorum.

Dön.

Çek.

LOGAN

Odayı geçmek, ön kolumu kapıya çarpmak ve onun bedenini benimkine hapsetmek üç adımımı alıyor.

AUBREY

Onun nefesleri de bizim gibi kesik kesik ve her biri boynuma, omzuma iniyor, sıcak ve şiddetli. Saniyeler geçiyor ve öylece kalıyoruz, göğsünü sırtıma bastırıyor. Beni burada tutuyor ama henüz "*kal*" kelimesini söylemedi. Kalmamı isteseydi, kalırdım. Bir kalp atışında. Müzik çalıyor ve ben şarkı sözlerini dinliyorum, beni kontrol etmelerine izin veriyorum. Gözyaşlarım durmuyor. Durmayacak. Ve kalbim... kalbim mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekilde *acıyor*.

Logan'ın eli kalçama iniyor ve ona dönmem için yalvaran bir hareket yapıyor. Ona bakmam için. Ama yapamıyorum, çünkü orada göreceklerinden çok korkuyorum: her halükarda kaybolmuşum. "Aubrey," diye fısıldıyor ve ne istediğini bilmiyorum. Ben bile ne istediğimi bilmiyorum. Bunu söylemek için ona dönüyorum ama mavi-mavi gözleri beni izliyor. Bekliyor. Ve alnını benimkine dayadığında tüm kelimeler, tüm düşünceler uçup gidiyor. Ve sonra dudakları... dudakları bana öyle yumuşak bir şekilde yapışıyor ki nefesim kesiliyor. Logan oynamayı sever, alay etmeyi sever, yavaş gitmeyi sever, ama o anlarda bile asla yumuşak değildir. Asla *nazik* değil. Elleri yüzümü kavırıyor ve her dokunuşu, her öpüşü, dilinin dudaklarımdaki her gezintisi bir yalvarış. Beni yatağına götürüyor, elini sırtıma koyarak yavaşça indiriyor.

"Aubrey," diyor tekrar, elleri yanlarımdan yukarı kayıyor, kazağımı da yanlarına alıyor. Sonra gömleğimi. Sonra pantolonumu. Ta ki sütyenim ve külotumdan başka bir şeyim olmadan önünde uzanana kadar ve o üzerimde, beni öpüyor, bana dokunuyor, beni içine çekiyor. Kendini yere bırakıyor, dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri benimkilerde. Bir an geçiyor, kalbim küt küt atıyor... *Ne istiyorsun Logan Preston?*

Sert nefes veriş i kalçalarımı ısıtıyor ve sonra inliyor, baş ı geriye eğiliyor. "Neden bu kadar zor olmak zorunda?" diye mırıldanıyor. "Hiçbir şeyi seni istediğ im kadar kötü istememiş tim. Sadece seninle olmak istiyorum ve bunun yeterli olmasını istiyorum."

Sözlerine kazınmış acıyla nefes almakta zorlanıyorum.

"Beni olmadığ ım biri haline getirmeye çalışıyormuş sun gibi hissediyorum."

Doğrulu p kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. "Tanrım, Logan. Hayır," diye fısıldıyorum, ellerimi omuzlarına koymak için uzanıyorum. Gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum ve ekliyorum: "Senden başkas ı olmanı istemiyorum. Senin her zaman olduğ un halini istedim ve bunu sen beni böyle *görmeden* önce de istiyordum, bunu *biliyorsun*."

Yutkunurken boğ az ı yuvarlanıyor ve tekrar nefes veriyor, bu sefer avucumun içine.

Her şeyi riske atarak diyorum ki, "Ama senden *daha fazlasını* istiyorum. Takılıyorz, çok öpüş üyoruz ve *inanılmaz* seks yapıyoruz, ama senin için bundan daha fazlas ı olduğ umu bilmem gerektiğ ini hissediyorum... çünkü sen benim için bundan çok daha fazlas ı oldun, Lo. Ve ben korkuyorum-"

"Geçmiş in yüzünden mi?" diye araya giriyor.

Yavaş ça baş ımı sallayarak cevap veriyorum: "Bunun senin için adil olmadığını biliyorum ve seni bu kadar zorladığ ım için çok üzgünüm."

Logan iç çekerken Otis Redding mırıldanıyor.

"Nefret ediyorum..." Utanarak baş ka tarafa bakıyorum. "...Ben mi?"

"Hayır. Tanrım, Aubrey. Senin için deli oluyorum."

Gözlerim ona kaydı. "Öyle mi?"

"Öyle olduğ umu *biliyorsun*. En azından yapmalıs ın..." Dudaklarını yalıyor, saçlarını çekiştiriyor. "Sonumuzun böyle olmasından nefret ediyorum. Neden kolay olamıyor?"

"Çünkü iyi olan hiçbir şey kolay elde edilmez," diye mırıldanıyorum, bacağ ıma yerleş en elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ama biz sadece iyi değ iliz, Red," diyor. "Çok daha iyiyiz, iyiden çok *daha fazlas ıyız*."

Baş ımı sallıyorum, çünkü bu doğru.

"Red?" diyor ve sesindeki yalvarış midemi bulandırıyor. "Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum."

"Ben de öyle."

Bir iniltiyle ayağa kalkıyor, sonra yanımdaki yatağa uzanıyor, gözleri tavanda, elleri başının arkasında. "Red?"

"Öyle mi?"

Eli bileğimde dolaşüyor. "Buraya gel." Sonra beni aşağıya, aşağıya, aşağıya çekiyor, ta ki ben onun üstüne yatana kadar, ön kollarım çıplak göğsüne dayanana kadar. Yüzümü sert, nasırlı elleriyle kavıyor, başparmağıyla gözyaşlarımı okşuyor.

Gülümsemesi duvarlarımı, savunmalarımı yıkıyor. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor, kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra başparmağı yanağımdan dudaklarıma doğru ilerliyor, bir kez okşuyor. İki kez. Üçüncü seferde öpüyorum. Isırıyorum. Ve sonra ağzı benimkinde, yumuşak ve nazik. Hızını ayarlamasına izin veriyorum, daha ileri gitmesini bekliyorum ama gitmiyor. Beni tutkuyla, bir amaç uğruna öpüyor. Her hareketi yavaş, dudakları, dili, elleri yanlarımda, sırtımda, saçlarımda geziniyor. Her yerimde, etrafımda, içimde ve sadece fiziksel olarak değil. "Burada olmana sevindim," diye fısıldıyor.

"Ben de."

Yorganın altına giriyoruz, yan yana, yüz yüze. Üzerimizde hâlâ iç çamaşırlarımız var, tıpkı ilk geceki gibi, ama gözlerinin benimkilere dikilmesi, elinin kalçama yerleşmesi, beni öpmeye devam etmesi... Hayatımda hiç bu kadar çıplak, bu kadar *korunmasız* hissetmemiştim. Geri çekiliyor, sadece dudaklarını, ama geri kalanımı bana yaklaştırıyor. "İyi sarılıyorsun."

Bir bacağımla onunkinin üzerine atıp yüzümü göğsüne bastırıyorum.

"Cuggles?"

"Lachy eskiden kucaklaşmayı böyle söylerdi. Hepimiz bunu kullanırız. Bazen bunun gerçek kelime olmadığını unutuyorum."

"Eskiden vajinaya jawatna derdim."

Tüm gücüyle güler, sırt üstü yuvarlanır ve koluyla gözlerini kapatır.

Onunla birlikte hareket ediyorum, dirseğime yaslanıp ona bakıyorum.

"Yani... dün çok yoğundu."

Beni görebilmek için kolunu kaldırıyor ve mırıldanıyor: "Az bile söylemişsin." "Ama Lucy" -gülümsüyorum- "insanlara evlerine gitmelerini ve parmaklarını göt delikleri..." Ve şimdi gülüyorum.

Logan başını yastığının mavisine doğru sallıyor. "Lucy... bazen çok uygunsuz davranıyor ve ben bunun erkeklerle dolu bir evde yaşadığı için olduğunu düşünürdüm, ama şimdi birçok özelliğimizi ondan aldığımızı düşünüyorum." Kolunu boynuma doluyor, başım göğsüne gelene kadar beni aşağı çekiyor.

"Başımız belaya girecek mi... ben senin yatağında olduğum için?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Yani, babam sana kodu, anahtarı verdi... *Bir şeyler* olacağını varsaymak zorunda. Bu da garip, çünkü evin kuralı, hiçbir kız o merdivenlerden çıkamaz. Kesinlikle yatak odalarına giremezler."

Sırt üstü uzanıp odasına bakıyorum. "Odan beklediğimden çok farklı."

"Öyle mi?" diye sorar. "Ne bekliyordun ki?"

Etrafa bir kez daha bakıyorum. Duvarlar çıplak. Bir masa var. Bir bilgisayar. Bir zamanlar müzik setlerine aitmiş gibi görünen bir sürü parça ve yatağı. Yerde, masa sandalyesinin üzerinde birkaç giysi. "Bilmiyorum. Sanırım tangalı ve bikinili kızların posterlerini, her yerde bongları, duvarda döl lekelerini bekliyordum."

Nefesinin altında gülüyor. "Duvarda döl lekeleri olduğuna şüphe yok. Muhtemelen tavanda da. Kahretsin. Gençken çok fazla mastürbasyon yaptım."

Göğsüne doğru kıkırdıyorum.

"Ellerime sürekli kramp girdiği için iki elimi de kullanmayı bile öğrendim." diye ekliyor.

Neredeyse uluyacağım.

"Ben ciddiym, Red. Buraya o beyaz ışıklardan bir tane koyarsan, Jackson Pollock tablosu gibi olur."

"Aman Tanrım." Yüzümü koluna bastırıyorum. "Bu kadar iğrenç olmandan *hoşlanmam* garip mi?"

"Ah, fudge nugget," diyor ve ben daha çok gülüyorum. Ön koluyla gözlerini kapatıyor. "Şimdi seni yatağında çıplak, kendini tatmin ederken hayal ediyorum."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın?" diye sorar, hayal kırıklığı açıktır.

"Ya biri eve gelir ve bunu görürse? Beni, yatağının üzerinde, parmaklarım amımın derinliklerinde."

"Lanet olsun, Red. Böyle konuşmaya devam edersen tavana bir leke daha ekleyeceğim."

"Özür dilerim."

İç çekiyor. "Ayrıca, kimse eve gelmeyecek. Çocuklar okulda. Diğer herkes işte. Babam beni kontrol etmek, evden çıkmadığımdan emin olmak için gelebilir. Ama merdivenlerden çıktığını duyarsın."

"Oh, öyle mi?"

Başını sallıyor. "Biz çocukken, ikizler doğmadan önce, annem babamın eve geleceğini haber verirdi ve beşimiz de burada bir yere saklanırdık. Çoğu zaman yatak odalarındaki yorganın altına girerdik. O zamanlar üç yaşındaydım, sanırım hala onu göremezsem, onun da beni göremeyeceği izlenimine kapılıyordum."

Başımı sallıyorum, başımı tekrar göğsüne koyuyorum.

Saçlarımı okşayarak ekliyor: "Hepimizin kıkırdadığını, Lucy'nin bana sessiz olmamı söylediğini, ön kapının açıldığını, sonra babamın merdivenlerde tepinerek yukarı çıktığını ve annemin..."

Durduğunda ona bakıyorum, ama o tavana, anılara odaklanmış, gülümsemesi tembel ve kaygısız.

"Her zaman '*Fee-fi-fo-fum*' diye fısıldardı, sanki babam bir devmiş gibi, anlıyor musun? Ve bu beni hep güldürürdü. *Her zaman*. Babam da bizi bulamamış gibi davranırdı. Bütün odaları dolaşır, bütün kapıları açardı. Hatta bazen odaya girip o kadar yaklaşırdı ki Luke'u susturmak için eliyle ağzımı kapatmak zorunda kalırdı. Sonra babam şöyle derdi: "*Welp. Onları bulamıyorum. Çok yorgun olmalıyım. Ben uyuyacağım.*" Ve sonra-" Logan bir kez gülüyor. "Yorganın altına girer ve orada olduğumuza şaşırmış gibi davranırdı." Nefes alış verişi yavaşlıyor. "Tanrım, çok aptalcaydı. Bunu nasıl hatırladığımı bilmiyorum."

"Yine de bunu yapmanız iyi bir şey. Bu anılar sonsuza dek sürecektir ve muhtemelen çocuklarına da aktaracağın şeyler olacak çünkü *seni* ne kadar mutlu *ettiğini* biliyorsun." Bu tür anılara sahip olmadığının farkına vararak acıyı yutuyorum.

Bacağıma dokunuyor. "Geçen gün babam hakkında söylediklerini ve onunla ilgili hiçbir anının olmadığını düşünüyordum. Bunun, o etraftayken yeterince dikkat etmediğin için olduğunu sanmıyorum. Bence... Yani burada şanslıyız. Luce on beş yaşındaydı ve anneme en yakın olan oydu, o yüzden bize hep hikayeler anlatırdı. "*Annemin ne zaman...*" gibi şeyler söylerdi ve bu anıları canlandırır. Senin için aynı şey geçerli değil. Bu senin suçun değil."

Ona bakabilmek için eğiliyorum, gözlerimin ve burnumun arkasındaki yanmayı hissediyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı."

"Tabii ki," diyor saçımın bir tutamını parmaklayarak. "Çok fazla saçın var."

"Biliyorum."

"Yukarı doğru giydiğinde hoşuma gidiyor." "Daha az *hobo* olduğu için mi?"

"Çünkü yüzünün büyük bir kısmını kapatmıyor. Ve senin yüzün çok güzel, Red. Bunu saklamamalısın."

Bileğimdeki saç bağını çıkarıp saçımı yüksek bir topuz yaptığımda gülümsememi zapt etmeye çalışıyorum. "Daha iyi misin?" diye soruyorum, o da sırtarak parmaklarının arkasını çenemde gezdiriyor.

"Çok." Eğiliyor, ağzımı, yanağımı, çenemi öpüyor, sonra boynuma bir ahududu üflüyor.

"Ew!" Güldüm, tükürüğünü sildim.

Kıkırdıyor, gülümsemesi sınırsız. "Sanırım en çok seninle geçirdiğim bu anları seviyorum."

"Hangi anlar?"

"Sadece bu... seninle var olmak. Bu iyi bir şey." "İyiden de öte," diye karşılık veriyorum ve o da başını sallıyor.

Ve sonra hareket ediyor, vücudu yorganın altında kayıyor. Kolu yeniden ortaya çıkıyor, elinde boxer var. Onları odanın diğer ucuna fırlatıyor. O Logan olduğu ve başka türlü süreni istemediğim için, "Bu kadar saçmalık yeter, Red" dediğinde gülüyorum. Acele et ve sikimi sik."

LOGAN

Aubrey'nin kalça kemiğini ısıırıyorum, altımda kıvrandığında gülümsüyorum. "Kes şunu," diye fısıldıyor, elleri saçlarımda. "Gıdıklanıyorum."

Vücudunda yukarı doğru ilerliyorum, dilim karnının hafif çıkıntısı boyunca ilerliyor, tekrar yukarı çıkıyorum ve göğüslerinin arasını, her bir meme ucunun ucunu öpüyorum. İç çekiyor. İçerik. Şimdiden iki kez boşaldım; sayısını unuttuğunu söylüyor. İkimiz de tükenmiş durumdayız ama ona doyamıyorum. Parmak uçları sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinirken, boynuyla omzu arasındaki noktayı öpüyorum ve tekrar kıvranmasına neden oluyorum. "*Bırak* dedim," diye kıkırdıyor ama sözlerinde hiç mücadele yok.

Aynı şarkı tekrar tekrar çalıyordu, hayal kırıklıklarımızın müziği. Bütün gece çaldım, onunla uyudum. Çünkü dün bana gideceğini söylediği anda tek yapmak istediğim ona sarılmak, kalmasını sağlamaktı. Ama onu ittim. *Yine* ittim.

Ön kollarımın üzerine yaslanıp ona bakıyorum. Güneş ışığı pencereden içeri vuruyor, saçlarından yansıyor ve bana onu ateşe verdiğim zamanki Mary'yi hatırlatıyor. Gözleri yarı kapalı, dudakları saldırımdan dolayı kıpkırmızı. Mükemmel derecede kusurlu ve *benim* için mükemmel.

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Çok güzelsin."

Başını sallıyor. "Kapa çeneni."

"Öylesin."

Elleri yine saçlarımda. "Beni güzel hissettiriyorsun."

Vücudumu indiriyorum, onu tamamen örtüyorum. Boynuna sokuluyorum. Saçlarını kokluyorum. "Sonbahar gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Erkek gibi kokuyorsun."

Kıkırdıyorum. "Ter ve vücut kokusu gibi mi?"

"Hayır," diyor, "güç ve" -havayı kokluyor- "meni gibi." Sessiz kahkahalarımınla omuzlarım titriyor. "Bu hiç sıcak *değil*."

"İnanılmaz sıcak."

Bacağını kaldırıp kalçama sarıyorum, üçüncü raunda hazırım ve tam o sırada ön kapı açılıyor. "Kahretsin!"

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" diyor ve altımdan çıkıyor, odanın ortasında çırılçıplak, kıyafetlerini bulmaya çalışarak dönüyor. Boxerımı buldum, üzerine geçirdim. Sonra bir çift eşofman.

Fee-fi-fo-fum.

"Giyin," diye fısıldıyorum, yatağın ayakucunda kıyafetlerini bulup kafasına fırlatıyorum. Kapıyı dışarı adım atacak kadar açıyorum ve babamı en üst basamakta buluyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp elimi kapı kolunun üzerinde tutuyorum. "Hey," diyorum ama sesim boğuk çıkıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Selam, baba. N'aber?"

Bakışları benimkinden kapıma kayıyor, tekrar tekrar. "Burada olduğunu biliyorum Logan. Bisikleti hâlâ verandada. Bir kızı böyle saklayamazsın. Ondan utanıyormuşsun gibi hissetmesine neden olursun. Ondan utanıyor musun?"

"Hayır, efendim."

"O zaman onu neden saklıyorsun?" diye homurdanıyor. "Kurallar," diyorum aptalca.

Babam başını sallar. "On dokuz yaşındasın ve cezalısın çünkü *toplum* kurallarına açıkça uyamıyorsun. *Kanunlara*, Logan." Bir an havayı kokluyor. Odamdaki, üzerimdeki otun kokusunu aldığından eminim. "Bu evin kuralları senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Şimdi Aubrey'i al ve benimle aşağıda buluş. İkinizle de konuşmam gerek."

AUBREY yanımdaki kanepeye oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş, dizleri zıplıyor, yanakları kızarmış. Babam karşımızdaki sehpaye oturmuş, ikimize de ters ters bakıyor. "Bu son kez oluyor," diyor babam. Aubrey'e odaklanıyor. "Onu kontrol etmen için gelmene izin verdim çünkü endişelendiğini biliyordum." Sonra da bana: "Umarım gereken her şeyi konuşmuş ve sistemlerinizden her şeyi atmışsınızdır, çünkü cezalı cezalıdır Logan. Bu ziyaretçi yok demek. Telefon yok. İnternet yok."

"Ciddi misin sen?" Ofladım.

"Kalp krizi gibi," diye cevap veriyor, elini uzatmış bekliyor. "Telefonum üst katta" diye mırıldanıyorum.

"Git getir o zaman."

Dediğini yaptım, ona uzattım.

"İkizler eve geldiğinde, tüm internet ve bilgisayar şifrelerini değiştirecekler. Yatak odanın penceresini kapatıyorum. O boku evde içmeyeceksin. Ve evin alarminin şifresini değiştiriyorum. Ben evde yokken evden çıkmayacaksın."

"Vahşi," diye mırıldanıyorum.

"İnan bana, evlat. Henüz vahşiliği görmedin. Ve eğer böyle devam edersen üç hafta yapabilirim."

Kucağıma bakıyorum. "İki hafta iyidir."

Babam boğazını temizliyor. "Hepimiz aynı fikirde miyiz?"

Aubrey ve ben hep bir ağızdan, sanki o müdürmüş ve biz de ilkokuldaymışız gibi, "Evet efendim," diyoruz. "Aubrey ile en azından beş dakika özel olarak konuşabilir miyim? Konuşmamız gerek-"

"Hayır."

"Baba!"

"Kural kuraldır Logan, peki siz çocuklar hep ne diyorsunuz?

Aptalca oyunlar mı oynuyorsun...?"

"Aptal ödüller kazanıyorsun," diye bitiriyorum.

"Lütfen konuşabilir miyim, Bay Preston?" Aubrey yumuşak bir sesle konuşuyor. Başımı sallıyorum, babamın onun içine bu derece korku salmasına sinirleniyorum.

Babam başını sallar.

"Dün penceremi kapatmama yardım ettiğiniz için size teşekkür etmek istedim. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildiniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır, Bay Preston. Ve lütfen Lucas'a da yaptığı şey için teşekkür edin."

Midem bulanıyor. "Ne demek istiyorsun?" Babamla yüzleşiyorum. "Luke ne yaptı?"

"Logan," diye uyarır babam. "Önemli bir şey değil. Endişelenme." Aubrey'le konuşuyor ama sözleri benim için.

"O ne yaptı?" Bastırıyorum. "Sakın bana o orospu çocuğundan özür dilediğini söyleme-"

"Logan," diyor Aubrey.

"Hayır. Bana böyle davranmasından, sanki onun sorumluluğundaymışım gibi davranmasından bıktım. Sanki bir bebek bakıcısına ihtiyacım varmış gibi. Ot içiyorum. Vücudumu *uyuşturucu* için satmıyorum."

"Logan." Yine Aubrey.

Babam bağılıyor, öfkesi ve hayal kırıklığı doğrudan bana yönelmiş, "Bu ailenin ihtiyacı olan son şey *başka bir* mahkeme davası. İçinizden birinin saldırı suçundan hapse girme ihtimali!" Gerçekten sinirlendiğinde alnında bir damar belirir. Çocukken hepimiz buna kıs kıs güler, patlamasını beklerdik. Hiç patlamadı. Şimdi olabilir. Birkaç sakinleştirici nefesten sonra, "Kardeşin senin hatanı düzeltti, Logan. Ona teşekkür etmelisin."

Çenem geriliyor ve daha fazla bir şey söylemekten kaçınıyorum. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Şimdi değil. Kesinlikle Aubrey buradayken olmaz.

"Seni eve bırakayım, Aubrey." diyor.

"Bisikletim..."

"Arka lastiğin patlamış. Logan bu gece işten eve geldiğimde tamir edebilir. Yarın sabah dükkanınızın önünde olur."

"Oh... tamam, efendim. Teşekkür ederim."

Babam ayağa kalktı ve bana "Lucas seni randevuna götürmek için eve geliyor." dedi.

İnleyerek ayağa kalkıyorum ve Aubrey'nin de aynısını yapmasını bekliyorum. Sonra onu alnından öpüyorum.

"Randevu mu? Terapi gibi mi?" diye soruyor.

Gözlerimi devirerek, "Bu cezamın bir parçası." diyorum. Saçının bir tutamını çekiştiriyorum. "Seni özleyeceğim, Red."

Babam Aubrey'e sorar, "Terapisini biliyor musun?"

"Evet, efendim."

"Aubrey benim hakkımda neredeyse herkesten daha çok şey biliyor." diyorum.

Babamın gülümsemesi hafif, sakalının altına gizlenmiş. "Güzel, güzel," diyor ve elini Aubrey'nin sırtına koyarak onu ön kapıya doğru götürüyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Özür dilerim," diyor. Ben de "Ben de" diye karşılık veriyorum.

Ve sonra cevaplanmamış sorularımızı da beraberinde götürerek gitti.

TERAPİDE tek bir kelime yazarım, sadece tek bir kelime:

Umutluyum.

OceanofPDF.com

AUBREY

Bu şehirde insanların varlığını haberdar olmalarını sağlamanın tek yolunun pencerenize tuğla atılması olması ŞAŞIRTICI. Tek pencerem hâlâ kapalı olsa da, Çarşamba sabahı işe on beş dakika gecikmeyle gittiğimde dışarıda bir kuyruğun beni beklediğini gördüm. Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun gündü ve öğle yemeğine kadar, normalde iki haftada sattığımdan daha fazla ürün sattım.

Dün Preston'ların evinden sonra Bay Preston'ın Lachlan'ın gelmesine hâlâ izin verip vermeyeceğinden emin değildim. Öğleden sonranın çoğunu kapıyı izleyerek geçirdim, içeri giren kişi o olmadığında içimi önce heyecan sonra hayal kırıklığı dolduruyordu.

Okullar kapandıktan iki saat sonra Lachlan geldi, insanların gerçekten dükkânda olmasına şaşırmış gözlerle bakıyordu. "Demek söylentiler doğruymuş, ha?"

"Hangi söylentiler?" Onun için masasını temizlerken soruyorum.

"Şekerleme külçesinin biri pencerenize bir şey fırlattı ve Logan da onun suratını dağıttı mı? Ailemin bir şeyler fısıldadığını duydum ve Logan'ın tecritte olduğunu biliyorum ama *nedenini* bilmiyordum. Babam bana aptalca bir şey yaptığını söyledi. Okula gittiğimde herkes bunu konuşuyordu."

Yaltaklanıyorum. "Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Yine de insanlar dedikodu yapmamalı. Bu doğru değil, özellikle de sizin kim olduğunuzu biliyorlarsa ve-"

Omuz silkerek sözümü kesti. "Dedikodu bu kasabanın tek işleyiş şekli. Yakında anlarsınız Bayan Red," diyor ve sırt çantasını çıkarıp sandalyenin arkasına asıyor. Fermuarını açıyor, içine uzanıyor ve buruşturulmuş bir kağıt parçası çıkarıyor. Yüzünü ikiye bölen bir sırtışıla kağıdı bana uzatıyor ve "Logan bunu sana vermem için bana yüz dolar ödedi" diyor.

"Yüz dolar!" Nefes nefese kaldım.

Lachlan kıkırdıyor. "Okumanı gerçekten istiyor olmalı."

Gözlerimi şakacı bir şekilde ona dikiyorum ve Benjamin'e degecek ne söyleyebileceğini merak ediyorum. "Bekle," diyorum, önce gazeteye sonra da ona bakarak. "Bunu okumadın, değil mi?"

Lachlan sırtıyor. "Neden? Bunun kirli bir mektup olduğunu mu düşünüyorsun? Lucy'nin kitaplarındaki bazı şeyleri okudum. Güven bana. *Edepsiz şeyler* gördüm."

Mektubu cebe atıp onu eskizleriyle baş başa bırakıyorum ve dükkândaki müşterilerle ilgileniyorum, zihnim hızla çalışıyor, sersemlemiş, tüm düşüncelerim Logan'ın mektubuna odaklanmış durumda. Cameron Lachlan'ı almaya gelir gelmez dükkânı kapatıyor, nabzımı, kalbimi, dünyamı ateşleyen kelimelerle ofiste oturuyorum:

İç çek. Yastıklarım senin gibi kokuyor.

Senden kalmanı isteyemem, Red. Çünkü senden kalmanı istemek benim için kalmanı istemek anlamına gelir ve ben bunu yapamam. Yapmayacağım. Ya seni hayal kırıklığına uğrattıysam?

Ertesi gün Cameron'a cevabımı Logan'a iletmesi için yalvarıyorum. Kayınpederine karşı gelmek istemediği için reddedince Lucy'ye dönüyorum. "Lütfen, Lucy. Romantizmi seviyorsun, değil mi?"

İç çekiyor.

Biraz daha yalvarıyorum.

Başını sallayarak, cevap olarak yazmayı düşünebildiğim sadece dört kelimeyle mektubu sessizce benden alıyor:

Ya denersek?

Ertesi gün, ikizler dükkânıma geldi. Daha önce buraya hiç gelmemişlerdi, bu yüzden Liam aynı mektubu dükkânımdan çıkardığında ben çoktan gülümsüyordum.

arka cebinde. "Sana ne kadar ödedi?" Şaka yapıyorum.

Gülüyorlar. "Her biri bir elli."

Logan'ın sadece benimle iletişim kurmak için harcadığı toplam para 450 dolar. Çocuk tam bir aptal.

Benim salağım.

Okumadan önce gitmelerini beklemiyorum.

Ya sana söz verebileceğim tek şey buysa?

Evde, mektubu kalbime bastırarak oturma odasını adımlıyorum. Umut içimi parçalıyor ve ben onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Görmezden gelmeye. Ama o orada. Her nefes, her nabız bu duyguya adanmış durumda. Kahve masama oturuyorum ve onun da odasındaki masasında aynı şeyi yaptığını hayal ediyorum. Acaba o da benim gibi kelimeler bulmakta zorlanıyor mudur?

Bu sefer, bir öncekinden bir kelime daha fazla yazıyorum.

CUMARTESİ gününe kadar mektubu itiraf etmek istemediğim kadar çok kez katladım, açtım ve tekrar okudum. Öğle yemeğinde sabrım tükenmeye başladı. Sonra Leo Preston çıkageldi. "Hafta sonu için evde misin?" Sanki onu görmek kalbimde oluşan umut baloncukunu doldurmuyormuş gibi soğukkanlı görünmeye çalışarak soruyorum.

Leo kıkırdar, tıpkı ikizlerin yaptığı gibi. "Üç yüz dolar için, değil mi?"

"Tanrım," diye mırıldandım.

Leo dilini şaklatır. "Kahretsin, kızım. Logan'ın daha önce kimseye tek kuruş harcadığını sanmıyorum. Sana aşık oldu, Aubrey. Hem de çok fena aşık oldu. Yarın cehennem donabilir."

Ona mektubu uzattım, o da aldı. "Onunla konuştun mu? O... o iyi mi?"

Leo gülümser. "O..." Bir kıkırdama daha koparıyor. "Babam onun tam bir baş belası olduğunu söylüyor. Evde olmadığım için onunla uğraşmak zorunda kalmadığıma seviniyorum."

Benim umut dolu sözlerim cebinin derinliklerindeyken dükkândan ayrılıyor:

Ya bu yeterli olsaydı?

Öğleden sonra çok yoğun geçiyor. Sanki herkes ve köpekleri bu kapıdan giriyor. Kelimenin tam anlamıyla, *köpekleri*.

Saat 16:55'te, günün son müşterisi olduğunu tahmin ettiğim kişi dükkândan ayrılırken, Bay Preston içeri giriyor ve Logan'la birbirimize verip durduğumuz mektubu yumrukluyor. "Sanırım bu size ait, genç bayan."

Yüzümden, tüm vücudumdan kan akıyor. "Özür dilerim Bay Preston," diye yalvardım. "Yapamadım... yapamadım..." Sözümü kesiyorum. *Oğlundan uzak duramadım.*

İç çekiyor. "Sanırım bana Tom demeye başlayabilirsin, Bayan Red." "Tamam.... Tom *mu*?"

"Ayrıca, Silver Fox'tan daha iyi."

Vücudum utançtan alev alev yanıyor ve o kıkırdayarak mektubu bana uzatıyor.

Göğsümde tutuyorum.

"Peki, okuyacak mısın?" diye soruyor.

"Okudun mu?"

"Yapmalı mıyım?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. Cevap vermiyorum, sadece kâğıdı açıyorum:

Senden kalmanı isteyemem, Red... ama lütfen gitme.

- Logan.

LOGAN

"NE OLUYOR LAN?!" Dik oturuyorum, belimden bükölüyorum, gözlerim içlerine sızan neme alışmaya çalışıyor. Bu en kötü kargaşa türü: sizi derin bir uykudan uyandıranlar çünkü neler olduğunu anlamak saniyeler, hatta bazen dakikalar alabiliyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ve işte o zaman üzerime toz atılıyor: kakao. "Siktir git!" diye bağıyorum ve Lachy'nin kahkahası saldırımın müziği oluyor.

"Git!" Leo bağıyor.

Nerf mermileriyle göğsüme ardı ardına vurulmadan önce gözlerimi ancak silebiliyorum. Acıtmıyor ama ödümü koparıyor. Neredeyse yataktan çıktım, küçük boktan kardeşime saldırmaya hazırdım ki Leo üzerime çıktı, beni yatağa geri yatırdı ve göğsümün üzerine oturdu. Ağzıma bir şey soktu, bir çeşit meme ve sonra *peynir*. Ağzımı dolduruyor ve ben Eezy Peyniri, kakao ve tükürük karışımıyla boğuluyorum.

Saniyeler içinde ağabeyimi alt edip yere düşene kadar üzerimden itiyorum. Onun ve Lachlan'ın kahkahalarının gürültüsü sinirlerimi bozuyor ve ikizleri uyandırıyor olmalı, çünkü hışımla içeri giriyorlar, bana bir bakış atıyorlar ve diğer kardeşlerime katılıyorlar. "Gelmiş geçmiş en iyi gün!" Lachlan bağıyor, kızmam gerekirken kendimi onlarla birlikte gülerken buluyorum. Aubrey buraya geldiğinden beri ilk kez kızgınlık ve çaresizlik dışında bir şey hissediyorum. "Siz bekleyin," diye uyarıyorum hepsini, zaten mahvolmuş çarşafıma peynir tükürerek.

Babam Pazar Aile Kahvaltısı'na yardım etmeleri için ikizleri aşağı çağırıyor ve onlar gittikten sonra yatağımı -yastık kılıfı hariç- soyuyorum... çünkü *Aubrey*. Leo çivilenmiş penceremi açmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"O kadar kötü, ha?" Neden temiz havaya ihtiyacı olduğunu zaten bildiğim için soruyorum. Peynir yüzünden değil. Ya da ot yüzünden. Bütün hafta duş almadığım için. Bok gibi kokuyorum.

Lachy havayı kokluyor ve soruyor, "Bu koku da ne? İçtiğin ot mu?"

Bakışlarım ona kayıyor. "Bunu nereden duydun?"

En küçük kardeşim omuz silkerek, "Okuldaki Mitchell söyledi. Ot içtiğini ve bunun yasadışı olduğunu söyledi. Başka şeyler de yaptığını ve keş olduğunu söylüyor. Bu yüzden o adamın ağzını burnunu kırmışsın, çünkü fenalaşıyormuşsun. Esrarkeş ne demek ve kafayı bulmak ne demek?"

Leo ona "Logan keş değil" der. "Ama dedi ki..."

Yatağa yığılıyorum, önceki sevinçli ifadem yerini hüzne bırakıyor. Öne doğru eğilerek Lachlan'ın gömleğinin önünü çekiştiriyorum ve yüz yüze durmamız için onu daha yakına çekiyorum. Kardeş kardeşe. Leo'ya bakıyorum, sanki ihtiyacım olan kelimeleri alnında yazılı bulacaktım gibi. Ama bulamadım. *Hâlâ* küçük kardeşimiz dediğimiz çocuğa dönüyorum. "Herkesin söylediklerine kulak asmamalısın, Lachy. Şu Mitchell denen adam, kulağa bir sik gibi geliyor." Leo'nun boğazını temizlemesi sözümü kesiyor ve toparlanıp, "Ne dediğini bilen birine benzemiyor. Adının Sümük Yiyen olmasının bir sebebi var."

Lachy kıkırdıyor. "Ama bazen kokuyorsun ve bu koku sadece senin odanda oluyor. Yine de şu anki gibi kokmuyor. Mitchell'in bahsettiği *ot*, bahçedekiler gibi mi? Onları çekip çıkarıyor musun ve sonra... nasıl içiyorsun? Babamın bazen ızgarada pırzola tüttürdüğü gibi mi?"

Saçımı çekiştiriyorum, bakışlarım destek için Leo'ya dönüyor. Lachy'ye, "Logan'ın şimdi duş alması gerekiyor. Mayhem'de iyi iş çıkardın dostum. Sensiz yapamazdım." Tokalaşmak için yumruğunu uzatıyor ve Lachy de karşılık veriyor. "Git kahvaltı için masayı hazırla, tamam mı?"

"Tamam!"

Kardeşimizin kaçtığı kapıyı izliyorum. Leo beni izliyor. "Siktir," diye tükürdüm.

Leo masamdaki sandalyeye oturdu. "Bir gün mutlaka olacaktı. Ben olsam endişelenmezdim."

Yerden kirli bir gömlek alıyorum ve yüzümdeki su ve kakao tozu karışımını siliyorum.

Leo bir adım bile atlamıyor. "Ee, Aubrey..."

"Peki ya o?"

"Eski sevgilisi tam bir baş belası,
ha?" "Sen nasıl...?"

"Lucas bana söyledi."

Yüzümü ovuşturuyorum, gözlerime kakao tozu kaçıyor. "Luke'un kocaman bir ağzı var."

"Onu biraz rahat bırakmalısın Logan. O doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapar. Her zaman yaptı. Her zaman da öyle olacak." Gitmeye başladı ama "Duş almalısın dostum. Ciddiyim. Hipster osuruğu ve terli fındık torbası gibi kokuyorsun."

Duş aldım ve kahvaltı için aşağı indim. Herkes çoktan mutfakta kendine verilen görevlerle uğraşmaya başlamıştı. Lavaboda, tezgahın üzerinde duran tencere ve tava yığınına görüyorum ve yüksek sesle iç çekiyorum.

Babam, "Bize katılman ne güzel."

dedi. "Buradayım, değil mi?"

Homurdanıyorum.

Babam başını sallıyor.

Bir dakika sonra dirseğime kadar yağa ve sabun köpüğüne batmış, lanet tencereleri fırçalıyorum. Kırk beş dakikalık bir yemek için nasıl ve neden bu kadar çok tencere ve tava kullandığımı bilmiyorum. Lokantadan sipariş verip, birinin gelip almasını sağlayabilirdik. Açıkçası huysuzum, çünkü bir haftadır evden çıkmadım, dış dünyayla fiziksel ya da teknolojik olarak neredeyse hiç etkileşimim olmadı. Aubrey'den önce, bu hayatı istediğimi sanıyordum: yalnız kalmak. Ama sonra Aubrey geldi ve şimdi tek düşünebildiğim Aubrey. Tek istediğim Aubrey.

Mektuplar, ondan gelen o birkaç kısa kelime, dört gözle beklediğim tek şeydi. Dün Leo'ya Aubrey'le gidip geldiğimiz mektuba cevabımı verdiğimde babam araya girdi. Mektubu okudu ve tek kelime etmeden hışımla evden çıktı. Birkaç saniye sonra Leo ve ben lastiklerinin gıcırdadığını duyduk.

Nereye gittiği ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yok.

Aubrey cevabımı aldı mı bilmiyorum.

Kapı çaldı ve ben gözlerimi deviriyorum. Harika. Pazar Aile Kahvaltısı sırasında ortaya çıkacak tek kişi Leslee Teyze - babamın kız kardeşi - kışında sopa olan kişi. Peki ya o sopa? Ne zaman işleri batırsam babamın beni onunla kalmaya göndermesinin sebebi. Bir süredir hiç hata yapmamıştım, en azından bu kadar kötü değil ve yemin ederim, eğer babam beni onunla kalmaya zorlayacaksa-"Kapıya bak Logan," diyor babam.

Yıkadığım tencereyi bırakıp ona dönüyorum, köpüklü ellerim önümde, gözlerim kocaman, *sanki şu anda ciddi misin?*

"Aç şu lanet kapıyı Logan."

Ellerimi kurulama zahmetine katlanmadan, odanın içinde, oturma odasında tepiniyorum, tüm bu süre boyunca küfrediyor ve nefesimin altında mırıldanıyorum. Yine çocuk oldum. Bir velet. Taşınmalıyım. Belli ki dramatik davranıyorum.

İnatçı bir pislik olduğum ve ellerimi kurulamayı reddettiğim için kapı kolunu çevirmeyi üç kez denedim. Sonunda kapıyı açtım, Leslee Teyze'ye sahte bir gülümseme takınmaya hazırdım. Ama Leslee Teyze değildi.

Aubrey'nin üzerinde yırtık pırtık dar, siyah bir kot pantolon ve partide kaybettiğinden farklı bir büyükanne hırkası var. Parlak kırmızı bir eşarp boynunu sarıyor, uçları dizlerinin üzerine düşüyor. Konuşmaya teşebbüs etmeden önce kalbimin durulmasını bekliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Arkamdan babam gürlüyor, "Kızı içeri mi alacaksın yoksa verandanın merdivenlerinde mi tutacaksın? Senin neyin var oğlum?"

AUBREY'NİN BURADA.

O burada ve ben *nedenini* bilmiyorum.

Kahvaltı sırasında zihnim dönüyor, soru üstüne soru, daha fazla soru. Hiçbirini sormuyorum. Herkesin önünde sormayacağım. Yemek her Pazar olduğu gibi aynı... sadece ben konuşmuyorum. *Konuşamıyorum*. Çünkü Red ve Lachlan hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyor ve o da tüm doğru insanlara tüm doğru soruları soruyor. Sanki buraya *aitmiş* gibi. Sanki burası onun eviymiş gibi.

Bu kalacağı anlamına mı geliyor?

Umut, içimde derinlerde bir yerde kendine bir yuva kuruyor. Ama bu beni ısıtan türden bir şey değil. Korktuğum türden: istemek, ihtiyaç duymak ve

özlem ve hayal kırıklığı.

Mektubu yanında götürdüğü için babama kızgınım. Yakalandığım için kendime kızgınım.

Tam burada, şu anda ayağa kalkıp bana her iki şekilde de bir cevap vermediği için ona kızgınım.

Yanımda otururken ona bakıyorum, bacağına benimkiyle dokunuyorum. Gülümsüyor ama hafif bir gülümseme ve ikizlerle sohbetine devam ediyor. Kahvaltı bittiğinde, yardım etmek için ne yapabileceğini soruyor. Onu hırkasından tutup lavaboya doğru götürüyorum ve bana verilen göreve başlıyorum.

Babam ondan gitmesini istemedi. Ben de kalmasını istemedim.

"Ben yıkarım, sen kurularsın?" Diye soruyorum ve sesimdeki korkuyla karışık umudu yanlış anlamak mümkün değil.

Uzattığım bir bulaşık havlusunu alıyor ve mutfak lavabosunda yanımda duruyor, her hareket ettiğimde kolları benimkilere değiyor. Bulaşıkları olabildiğince yavaş yıkıyorum, sırf onun yanında bir saniye daha kalabilmek için.

Oda boşaldığında, ikizler ve mutfak masasında gazete okuyan babam dışında - şüphesiz bize (ya da özellikle bana) göz kulak oluyorlar - kalan bulaşıkları ıslatma bahanesiyle lavaboya bırakıyorum. Gürültülü ve herkesin dikkatini çekiyor.

"Çok hüzünlüsün," diyor Lincoln.

"Asık suratlı değilim," diye hayıflanıyorum.

"Evet, öylesin," diye yanıtlıyor Liam. "Bütün hafta öyleydin."

"Siz de bir hafta boyunca *hiçbir şey* yapmadan cezalı kalmayı deneyin!" Lincoln, "*Kesinlikle suratın* asıktı," diye tekrarlıyor.

Ve inledim. "*Hayal kırıklığına* uğradım, üzgün değilim."

Aubrey suratını asarak bana bakıyor, parmağıyla bileğimi okşuyor. Burnunu kaşıdığı anda o çiller hareket ediyor ve Tanrım, onu özlüyorum. Elimde onun tek bir fotoğrafı bile yok, yoksa bütün haftayı ona bakarak geçirirdim. Ya da mastürbasyon yaparak. İkisinden biri. Evden ya da şehirden ayrılmadan önce mutlaka bir fotoğrafını çekeceğim, bilmiyorum. "Asık suratlı mıydın?" diye soruyor.

"Hayır."

Babam kıkırdıyor. "Suratı asıktı, Bayan Red."

"İyi," diye kabul ediyorum, gülümsememi gizleyerek. "Asık suratlıydım." Saçını çekiştiriyorum. "Sadece seni özledim, hepsi bu."

Aubrey dudağını ısıyor ve gömleğimin altını parmaklarken bana gülümsüyor.

Bileğini tutuyorum, ıslak parmağımı avucunun içinde yavaşça gezdirirken eline odaklanıyorum. *Çok* yakın. Neredeyse *çok* yakın. Ve, kahretsin, bunu özlemişim. Ona dokunmayı, onunla konuşmayı ve ona bu kadar yakın olmayı özledim. Sesim kısık ve nabzım yükselirken, "Biz hiç... Yani... söylemedin... değil mi...?" diyorum.

Cevap vermiyor ve kafamı kaldırdığımda gözleri benimkilere takılıyor. Sanki nefes almayı unutmuş gibi keskin bir nefes alıyor. Eli dokunduğumda titriyor ama geri çekilmiyor. "Buralarda çok güzel bir sonbahar festivali olduğunu duydum" demeden önce yavaşça gözlerini kırıştırıyor.

Rastgele. Ama tamam... Sanırım. "Evet, birkaç kasaba ötede."

Başını sallıyor. Gülümsüyor. Elinin tamamını parmaklarıma doluyor ve bir kez sıkıyor. "Beni ona götürmelisin."

İkizlerden biri, "Birkaç haftaya kadar değil," diye araya giriyor. Aubrey'nin sırtışı genişler. "Sorun değil. Ben burada olacağım."

O burada olacak ve ben şimdi bir aptal gibi gülümsüyorum. İnsanın kıkırdamasına neden olan türden aptalca bir gülümseme. Kahretsin, acınacak haldeyim. Bu kız beni acınası *hale getirdi* ve umurumda bile değil. "Yani, bu bir randevu mu?" diye sordum.

O da başını sallayıp kabul ediyor, "Bu bir randevu."

Sonra babam tüm odayı dolduran uzun ve duyulabilir bir nefes verir. "Kahretsin, siz ikiniz. Bir film. Sonra Aubrey gider."

"Odamda mı?" Daha uzun durarak soruyorum, içimi heyecan kaplıyor. "Oturma odası, Logan."

"Den?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Ya da şimdi eve gidebilir mi?"

"Oturma odası o zaman."

Babam ayağa kalkıyor, gazetesini yuvarlıyor ve onunla kafama vuruyor. "Battaniye yok. Ellerini her zaman görebileceğim bir yere koy. Senin hakkındaki dedikodulara karşı bağışıklığım yok, evlat."

Aubrey kıkırdıyor.

Oda boşaldığında ve biz hala bulaşıkları yıkamakla meşgulken, Aubrey kalçasıyla bacağıma vuruyor ve nefesinin altından şöyle diyor: "Sen küçük bir fahişesin, Logan Preston. Ama artık benim küçük fahişemsin."

AUBREY

HER BİRİ.

İkincisi.

D r a g s.

No Logan'ın ikinci haftasında anneme ulaştım ve olanları anlattım. Ona kalacağımı da söyledim. "Logan için mi?" diye sordu.

"Benim için," diye yanıtladım.

"Dikkatli ol, Aubrey," dedi. *Tekrar*. Neden bunu söyleyip durduğunu sorduğumda da telefonu kapatmak için bir bahane uydurdu. Ama şimdi Cuma öğleden sonrası ve o burada, şehirde, söz verdiği gibi ziyarette. Ona dükkânı gezdiriyorum, bakacak pek bir şey yok ama etkilenmiş görünüyor. "Bütün bunları nasıl yaptın bilmiyorum," diye mırıldanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ciddi misin anne? Dört kez görev yaptın, hayatını tehlikeye attın.

Bu-" diyorum, etrafımızı işaret ederek. "Bu bir şey değil."

"*Ben* bunu asla yapamam. Nereden başlayacağımı bile bilemem." "Şey... teşekkür ederim," diye cevap verdim utangaç bir şekilde.

"Yani, bir ofisiniz olduğunu söylemişsiniz?"

"Hı hı," diye başımı salladım ve onu oraya doğru götürmeye başladım. Tezgâhı geçtim ve zil çaldığında koridorun yarısına gelmişim. "Bir dakika," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. Sonra anneme: "Sadece senin leahhhh!" Kollar belime dolanıp beni yerden kaldırdığında ciyaklıyorum. Saldırıya geçerdim ama kim olduğunu biliyorum. Bu kolları nerede olsa tanıırım, kokusunu bir mil öteden bilirim. Gülümsemem yanaklarımı acıtıyor ve kıkırdayarak biraz daha gülümsüyorum. Ayağa kalkar kalkmaz ona dönüyorum, ellerim onun ellerine gidiyor.

Yüzünü ve o çok özlediğim mavi gözlerini benimkilere diyor. Onu öpüyorum. Sanki dünyada kalan tek hava oymuş gibi öpüyorum onu ve kucaklamasının altında eriyorum, memnuniyetle iç çekiyorum ve sonra uzaklaştığında dudak büküyorum. Saçımın bir tutamını çekiştiriyor. "Hayatımın en kötü haftası, Red."

"Pazartesiye kadar çıkmayacağını sanıyordum!"

"Sana sürpriz yapmak istedim."

"Oh, şaşırdım!" Onu öpmeden duramıyorum. Dudaklarını. Yanaklarını. Burnunu. Tüm yüzünü. "Seni çok özledim!"

"Biliyorum. Hapishane berbat."

Arkamdan bir ses, "*Hapiste miydin?*" diye bağıyor.

"Oh, kahretsin," diye atıldı Logan. "Bana söylememiştin..."

Kollarında dönüyorum ama onu yakınımında tutuyorum. "*Hapishane* değil," diyorum anneme. "Carter olayı yüzünden ceza aldı. Bunların hepsini sana anlattım."

"Doğru." Annem başını salladı, bize doğru ilerledi.

Sırtıma karşı, Logan bir tuğla duvar. Sert. Hâlâ öyle.

"Ben Melissa," diyor annem, elini sıkmak için uzatarak.

Logan başımın tepesine çarpan bir nefes çekiyor, sonra etrafımda dolaşıyor ve arsız bir sırtışıla bana bakıyor. Önce kızın eline, sonra gözlerine, sonra da bana bakıyor. Boğazını temizliyor, genellikle külotumu düşürmeme neden olan megawatt gülümsemesini yapıyor. "Ben daha çok sarılmayı severim," diyor ona. Logan onu güçlü kucığıyla sardığında annemin gözleri açılıyor ve sonra o da gülüyor, tıpkı benim gibi.

Bir saniye fazla sürdüğünde onu geri çekiyorum ve ona sarılmaya devam ediyorum. "Geri gel. İhtiyacım var," diyorum ve o da kıkırdıyor.

"Demek cezalıydın, ha?" Annem soruyor.

Logan başını sallıyor. "Evden çıkmak yok. Ziyaretçi yok. Telefon yok. İnternet yok. Normalde bu o kadar da kötü olmazdı ama kızını görememek *en* kötüsüydü."

Kollarım gövdesine dolanıyor, o da kollarını omuzlarıma doluyor. Hâlâ koridorun dar alanındayız ve annem dudaklarını büzerek aramıza bakıyor. "Belki de erken çıkmalıyım o zaman."

"Hayır! Neden?"

"Eminim sizin için planları vardır. Bir randevu ya da başka bir şey."

"Ya da başka bir şey," diye mırıldanıyor Logan nefesinin altında, ben de dirseğimi onun yanına koyuyorum. "Kalmalısın," diyorum ona. "Birlikte akşam yemeği yiyecektik." "Evet, ama Logan-"

"Sorun değil hanımefendi. Onu yarın görebilirim," diye araya giriyor Logan. "Ya da bu gece daha sonra?" Ona bakarak yalvarıyorum.

"Ya da," diyor annem, "belki... Yani, belki üçümüz akşam yemeğine çıkabiliriz. Bana şehri gezdirirsin, Logan?"

Logan bir heykel. Bir anıt. "Elbette."

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum ona.

"Neden olmasın?" Annem öyle diyor.

"Eğlenceli olacak." "Evet," diye katılıyor

Logan. "*Eğlenceli* olacak."

LOGAN

"Baba! Baba! Baba!" Evin içinde koşturuyorum, her odanın kapısını açıyorum. "Baba! Baba! Baba!" Kalbim hızla çarpıyor, ona ihtiyacım var ve onun bizden başka bir hayatı yok, o yüzden burada olmalı. Dışarıya, verandanın merdivenlerinden garaja doğru koşuyorum. "Baba! Baba! Baba!"

Garaj dairesinin kapısı açılır ve Lucas oradadır, gözleri kısılmıştır. "Senin derdin ne lan?"

"Babam nerede?"

"Ateş nerede?"

"Siktir git. Babam nerede?"

"Ben nereden bileyim?" "Baba!

Baba! Baba!"

"Sakin olur musun lan! Ne haltlar dönüyor?"

Dairesine çıkan merdivenlerin dibinde duruyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyup nefes almaya çalışıyorum. "Aubrey ve *annesini* bir *randevuya* götürmem gerekiyor ve ne yapacağım ya da nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Babamı gördün mü?"

Lucas kıkırdar. "Boku yedin."

"Hadi oradan, Luke! Bu hiç komik değil." Tekrar etrafıma

bakındım. "Baba!" "Sakin ol, Logan!"

"Nereye gideceğimi bilmiyorum. Ne *giyeceğimi* bilmiyorum. Ve şu anda midemin nesi var böyle?" Yakamı gevşetiyorum. "Bana neler oluyor!?"

Lucas iç geçirir. "Gerginsin. Hepsi bu."

"Ama neden?"

"Çünkü önemsiyorsun Logan." Kapısını açtı. "Hadi gel."

Bir kase mısır gevreği ile oturma odasında oturuyorum, çünkü mısır gevreği beni sakinleştiriyor, tamam mı? Kendimi bildim bileli böyle ve nasıl oluyorsa Luke da bunu hatırlıyor çünkü bana mısır gevreği getiren oydu. Karşımdaki sehpa oturuyor ve lanet olsun, neden bunun kontrolünü ele geçirmesine izin verdim? Boş ceplerime dokunuyorum. Ne aradığımı bildiği için iç geçiriyor. "Annesini etkilemek istiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Sanırım."

"Peki, yemek açısından, hiç düşündünüz mü?"

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok Luke. Her şey yolundaydı. Brian seni Lane'le yatmaya başlamadan önce de tanıyordu."

"Onun hakkında böyle konuşma."

Kasede kalan sütü içiyorum ve masanın üzerine, onun yanına koyuyorum. Sonra kanepeye yığılıp başımı arkaya yaslıyorum. Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Sigara içmem lazım."

"Hayır, yok. Biraz nefes almalısın, tamam mı? Aubrey-belli ki seni sen olduğun için seviyor-"

"Evet, ama *annesi*, Luke."

"Yani, süslü ol. Bunu karşılayabilirsin, değil mi?" "Evet."

"Şu Fransız mekanına git."

"Orada menüyü bile okuyamıyorum."

"Öyleyse, sahte mi?"

"Takım elbise ve

kravat." "Yani?"

"Yani? Benim takım elbisem ve kravatım yok! Lucy'nin düğününden kalma bir smokinim var ama o da artık bana uymuyor. Ve ne zaman annemi görsem, hep senin bir şeyini giyiyorum."

Omuz silkiyor. "O zaman benim bir şeyimi giy."

Odasını bomba patlamış gibi bir hale getirmem yarım saatimi alıyor. Kıyafetler, ayakkabılar, lanet çoraplar.

Beyaz bir atlet ve pantolon giyiyorum ve gömlek ve kravat konusunda karar veremiyorum, çünkü hepsinin içinde bir pislik gibi görünüyorum.

Lucas'a benziyorum.

"Sadece birini seç, kardeşim," diyor esnerken.

Yatağını ilk kez fark ediyorum. Örtülerin bir tarafı dağınık, sanki uyuyormuş gibi. Sanki onu ben uyandırmışım gibi. "Uyku saatini mi mahvettim, seni küçük sürtük?"

"Evet," diyor gerinerek. "Çok fazla uyuyamadım." "Ew. Lane kız kardeşin gibi, dostum. Bunu hayal etmek bile istemiyorum."

"Keşke," diye mırıldanıyor. "Yine kâbuslar görmeye başladı. Ter içinde ve tamamen kendinden geçmiş bir şekilde uyanıyor."

Midem bulanıyor, çünkü Laney kız kardeşim gibi ve ona bu şekilde değer veriyorum. "Bir şey mi tetikledi?" diye soruyorum. Şahsen benim tetikleyicilerim yok ama böyle bir şey olduğunu duydum. Ayrıca, ilk terapistim kabuslardan her bahsettiğimde aynı soruyu soruyordu. Ona kabusların ne hakkında olduğunu hiç söylemedim.

Luke diyor ki, "O şerefsizin avukatı ona ulaştı. Cooper onu görmek istiyor."

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Bu gerçekten bana bağlı değil."

Gardırobunun kapısına yaslanıyorum, bir yandan da onun odayı geçip yatağın kenarına oturmasını izliyorum. Saçları dağınık, gözleri yorgun, omuzları çökmüş. Gecenin yarısını beni bekleyerek geçirmiş babam gibi görünüyor.

Luke ekliyor: "Ne düşünürsen düşün, herkesin hareketlerini kontrol etme ihtiyacım yok. Ve konu açılmışken... Aubrey olayında haddimi aştığımı düşündüğünü biliyorum. Bunu söylediğimde bana inanmayacağını da biliyorum ama ben sadece senin iyi olmanı istiyorum Logan. Mümkün olan en iyi hayata sahip olmanı istiyorum. Ve bu o pislikten özür dilemek anlamına gelseydi, bunu yapardım. Çünkü babam haklı, bu ailede başka kimsenin tutuklanmasına ihtiyacımız yok."

İçimi çektim. "Bu senin taşıyabileceğin bir yük değil Luke."

Bacaklarını uzatıyor, ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor ve ayak parmaklarına bakıyor. "Belki de değil. Ama belki de. Babam bütün yükü taşımak zorunda kalmamalı."

o ağırlığı tek başına kaldıramaz. En büyüğü olmadığımı biliyorum ama Luce'un kendi sorunları var. Artık kendi ailesi var."

Sözlerinin anlamını yutuyorum, tamamen içime alıyorum.

Cevap vermediğimde, "Daha önce bir kızdan *hoşlandığını* bile bilmiyordum." diyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" İfadesini görmezden gelerek soruyorum. "Elbette."

"Laney'e neden evlenme teklif etmedin? Yani, hepimiz bekliyoruz."

Bir kez gülüyor. "Çünkü zamanı değil."

"Neden olmasın? Luce ve Cam daha üniversitedeyken evlendiler. Gayet iyi oldular."

"Çünkü... Senin için istediğimin aynısını ona da vermek istiyorum: mümkün olan en iyi hayatı. Ve bunu henüz yapamam."

"Senin düzenli bir işin ve düzenli bir gelirin var. Onun da öyle. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır," diyor kesin bir ifadeyle. "Bu sadece bizimle ilgili değil Logan. Sizinle de ilgili."

"Bu hiç mantıklı değil."

Omuz silkiyor. "Belki senin için değil."

Bana yine aptalmışım gibi davranıyor. "Her neyse."

"Mesele şu ki... Babam gibi, evet, yakın zamanda emekli olmasını beklemiyorum, ama eninde sonunda olacak ve iş, o şirket, geçim kaynağımız, hepsi sana ve bana düşecek. Bunu yıkacak ya da yaşam tarzımızı değiştirecek bir şey yapmak istemiyorum. İkizlere bir şey olmaz. Ama Lachy, o hala genç, anlıyor musun? Babamın bize vermek için kışını yırttığı hayatı ona da verebileceğimizden emin olmak istiyorum. İsteddiği üniversiteye gidebilmesini istiyorum - eğer istediği buysa - ve hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmamasını. Ve bunu *hepimiz* için yapabileceğimden emin olduğumda Lane'e evlenme teklif edeceğim. Çünkü o yeminleri eder etmez, birbiri ardına bebekler doğurmaya başlayacağız," diyor parmaklarını şıklatarak. "Ve çocuklarımıza bizim sahip olduğumuz hayatı verebilmek istiyorum, çünkü - annemin ölümü dışında - oldukça iyi bir hayatımız oldu, Logan. Sence de öyle değil mi?"

Dokuz yaşındayım ve deri...

"Evet, Luke. Gerçekten çok iyiydik."

OceanofPDF.com

LOGAN

Luke'un son tavsiyesine dayanarak, tüm takım elbise ve kravatları onun dairesinde bıraktım ve kot pantolon ve kolları kıvrılmış bir düğme-up giydim. Fransız restoranında rezervasyon yaptırmadım. Bunun yerine onları en sevdiğim yemek yerine, spor parkındaki büfeye götürmeye karar veriyorum. Çünkü Lucas'ın dediği gibi: Aubrey'nin annesinin benden hoşlanmasını sağlayacaksam, beni *ben* olduğum için sevmeli. Ve eğer bu yeterli değilse, kızı için yeterince iyi değilsem, o zaman iyi olduğumu kanıtlamak için başka bir yol bulmam gerekecek... salyangoz yemeyi ve bir pislik gibi giyinmeyi içermeyen bir yol.

Kapanıştan hemen önce Aubrey ve Melissa ile dükkânda buluşmadan önce biraz rahatlamak için Mary'den tek bir firt alıyorum. "Umarım rahat ayakkabılarınız vardır," diyorum onlara. "Çünkü bu kasabayı görmenin en iyi yolu yürümek."

Aubrey topuklu ayakkabılarını çıkarır ve yalınayak gideceğini söyler. Melissa gülümsüyor. "Kasabayı senin gözünden görecek için heyecanlıyım Logan. Belki bu seni daha iyi tanımama yardımcı olur."

İlk durağımız sadece iki dükkân aşağıda: Lucy'nin dükkânı. Aubrey koluma yapışırken Melissa'ya "Burası kız kardeşimin" diyorum.

"Sanırım kitapları seviyor?" Melissa soruyor.

"Onlar için yaşıyor." Üst katı gösteriyorum. "En üst kat kocasının ofisi. Hepimiz birlikte çalışıyoruz. Babamın bir inşaat şirketi var. Cameron da mimar."

"Yani bu bir aile işi mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bunu geleceğin yapmayı mı planlıyorsun?"

"Eğer yeterince şanslıysam, elbette."

"Peki ya kız kardeşin?" diye soruyor. "O kaç yaşında?" "Yirmi beş."

"Peki ya kocası?"

"Aynı."

"Yeğeniniz var mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Luce'un kızlık organlarıyla ilgili sorunları var, bu yüzden doktorlar bebeği tam olarak taşıyamayabileceğini söylüyor."

Melissa kaşlarını çatır. "Ah, özür dilerim."

Omuz silkiyorum. "Sanırım içleri şekerleme dolu."

O da buna gülüyor. "Kız kardeşine inanmıyor musun?" "Doktorlara inanmıyorum."

"Sence yanılıyorlar mı?"

Bir omuz silkme daha. "Bence mucize bir bebeği olacak. Bir kız. Ve tıpkı Lucy'ye benzeyecek. Tıpkı annem gibi." Melissa beni tanımak istiyorsa, kendimi tutmayacağım. "Dünyadaki en şirin, en tatlı küçük kız olacak ve babam onu hiç kimsenin sevmediği kadar çok sevecek."

Aubrey bana gülümsüyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu kanımda hissedebiliyorum, Red." Ve bu doğru. Gerçekten hissediyorum. Çünkü mucizeyi hak eden biri varsa o da Cam ve Lucy'dir.

Yolun karşısını gösteriyorum. "Orası sinema; bu kasabanın sunduğu tüm eğlence hemen hemen o r a d a . Birkaç yıl önce, Laney, ağabeyimin kızı, orada çalışırdı ve hepimizi bedavaya içeri sokardı."

Melissa, "Aubrey bana büyük bir aileden geldiğini söyledi."

diyor. "Evet. Yedi çocuk. Ben tam ortadayım."

"Hepsinin adı ne?"

"Bunu ben alıyorum," diyor Aubrey, çenesi havada. İsimlerini, yaşlarını ve her biri hakkında rastgele bir gerçeği sıralıyor. Bunu o kadar kolay, o kadar zahmetsiz yapıyor ki, sanki beni ezelden beri tanıyormuş gibi. Lachlan'a geldiğinde, onun hakkında konuşmaya devam ediyor. Kıskanırdım ama tamam, biraz kıskandım. Arkadaş oldukları için değil, birlikte bizden daha fazla zaman geçirdikleri için.

İşini bitirdiğinde ikisine de "Aslında ilk öpücüğümü burada, bilet gişesinin hemen önünde almıştım" diyorum.

Melissa gülüyor. "Kaç yaşındaydın?" "On."

"Peki bu nasıl oldu?"

"Bu bana karnıma bir yumruk attırdı."

Aubrey kolumu okşayarak kıkırdıyor. "Küçük bir kızın sana yumruk atmasına izin mi verdin?"

Başımı salladım. "Hayır. Leo bana yumruk attı. Onun kız arkadaşıydı. *Onun* randevusundayken."

Onları kasabanın geri kalanında gezdiriyorum, ki bu çok fazla değil, ama onları götürdüğüm her yerde Melissa sorular soruyor. Bir sürü soru. Çoğunlukla da bu yerlerin benim için ne anlama geldiği hakkında. Çocukluğumu, yetiştirilme tarzımı ve *mutlu* büyüyüp büyümediğimi soruyor. Garip ama o kızının annesi, bu yüzden çok fazla meraklı soru bekliyordum.

İmtiyaz standındaki yiyecekleri hayvanlar gibi yiyoruz. Aubrey yanımdan ayrılmıyor. Kolumdan dokunuşunu çekmiyor. İlk randevumuzun tam olarak böyle geçmesini istememiştim -gerçekten üzerinde çok düşünmedim- ama kendimle gurur duyuyorum. *Sırtını sıvazlıyorum, Logan Preston.*

Arabalarımızın park edildiği ana caddeye geri dönüyoruz. Melissa ve Aubrey Melissa'nın arabasına biniyor, ben de benimkine ve birkaç dakika içinde Aubrey'nin evine geri dönüyoruz, böylece bir küvet dondurmayı paylaşabiliyoruz ve Melissa evi ilk kez görebiliyor.

Turdan ve dondurmadan sonra Melissa eve gitmek üzere arabasına bindi. Onu garaj yolunda el sallayarak uğurluyoruz, arabasının uzaklaşmasını izliyoruz, arka farları kaybolana kadar caddede ilerliyoruz ve sonunda, *nihayet*, kızım yalnız kalıyorum. Onu yerden kaldırıp omzuma atıyorum, ciyakladığında gülüyorum. Kışına şaplak atıyorum. "Başın büyük belada, Red."

Evine girer girmez ayağa kalktı, ağzı benimkinde, bir eli gömleğimin düğmelerini çözüyor, diğeri kemerimi çözüyor. Ben onun ağzına gülüyorum, o da benimkine gülümsüyor.

"Sana o kadar bağımlıyım ki Red" diyecek kadar geri çekildim.

Fermuarımla uğraşmıyor, sadece ellerini pantolonuma sokuyor ve altın için gidiyor. Kulağıma homurdanıyor. "O kemeri almanı ve boynuma dolamanı istiyorum, sonra beni bir köpek gibi gezdir!"

Donup kalıyorum. Geri çekiliyorum. "Ne oluyor lan?"

"Hayır. Öyle değil-" "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Hayır! Demek istediğim..." Bir kahkaha patlatır. "Ne oluyor, Red? Ne kadar sapıksın?"

Kıkırdayarak "Tamamen yanlış s ö y l e d i m ." dediğinde hâlâ sikimi okşuyordu. Köpek stili yapmak istiyorum demek istedim."

Ben gülmeden duramıyorum, o da sikimi bırakmıyor. "Artık edepsiz konuşmaya çalışma, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Anlaştık. Ama yine de beni arkadan becerecek misin?" Onu tekrar öpüyorum, dilim onunkine değdiğinde kıkırdıyorum.

"Bana gülmeyi kes!"

"Elimde değil."

"Eğer devam edersen, *seni* köpek stili sikeceğim!"

"Tanrım, Aubrey!"

Kıkırdayarak başını arkaya atıyor, sonra ensemden kavrayıp beni göğüslerine doğru çekiyor. "Kapa çeneni ve kurabiyelerimi ye artık."

O çılgın ve vahşi ve o benim olduğum her şey, ama olmadığım her şey. Ve en iyi kısmı?

Aklımı başımdan alan kısmı mı? O tamamen benim.

LOGAN

DOKUZ YAŞINDAYIM ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor. Aylardır içinde olmama rağmen araba hâlâ yeni kokuyor. Gösterge paneli gri. Üzerini zar zor görebiliyorum. Kapının cebinde bir tüp el losyonu var. Pembe. Kime ait olduğunu merak ediyorum.

Doğrudum, nefes nefese kaldım. Nerede olduğumu bilmiyorum. Kim olduğumu da. Örtüler ıslak. Tanıdık değil. Bir el omzuma kondur. Boğuk bir sesle "Yapma!" dedim.

El gitti. Yatak kayıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, göğsümdeki sıkışmayı yatıştırmaya çalışıyorum. Rüya çok canlı, çok canlı, Mary yanımda değilken gördüğüm rüyalar gibi.

"Logan?"

Ses... Ses... Etrafıma bakıyorum. Dört direkli yatak.

Beyaz perdeler.

Ve sonra hatırladım. Ben sigara içmedim. Sigara içmedim ve Aubrey yanımdayken uyuyakaldım. Düşünmüyordum.

Aptal.

Aptal.

Aptalc

a.

"Logan?" Aubrey yanımda, gözleri kocaman ve yaşlarla dolu. "Sen..." Eli tekrar dışarı çıkıyor.

"Yapma, Aubs." Ayaklarım yere basıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum. "Şu an bana dokunma." Tek bir kabus, tek bir flashback olmadan geçen iki hafta ve şimdi de bu. Onunla birlikte. Burada olmaktan nefret ediyorum. Onun burada olmasından. Buna tanıklık etmek zorunda olmasından.

"Tamam," diye fısıldıyor ve sonra yataktan kalkıp perdelerin diğer tarafına geçiyor. Nefes almaya çalışıyorum. Nefes veriyorum. Hava çok yoğun. Şakağımdan çeneme ter damlıyor. Onu siliyorum. Aubrey elinde sigara tabakamla geri döndü. Yatağa oturuyor, aramızda sonsuz bir boşluk var. Mary'nin zırhını açıyor ama Mary hazır değil, hazırlıklı değil. "Nerede..." Aubrey sordu, ben de başımı salladım. Tekrar gitti, bu sefer kot pantolonumu almak için. Cepleri boşaltıyor ve ağlamayı kesmiyor, titremeyi bırakmıyor. Bunu ona ben yaptım, bize ben yaptım. "Nerede lan bu?" diye haykırıyor, gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor.

Yatağın kenarına tutunuyorum.

"Tanrım, Logan, titriyorsun."

O çıplak, ben de çıplağım ve ona dokunmaktan, onu hissetmekten başka bir şey istemiyorum ama o anılarımı yok etmiyor. Acımı dindirmeyecek. Boğazım düğümleniyor.

Dokuz yaşımdayım.

"Anahtarların," diye atıldı. "Anahtarların nerede Logan?" Cevap vermemi beklemiyor ve bu iyi bir şey çünkü veremiyorum. Konuşamıyorum. Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Saçlarımın uçlarını çekiştiriyorum.

Dokuz yaşımdayım.

Aubrey tişörtümü giyiyor ve odadan çıkıyor. Ön kapı açılıyor ve göğsümdeki çarpıntının arasından kamyonetimin kapısının açılıp kapandığını duyuyorum.

Suyun ağırlığı omuzlarıma baskı yapıyor, ciğerlerimi dolduruyor. Aubrey elinde bir poşetle geri döndü ve poşeti yırtıp açıyor, içinden kağıtlar çıkarıyor ve Mary'yi benim için açıyor. Tekrar yatağa dönmüş, deniyor, deniyor, bana bir esrar sarmaya çalışıyor, bana anıları yok eden kızı vermeye çalışıyor. Mary'yi doğru şekilde alamadığı için hayal kırıklığına uğruyor ve kalbimi parçalara ayıran hıçkırıklarla hayal kırıklığına küfrediyor.

Mary özensiz, şişman, çarpık, ama önemli değil, çünkü dudaklarımın arasında cennet gibi hissediyor. Aubrey ayağa kalkıyor, onu canlandırıyor. Nefes alıyorum, nefes alıyorum, ihtiyacımı ciğerlerime, kaslarıma, anılarıma, kâbuslarıma çekiyorum. Aubrey tekrar yanıma oturuyor, dizlerini kaldırmış, kollarını dizlerine dayamış.

Ağlaması durmadı.

Titremesi durmadı.

Mary'den bir yudum daha alıyorum. Sonra bir tane daha.

"Bir gün..." Aubrey fısıldıyor. "Senin Mary'n olacağım, Logan. Acını dindirecek kişi ben olacağım."

Sözleri suyun altında oluşan hava kabarcıkları gibi, bir anda ortaya çıkıyor. Beni kurtarıyor. Beni dolduruyor.

Ve sonra Mary konuşur: *İhtiyacın olan şeyi sana veremez, Logan. Sadece ben verebilirim.*

Aubrey yalvarıyor, "Bir şey söyle, Logan."

Gözlerimi kapatıyorum, g l n dibini itiyorum. Yüzeye  ıkıyorum. Aubrey'i kendime çekiyorum, burnumu boynuna dayıyorum. Nefes alıyorum, nefes alıyorum ve biraz daha nefes alıyorum.

İhtiyacın olan şeyi sana veremez, Logan. Sadece ben verebilirim.

"Bir gün," diye fısıldıyorum, çenesini öperek. "Hiç acı olmayacak."

OceanofPDF.com

AUBREY

Ertesi sabah alarmım beni uyandırdığında Logan yatakta değildi. Telefonumda ondan ya da başka birinden gelen mesaj yok. Dün gece... dün gece çok mükemmeldi... ta ki öyle olmayana kadar.

Kendimi bunu düşünmemeye zorluyorum çünkü bunu düşünmek sorulara yol açıyor ve geçmişte olduğu gibi bu soruların içinde boğulmak istemiyorum.

Onu uzaklaştırmak
istemiyorum. Onu kaybetmek
istemiyorum.

Yataktan tökezleyerek kalkıyorum, gözlerim yarı kapalı, bacaklarımın arasında dün geceki aktiviteleri hatırlatan zonklamayı görmezden geliyorum. Duş alıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve mutfığa gitmeden önce bornozumu giyiyorum. Sonra kapı aralığında durup gülümsememin, duygularımın beni tüketmesine izin veriyorum.

Logan lavabonun yanında, pencereden dışarı bakıyor ve dumanı tüten bir fincan kahveyi yudumluyor. Üzerinde boxer'ı var, başka bir şey yok ve çocuk bir sanat eseri gibi. *Gerçekten.*

"Günaydın," diyorum ve bakışları tembelce benimkilere kayıyor.

"Ölümler gibi uyuyorsun, Red." Sanki dün geceki dehşet hiç yaşanmamış gibi gülümsüyor. *Kaldığı* sürece bunu düşünmesine, hissetmesine izin vereceğim.

"Gittiğini sanıyordum," diyorum, sesim uykudan kısılmış.

Başını sallıyor, parmağını bana doğru kıvrıyor.

Yerçekimi beni ona doğru

çekiyor. Beni bekleyen

kollarına doğru.

Saçlarımı avucunda topluyor. "Ne kadar çok saçın var," diyor. Ve sonra beni bir kez öptü. "Dinle, dün gece hakkında..."

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok," diyorum ona. "Sen istemediğin sürece."

"İstemiyorum," diye iç geçirdi. "İnan bana, bu istediğim son şey."
Göğsüne doğru başımı sallıyorum.
"Teşekkür ederim..." "Seni zorlamıyor mu?"
"Bunu sormadığın için. Yaptığın gibi hallettiğin için. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğin için."
Ota ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı yoktu. "Bir soru sorabilir miyim?" "Bilmiyorum, Red..."
"Bu sık sık olur mu?"
İç çekerek uzaklaşıyor ve parmağını avuçlarının arasına alıyor. "Sana bir sürprizim var," diyerek konuyu saptırıyor.
Acıya rağmen gülümsüyorum. "Sürpriz senin penisin mi?" Şaka yapmaya çalışıyorum. "Çünkü şu anda oldukça ağrım var."
Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Özür dilerim."
"Kes şunu. Bunun için resmen yalvardım."
"Aslında yalvardın ve dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyorsun." Dudağını ısırtıyor, göğüslerime bakıyor. "Ne kadar ağrın var?"
"Acıyor Logan," diye uyarıyorum. "Ve işe gitmem gerekiyor, yani..." Alay ediyor. "Çalışmak hanım evlatları içindir."
"Bunu çalışan, ticaret okuluna giden ve GED'sini alan çocuk söylüyor." Gözleri kısıldı. "GED'i nereden biliyorsun?"
"Lachlan."
"Ben bile-"
"Formları indirdin mi? Ben biliyorum. Kahve masamın üzerindeler."
Kıçına şaplak attım. "Hadi bakalım, okul çocuğu."
Sırıttırıyor. "Benim öğretmenim olur musun?" "Bunu yapabilirim."
"Şaka yapıyordum, Red." "Şaka yapmıyordum."
"Hmm." Tekrar kollarımdayım ve boynumu, çenemi öpüyor. Kulağıma fısıldıyor, "Geçen gün iş yerinde bu eteği ve bu yüksek çorapları giyiyoordun ve tek hayal edebildiğim seni tezgahın üzerine eğip o eteği kaldırmak ve yüzümü bacaklarının arasına sokmak, seni klitorisinden yavaşça yalamak-"
"Logan!" Onu iterek uzaklaştırıyorum, bacaklarımın arasında oluşan ani zonklamayı görmezden geliyorum. "Böyle konuşmaya devam edersen işe geç kalacağım."

Elleri bacaklarımda, bornozumun altında, parmakları popomu sıkana kadar kayıyor. Çenemi hafifçe ısıyor. "Cidden Red, ne kadar ağrın var ve daha iyi öpebilir miyim?" Parmağını kaydırmadan önce bir yanıt beklemiyor, ıslak amımın içine dalmak için külotumu yana kaydırıyor. "Tanrım, Red." Sonra arkama geçti, beni mutfak masasına doğru itti ve belimden bükte. Göğsüm yumuşak bir şekilde masanın üstüne düşüyor ve omzumun üzerinden baktığımda, bir sandalyeye oturmuş, külotumu aşağı, aşağı, aşağı soyuyor.

Külotumu tamamen çıkarmasına yardım ediyorum, cebine attığında gülümsüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çok ateşli," diyor ve sonra dilinin ucu tam olarak tarif ettiği yerde, tam olarak istediğim yerde. Yanağımı tahtaya bastırıyorum, o beni daha iyi öpmek için çalışıp dururken masanın kenarlarını kavriyorum. Başım dönüyor ve aldaniyorum ve o tutku ve mükemmellik ve ben kapalı yumruğumun içine salıverildiğimi haykırıyorum, zevkim onun dilinde ıslanıyor. Kendini beğenmiş kıkırdaması her orgazmımdan sonra olduğu gibi içimde titreşiyor; sanki **b a ş ı n d a n** beri onun olduğunu bildiği bir ödülü kazanmış gibi.

Ayağa kalktığında sandalye sürtünüyor, ihtiyacı boxer'ına dokunuyor. O ön koluyla ağzındaki zevkimi siliyor.

Sırt üstü dönüyorum, bacaklarımı açıyorum. "Bana istediğimi verecek misin, yoksa beni tekrar yalvartacak mısın?"

Parmağının ucunu kıvrımlarımın arasında gezdiriyor, sonra sonuna kadar içeri kaydırıyor. Gözlerim geri dönüyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Geç kalacaksın," diyor ve kığım masanın kenarına gelene kadar bacaklarımı çekiştiriyor. "Belki de hastalık izni almalısın."

"Baştan çıkarıcı," diye fısıldıyorum ve sonra içime giriyor, beni dolduruyor.

Aynı anda inliyoruz. "Bunu bütün gün yapabilirim, Red." Sonra bornozumun bağını çözüyor ve her yerimi ortaya çıkarıyor. Ağzı göğüs ucumu kaplıyor, ellerim saçlarını buluyor ve yavaşça, yavaşça, yavaşça gidiyor ve ben onun her santimini hissedebiliyorum, her-

"Kahretsin! Prezervatif, Logan."

"Çekileceğim," diyor boynuma karşı. "Söz veriyorum." Göğüslerime tapmaya geri döndü, hareketleri şimdi daha hızlı, hareketleriyle masayı sallıyor. Göğsümü nazikçe ısıyor, "Kurabiye ve am: şampiyonların kahvaltısı" diye mırıldanıyor.

Elimde olmadan gülüyorum, tüm vücudum onun altında titriyor. Saçlarını çekiştiriyorum, acı içinde homurdandığında kıkırdıyorum. "Sen bir aptalsın" demeden önce gözleri benimkilerle buluşana kadar bekliyorum.

"Beni istediğin için aptal olan sensin."

Ve sonra tekrar hareket ediyor, beni daha sert, daha hızlı beceriyor. Masa altımda gıcırıyor, sonra çatırıyor. "Logan!" Omzuna vuruyorum. "Logan, masa kırılacak!" Ama gözleri kapalı ve işine o kadar odaklanmış ki beni duyduğunu sanmıyorum. "Logan!" İçime tekrar daha sert pompalıyor. "Logan!"

"İşte bu, bebeğim, adımı söyle!"

"Aman Tanrım!" Gülüyorum, kollarımı boynuna doluyorum, beni tutabileceğini umuyorum.

Sonra masa devriliyor, ortadan ikiye ayrılıyor ve o beni kaldırırken ben de ona tutunuyorum, beni sabitlemeye çalışıyor. "Az önce lanet masayı mı kırdık?" diye gülüyor, siki hâlâ içimde.

"Seni uyarmaya çalıştım!"

"Çok eğleniyordum." "Bana bir masa borçlusun."

Beni zahmetsizce mutfaktan kanepeye taşıyor ve bir kez bile bağlantılarımızı değiştirmeden oturuyor. Dizlerim kalçalarının iki yanında bükülürken, kıcımlı kavırıyor ve tempoyu ayarlamaya başlıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diyor boynuma doğru ve sonra elleri kalçalarımın altına, hareket etmemi engelliyor. "Siktir, Red. Devam edersek boşalacağım. Yavaşlamamız gerek."

Onu daha sert, daha hızlı, sevdiğini bildiğim şekilde sürmeye başladım. Benim sevdiğim şekilde. Sabit bir ritim tutturuyorum, içimin kabarmaya başladığını hissediyorum, kabarıyor, kabarıyor, ta ki başım geriye atılana, kollarım arkama uzanana, ellerim kaldırıcı olarak dizlerinde kalana kadar. Ağzı her yerimde, göğüslerimi, boynumu, omzumu öpüyor, fısıltıyla söylediği pislik ve cesaret dolu sözler arasında her yerime boşalıyor, tavana küfrediyor, adını haykırıyorum.

"Siktir," diye gülüyor ve beni öpüyor. "Bundan asla bıkmayacağım. Asla." Sonra parmaklarını başının arkasında birleştirip bana sırtıtıyor. "Şimdi erkeğine iyi bak."

Kahkahalarımıyla başımı geriye atıyorum ve onu selamlıyorum.

"Emredersiniz, efendim." Ve sonra adamımla ilgileniyorum.

SONRASINDA BIRLIKTE DUŞ ALIYORUZ. Ellerini üzerimden çekemiyor, ben de ona dokunmadan, ona bakmadan, onu öpmeden duramıyorum. *Benim erkeğim.*

İkimiz de giyindikten sonra, "Ee... sürprizim ne olacak?" diye sordum.

"Doğru." Gülümsüyor, beni parmağımdan tutup koridordan geçiriyor ve güneşlenme odasına doğru götürüyor. Bu sabah ikinci kez kapı aralığında donup kalıyorum. Odanın ortasında yepyeni bir şövale duruyor, eskisinden daha büyük ve kesinlikle daha kaliteli. Standın üzerinde bir tuval duruyor, kalın siyah kalemle yazılmış *Sen + Ben* kelimelerinin dışında boş.

Bu çok anlamlı bir söz değil ve kesinlikle bir aşk ilanı da değil, ama bu *Sen + Ben* ve ondan istediğim ve ihtiyacım olan tek şey bu. Onunla yüzleşiyorum, gözlerim kocaman, çenem gevşemiş, nefesim boğazımda düğümlenmiş. "Bana bir şövale mi aldın?"

Gülümsüyor, yanakları ısınıyor ve Logan Preston'ın kızardığını göreceğim rüyalarım da bile aklıma gelmezdi. "Sana bir şövale *yaptım*, Red."

"Kapa o aptal suratını." Sürprizime doğru koşuyorum, onu takip etmesi için kolundan çekiyorum ve parmaklarımı ahşabın üzerinde gezdiriyorum. Her santimi, her eklemi mükemmel yapılmış. "Bunu sen mi yaptın?"

"Diğeri yaşlı, Aubs. Düşecek kadar yaşlı. Ayrıca, geçtiğimiz iki hafta boyunca çok fazla boş vaktim oldu."

"Evet, ama..."

"Bu kadar büyütme, tamam mı? Sıkıldım, yaptım, aptalca." "Bu aptalca değil," diyorum ona. "Aptalca olduğunu düşündüğün için aptalsın, *aptal.*"

Kollarını arkamdan sarıyor, dudaklarını omzuma bastırıyor. "Yani, hoşuna gitti mi?"

Parmağımı sadece benim için yazdığı kelimelerin üzerinde gezdiriyorum. "Bu benim en sevdiğim kısım," diye fısıldıyorum.

Gülüyor. "Aklıma gelmesi çok uzun sürdü."

LOGAN beni işe yarım saat geç bıraktı. İnsanlar çoktan dışarıda sıraya girmişlerdi. Arkamızdaki arabaları hiç umursamadan yolun ortasında duruyor. "Kahvaltı için teşekkürler," diyor ve ben bir kahkaha patlatıyorum. "Anahtarlarına ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Masanızı düzeltmek için."
"Yapmak zorunda değilsin-"
Arkamızda bir araba korna çalıyor.
"Anahtarlar, Red." Anahtarları ona
uzattım.

Ben kapatmadan on beş dakika önce işe geliyor. Mağazada hala müşteriler var, bu yüzden stoklarımı düzenleyerek kendini meşgul ediyor. Bir dakikalığına ayrılıyor, elinde bir mezura ile geri dönüyor ve mağazadaki eşyaları ölçmeye başlıyor. Önce pencereleri, sonra yerleri. Önce tavana, sonra duvarlara bakıyor ve sonra telefonuyla konuşuyor ama ben müşterimle o kadar meşgulüm ki konuşmalarını duyamıyorum. Beş dakika sonra Tom ve Luke dev bir merdivenle geldiler. Son müşterim çıkana kadar dışarıda beklediler. Logan onları içeri aldı ve merdiveni kurdu.

Kolunu çekiştiriyorum ve bana dönüyor. "Merhaba," diyorum, içeri girdiğinden beri konuştuğumuz ilk kelime.

Gülümsüyor. "Merhaba." Ve sonra beni dudaklarımdan öpüyor, iffetli ve mükemmel. "Ee... ne yapıyorsun?"

"Sadece bir şeyi kontrol ediyorum." "Tam olarak neyi kontrol ediyorsun?" Sanki çocukmuşum gibi başımı okşuyor.

Tom diyor ki, "Salı gününe kadar size yeni bir pencere getirebiliriz." "Sigorta parası henüz gelmedi, o yüzden..."

"Yani, geldiğinde parasını ödeyebilirsiniz," diyor.

"Um..."

"Ya da," diye araya giriyor Lucas. "Cama bir şirket etiketi yapıştırmamıza izin verirseniz, bunu reklam olarak yazabiliriz."

"Bu iyi bir fikir," diyor Tom.

"Hayır, değil," diyorum onlara. "İki kapı ötede, üzerinde dev bir *Preston, Gordon & Sons* tabelası olan bir dükkanınız var."

"Evet, ama bu yüksek. Yaya seviyesinde değil. Yaya pazarlamasına ihtiyacımız var."

"Çıkartmanı oraya yapıştırabilirsin, ama parasını ben ödüyorum-"

"İşe yaramalı," diye araya giriyor Logan ve çoktan merdivenin tepesine çıkmış, kafasını çıkardığı bir tahtadan içeri sokmuş.

"Ne kadar?" Tom sorar. "3 metre kadar."
"Yapısal mı?" Lucas soruyor.
Logan iç geçirip ağabeyine ters ters bakıyor.
"Doğru," dedi Lucas. "Özür dilerim."
Gözlerimi kısıyorum. "Siz neden bahsediyorsunuz?"
Logan sorumu duymazdan gelerek, "Bu kısmı muhtemelen bir günde halledebilirim," diyor.
Lucas, "Birkaç pazar bana ev işlerinde yardım edersen mesai saatleri dışında sana yardım ederim," diye pazarlık eder.
"Pazar günleri Red'in tek izin günü. Cumartesi yapabilir miyiz?" Logan merdivenden inerek sorar.
Logan merdiveni tekrar katlarken Lucas, "Anlaştık," der ve babası merdiveni ondan alır.
"Ne konuda yardım?" Ben soruyorum.
Tom diyor ki, "İhtiyacınız olan malzemeleri not alın. Luke onları Pazartesi sabahı sipariş edebilir."
"Ne malzemesi?!" Neredeyse bağıracaktım.
Lucas gülüyor. "Evde LTT gecesi, geliyor musunuz?"
Logan bana bakıyor, kaşlarını kaldırmış, sanki cevabımı bekliyormuş gibi. Sorunun ne olduğunu bile bilmiyordum. "LTT nedir?"
"Lachlan's Tasty Tacos," diyor Tom. "Orada görüşürüz."
"Tamam," diyorum, az önce neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

LOGAN bizi evine götürüyor ve akşam yemeği için Lachlan'ın Lezzetli Tacos'unu yiyoruz. Şekerli krep. Sosu yapmak için hangi şekeri karıştıracağımı seçmeme izin veriyor. Görünüşe göre, ya çok iyi gidiyor ya da çok *çok* kötü. Benimki iyi gidiyor.

Preston'ların evi benimkine çok zıt. İnsanlarla, sevgiyle ve kahkahalarla dolu ve ben asla ayrılmak istemiyorum. Logan'a bunu söylüyorum ve o da gülümseyip burnumun ucunu öpüyor.

Logan'ın kamyonetinin yolcu koltuğunda otururken, verandalarında duran Preston ekibine el sallıyorum. Evime döndüğümüzde, Logan gece kalmak için içeri davet edilmeyi beklemiyor. Davete ihtiyacı yok.

Mutfak masam gitmiş ve ona nereye gittiğini sorduğumda bana kamyonunun arkasında parçalar halinde olduğunu söyledi. Fark etmemiştim bile. Beni kolumdan tutup garaja götürdü. Oraya sigara içmeye gittiğini sanıyorum ama onun yerine bana bütün gün ne yaptığını gösteriyor: bana yeni bir masa *yapıyor*. Garajımda elektrikli aletler var - taşındığımdan beri boş duran bir garaj. "Eskisinden daha sağlam olacak," diyor. "Sadece kenarlarını bitirmem ve sonra da zımparalamam gerekiyor. Bu hafta bir ara hırdavatçıya gidebiliriz, böylece sen de bir cila seçebilirsin."

"Bütün bunları yapmana gerek yok," diyorum, midem bulanıyor, kalbim kollarını belime dolayan çocuk için çarpıyor. "Sadece yeni bir masa alabilirdim."

Beni kendine doğru çekiyor, popom masanın kenarına hafifçe çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor. Sonra beni kaldırıyor, sanki bir nefesten başka bir şey değilmişim gibi. Sanki aynı ağırlıktaymışım gibi. Yeni, bitmemiş masama oturuyorum, o bacaklarımın arasında, elleri kalçalarımı okşuyor. "Bir sırrım var," diyor bana ve ben de gülümseyerek bana açıklaması için başımı sallıyorum. "Böyle şeyler yapmayı *seviyorum* Red. Ve özellikle *senin* için yapmayı seviyorum."

"Öyle mi?" Alt dudağımı ısırarak soruyorum. Bu itirafı ve sesindeki şefkat göğsümde bir sıcaklık yaratıyor.

"Başka bir sırrım daha var."

Ellerim karnından yukarı, sert göğsüne doğru ilerliyor. Gülümsemem genişlerken ve ona karşı hislerim derinleşirken orada kalıyorlar. "Bu da ne?"

"Heyecanlıyım, Red."

"Ne için?"

"Her şey için."

"Mesela...?"

"Gitmek istediğin şu sonbahar festivali gibi."

Gülüyorum, komik olduğu için değil, içimi saran sinirler yüzünden. Bu... memnun olmak, fiziksel ve duygusal olarak doymak böyle bir şey işte. "Kötü olabilir."

Dilini şaklatıyor, gözlerini deviriyor. "Bizde işler asla kötü gitmez."

"Bu doğru. Başka ne için heyecanlanıyorsun?"

"Her şey için."

"Ne gibi? Söyle bana."

"Yarınki Pazar Aile Kahvaltısı gibi."

Gözlerim açıldı. "Ailenin kahvaltısına gitmemi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, kendinden ve söylediği sözlerden o kadar emin ki. "Ve sonrasında her Pazar Aile Kahvaltısı." Omuz silkiyor. "Sadece seninle birlikte olacağım için heyecanlıyım, Red."

Gülümsemeden duramıyorum.

"Biliyor musunuz, hayatımda *deneyecek* kadar önemsedığım sadece iki şey oldu. Ailem ve işim. Ve şimdi de sen varsın. Şu anda senin için en iyi erkek olmayabilirim, bunu biliyorum ama *deneyeceğim* Aubrey. Hak ettiğin adam olmak için gerçekten çok çalışacağım. Çünkü sen *buradasın*. *Sen Artı Ben* için. Ve bu her şeye değer."

Sözlerinin arasında bir yerde nefesim kesiliyor. "Biliyor musun, romantizmin öldüğünü düşünen bir adam için sen kesinlikle romantiksin Logan, göbek adın Preston değil."

Elleri kalçalarımın iniyor. "Sadece *inandığın* için, Red."

"Romantizme mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "*İçimde*."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

LOGAN

AUBREY SEZONLUK GIYINIR. Moda şirketlerinin her sezon yeni bir kıyafet serisi çıkarmasından bahsetmiyorum. Demek istediğim, Aubrey mevsimler *gibi* giyiniyor. Bunu fark etmem için tüm sonbahar ve tüm kış boyunca kestane, odun ateşi ve çam ağaçları gibi kokması gerekti. Aynı zamanda onunla birlikte olma konusunda yanıldığımı anlamam da bu kadar uzun sürdü. Aramızdaki ilişkinin başlama şekline bakılırsa, başarısız olmaya mahkum olduğumuzdan emindim. Ama... Aubrey ile olmak kolay.

Sevimsiz mi? Evet.

Gerçek mi? Ayrıca, evet.

Her geceyi, her boş saniyeyi birlikte geçiriyoruz.

Bu noktaya nasıl geldik bilmiyorum. Lachlan'ın annemin sandalyesine oturması gibi bir şey. Hiç konuşma olmadı. Bir anda oluverdi. Bir gün ben isteyken beni aradı ve akşam yemeği için ne istediğimi sordu. Gelip gelmeyeceğimi ya da ne zaman geleceğimi sormadı. Sadece tahmin etti. Ve doğru tahmin etti.

İşin en güzel yanı ise, Aubrey'nin bir şekilde Mary'nin yerine geçmeyi başarmış olması. İlk "flashback "imi yaşadıktan sonraki gece -terapistler böyle diyor- orada olduğum her gece sigara içtim. Sonra sigaramın bitmeye başladığını fark ettim. Gittikçe daha az içiyordum. Sigarasız kaldığım ilk gün, satıcım Denny'yi görme niyetiyle işten ayrıldım. Onun yerine kendimi Aubrey'de buldum. O zamandan beri sigara içmedim. Çünkü Aubrey ne yapacağını, beni nasıl sakinleştireceğini biliyor. Bana dokunmuyor. Sorunun ne olduğunu sormuyor. O... bana bir kase mısır gevreği yapıyor, düzgün nefes alabilecek kadar sakinleşene kadar bekliyor, sonra yatağa dönmeme yardım ediyor ve yanıma kıvrılıyor. Sonra bana bir şarkı söylüyor, sanki lanet olası bir bebekmişim gibi: "*Taşaklarım, taşaklarım,*

göt deliğine sok, taşaklarım, taşaklarım..." Onun versiyonu orijinalinden çok daha iyi. Ve hak ettiğimi düşündüğünden çok daha iyi.

Cezamın İKİNCİ haftasında, babamın ofisinde Laney'nin evleri satmak ya da kiralamak için süslemekle ilgili kitaplarından birini buldum. Çevirdiğimiz evlerin çoğunu satan bir emlakçı, bu yüzden onun olduğunu biliyordum. Kitabın arkasında perakende mağazalar ve vitrinlerle ilgili bir bölüm vardı ve Aubrey'nin dükkanını yenileme fikri o zaman aklıma geldi. Burayı açtığında pek bir şey yapmamıştı ve ondan önce burası bir evcil hayvan dükkanıydı. Yani satmaya çalıştığı şeye pek uymuyordu.

Luke ve ben mesai saatleri dışında ve Pazar günleri çalışarak bu işi doğru şekilde tamamladık. Ve bittiğinde, Cumartesi günlerini onun ve Laney'nin arazideki sonsuza dek yaşayacakları evi inşa etmesine yardım ederek geçirdim.

Babam dükkânının bu kadar iyi olmasına şaşırды ve bana bir gün *Preston, Gordon & Sons Commercial*'i işletmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Ona düşüneceğimi söyledim.

Hâlâ düşünüyorum.

AUBREY Noel sabahını annesiyle geçirdi, sonra da Noel akşamını ailemle geçirmek için buraya geldiler. Bana arabam için yeni bir teyp aldı. Ben de ona uyumlu bir sütyen ve külot seti, kurabiye ve sahip olduğum ilk *Preston, Gordon and Sons* ceketini aldım. Herkes bunun aptalca olduğunu düşünüyordu ama Aubrey bunun ne anlama geldiğini biliyordu. O gün Melissa yemek pişirme işini üstlendi ve hepimiz elimizden gelenin en iyisini yaptık... Lucy'yi mutfaktan *uzak* tutmak için ellerinden geleni yapan Cameron, Lucas ve Leo dışında. Melissa ailemle daha önce birkaç kez tanışmıştı. İlki Lachy Raleigh'de atletizm yarışına katıldığında olmuştu. İkincisinde ise doğum günümde bana Aubrey'in çocukluk fotoğrafını vermişti. Eksik dişler, öfkeli kızıl saçlar, çok fazla çil. Hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Sonra babam Aubrey'e benim küçükken arkadan çekilmiş bir fotoğrafımı gösterdi. Belli ki kendi boklu bezimi çıkarmıştım, çıplak kığım bunu kanıtlıyordu ve onu iki elimle tutmuş, dönen tavan vantilatörüne bakıyordum. Babam, fotoğrafın ben onu oraya fırlatmaya çalışmadan bir saniye önce çekildiğini söylüyor. Yeterince kaldıraç kullanamadım.

diyor, ama bu resim küçük bir çocukken bile baş belası olduğumun sağlam bir kanıtıydı.

YENİ YIL GÜNÜ, Aubrey'i ilk kez arabamın direksiyonuna oturttuğum, her yerde pedal çevirmek zorunda kalmaması için ona araba kullanmayı öğretmeye çalıştığım gündü. Yemin ederim, Lachy'ye go-kart, dört tekerlekli araç, jet ski ve tekne kullanmayı öğretmek, Aubrey'e frenlerin basınçlı olduğunu ve onlara tam güçle basmanın koltuğunuzdan sarsılmak anlamına geldiğini anlamasını sağlamaktan daha kolaydı. Her gün onunla bir saat pratik yapmaya çalışacağıma dair kendime söz vermiştim. Bir saat içinde pes ettim. Ertesi gün, yardım edebileceğini düşündüğüm tek kişiye gittim: babama. Şimdiye kadar yedi çocuğundan altısına araba kullanmayı öğretmişti. Laney'e de. On iki yaşına geldiğimde araba kullanabiliyordum. Bir ay içinde Aubrey ehliyet aldı ve Dylan -Cam ve Lucy'nin arkadaşı- ona ikinci el bir araba almasında yardımcı oldu. Babam bir mucize yarattı ve Koç Taylor'la karşı karşıya gelseler paramı ona yatırırdım.

Şimdi baharın başlangıcı ve Aubrey narenciye ve çiçek gibi kokuyor.

Bahar benim en sevdiğim mevsim olabilir.

Chicken'ın ikinci doğum günü ve hepimiz bunu sanki o bir insanmış gibi kutluyoruz. Lane ona bir kıyafet yaptı. Aubrey ona pasta yaptı. Babam bu partinin dünyadaki en aptalca şey olduğunu düşünüyor. "Lanet olası bir domuza" "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemeyi reddediyor ve hepimiz onun bu konuda ne kadar mantıksızca huysuz olduğuna gülüyoruz. Pazar Aile Kahvaltısı'ndan sonra on bir üçümüz birden balonlar ve parti patlatıcılarıyla ön bahçedeyiz ve ben yanımda duran babama "Erkek menopozu diye bir şey var mı?" diye soruyorum.

Şakacı bir şekilde kafamın arkasına vuruyor.

Tavuk burnunu pastanın içine sokar ve hepimiz alkışlarız.

Lucy domuza bir parti şapkası takıyor.

Babam gözlerini deviriyor, sonra dirseğiyle beni dürtüyor. "Konuşmamız gerek." "Ne hakkında?" Aubrey kalan pastayı alıp bana uzatınca gülümseyerek soruyorum.

Lachlan'ın yüzüne bulaştırıyor. Önce ciyaklar, sonra uyarır: "Biliyorsun ben

hızlı, değil mi?"

"Kahretsin," diyor kıkırdarak. "Sana otuz saniyelik bir avans vereceğim." Leo bağıyor, "Saklambaç!"

"Evet!" Lucas bağıır ve sonra hepsi farklı yönle doğru koşmaya başlar. Arka cebinden bir kitap çıkarıp verandanın basamaklarına oturan Lucy hariç. Ve şimdi anlıyorum ki Lucas aylar önce haklıymış. Biz çocuklar gerçekten iyiydik. Her zaman oynayacak birileri vardı, her zaman oyuncaklarımız ve bütün gün, bütün akşam süren destansı saklambaç oyunlarını oynamaya yetecek kadar bahçemiz vardı. Bunu fark edince gülümsüyorum, sonra Aubrey'nin kamyonetime tırmanıp kasasına saklanmaya çalıştığını görünce içimden gülüyorum.

Babam cevap verir, "Maaşın hakkında konuşmamız gerek."

Onunla yüzleşiyorum. "Başka bir yerde paraya ihtiyacınız varsa maaşımda kesinti yapabilirim. Benim için sorun değil."

Başını sallar. "Hayır, ben maaş zammı düşünüyordum."

"Hayır." Omuz silktim, ellerimi ceplerime soktum. "Maaşıma zam yapmana gerek yok baba. Bana yeterince ödüyorsun."

"Evet, ama artık işler değişti. Kira ve fatura ödüyorsun ve-" "Ne?"

Gözleri kısıldı. "Ne?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kiranız," diye tekrarlıyor, yavaşça, sanki duymakta zorlanıyormuşum gibi. "Ve faturalar..." "Seni ilk seferinde duydum baba. Ama para ödemiyorum-"

"Kira ödemiyor musun?" diye bağıyor. "Kızla birlikte yaşıyorsun ve sen-"

"Onunla birlikte *yaşamıyorum*. Yani, teknik olarak değil." *Yaşıyor muyum?*

"Anahtarınız var mı?"

"Hayır."

İç çekiyor. "Geceyi burada en son ne zaman geçirdiğini bile hatırlamıyorum."

Başımı kaşıdım. "Ben de yapamam..."

"Sana bir tavsiye, Logan. Teknik olsun ya da olmasın, kızla birlikte yaşıyorsun. Onun elektriğini, suyunu kullanıyorsun, muhtemelen tüm yemeklerini yiyorsun."

"Yiyecek alıyorum," diyorum. *Aptalca.*

"En son ne zaman odana gittin?" "Bilmiyorum."

"İkizlerin burayı ofislerine dönüştürdüklerini bilmiyor musun?" "Ne?! Hayır! Hayır! Bu da ne..."

Kendi kendine kıkırdıyor, başını sallıyor. Omzumu sıkıyor. "Doğru olanı yap, Logan. Kira kontratına adını yazdır. Kirayı ödemeye başla. Faturaları öde. Hepsini olmasa bile *en azından* yarısını." Uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" Seslendim. "Beni özlemeyecek misin?"

"Oğlum, aylar önce taşındığını sanıyordum!"

AUBREY'İN EVİNE GERİ DÖNDÜK, kanepede oturuyor, bacakları benimkilerin üzerinde, film izliyor. Bacağına dokunup bana bakmasını bekliyorum. "Buraya gizlice mi taşındım?"

Kıkırdıyor. "Sanırım öyle." "Ne zaman?"

Omuz silkiyor.

"Nasıl oldu da benden kira ödememi falan istemedin?" Bir omuz silkme daha. "Burada olman hoşuma gidiyor."

"Ama kira ödemem gerekiyor."

Ayağa kalktı, uzaktan kumandayla televizyonu kapattı ve elini karnıma koyarak yanıma yaklaştı. "Kendini sözleşmeyle burada olmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Eğer evde misafir olarak kalmak istiyorsan, bu beni çok mutlu eder. Dediğim gibi, burada olman hoşuma gidiyor."

"Kirayı ödeyeceğim," diyorum bir tutam kırmızıyı parmaklayarak. "Muhtemelen benim için bir anahtar yaptırmalısın."

"Bende zaten bir tane var," diyor ve sehpanın üzerinde duran çantasına uzanıyor. Anahtarı bana uzatıyor. "Sen bir şey söyleyene kadar sana vermek istemedim."

Anahtarı parmaklarımla arasında çevirip ona bakıyorum. "Daha önce teklif etmediğim için berbat bir insan mıyım?"

"Hayır."

"Ben berbat bir erkek arkadaş mıyım?" "Kapa çenenini."

"Hayır, Aubs, ben ciddiylim." Kucağımda yanlamasına oturana kadar iki bacağını da kaldırıyorum. "Sadece... seninle olmak... en iyi arkadaşım olmak gibi, anlıyor musun? Bu yüzden belki de düşünmem gereken şeyleri düşünmüyorum."

erkek arkadaşın olarak. Ben sadece tüm bunlarla birlikte geziniyordum ve..." İç çekerek sözümü kesiyorum. "Belki de her konuda fazla rahat davrandım."

"Her şeyi fazla düşünüyorsun," diyor. "Mutlu musun Logan?"

"Elbette mutluyum bebeğim."

"Güzel, çünkü mutluyum. Hayatımda hiç seninle olduğum kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. Bu yüzden, senin ya da benim ya da *bizim* farklı şeyler yapmamız gerektiğini düşünmüyorum. Ve ailen, onlar..." diye devam ediyor, sesi kesiliyor.

"Onlar ne?"

Dudaklarını yalıyor, çıplak bacağına okşayan başparmağına bakıyor. "Bana bir şeyin parçası olduğumu hissettiriyorlar ve bu... bu benim için çok şey ifade ediyor, bu yüzden..." Sesi bir fısıltıyla bitiyor ve çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. Gözleri yaşlarla doluyor ve kaşlarımı çatıyorum, onlara sebep olduğum için nefret ediyorum.

"Ailem sana tapıyor, Red."

Gülümsüyor ama üzgün. "Bir süre önce sana taşınmayı teklif etmek istedim ama biraz korktum."

"Neyin?"

"Seni fazla zorlamaktan, istemeyeceğin şeyleri istemekten."

Bir kez güldüm. "Aubrey, sormaktan korkmana gerek yoktu. Yani, neden her gün eve, sevdiğim kızın yanına gelmek istemeyeyim ki?"

Gözleri açılıyor, bakışları benimkilerin üzerinde.

"Ne?" "Ne?" Ona ihtiyatla bakıyorum.

"Az önce ne dedin sen?"

"Ne dediğimi biliyorsun. Seni seviyorum, Aubrey ve eğer bunu zaten bilmiyorsan, o zaman açıkça berbat bir erkek arkadaşım."

Omuzları titriyor, sonra ağlamaya başlıyor ve bana aptal diyor. Elimde olmadan gülüyorum, ki bu korkunç bir şey, çünkü hiçbir erkek kız arkadaşı ağlarken gülmemeli. Kollarını boynuma doluyor, yüzünü göğsüme bastırıyor ve sessiz hıçkırıklarını bastırıyor. Sırtına daireler çiziyorum, dudaklarımı şakağına bastırıyorum.

"Ne zaman anladın?" diye soruyor bana bakarak. "Seni sevdiğimi mi?"

Başını sallıyor.

Derin nefes alıyorum, yavaşça veriyorum. "Bir Pazar günüydü," diye başlıyorum. "O *günü* biliyor musun?"

Gülümseyerek ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve onun vahşiliğini kontrol altına almaya çalışıyorum. "Bir Pazar sabahıydı ve ben senden sonra uyanmışım. Güneş odasında resim yapıyordun ve üzerinde benim tişörtümden başka bir şey yoktu. Bacakların ve ayakların çıplaktı ve saçların başının üstünde dağınık bir haldeydi. Babama doğum gününde vermek için evimin resmini yapıyordun-"

"Bunu hatırlıyorum," diye fısıldıyor.

"Orada durup seni izlediğimi ve hayatımın geri kalanında bu şekilde uyanabilirsem çok mutlu bir adam olacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra bana döndün, makyajsızdın, mücevhersizdin ve o kadar kusursuzdun ki bir an için nefesim kesildi. Sonra '*Kahvemi içene kadar geri gelme*' dedin."

Şimdi gülüyor, sesi içimdeki her boşluğu dolduruyor.

"Muhtemelen seni bundan çok daha önce sevmiştim, ama bu duygunun ne olduğunu ilk kez gerçekten *biliyordum*. Her ihtimale karşı kendime sakladım... her ihtimale karşı..."

"Ne olursa diye?"

Güvensizliğim beni başka tarafa bakmaya zorluyor. "Sen de aynı şekilde hissetmiyorsan diye."

Aramıza sessizlik yerleşirken boynumda asılı duran kuruşu parmaklıyor. Dakikalar geçiyor ve ben belki de *onu* çok fazla zorladığımdan endişelenmeye başlıyorum. Sonunda konuşuyor, sesi alçak, yumuşak, *tatlı*, "İlk gecemizi hatırlıyor musun?"

"Çok iyi hatırlıyorum Red."

"Belki, ama benim gibi hatırlamadığınıza eminim."

"Nasıl hatırlıyorsun?"

Nefesini göğsümün içine, kalbime doğru veriyor. "Senin gölünde belime kadar ayakta durduğumu hatırlıyorum. Beni oraya getirmiştin çünkü... çünkü bana yıldızları göstermek istemiştin. Her zaman benden nefret ettiğini düşünmüştüm ama o gece... bana bakışında, gözlerinin benimkilerin üzerine yerleşmesinde bir şeyler vardı. O gecedan önce de sana aşık olduğumu biliyorsun, ama seninle birlikte dururken, üstümüzde yıldızlar varken, ilk kez *seni* gerçekten tanımayı umdum ve kendime şunu sorduğumu hatırlıyorum: '*Bu kabadayılığın altında ne var, Logan Preston?*'"

Boğazımı temizliyorum, duygularımı geri itiyorum.

"Logan," diyor, düşmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşlarıyla bana bakarak. "Burada olacağımızı hiç düşünmemiştim. *Birlikte*. Ve ben asla, *asla*

Bu kabadayılığın altında ne olduğunu bulacak kadar şanslı olacağımı hayal ettim... ya da senin her bir parçana bu kadar hızlı, bu kadar sert ve bu kadar *derinden* aşık olacağımı. Kabadayılığın ve her şeyinle."

OceanofPDF.com

LOGAN

İşimi her zaman Aubrey'den bir saat önce bitiriyorum. Eskiden bu, o eve gelip beni içeri almadan önceki bir saat boyunca zaman öldürecek bir şeyler bulmak anlamına gelirdi. Ama son iki haftadır anahtarım var. Çünkü son iki haftadır "resmen" taşındım. Konuşup birbirimize neler hissettiğimizi anlattıktan bir gün sonra bankaya gittim ve kira ile burada kaldığım son birkaç ayın kira ve faturaları için ihtiyacım olan parayı çektim. Parayı Aubrey'e verdiğimde, hep para dolu bir yatakta sevişmek istediğini söyledi. Biz de öyle yaptık. Şu andan itibaren o parayla uğraşmak zorunda olan herkes için üzülüyorum, çünkü cidden? Vücut sıvılarının şakası yok.

Kamyonetimi garajımıza park ediyorum ve kapıyı açık bırakıyorum, böylece çöpü getirebiliyorum, postaları kontrol edebiliyorum, çünkü çok evcilim.

Bills.

Bills.

Bills.

Daha önce bana bu boku ödetmediğine inanamıyorum. Destiny's Child'ın yıllar önce ne için sızlandığını şimdi anlıyorum. Ben önemsiz, işe yaramaz bir kardeşin *tekiyim*. Anasını siktiğimin *fırçası*. Bekle, o Destiny's Child bile değildi.

Her neyse.

Tüm faturaların arasında tek bir mektup var, isim yok, sadece adres var. Pul da yok. Diğer postaları cebe atıp çöp kutusunu bırakıyorum, zarfı açtığımda gözlerim kısılıyor. İçinde polis raporuna benzeyen bir şeyin fotokopisi ve bir fotoğraf var. Fotoğrafa bakıyorum ve midem bulanıyor, kalbim duruyor. Nefesim... nefesim yok.

Dokuz yaşımdayım ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor.

"Hayır." Gözlerim çılgınca, zihnim, kalbim kadar çılgınca ve bunu okumak istemiyorum... bilmek istemiyorum...

Ellerim titriyor, yumruklara dönüşüyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, kırmızı görüyorum.

Kırmızı

değil.

Kızıl.

Eksik dişler, çılgın saçlar ve çok fazla çil... "Hayır," diye nefes alıyorum.

"Hayır..."

Cebime dokunuyorum ama ertelemem orada değil. Aylardır yoktu.

Garaja koştum, müzik setinin arkasına, zulamı sakladığım bankın üzerine baktım.

Hiçbir şey.

Dokuz yaşındayım ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor. Aylardır içinde olmama rağmen araba hala yeni kokuyor...

Saçlarımı kavriyorum, kalbim küt küt atıyor. "Kapa çeneni. Kapa çeneni.

Kapa çeneni!"

Mektup hala elimde ve eski bir çakmak bulup onu ateşe veriyorum ve beton zeminde yanmasını, yanmasını, yanmasını izliyorum. Eğer böyle bir şey yoksa, gerçek de olamaz. Gerçek *olamaz*.

Midem çalkalanıyor ve ne olacağını biliyorum.

Eve koştum, her cebi, her köşeyi, her gizli yeri aradım.

Hiçbir şey.

Sonra dışarı koşup arabamı atlıyorum, araba kullanamayacak kadar heyecanlıyım.

Dokuz yaşındayım ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor. Aylardır içinde olmama rağmen araba hâlâ yeni kokuyor. Gösterge paneli gri. Üzerini zar zor görebiliyorum. Kapının cebinde bir tüp el losyonu var. Pembe. Kime ait olduğunu merak ediyorum. "Kemerini bağladın mı?" diye soruyor, bana bakarak...

Sesini hatırlayınca kusuyorum, ön bahçenin her yerine, sonra Denny'nin evine giden birkaç bloğu koşarak geçiyorum. Umudum cevap veriyor, gözleri bana dikilmiş.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Tutamıyorum. "Hâlâ satıyor musun?" "Hâlâ kullanıyor musun?"

"Ne buldun?"

"Neye ihtiyacın var?"

Kalbimi, düşüncelerimi, kâbuslarımı yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var.
"Mary'ye ihtiyacım var."

AUBREY

Eve geldiğimde Logan'ın kamyoneti garajda olacak.

Makaralı kapı açık, ki bu garip. Kapıyı hiç açık tutmuyor çünkü iş aletlerini yeni, süslü bir alet kutusunda saklıyor ve bu kutu kırılmak için can atıyor. Çöp kutusu posta kutusunun yanında ve posta kutusu açık.

Eve girdim, ona seslendim. Cevap vermiyor.

Evdeki her odaya baktım. O burada değil.

Telefonunu aradım.

Cevap vermiyor.

LOGAN

Tatlı Mary.

Her zaman olduğu gibi aynı, ama yeterince güçlü değil.

Dört eklemim var ve Denny'nin kanepesinde oturuyorum, bedenim uyuşmuş durumda ama zihnim durmuyor. Bu kaltak eskiden bana unutturabilir, acımı dindirebilirdi. Beni unuttu... Ondan ne istediğimi.

Beni terk ettin, Logan.

"Ben yapmadım."

"Ne?" Denny soruyor ve ben başımı sallıyorum.

Beni onun için terk ettin.

Başımı tekrar

sallıyorum. *Dokuz*

yaşındasın... "Kapa

çeneni!"

Seninle uğraşmak, aklını karıştırmak çok kolay. Benim yerime geçebileceğini düşünürsen böyle olur Logan.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni!"

"Dostum," diyor Denny, nargilesini çekerken. Bir duman şeridi çıkarıyor ve dumanın yukarı, yukarı, yukarı süzülüşünü izliyorum. Beni işaret ediyor. "Sen uçuyorsun."

"Ben iyiyim."

Dudaklarımın arasındaki esrarı bile bitirmeden Mary'yi Denny'nin sağladığı evindeki rizlalara sarıyorum.

"Yavaşla dostum. Çok sert vuruyorsun." "Sana ödeme yaptım, değil mi?"

Denny iç çeker. Başını sallar.

"O zaman sorun ne?" "Hiçbir şey, dostum."

Karşımdaki kanepede Denny'nin oda arkadaşları oturmuş, Mary'yi bir fahişe gibi kontrol altına almamı izliyorlardı.

Yarım saat geçmesine rağmen o resmi aklımdan ve gözlerimden çıkaramıyorum. Saçımı çekiyorum, sinirli bir şekilde.

Beni terk edersen böyle olur Logan.

Başım kanepenin arkasına yuvarlanıyor ve televizyondan yansıyan ışıklara odaklanmaya çalışıyorum, kırmızıdan başka bir şey görmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Bu da işe yaramıyor.

Dokuz yaşındasın ve deri senin ağırlığın altında çatlıyor...

Telefonum çaldı: Aubrey'nin zil sesi.

Aramayı reddediyorum.

Tekrar çalıyor.

Telefonumu kapattım.

"Bu senin kızın mı?" Denny soruyor.

Bir nefes üflüyorum, Mary'nin her kası, her hareketi kontrol etmesinin tüm etkilerini hissediyorum. *Neden düşüncelerimi kontrol edemiyor?* "İşe yaramıyor," diye mırıldanıyorum.

Denny güler. "Daha güçlü bir şeye ihtiyacın var, kardeşim."

Evet, biliyorsun, Mary de aynı fikirde. Arkadaşım Acid'le tanıştın mı?

AUBREY

Gece yarısına doğru endişe ve öfke duygularıma savaş açıyor. Telefonumu elimde sıkıca tutarak mutfığı adımlıyorum. Birkaç saat önce onu aramaya çalışmayı bıraktım, her arama doğrudan sesli mesaja gidince. Panik damarlarımda dolaşıyor, etimi içten içe tırmalıyor. Telefonumu çevir tuşuna basıp kulağıma götürmeden hemen önce sakinleştirici bir nefes almak için duruyorum.

Tom'un sesi sessiz ve kısık. "Aubrey, her şey yolunda mı?"

"Merhaba, ben..." Yine volta atıyorum, başparmağımı çığnıyorum. "Sorun ne, tatlım? Ne oldu?"

"Logan... o... o bütün gün işte miydi?" "Evet. Neden?"

"Çünkü eve gelmedi. Yani, geldi ama..."

Telefondan Tom'un sanki yorganın altından çıkıyormuş gibi kıpırdadığını duyuyorum. "Nerede o?"

"Bilmiyorum Tom. Arabası burada ama garaj kapısı açık bırakılmış ve sanki... Sanki buradaydı ve sonra gitti ve ben-" Bir hıçkırıkla kesiyorum, korku diğer tüm duyguların önüne geçiyor.

Tom bir süre sessiz kalır. Sonra: "Siz çocuklar kavga mı ettiniz?" "Hayır," diyorum ona, emin bir şekilde. "Kavga etmedik, hatta buna yakın bir şey bile yapmadık.

ona. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Tamam," diyor. Sonra kendini tekrarlıyor. Sanki ikimizle de konuşuyormuş gibi. "Bak, Logan bunu bazen yapar. Birkaç saatliğine ortadan kayboluyor ve gecenin bir yarısına kadar eve dönmüyor."

"Öyle mi?" Kalbim yavaşlayarak soruyorum.

"Bunu senin yanında daha önce hiç yapmadı mı?" "Asla."

"Kamyonetime binip biraz dolaşacağım, bakalım onu bulabilecek miyim? Eğer bulursam, onu hemen eve, sana gönderirim, tamam mı?"

"Tamam, efendim..."

evet." "Aubrey?"

"Evet, efendim?"

"Lütfen endişelenmemeye çalış," diyor ama sesinden anlıyorum; o da benim kadar endişeli.

Sonraki birkaç saati de son birkaç saati geçirdiğim gibi geçirdim. Pacing. Endişelenerek. Hayal kırıklığı. Saat 4:30'da telefonum çaldı. Logan olması için dua ederek telefona atladım. Logan değildi.

"Bir şey var mı?" Cevap verir vermez Tom'a soruyorum. "Hayır. Sanırım ondan haber almadın?" "Hayır."

Telefona doğru nefes verir. "Biraz arama yapmama izin ver. Ortaya çıkma ihtimaline karşı sen olduğun yerde kal. Telefonunun başında kal, tamam mı?"

"Evet, efendim."

KARANLIK AYDINLIĞA DÖNÜYOR ve onun nerede olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulmak için evin altını üstüne getirdim. Bu aşamada, ceplerinden birinde başka bir kızın numarasını bulsam neredeyse mutlu olacaktım. Sakince numarayı arar ve kızla birlikte olup olmadığını sorardım. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Bir çukurda ölü olmadığını. Numara yok, sakladığı başka sırlara dair bir işaret yok.

Logan'ın genelde işe gittiğini bildiğim 6:30'da Tom'u aradım. Tom şantiyede değil ama Lucas orada ve Logan da yok.

7:00'de olmaz.

8:00, 9:00 ya da 10:00'da değil.

Öğle yemeği vakti, midem gurulduyor, yemek için yalvarıyor. Yemek yemek düşünebildiğim son şey.

Kafamda son birkaç günü gözden geçiriyorum, neden kalkıp gidebileceğine dair nedenler bulmaya çalışıyorum. Hiçbir sebep yok. Cevap yok.

Öğleden sonra ikide kapım çalındı. Logan için dua ettim ama anahtarı vardı. Hemen içeri girerdi. Çünkü burası onun evi. *Bizim* evimiz. Lucas ve Laney de en az benim kadar endişeli görünüyorlardı. Laney bana sarıldı. "Duydun mu-"

"Tek bir şey bile yok ve telefonu-"

"Direkt sesli mesaja düşüyor," diye bitiriyor Lucas benim yerime. "Biliyorum, bütün gün denedim."

Laney diyor ki, "Lucy ve Cameron kulübesini kontrol ettiler. Cam nakliye konteynırının kilidini bile kesmiş. Aylardır orada değilmiş gibi görünüyor."

Luke bana, "İkizler evin etrafındaki ve ön kapıdaki güvenlik kameralarının görüntülerini incelediler," diyor. "Oraya hiç gitmemiş."

Verdikleri haberle midem bulanıyor ve ellerime kapanarak ağlıyorum. "Hangi cehennemde o?" Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum.

Laney beni tekrar kollarına aldı. "*Bir şeyler öğrenene* kadar burada seninle kalacağız."

"Kamyonetini kontrol ettin mi?" Luke soruyor, ben başımı sallıyorum ve hemen arkamda onlarla birlikte garaja koşuyorum. Herhangi bir ipucu bulmak için çılgınca arabasını arıyoruz. Orada hiçbir şey yoktu.

Laney, Logan'ın çalışma masasının yanındaki zemini işaret ederek soruyor. "Bu nedir?"

Neyi işaret ettiğini görmek için arabanın etrafından dolanıyorum. *Kül*. Logan'ın her gece sigara içtiği zamanlarda bulduğum normal türden değil. Daha çok var ve daha kalın. Lucas çömelip parmağını külün üzerinde gezdirdi. "Yanmış kâğıda benziyor." Bana bakıyor. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Akşam 5:26'da Laney'nin telefonu çalıyor ve hepimiz sese atlıyoruz. "Ben Misty," dedi. Üvey annesi. Kasabanın kıdemli yardımcısı. Carter'ın burada olduğu gün orada olan kişi.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, aklımdan mümkün olan en kötü senaryolar geçiyor.

Laney cevap veriyor, ama Misty'nin bize vereceği haber ne iyi ne de kötü. *Hiçbir şey*.

LEO KAMPÜSTEN EVE GELİYOR ve işte o zaman kötü olduğunu anlıyorum. Bu Logan'ın birkaç saatliğine ortadan kaybolup hiçbir şey olmamış gibi geri döndüğü bölümlerden biri değil. Leo'nun evimdeki varlığı Luke ve Lane'inkinin yerini alıyor. Elinde lokantadan aldığı bir torba yiyeceklerle içeri girdi. "Babam yediğinden emin olmamı söyledi."

"Benim yerimde olsaydın yemek yiyebilir miydin?"

"Yemek bile yiyemiyorum ve ben sen *değilim*," diye iç geçiriyor. Gözleri kırmızı, çiğ ve yorgun. Nasıl görüldüğümü merak ediyorum. "O iyi olacak," diyor bana. "İyi olmak zorunda."

"Nereden biliyorsun?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, sonra iç çekiyor. "Bilmiyorum, Aubrey. Özür dilerim."

Gün yine geceye dönüyor ve ben gözlerimi dolduran sürekli gözyaşlarına ya da ruhumu dolduran sürekli korkuya engel olamıyorum.

Leo koltukta oturuyor.

Ben kanepeye

oturuyorum.

Telefonlarımızı

izliyoruz. Birbirimizi

izleriz.

Uyumuyoruz.

Uyuyamayız.

"Lachlan biliyor mu?" diye sordum.

"Henüz değil. Öğrenene kadar onu endişelendirmek istemiyoruz." "Neyi öğrenene kadar?"

Yorgun gözlerini ovuşturuyor. "Hiçbir fikrim yok. Sadece pozitif kalmaya çalışıyorum. Sen de öyle değil misin?"

Daha çok ağlıyorum.

Kalkıp yanıma oturuyor ve her hıçkırığımda, kalbimin her tutarsız atışında bana sarılıyor.

"Tanrım, Leo, çok endişeliyim."

"Ben de," diyor. "Siktir, Aubrey. Ben de."

LOGAN

Hareket halindeki bir arabanın arka koltuğunda uyandım ve buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arabayı Denny sürüyordu. Oda arkadaşı ön yolcu koltuğunda oturuyor. Yanımda bir kız var: saçları siyahtan daha siyah, uzundan daha uzun. Siyah kot bacaklarına yapıyor, beyaz atlet, siyah deri ceket. Camı açık, sigara içiyor ve camdan dışarı kanser üflüyor. Bana dönüyor, gülümsüyor. "Hâlâ hayatta olduğunu görmek güzel," diyor.

Onun sesiyle başım zonkluyor.

Kim olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Charlie. İlkokul boyunca şımarık, ortaokul boyunca baş belası. Liseden atıldığında, sayılamayacak kadar çok uzaklaştırma cezası almıştı. En kötü şöhretli çilesi, okulu ateşe verme girişimiydi.

Ateş. O benim steroidler üzerindeki halim, eksi bir penis. "Şehri terk ettiğini sanıyordum," diye mırıldandım.

"Döndüm. Şimdi geri döndüm." Bana bir fırt teklif etti. Reddediyorum.

Bacaklarımı uzatmaya çalışıyorum ama araba çok küçük ve vücudumdaki her kas hareketi reddediyor. "Neredeyiz lan biz?"

Denny kıkırdar. "Bizimle gelmek istediğini söylemiştin."

"Nereye gidiyoruz lan?" Cebime uzanıyorum, Mary'nin muhtaç kavrayışının ciğerlerime umut saçtığını hissediyorum ve artık nereye gittiğimiz umurunda değil, yeter ki orospum yanımda olsun.

"Asit bir yolculuk, ha?" Charlie soruyor.

Esrarımın ucunu kıvılcımlıyorum ve camımı indiriyorum. Sonra Mary'yi içime çekiyorum, sıcaklığının beni sardığını hissettiğimde başım dönüyor, bacakları etrafımı sarıyor.

Geri dönmem güzel değil mi Logan?

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum.

Charlie kıkırdıyor. "Eğer asidin iyi olduğunu düşünüyorsan, bir de ekstaziye denemelisin," diyor ve kucağıma bir torba hap bırakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, haplara bakarak.

Mary lanet kulağımın dibinde gülüyor, alaycı ve günahkâr. *Sonsuza kadar dokuz yaşında kalmak istemezsin, değil mi Logan?*

AUBREY

Ben güvendeyim. Kimsenin benim için endişelenmesine izin verme.

Leo, Logan'dan mesajı alır almaz onu aramaya çalışır ama telefonu çoktan kapanmıştır.

En azından hayatta olduğunu biliyoruz. En azından bu var.

Leo Tom'u arıyor, o Misty'yi arıyor, o Laney'i arıyor, o da beni arıyor. Ve benim annemden başka arayacak kimsem yok.

Birkaç saat sonra ortaya çıktı, onu Lucy takip etti. Logan'ın bana yaptığı mutfak masasında sessizce oturduk.

Garajda zımpara ve boya yaparak, gülerek, dans ederek ve birlikte var olmaktan mutluluk duyarak geçen günler.

Parmaklarım ağrıyana kadar tahtadaki bir düğümü kurcalıyorum. "Aubrey," diye fısıldıyor annem, elimi kendi eliyle kapatarak.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama bitmek bilmeyen gözyaşlarımın arasından zar zor görünüyor. "Ne hissediyorsun tatlım?"

Titrek bir nefes alıyorum, çünkü bu seviyede bir kalp ağrısıyla nefes almak imkânsız geliyor. "Kendimi... önemsiz hissettiğim için bencil hissediyorum." Ayağa kalkıp volta atmaya başlıyorum. "Aynı evde ya da aynı kasabada bile yaşamadığımız *Leo ile* iletişime geçti!"

"Leo onun kardeşi, Aubrey," diyor Lucy, sesi acıma dolu. "Ve çok yakınlar."

"Onlar birlikte *yaşamıyor!*" Ben ağlıyorum. "Birlikte bir gelecek planlamadılar! Logan bunu bilmeli! Logan onun için endişelendiğimi, endişeleneceğimi bilmeli-" Hıçkırarak ağlamayı kesiyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. Ve bir anlığına, sadece bir anlığına, öfkenin endişeyi bastırmasına, tek bir duygunun beni kontrol etmesine izin verdim. "Onu *sevdiğimi* biliyor! Ve ne yaptığı ya da bunun bana nasıl hissettireceği umurunda değil! Eğer burada benimle olmak istemeseydi, bana söyleyebilirdi! Lanet bir korkak gibi kaçmak zorunda değildi!"

"Aubrey," diyor annem, şimdi ayağa kalkmış, beni teselli etmeye çalışıyor.

"Hayır, anne!" Başımı sallıyorum, onu kendimden uzak tutuyorum. "Bunun olacağını biliyordum. Biliyordum. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Yanıma taşınmak istedi. Önce beni sevdiğini söyledi. Onu uzaklaştırmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. *Her şeyi yaptım.* Çünkü kalmasını istiyordum, çünkü onu kaybetmek istemiyordum. Ve şimdi..." Acıdan, göğsümdeki sürekli bıçak saplanmasından nefes alamıyorum. Ağlıyorum ve ağlıyorum. Annemin kolları beni sarıyor ve ayakta duramayarak onun içine düşüyorum. Hıçkırıklarım gürültülü, gözyaşlarım dolgun, her biri onun omzuna düşüyor. Bedenim acıdan titriyor. Zar zor nefes alabiliyor, zar zor konuşabiliyorum. "O gitti anne. *Denememe* rağmen gitti. Onu kaybetmemek için çok uğraştım. Ve o gitti..."

LOGAN

Myrtle Beach'te, rastgele bir adamın evinde, rastgele bir yol şeridinde, rastgele insanlarla çevriliyim. Müzik bangır bangır kulak zarımı patlatıyor ve duvarlar hareket ediyor, eğilip bükülüyor. Bütün günü Mary dudaklarımın arasındayken, ağzımı zevkiyle doldurmasına izin vererek geçirdim. Tadı o kadar güzel ki, bir türlü doyamıyorum. Eskiden olduğu gibi, olması gerektiği gibi olduk. Birbirimizi kullanmak, suiistimal etmek ve sadece birbirimizi dize getirmek için tahrik ediyoruz. Yukarı ve etrafında ve etrafında ve etrafında, ama her zaman yüksek. Her zaman.

Az önce onunla ve arkadaşlarıyla dörtlü seks yaptığım karanlık yatak odasından çıkıyorum, Acid ve Ecstasy, kafam o kadar iyi ki zar zor yürüyebiliyorum ama umurumda değil.

Uçmak varken yürümeye ne gerek var?

Bu kadar küçük bir alanda çok fazla insan var ve sistemimde buna tahammül edecek kadar uyuşturucu var. Denny mutfakta, doğrudan fiçidan içiyor ve Charlie oturma odasında, banka kartıyla telefonuna dokunuyor. Başını kaldırıp onu izlediğimi fark ettiğinde ekranında üç satır kokain duruyor. Gülümsüyor, kanepede ona katılmam için işaret ediyor.

Mary elimi tutuyor ve beni odaya götürüyor.

"Paylaşmaktan çekinmem," diyor Charlie

bana. "Ben de almaktan çekinmem."

İki satır çekiyor ve bana uzatıyor. Sarılmış Benjamin'i parmaklıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Kırmızı üzerine kırmızı, kırmızı üzerine kırmızı.*

İşim bittiğinde burnumu ovuyorum, elimde kalanları kokluyorum. Charlie kucağıma tırmanıyor, sıcak ellerini enseme bastırıyor. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor. Amcığı sikimin üzerinde ve boynumu yalıyor, kulağıma fısıldıyor, "Liseden beri seni sikmek istiyorum."

Onu üzerimden ittim ve yere düşmesini izledim. "Benim bir kız arkadaşım var."

AUBREY

Yatağımın ortasında oturuyorum, bacak bacak üstüne atmışım, tüm bedenim ve zihnim bir çeşit dinginlik için yalvarıyor. Üç gün oldu. Uyuduğumu hatırlamıyorum ama uyuduğuma eminim. Bir noktada, saatler ve saatler sonra

Endişe, bekleyiş, öfke ve daha fazla bekleyiş... Bir şeylerin uyuşması gerekiyor, değil mi? Uyuyacak kadar uyuşmak mı?

Annem hala burada.

Geriye bir tek o kaldı.

Beyaz perdelerle çevrili bir şekilde, *evimizin* üzerinde asılı duran tuvale bakıyorum.

Yatak. *Sen + Ben* kelimelerinde.

Ondan bunu asmasını istediğim zamanı hatırlıyorum. Cezası bittikten yaklaşık bir hafta sonraydı ve o haftanın her gecesini benimle geçirmişti. şu anda oturduğum yerde oturmuş, ona bakıyordum. Üstü çıplaktı, üzerinde eşofman vardı ve ben onu sürekli bir o yana bir bu yana hareket ettiriyordum, ortalanmasını istediğim için değil, vücudunun hareket edişini, kaslarının kıvrılışını, yer yer kabarışını izlemek hoşuma gittiği için. Ne yaptığımı anlaması tam beş dakika sürdü ve anladığında sözlü ve fiziksel olarak üzerime geldi. Üzerime uzandı, ön kolları ağırlılığının üst yarısını üzerimde tutuyordu, alt yarısı bacaklarımın arasındaydı. "Ben bir et parçası değilim Red," dedi boynumu öperken. Boynumu öpmeye bayılırdı. Omzumu.

Bakışlarım alçalıyor ve yatağın onun tarafına, günlerdir uyumadığı yastığına bakıyorum.

Anılar canlanırken gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. O zaman yan tarafımı gıdıklamıştı, beni kıvrandırmıştı. "Seni küçük sapık." demişti. Kontrolsüzce gülmüştüm.

Logan beni hep güldürürdü.

İçim taşa döndüğünde gülümsemem kayboluyor ve tutunduğum tek umut balonu patlıyor. Çünkü... Onu geçmiş zamanda düşünüyorum.

Sanki artık hayatımda yokmuş gibi.

Ya da belki... belki de hiç var olmamıştı.

Cesaretini kırdığımı sanmıştım.

Ama çok ama *çok yanılmışım*.

LOGAN

Dokuz yaşındayım ve deri benim ağırlılığım altında çatlıyor. Aylardır içinde olmama rağmen araba hâlâ yeni kokuyor. Gösterge paneli gri. Yapabilirim

zar zor görebiliyorum. Kapının cebinde bir tüp el losyonu var. Pembe. Kime ait olduğunu merak ediyorum. "Kemerini bağladın mı?" diye soruyor bana bakarak.

Başımı sallıyorum, o da gülümsüyor.

"Peki... evde annenle işler nasıl gidiyor?"

Nefes nefese kaldım, banyoda bayılmışım. Pantolonum ayak bileklerimde, aletim dışarıda ve hatırladığım son şey işlemek için buraya geldiğim. Kafam güzelden de öte ama anılar beni su yüzeyinin altında tutuyor. Mary'yi cebimden çıkarıp ağzıma götürüyorum ve onu canlandırıyorum. Beyaz kurdeleler ciğerlerime doğru yayılıyor ve zihnim bana beyaz perdelerin ve kızıl saçlarının yarısı kadar çillerin görüntülerini ve anlarını getiriyor. Üzerinde uzun bir etek, beyaz bir atlet ve büyük boy bir büyükanne hırkası var ve bir berduşa benziyor. Ama o *benim berduşum*. Kahkahaları kulaklarımı, kalbimi dolduruyor ve zayıfladığımı hissedebiliyorum.

Sana ne yaptığını gördün mü Logan?

"Onu bu işe karıştırma. O hiçbir şey yapmadı," diye fısıldıyorum saçlarımı çekiştirerek. Mary'yi dudaklarıma götürüyorum, sırf onu susturmak için ömrünü kısaltıyorum.

Nefesimi verir vermez tekrar konuşmaya başladı. Gülüyor. Bu uğursuz ve dengesiz bir şey ve eğer buna bir son vermezse, onu lanet olası tuvalete atıp sifonu çekeceğim. *Bilmediğini mi sanıyorsun? Dünyadaki onca şehir varken senin şehrine taşındı. Sence neden senin peşinden gitti? Sence neden seninle kaldı? Biliyorsun, Logan... Biliyorsun...*

Gözlerim kapanıyor, çenem geriliyor. Zihnim duygularımla oynayıp kalbimi farklı yönlerle çekiştirirken Mary parmaklarımla arasında yanıyor.

Kafamın içinde ve etrafımda, Aubrey Mary'nin kahkahasının yerini alıyor. Sonra Mary onunkinin yerini alıyor.

Durmadan. Ve

devam ediyor.

Ve devam et.

Dokuz yaşındasın.

"Kesin şunu!"

Ben senin fahişenim, Logan. Şimdi ve sonsuza dek. Bana ne istediğini söyle. Neye ihtiyacın olduğunu söyle, bebeğim.

"Bu saçmalığı bırakmanı istiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Lütfen," diye haykırıyorum. "Durmana ihtiyacım var. Artık dayanamıyorum. Lütfen. Dur."

Dokuz yaşındasın ve deri çatlıyor.

"Durdur şunu," diye yalvarıyorum, sıvı sıcaklığı yanaklarımdan çeneme doğru akıyor.

Ama sonra Aubrey: "...ya da senin her bir parçana bu kadar hızlı, bu kadar sert ve bu kadar derinden aşık olacağımı. Kabadayılık ve her şey."

Ve Mary: *O biliyordu, Logan. Biliyorsun, derinlerde bir yerde, biliyordu.*

Yutkunuyorum, kalınlaşıyorum ve Mary'ye *daha fazlası*, başka bir şey için yalvarıyorum. Her şeyi alıp götürecek bir şey.

Pantolonumu giymeme yardım ediyor, beni banyodan çıkarıp oturma odasına ve partinin devam ettiği mutfığa götürüyor, düşüşümden habersiz. Masada yabancılar oturuyor. Masanın üzerinde iğneler, barut, çakmaklar ve kaşıklar var ve Mary omzuma dokunup kulağıma baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor: *Arkadaşım Eroin'le tanıştın mı?*

Yabancılarla oturana kadar omuzlarıma bastırıyor, sonra ellerini saçlarımda gezdiriyor ve işim bittiğinde onu yatak odalarından birinde bulmamı söylüyor.

GELEN YÜKSEKLİK anlıktır. Her santimim ısınıyor, her anı yok oluyor. Her düşünce. Bulutların üzerinde yürüyorum. Süzülüyorum. Her odanın kapısını açıyorum.

Mary, Mary, tam tersine, bahçen nasıl büyüyor?

Fahişemi yatak odalarından birinde bir şiltenin üzerine uzanmış, bacaklarını açmış beni beklerken buluyorum. Üzerine tırmanıyorum, parmakları saçlarımı tararken kalbimin yavaşladığını hissediyorum. Mary'nin parmak uçları omurgama dokunuyor, dokunuyor, dokunuyor, sıcaklığı beni çevreliyor, okşuyor.

Sanırım eroine aşığım, ama Mary bunu umursamıyor. Mary arkadaşlarını sevdiğim için beni seviyor.

Mary beni ben olduğum için seviyor.

Aletimde baskı oluşuyor, elleri beni kavırıyor, ona istediğini vermem için yalvarıyor. İkimizin de istediğini. Kulağıma fısıldıyor, anlayamayacağım kadar uzak olduğum kelimeler. Etimi yalıyor, vücudumun her santimini. Ben çıplak ve muhtacım, o ise benim kirli küçük fahişem, çok ıslak, çok çaresiz.

Mary benim tesellim.

Benim *neşem*.
Mary'i çığlık atana kadar becerdim.
Mary, Mary, tam tersi.
İşim bittiğinde, onun yanında bayılıyorum, soğuk terler içindeyim, zihnim,
kalbim, ruhum sonunda bomboş.

Yanımdaki harekete uyandım ve çıplak olduğumu fark ettim. Yanımdaki kişiyi uyandırarak doğrulduğumda inliyorum. Beynim kırmızı üstüne kırmızı görmek için eğitilmiş.

Olmadığında kalbim durur.

Kırmızı falan yok.

Kalkık burun yok.

Çil yok.

Peki ya Mary? Mary hiçbir yerde görünmüyor.

Karanlıktan daha karanlık saçları yastığın üzerinde kayıyor, mırıldandığı sözler midemi bulandırıyor: "Dün gecenin tekrarını mı istiyorsun, bebeğim?"

Yan dönüyorum, halının üzerine kusuyorum. Ter tenimi kaplıyor, korku etime batıyor, pişmanlık. .. pişmanlık midemin içeriğini ikinci kez boşaltıyor.

"Tanrım, Logan," diye mırıldandı Charlie. "Kendi bokunu idare etmeyi öğren."

Giyiniyorum. Cebimde Mary'yi buldum ve odadan çıktım. Ev sessizdi. Her yerde cesetler vardı. Bulabildiğim her yasadışı uyuşturucuyu alıyorum. Mary'ye ihtiyacım olduğu kadar onlara da ihtiyacım olacak. Mary'nin bana ihtiyacı olduğu kadar benim de onlara ihtiyacım olacak.

Evden dışarı adım attığımda güneş ışığı gözlerimi yakıyor. Keşke beni tamamen yaksa.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim
olmadan yürüyorum. Kim olduğum
hakkında.

Telefonumu çıkardım, açtım ve onun tek mesajını okuduğum anda dizlerimin üzerine çöktüm:

Her neyse Logan, bunu atlatabiliriz. Seni çok derinden seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim. Sonsuza kadar seninim, Aubrey.

AUBREY

Preston'ların evindeki hava kasvetli ve korku doludur. Tom, Kıdemli Şerif Yardımcısı Misty Sanders'tan bir telefon almıştı ve ona yüz yüze söylemek istediği haberler vardı. Telefonu kapatır kapatmaz beni aradı. Şimdi burada annemle ve Preston ismini paylaşan/bir zamanlar paylaşmış/ paylaşacak olan herkesle birlikteyim.

Lachlan dışında herkes. O

hiçbir yerde görünmüyor.

Annemin yanına oturdum, elimi tutmasına

izin verdim. Ben buraya ait değilim.

Ben onun ailesi değilim.

Şu anda gerçekten onun hiçbir şeyi olmadığıma

inanıyorum. Belki de bu bir savunma

mekanizmasıdır.

Ya da belki de son dört gün beni tamamen mahvetti ve içten içe öldüm, öldüm, öldüm.

Misty geldiğinde herkes ayağa kalkıyor. Ben yerimde kalıp annemin elini daha sıkı tutuyorum. Doğruca işe koyuldu, herkesle konuştu. "Logan Myrtle Beach'te uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandı. O karakolda çalışan eski bir arkadaşım var ve ondan bir iyilik istedim. Suçlamaları duruyor ama sonuçlarına burada katlanabilir."

"Tam olarak *neye* sahip olmak?" Lucas soruyor. "Marihuana mı?"

Misty derin bir nefes alıyor ve aynı şekilde veriyor. "Keşke hepsi bu kadar olsaydı Luke."

"Ne kadar kötü?" Tom

soruyor. "Kokain ve eroin."

Nefes almayı bıraktım.

Tom elini yüzünde gezdirir. "Aman Tanrım."

Leo, "Bunu daha önce hiç yapmamıştı." diyor.

"Bildiğimiz kadarıyla," diye yanıtlıyor Luke.

Misty ekliyor, "Hazır olduğunuzda onu istasyondan alabilirsiniz."

Tom anahtarlarını alır, ayakkabılarını giyer. Lucas ve Leo hemen arkasındalar. Gelmek isteyip istemediğini sormuyorlar.

"Gitmemelisin," der Lincoln ve herkesi olduğu yerde dondurur. Bütün gözler ona çevrilir.

"Ne dedin sen?" Tom ona sorar.

"Gitmemelisin. Hemen gitmemelisin. Bırak orada çürüsün. Hepimize ne yaptığını bir düşün! Hepimiz günlerce burada oturup bir yerlerde ölü yatmaması için dua ettik ve şimdi onun bir tür alemde olduğunu mu öğreniyoruz? Hayır, çocuklar. Bu yeterince iyi değil." Başını sallıyor. "Bizim için yeterince iyi değil ve Aubrey için de yeterince iyi olmadığı kesin!" Beni işaret ediyor. "Yani ona bir baksana. Bunun ona ne yaptığına bir bak!"

Ağlamamı tutuyorum ama aynı şeyi gözyaşlarım için yapamıyorum.

"Eğer gidip onu almak istiyorsan, git ama geri döndüğünde onu şımartmayacağımı da bil. Ona sarılmayacağım ve burada olduğu için minnettar olmayacağım. Ve onu desteklemeyeceğim. Sadece desteklemeyeceğim."

Tom iç çeker, Lucy'ye bakar.

Sessiz kalp kırıklığının altında sessiz gözyaşları döküyor. Tom Liam'a sorar, "Sen de mi böyle hissediyorsun?"

Liam bir an tereddüt ediyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Evet, baba. Öyle."

"Çocuklar," dedi Lucas, gözleri inanmazlıkla irileşmiş bir halde. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Gitmek *zorundayız*. O bizim kardeşimiz. Bizim kanımızdan."

Myrtle Beach'e gitmek yaklaşık beş saat sürüyor. Geri dönüş de aynı. Duraklar ve Logan'ı çıkarmak için yapmaları gerekenler için birkaç saat daha ekleyin ve on iki saatlik bir bekleme bekliyoruz.

İkizler kendilerini odalarına kilitlemişlerdir. Lucy ve Cameron kendi aralarında sessizce fısıldaşıyorlar. Annem gider ve yiyeceklerle geri gelir. Yiyebildiğim kadar yiyorum. Onun için.

On birinci saatte, Lachlan eve Leslee Teyzesi ile birlikte geliyor, sadece iki kez karşılaştığım bir kadın. Kanepeye uzandı, başını kucağıma yasladı. "Doğru mu?" diye soruyor. "Logan eve mi geliyor?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Parmağının ucuyla yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. "Sana onun hakkında ne söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum ve bu sefer elimin tersiyle kendi gözyaşlarımı siliyorum. Ona zar zor bakabiliyorum. Mavi gözler ve koyu siyah saçlar. Burada olmamızın sebebi o. Erdoğan ve ben. Eğer aylar önce hırsızlık yapmasaydı.

"O kendine zarar veren biri, Aubrey," diyor Lachlan. "O böyle biri."

Karşımda, annem kendi ağlamalarını geri çekiyor. Benim için mi yoksa Logan için mi ağlıyor, bilmiyorum. Sormuyorum da. "Belki de tüm bunların bir nedeni vardır," diyor. "Belki..."

"Belki ne?" İtiyorum.

Lucy bakışları odaklanmamış bir şekilde cevap veriyor: "Belki de ikizler haklıdır."

Preston'ların adamları döndüğünde saat sabahın üç buçuğuydu ve ben kalbimin arzusunu dört gündür ilk kez görüyordum. Ama Logan gibi görünmüyor, benim tanıdığım Logan gibi değil. Üzerinde hâlâ iş pantolonu, iş botları ve çok fazla lekesi olan düz beyaz bir gömlek var. Gözleri kan çanağına dönmüş, altlarında koyu halkalar var, çenesini günlerin birikimi olan kirli sakallar kaplamış. Lachlan kucağımdaki pozisyonundan uyanıyor ve herkes ayağa kalkıyor.

Bekliyor.

Lachlan ağlar.

Lucy ağlar.

Annem ağlıyor.

Ve ben... Ben öldüm, öldüm, öldüm.

Lachlan hıçkırarak, "Hayatta olduğuna sevindim," der ve ardından Lucy kollarını Logan'a açarak ilerlemeye başlar.

Ona sarılmasına izin verir ama kucaklaşmaya karşılık vermez. Leo başını sallar.

Annem, "Uzun birkaç gün ve herkes için geç bir gece oldu," diyor. Gülümsemeye çalışıyor. "Neden seni ve Aubrey'i eve götürmüyoruz?"

Logan'ın bakışları ilk kez kalkıyor, gözleri annemin üzerinde. "Biliyor muydun?" diye soruyor ve bakışlarını anneme kayıyor.

"Neyi biliyorsun?" Ben soruyorum.

Annem başını sallıyor, dudakları ayırık, gözleri kocaman. "Biliyor musun anne?"

"Neyi biliyorsun?" Tom tekrarlar.

Logan başını sallar. "Ben odama gidiyorum. Beş gün boyunca kimse beni uyandırmamasın. Gerçekten minnettar olurum."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor, ben onu izlerken Lachlan da beni izliyor. "Orası artık onun odası değil," diyor Lachlan, kardeşinin duymaması için sesini alçaltarak. Babasına bakıyor. "Burası artık onun *evi* değil!"

"Gidelim, Aubrey," diyor annem. "Eminim bu ailenin konuşacak çok şeyi vardır."

Kapıya doğru ilerliyorum, bacaklarım ağırlaşmış, zihnim uyuşmuş. Lachlan elimi tutuyor, Beni Yok Eden Çocuk'a çok benzeyen gözleriyle bana bakıyor. "Seninle gitmek istiyorum, Aubrey," demek için çırpınıyor ama ağlamasını bastırıyor. "Burada olmak istemiyorum."

"Bizimle kalabilirsin, Lachy," diyor Cameron. "Film izleyebilir, abur cubur yiyebiliriz. Ne istersen, dostum."

Lachlan tüm kolumu ona doğru tutuyor. "*Aubrey ile gitmek istediğimi* söyledim!"

ANNEM SADECE BİR SÜRELİĞİNE KALABİLİRDİ. Logan eve geldikten sonra Lachlan ve beni evime bıraktı ve kendisi eve gitti.

Lachlan yatağın Logan'ın tarafında yatıyor, başı Logan'ın yastığının üzerinde. Arkamızdaki duvarda bir zamanlar yaşadığım ama artık inanmadığım sözler yazıyor.

Sen + Ben.

Lachlan yan dönüp bana bakıyor. "Biraz uyumaya çalışmalısın Red."

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

"Sana masal anlatmamı ister misin?" diye sorar.

"Elbette."

Boğazını temizliyor. "Bir zamanlar, vahşi kızıl saçları olan bir süper kahraman varmış. Bazı insanlar onun saç rengini kızıl olarak tanımlardı. Her tarafında çiller olan kalkık bir burnu vardı. Köyünde Kızıl Kuzgun olarak bilinirmiş..."

Sonunda yorgunluğa teslim oluyorum ve Lachlan'ın sözleriyle uykuya dalıyorum, sıvı acım kapalı kapaklarımın altında saklı.

OceanofPDF.com

AUBREY

TOM, Lachlan'ı okuldan alır.

Yatağa geri dönüyorum, yorganın altına uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Ara sıra dışarıdan sesler duyuyorum ve nefes almayı kesiyorum, böylece onları daha net duyabiliyorum, seslerin gerçek olduğundan ve onları sadece hayal etmediğimden emin oluyorum. Onları hep hayal ediyorum. Arabası hala burada. Bütün kıyafetleri de öyle. Bir noktada onları almaya gelecektir. Gerçek şu ki, geldiğinde burada olmak istiyor muyum bilmiyorum.

Öğle vakti kapı çalındı. Hope beni yataktan çekip çıkarıyor, bir ayağımı diğerinin önüne atarak bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyor. Kapıyı açtığımda kıyafetleri çok dar ve gözleri çok geniş olan siyah saçlı bir kızla karşılaştığımda umut ölüyor. Sigarasından bir nefes çekiyor, ucu görüş alanımda alev alev yanıyor. Sonra dumanı evin içine, benim üzerime üflüyor. Nefesim kesiliyor, el sallıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

İzmariti yere bırakıyor ve siyah deri çizmeleriyle yere vuruyor. "Evet, garaj kapısını açmanı istiyorum."

"Neden?"

Gözlerini deviriyor, cebinden anahtarları çıkarıyor. Logan'la benim resmimizin olduğu plastik anahtarlığı kavrayarak aramızda tutuyor. Arabasının anahtarları orada. Bu evin anahtarları da öyle. "Logan benden kamyonetini almamı istedi."

"Ve sen...?"

Kaşlarını çatıyor. "Son birkaç gündür birlikte olduğu kız. Sen de kimsin lan?"

Kapıyı suratına kapattım. Eğer kamyonetini istiyorsa, lanet garaj kapısını kırabilir. Logan kamyonetini istiyorsa, buraya gelebilir ve

Yüzleş benimle.

Ben artık Nefes Alan Kız değilim. Ya

da göz kırpan kız

Ya da Acınası Kız.

Ben *onun yok ettiği kızım* ve bu yok edişin beni yatak odasına taşımasına izin verdim, orada yatağa atladım, aptal tuvali indirdim ve mutfığa getirdim. Bana *yaptığı* masanın üzerine bırakıyorum ve sahip olduğum en büyük, en keskin bıçakla parçalara ayırıyorum. Sözlerini, beyanlarını, vaatlerini yırtıp atıyorum. Tuvalden akan kırmızıyı görmezden gelerek kumaşı çekiyorum. Ağlıyorum. O kadar yüksek sesle ağlıyorum ki, gücünden boğazım ağrıyor. Gözyaşları çok hızlı, çok serbest düşüyor. Ve onun sözlerini yok edecek kadar uzun süre üzerinde çalıştığımda, bıçağı masaya götürüyorum, zımparalama, boyama ve gülme günleri kırıklığımla birleşene kadar çiziyorum ve bıçaklıyorum.

Ağlar

ım.

Bıçak

lıyoru

m.

Mızrak

larım.

Kesiyo

rum.

Gözyaşı döküyorum.

Yaraladım.

Her kelimedede hıçkırıyorum. Her

anıya. Ve sonra duruyorum.

Bıçağı bırak.

Elimi göğsüme götürdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Boşluğumda boğuluyorum ve hava almak için yukarı çıkmıyorum.

LOGAN

Var olmayan bir terapi randevusu bahanesiyle evin hapisane hücrelerinden kaçmayı başardım.

Onun yerine Denny'nin evine

gidiyorum. Mary burada.

Ama arkadaşları öyle değil.

Görünüşe göre Denny onlarla oynamamı istemiyor.

Görünüşe göre Myrtle Beach'te işleri fazla ileri götürmüşüm.

Görünüşe göre, benim burada olmam onu kapattırabilir. Sadece kapatılmasına değil, hapse girmesine de.

Görünüşe göre, ona fahişemi geri almak için hazırladığım bir tomar parayı gösterdiğimde bunların hiçbir önemi yoktu.

Charlie ve Denny Myrtle Beach'ten benimle aynı gün ayrıldılar. Yarım saat bekleseydim, ben de onlarla arabada olurum. Belki de. Her iki durumda da kaldırımda sızıp kalmazdım ve polisler tarafından yakalanmazdım. Ne olduğunu anlayamayacak kadar kendimde değildim. Üzerimi aradıklarında karşı bile koymadım. Karakolu ya da nezarethaneyi, hatta babamla kardeşlerimin beni almaya geldiklerini bile hatırlamıyorum. Eve girip Aubrey'i görene kadar nerede olduğumu, ne kadar zamandır kayıp olduğumu ve sonuçlarının ne olduğunu anlamadım.

Onunla yüzleşemedim.

Ama en önemlisi, ona bakamıyordum.

Çünkü görebileceklerimden çok korkuyordum.

Kabuslar bir şeydir.

Ama bu kabuslar gerçek olduğunda...

Denny'nin ön kapısı açılıyor ve Charlie her zamanki sıfır sikiş havasıyla içeri giriyor. "Garajı açmadı," diyor Charlie, anahtarlarımı kucağıma bırakarak. "Bana hâlâ bir yüzlük borçlusun."

"Garajı açmadı da ne demek? Onunla gerçekten konuştun mu?"

Charlie yanımdaki kanepeye uzandı ve izinsiz olarak cigaramı aldı. "Kapıyı suratıma kapattı, dostum. Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum."

"Ona ne söyledin?" Charlie omuz silkiyor.

Esrarı geri alıyorum, ayağa kalkıyorum ve Mary'nin büyük bir kısmının görünmediği sırt çantamı omuzluyorum.

Kapıya geldiğimde "Ödemem ne olacak?" diye seslendi. "Siktir git."

Kısa bir süre önce evim dediğim ev aynı görünüyor ama benim ona karşı hislerim tamamen farklı. Aubrey ve ben, *Aubrey ve ben* olmadan önce bile

Ben kendimi hep rahat hissetmiştim. Her zaman davet edildim.

Şimdi tereddüt ediyorum.

Anahtarlarım bir cebimde, Mary'ninki diğerinde.

Korku ve huzursuzluk zihnimde tahribata yol açıyor ama bir kez olsun Mary'nin sesini duymazdan geliyorum. Her ne kadar yanıyor olsam da, bunu ne kadar çabuk yaparsam Mary'yle tekrar o kadar çabuk yalnız kalabileceğimizi ben bile biliyorum. Ve şu anda istediğim tek şey bu. İhtiyacım olan tek şey. Çünkü Mary haklı: Aubrey bilmek zorundaydı. Buraya, benim yanıma gelmesinin, beni cehennemine, yıkımına çekmesinin başka bir nedeni olamazdı.

Eve girmek için anahtarı kullanıyorum, Aubrey'nin bana saldırmasını bekliyorum ama ev sessiz ve hareketsiz. *Mükemmel*. Yatak odasına gidiyorum ve buraya taşınırken kullandığım çantaları çıkarıyorum. Olabildiğince hızlı bir şekilde, sığabilecek kadar çok kıyafet atıyorum ve odaya son bir kez bakıyorum. Bir şeyler farklı. Bir şeyler değişmiş. Ne olduğunu anlamaya çalışmak için çok uzun zaman harcadım. Mary cebimden bana sesleniyor, *sana ihtiyacım var Logan*. Ve bağımlılığım dışında her şeyi unutuyorum.

Banyodan, oturma odasından aceleyle geçiyorum ve mutfağın kapısında duruyorum. Her yerde tahta parçaları, parçalara ayrılmış tuval parçaları var. Saatlerce düşündüğüm kelimeleri karalamak için kullanılan siyah kalemi seçebiliyorum. Kalbim yavaşlıyor. Duruyor. Sonra masayı, ahşap boyunca uzanan kızgın yara izlerini görüyorum. Kahkahalarının hatıraları kulaklarımı, kalbimi dolduruyor ve elimdeki poşetlere bakıyorum, anılarda kayboluyorum: *sıcak pembe botlar, minik şortlar ve göğüslerinin hemen altından bağlanmış flanel bir gömlek. Solgun karnı ortada, saçları açık, parlak kırmızı bir bandananın altında saklı. Kız Gücü için 1950'lerin poster kızı gibi görünüyordu, gülünç derecede sevimli ve ona bunu söylediğimde, kulaktan kulağa sırttı ve bana istediği görünümün bu olduğunu söyledi. Ve ne kadar sevimli görünse de, ne kadar ateşli olsa da, onu hemen soyup götürme ihtiyacı hissetmedim. Müzik setinden bangır bangır müzik açtık, alternatif şarkı seçimlerimizle bir ileri bir geri gittik. Zımparaladık, boyadık ve bana nasıl slow dans edileceğini öğretti. Her şeyi berbat ettiğimde gülüyordu ve ben de sırf o sesi tekrar tekrar duyabilmek için biraz daha berbat ettim.*

Nefes almayı bıraktığımı fark ediyorum, anı ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor. Çantaları bırakıyorum, parmağımı artık harap olmuş masanın üzerindeki girintilerde gezdiriyorum ve Mary'nin gitmem, beni yalnız bırakmam, benimle birlikte olması için yalvarışını duymazdan geliyorum. Masanın üzerinde ucu mahvolmuş bir bıçak duruyor ve *sen ne yaptın Aubrey?*

Ve sonra kırmızıyı
gördüm. Kızıl
değil.
Ama kan.

Masanın üzerindeki damlacıklar yere düşüyor. İzleri çıplak ayaklara, çıplak bacaklara ve bir zamanlar ruhunu ortaya koymuş bir kızın yüzüne doğru takip ediyorum.

Gözlerim ateşle doluyor, kalbim çarpıyor, sığ nefeslerim tekmeleniyor. Odanın köşesinde oturuyor, sırtını dolaplara dayamış, elini göğsüne götürüyor. Parlak kıpkırmızı beyaz pamuğa sızıyor ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Lanet olsun, Aubrey, ne yaptın sen?" Az da olsa cesaretimi toplayıp ona bakıyorum. Ağzı açık, gözleri kocaman, yanaklarında kurumuş yaşlar, gözlerinde ıslak yaşlar. Hiçliğe bakıyor, yüzünün her tarafına sıvanmış olan aynı hiçliğe.

Gözlerimi kaçırıyorum, çünkü ona daha fazla bakarsam kâbuslarımın kaynağını tanıyabilirim. "Aubrey." Ona dokunmuyorum. "Yazını mı kestin-"

"Hayır."

"Ambulans çağırmamı ister misiniz-"

"Onu becerdin mi Logan?"

Midemin içeriği yükseliyor, yükseliyor, biraz daha yükseliyor ve ben onu yutuyorum, yutuyorum, yutuyorum.

"Yaptın mı?" diye fısıldıyor. Sesi de görüldüğü kadar kırık ve Mary omzuma dokunup fısıldıyor: *"O kırılmayı hak ediyor."*

"Hiç hatırlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Aubrey kanla kaplı eliyle karnını tutuyor ve köşeye daha da siniyor, hıçkırıkları havayı, kalp kırıklığını ve zırhımı delip geçiyor.

"Özür dilerim Aubrey," diye yalvarıyorum, kelimelerim çatırdıyor. "Gerçekten berbat durumdaydım..."

Omuzları titriyor, göz kapakları kapanıyor ve Mary'nin dokunmama izin vermediği gözyaşlarını serbest bırakıyor. "İhtiyacın olan her şeyi aldığından emin ol, tamam mı?" Sesindeki güç benimkini zayıflatıyor.

"Hepsini aldım."

"Güzel. Anahtarını da bırak. Buraya geri gelmeni istemiyorum Logan. Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Anahtarı takımımından çıkarıp ayaklarının dibine koyarken gözlerini kapalı tutuyor. Çantalarımı toplayıp onun yanından geçerek kamyonetimin beklediği garaja girerken de sessizliğini koruyor.

Sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırıyorum, Mary'nin nabızı cebimde atıyor. Makaralı kapının kalkmasını bekliyorum ve garajdan geri geri çıktığımda, bizi buraya getiren tek posta parçasının kalıntılarını görüyorum.

Dokuz yaşımdayım ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor. Aylardır içinde olmama rağmen araba hâlâ yeni kokuyor. Gösterge paneli gri. Üzerini zar zor görebiliyorum. Kapının cebinde bir tüp el losyonu var. Pembe. Kime ait olduğunu merak ediyorum. "Kemerini bağladın mı?" diye soruyor bana bakarak.

Başımı sallıyorum, o da gülümsüyor.

"Ee..." diyor. "Annenle evde işler nasıl gidiyor?" Kaşlarımı çatıyorum. "Gittikçe kötüleşiyor."

Arabayla şehrin dışındaki salaş bir motele gidiyorum ve bir haftalık ücreti peşin ödüyorum. Odaya vardığımda yatağa yığılıyorum, Mary ellerimde, ağzımda, her yanımda. Hıçkırıklarımın ve onlara eşlik eden gözyaşlarımın sesini duymazdan gelirken aklımı, bedenimi sıkmesine izin veriyorum.

OceanofPDF.com

LOGAN

Oteldeki haftam dolduğunda, bir haftalık daha ödeme yapıyorum. İşe gitmiyorum. Lachlan dışında kimsenin telefonuna cevap vermem. Her zaman Lachlan'la konuşurum, en iyi arkadaşım. Ev telefonunu kullanan tek kişi o, bu yüzden güvenli olduğunu biliyorum. Yakında buluşmak istiyor. Ben de ona bunu istediğimi söylüyorum. Çocuğu özledim. Aubrey'i özliyorum.

Misty arıyor.

Mesajlar.

Mahkeme

tarihleri.

Duruşmalar.

Şartlı tahliye.

Rehabilitasyon.

Hepsini görmezden geliyorum.

Ailemin geri kalanının benden vazgeçmesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Mary en iyisinin bu olduğunu söyledi ve Mary her zaman haklıdır. Otel odasından çıkmayacağız. Kimsenin girmesine izin verme. O benim bir parçam olana kadar, o ben olana kadar onu kanıma çekiyorum. Bayılıyorum, uyanıyorum, bayılıyorum, uyanıyorum ve gözlerim açık olduğu her saniye Mary'nin bacakları da açık, yalvarıyor, sikilmek için yalvarıyor.

İkinci hafta bir ara Mary beni uykumdan uyandırdı, eli kalbimi sıkıyordu. *Arkadaşlarımı özlediğimi* söyledi. *Sen arkadaşlarımı özlemiyor musun, Logan?*

Odaya dolan parlak güneş ışığına karşı elimi kaldırıyorum ve "Arkadaşlarını görmek ister misin?" diye mırıldanıyorum.

Evet. Ve beni mutlu etmek istiyorsun, değil mi?

Saatler içinde Mary ve arkadaşı Kokain vücudumun her santimini kullandılar ve taciz ettiler. Uyandığımda güneş batıyordu. Ne kadar zamandır dışarıda olduğumu bilmiyorum ama midem çığlık atıyor ve ağzım kuruyor, bu yüzden eşofmanlarımı giyip komodinin üzerinde duran bozuk paraları alıyorum. Mary'ye geri döneceğimi söyleyip kapıyı açıyorum ve olduğum yerde duruyorum. "Luce?"

Önce odaya, sonra da bana baktı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Hiç kimse." Kapıyı arkamdan kapatıyorum, fiziksel olarak elimden geldiğince düzgün görünmeye çalışıyorum. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Küçük kasaba, Logan."

"Burada ne halt ediyorsun?"

Yüz hatları düzleşiyor ve beni yavaşça tepeden tırnağa süzüyor. "Pek iyi görünmüyorsun."

Burnumun altını siliyorum. Bir kez kokla.

"Tanrım, Logan," diye fısıldıyor, geri çekiliyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bedenini benden uzak tutuyor. Sanki ben bir tehditmişim gibi. O benim kız kardeşim. Onu kelimelerin ötesinde seviyorum. Ona asla zarar vermem. Hiçbirine zarar vermedim. Sadece kendime zarar verdim.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum.

"Ben geldim... Ben-" Nefes verirken kesiyor ve başını sallıyor, sonra tekrar başlıyor, başı daha yüksek, sesi daha güçlü. "Buraya geldim çünkü Lachlan'ın yarın sizinle görüşmek istediğini biliyorum."

"Evet, ve...?"

"Ve şimdi seni görüyorum ve... ve bence bunu yapmamalısın Logan. Bence küçük kardeşimiz seni böyle görmek zorunda kalmamalı!"

Gözlerimi sinirli bir şekilde deviriyorum ve yanından geçip otomatlara doğru ilerliyorum. Omzumun üzerinden, "Annemiz öldü, Lucy. Sen o değilsin."

Arkamdan geliyor, topuklarını ısıırıyor. "Seni neden görmek istediğini biliyor musun?"

Bir seçim yapmadan önce otomata bozuk para atıyorum. "Neden?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"Aubrey gidiyor, Logan."

Midem bulanıyor.

"Temelli gidiyor. Yarın akşam vedalaşmak için onu yemeğe çıkaracağız. Lachy sana tuzak kuracaktı, onu kalmaya ikna edebilmen için seni buraya getirmeye çalışacaktı. Sanırım bir bakıma ben de aynı şey için geldim, çünkü Aubrey benim için gerçekten iyi bir arkadaş oldu ve sen

Birlikteyken ailemizin bir parçası oldu..." Bir şey söylemediğimde ya da onunla yüzleşmek için bir hareket bile yapmadığımda, "Lachlan'ın annemi öldürdüğünü düşündüğünü biliyor muydun?" diye ekliyor.

"Ne?" Otomat makinesinin düğmelerine basarak oflayıp pufluyorum. "Bu çok aptalca ve bana bundan bir kez bile bahsetmedi."

"Ben de" diyor, "ama o Aubrey'e söylemiş, Aubrey de bana. Cameron ve ben birkaç ay önce onunla bu konuda yüzleştığımızda, artık bir önemi olmadığını söyledi. Aubrey'e sahip olduğunu söyledi. Her zaman çok şey kaçırmış gibi hissettiğini, bazen annemi kendisinin hatırlayamadığı şekillerde hatırlayabildiğimiz için bizden nefret ettiğini söyledi," diye haykırıyor ve motel odasından tüm yol boyunca Mary kalbimi tekrar sıkıyor. O kadar sert sıkıyor ki acıdan iki büklüm oluyorum, o kadar çok acı çekiyor ki gözlerim doluyor. "Hepimizin onu mutfakta yemek yaparken gördüğümüzü ya da biz resim çizerken masada oturduğumuzu ve onun bizi izlediğini söylerdi. Bunların hiçbirini anlamadı. Aubrey'e kadar."

Başımı iki yana sallıyorum, Mary'nin acılı kıvrımlarını ve dürtmelerini duymazdan geliyorum. "Aubrey ve ben ayrıldık. Olur böyle şeyler. Ne söylememi istiyorsun, Luce?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor. "Bir şey söylemeni istemiyorum Logan. Ve seni Lachlan ve Aubrey'nin yakınında istemiyorum. Bu şekilde değil."

LOGAN

Açıkçası, Lachlan ve Aubrey ile ilgili her şeyden uzak durdum. Lucy beni motel sahiplerine ispiyonladı mı bilmiyorum ama o gece kapı dışarı edildim. Oraya girip çıkan onca insan arasında - fahişeler ve John'lar, tacirler ve keşler - beni gözlerine kestirmişlerdi. Kamyonetime bindiğimde kafam o kadar iyiydi ki Denny'nin evine *zar zor gidebildim*. İnsanların beni yalnız bırakabileceği aklıma gelen tek yer orasıydı.

İki hafta oldu ve Denny, misafirliğimi fazla uzattığımı açıkça belirtti.

Denny ayaklarımı kanepeden -yatağımdan- itiyor ve onların yerine oturuyor. Ücretli zulamdan biraz ot çekip bir kâse doğramaya başladı. "Sevgilin gitti sanıyordum," dedi.

"Mary?"

Gözleri kısıldı. "Mary de kim? Aubrey'i kastetmiştim." "O yaptı."

"Huh."

Ayağa kalktım, onun için kâğıtları hazırlamaya başladım. "Neden?"

"Az önce onu kasabada gördüm. Sanırım annesiyle birlikte. Dükkânını topluyorlar. Her yerde kutular var."

Sakin buna cüret etme Logan, diye uyarıyor Mary, ne düşündüğümü zaten biliyor. *Bunu konuşmuştuk. Ona ihtiyacın yok. Ben varım. Ve sen çok iyi gidiyorsun.*

Uzun zamandır ilk defa Mary *yanılıyor*. İyi gitmiyordum. Motelden ayrıldığımızdan ve burada kaldığımızdan beri, Mary sahip olduğum tek şey. Tek ihtiyacım olanın o olduğuna yemin ediyor. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam, kırmızı görüyorum. Onu evinde görüyorum. Güneş odasında. Saçlarını görüyorum

Güneşin ışıklarıyla parlıyor. Onu dükkanında görüyorum. Evimde. Bahçede Chicken'a doğum günü pastasını yedirirken. Onu göl kenarında, dört tekerlekli arabaya binerken görüyorum. Onu kıyıda yürürken görüyorum, küçük kardeşimin eli onun elinde. Omzunun üzerinden bana bakıp gülümsediğini görüyorum ve o her gülümsediğinde ben ölüyorum. Her seferinde. Ve sonra Mary, beni hayata döndüren kişi o oluyor. Atkısız gerçekliğime.

Sehpadan anahtarlarımı aldım.

Dokuz yaşındasın ve deri çatlıyor. Hayır, Logan! Hayır! Hayır! Beni bırakmaya cüret etme!

AUBREY

"Gitmesini söyle," dedim anneme. "Onu görmek istemiyorum."

"Bunu yapamam, tatlım."

"Neden olmasın?"

İç çekiyor. "Çünkü burası özgür bir ülke ve o yanlış bir şey yapmıyor."

Omzumun üzerinden pencereden dışarı bakıyorum. Caddenin karşısında, Logan kamyonetinin yanında durmuş dükkâna bakıyor, dudakları ve parmakları arasında yanan bir esrar gidip geliyor. "Polisleri ara o zaman. O içtiği sigara değil."

Annem bakışlarımı takip ediyor. "Polisleri aramak istiyorsan, durma ara. Bunu ona yapmayacağım."

İki hafta önce eve geri taşındım ve bu iki hafta boyunca neredeyse her günümü annemi buraya kendi başına gelmesi ve tedarikçilere göndermek üzere envanterimi toplaması için ikna etmeye çalışarak geçirdim. Laney bir emlakçı olarak evimi kiralayacak birini buldu. Şimdi aynı şeyi dükkan için de yapacak birini bekliyoruz. O zamana kadar, yaşamadığım bir kasabada, unutmaktan başka bir şey istemediğim bir geçmişte, kullanmadığım bir yerin kirasını ödüyorum. Annem unutmama kısmını hiç kolaylaştırmadı. "Belki de oraya gidip onunla konuşmalısın, Aubrey. Logan'ı tanıyorum ve onun ne-"

"Hayır, anne. Logan'ı tanıdığını *sanıyordun*. İkimiz de yaptık. Ve oraya gidip onunla konuşmamı nasıl beklediğini anlamıyorum... sanki

ayrılık benim için kolay oldu. Beni *gördün*. Bunun bana ne yaptığını *biliyorsun*."

"Bunlar taze yaralar, Aubs," diye iç geçiriyor. "Ayrıca, sen en azından onun orada olduğunu kabul edene kadar gitmeyi planladığını sanmıyorum."

Arkamı dönüp ona parmağımı gösterdim. Bakışlarını indirdi.

Anneme dönüp baktım. "Mutlu musun?" Diye soruyorum ama o başını sallıyor, yüz hatları üzgün. Gözleri, gözyaşlarını tutmak için savaşıyor. "Onu neden bu kadar önemsiyorsun ki? Carter'ı hiç bu kadar önemsememiştin."

"Carter kendini beğenmiş küçük bir pislikti. Sen her zaman onun için fazla iyiydin." "Ve Logan aldatan bir orospu çocuğu-"

"Bundan emin olamazsın, Aubrey."

"Evet, çünkü kafası kendini bilemeyecek kadar iyiydi!" Bağıryorum, duygularım beni ele geçiriyor. O alemde eve döndükten sonra günlerce üzüntü ve pişmanlıkla uğraştım. En çok da incinmişlikle, bir zamanlar olanlara duyduğum özlemle uğraştım. Artık bunların ötesindeyim. Şimdi sadece kızgıyım.

Annem iç çekiyor, yüksek sesle yutkunuyor. Omzumun üzerinden Beni Yok Eden Çocuk'a doğru bakıyor. "Lütfen, Aubrey," diye yalvarıyor. "Şu anda yanında birine ihtiyacı var."

"O zaman sen de git o kişi ol."

"Olamam," diyor.

"Neden olmasın?"

"Yapamam."

"Tamam!" Topuklarımın üzerinde dönüyorum, kapıyı avucumun içiyle iterek açıyorum ve ona doğru yürüyorum. Yaklaştığımda ayağa kalkıyor, elindeki cigarayı ayağının yanına bırakıyor ve topuğuyla yere vuruyor. Başını eğik tutuyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne istiyorsun?"

Ellerini ceplerine sokuyor, omzu kalkıyor. Konuşmuyor. "Bak, annem beni buraya gelip seninle konuşmaya zorladı çünkü

Ben gidene kadar senin gideceğini düşünmüyor. Sorun şu ki, sana ne diyeceğimi bilemiyorum Logan. Sana çok kızgıyım" diyorum, sesim titreyerek. Çünkü ne kadar kızgın olsam da, ne kadar güçlü olmaya çalışsam da, onun karşısında durmak, unutmak için çok uğraştığım yeni bir anı dalgası getiriyor. Fiziksel olarak karşımda duran çocuk tanıdığım, aşık olduğum Logan değil. O... daha az. Çok daha az. Bir deri bir kemik ve solgun etiyle, bir zamanlar olduğu kişinin hayaletinden başka bir şey değil. Ama yine de ona çekiliyorum, olabilecek en kötü şekilde, çünkü gecenin bir yarısı nefes nefese uyanmış bir çocuğa benziyor. Dokunulmak istemeyen çocuk. Çocuk

Gözlerini kırıştırıyor, kırıştırıyor, kırıştırıyor ve kabuslar her neyse onu uzaklaştırmaya çalışıyor. Mutfağa koşup ona bir kase mısır gevreği yapmak, onu kollarıma almak ve başı göğsümde, kolları ve bacakları bana dolanmış bir şekilde tekrar uykuya dalana kadar ona aptalca bir şarkı söylemek istiyorum. Onun için o kız olmak istiyorum. Onun için o kız olabilirdim. Ama o bana gelmedi. Ve çok geç olmadan önce başka bir şeyde ya da başka *birinde* teselli bulabileceği çok fazla zaman var.

Boğazını temizliyor ama gözlerimle buluşmayı reddediyor. "Lachlan burada olduğunu biliyor mu?"

Lachlan. Ortak noktamız. "Yapmasa daha iyi olur."

Logan benimle aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor. "Onunla konuştun mu?"

"Gitmem gerek Logan." Zayıflıyorum. Bunu kemiklerimde, kanımda, her kalp atışımda hissedebiliyorum. "Kendine iyi bak, tamam mı?" Gitmeye başlıyorum ama adımları söyleyince duraklıyorum, sırtım ona dönük.

"Tek bir sorum var. Sadece bir tane. Sonra gideceğim."

Annem kapının dışında, gözleri üzerimizde, söylediğimiz her kelimeyi dinliyor.

Logan, "Buraya taşınmadan önce kim olduğumu biliyor muydun?" diye sorar.

Ona dönüyorum, gözlerim kısılmış. "Sen neden bahsediyorsun?" Logan'ın bakışları kalkıyor, arkamda bir yere odaklanıyor. Ayak sesleri geliyor,

Daha yakın, daha yakın. Annem önüme geçti, sanki bir kalkanmış gibi. Sanki ihtiyacım varmış gibi. "Neden bahsediyorsun Logan?" Tekrar ediyorum.

Logan bakışlarını benden anneme çevirdi. Gözleri annemin gözlerinde, yeni bir cigara çıkarıp annemin tam önünde yakıyor. Uzun, sert bir nefes alıyor ve tüm vücudunu saran bir sarsıntıyla nefesini veriyor. Önümde annem hareketsiz duruyor. Logan başını ona doğru sallıyor. "Biliyor muydun?" diye soruyor ve gözlerinde yaşlar var, ama buna eşlik edecek bir ağlama yok.

"Logan," diye fısıldıyor.

Sonra Logan onu göstererek "Biliyor muydun lan?!" diye bağırır.

"Anne!" diye haykırdım. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve kolunu çekiştirerek dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Neden bahsediyor bu?!"

Annem yüzünü siliyor, gecenin sessizliğine bir nefes soğuk hava üflüyor. "Bu olurken değil," diye haykırıyor. "Sana yemin ederim Logan. Hiçbir fikrim yoktu..."

Logan başını sallıyor, çenesi gergin.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Aralarına girerek bağırıyorum, bakışlarım birinden diğerine geçiyor.

Logan esrarın ucunu bir, iki kez çekiyor ve durmuyor. Her şey bitene kadar. Sonra yere atıyor, bakışları sürekli annemin üzerinde. "Siktir git," diyor ona. Sonra bana bakıyor. "İkinizin de canı cehenneme!" Ve sonra arabasına bindi, motoru devirdi.

Nabzım kulak zarlarımda çılgınca atıyor ve ona doğru koşuyorum, açık penceresine uzanıyorum ve kontaktan anahtarları almaya çalışıyorum. Araba kullanmamalıydı. Böyle olmamalıydı. "Kendini öldüreceksin, Logan! Yapma!"

"Çekil yolumdan, Aubrey."

"Hayır!" Ellerim anahtarların üzerinde. Onun elleri bileğimde. "Anne! Yardım edin bana!"

Logan elimi anahtarlarından çekip alıyor ve kabaca kavırıyor. Çaresizlik ciğerlerime, her hücreme yapıyor. "Lütfen Logan," diye haykırıyorum. "Arabayı bırakıp gitme. Lütfen!" Gözlerimden yaşlar dökülüyor, sıcak ve ağır. "Kal. Konuş benimle! Anlat bana!"

"Sana ne söyleyeyim?" diye bağırıyor. "Tüm kabuslarımın sebebinin sen olduğunu mu?!"

"O bilmiyor, Logan!" Annem bağırıyor. "Hiçbir şeyden haberi yok!"

Bakışlarım anneme kaydı. "Sen neden bahsediyorsun be?!"

Logan beni öyle sert itiyor ki bir adım geriye düşüyorum. Sonra gaza basıyor, lastikleri cayır cayır yanıyor. Kamyon ileri doğru sarsılmadan önce havayı duman dolduruyor. Bir sağa, bir sola savruluyor ve park halindeki bir arabaya yandan çarpışını dehşet içinde izliyorum. "Arabaya bin, Aubrey!" Annem bağırıyor, arabasının kapısını açmıştı bile. Yolcu koltuğuna koşuyorum, kemerimi bağlıyorum ve annem Logan'ın arka lambalarını takip ederek sokaklarda hızla ilerlerken ön panele tutunuyorum. Zihnim yarıyor, nabzım düzensiz ve kalbim - kalbim hızla giden bir arabanın direksiyonunda, aklını kaçırmış, ölüm arzusuna tutunuyor.

LOGAN ailesinin evinin demir kapılarına çarpıyor ve metal arkasından uçarak ön camımıza çarpıyor. Saatte bir milyon mil hızla gidiyor ve biz ona yetişmeye çalışıyoruz. Annem iki eli direksiyonda arabaya manevra yaptırıyor ve Tom cevap verir vermez telefonuma sarılıp ağlıyorum. "Senin evinde, araba kullanıyor ve bir sorunu var.

ve bilmiyorum..." Annem sert bir dönüş yaptığında telefonu düşürüyorum ve tekrar uzanmaya çalışmıyorum. Bir elimle ön paneli kavriyorum, diğer elimle camın düğmesine basıyorum. Arkasından sesleniyorum, durması için yalvarıyorum. Çimenlerin üzerinde taklalar atıyor, lastiklerinden dumanlar yükseliyor ve sonra tekrar yola çıkıyor, hızlanıyor, annem küfrediyor ve ağlıyor ve ben hıçkırıklarımın arasından konuşmaya çalışıyorum ama dilimde hiçbir şey oluşmuyor. Logan arazinin içinden geçerek Cameron ve Lucy'nin evine doğru ilerliyor, yol ağaçlarla çevrili. Ağaçlar kalınlaştıkça içimde bir korku oluşuyor ve *babam işte böyle öldü.*

Bir ağaçla kafa kafaya
çarpmış. İçkiliymiş.

Logan'ın ne haltlar karıştırdığını kim bilebilir?

Koltuklarımızda sarsılıyoruz ve annem bir eliyle direksiyona tutunuyor, diğeriyle gözyaşlarını kuruluyor. Arkamızda ışıklar beliriyor, birden fazla araba, sonra ağaçlar kayboluyor ve gölün geniş açık alanı görünüyor. *Göl.* Çılgılık atıyorum ve annem frene **basıyor**, ama Logan... Logan hızlanıyor, hızlanıyor, *hızlanıyor*, ta ki iskeleye gelene kadar, ama iskele çok dar, sonra kamyon yan yatıyor ve sonra **aşağı**, *aşağı*, *aşağı*...

OceanofPDF.com

LOGAN

SEKİZ YAŞINDAYIM ve annem elimi tutuyor. Gölün kıyısında yürüyoruz. Karnı büyük ama ikizlerinki kadar büyük değil. Bebeğe Lachlan adını vereceğini söylüyor. Ona bunun aptalca bir isim olduğunu söylediğimde kıkırdıyor, benim seviyeme iniyor ve "Garray'den daha kötü olamaz" diyor. O kadar güldüm ki karnım ağrıdı. İskeleye geri dönüyoruz, kardeşlerim kenardan atlıyorlar. Lucy dalıyor. Lucas top atışı yapıyor. Leo göbek atıyor. İkizler birbirlerinin etrafında daireler çizerek yüzüyor. Annemin elini daha sıkı tutuyorum, çünkü bana ne söylemek üzere olduğunu biliyorum. "Su sana zarar veremez Logan," diyor önümde çömelerek. Eliyle karnını tutuyor, sanki bebek daha tam pişmeden düşecekmiş gibi. "Bak, ikizler senden daha küçük ve onlar iyi."

Yere bakıyorum ve suratımı asıyorum. "Ama... Korkuyorum," diyorum sessizce.

Parmağıyla çenemi kaldırıyor, böylece gözlerim onunkilere bakıyor. Gülümsüyor. "Neden korkuyorsun, tatlım?"

Alnımdaki teri siliyorum ve burnumu kırıstırıyorum. "Boğulmak ve ölmek."

"Hmm..." Çenesine vuruyor. "Sana özel yüzme dersi aldırırsak nasıl olur?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Diğerleri," diyorum kardeşlerimi göstererek. "Benimle dalga geçecekler."

"Ya... ya senin başka bir şey yaptığını söylersek ve bunu asla öğrenemezlerse."

"Onlara ne söyleyeceksin?"

Kulaktan kulağa sırtıyor. "Peki ya... onlara Tony Stark tarafından bir sonraki Marvel süper kahramanı olarak seçildiğini söylersem?"

Gözlerim kocaman açılıyor, gülümsemem daha da büyüyor. "Evet!" "Öyle mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Sonra onun kollarındayım ve o çok sıcak, çok... çok... sırlısklam...

"Logan!"

"Logan!"

"Aman Tanrım, anne! Bir şeyler yap!" Aubrey çığlık atıyor.

"Hadi oğlum!" Baba bağırır. "Lütfen!"

Göğsümde, ciğerlerimde basınç oluşuyor.

"Onu kurtarmalısın, anne!"

Annem kucaklaşmayı bırakıp bir peniyi aramızda tutuyor. "Bak ne kadar şanslısın Logan..."

OceanofPDF.com

AUBREY

DÖRT AYRI ARABA ambulansı hastaneye kadar takip etti. Tom Logan'la gitti. O zamandan beri ikisini de görmedik.

Anneme soğuk ve ıslak kıyafetlerini değiştirmesi için önlük giymesi teklif edildi. Logan'ı kamyonetinden çıkarmak için göle atlayan ilk kişi o oldu. Pencereleri açık bırakmış ama kapıları kilitlemişti. Lucas bir levye bulup onunla birlikte suya atladığında Logan iki dakikadan uzun süredir suyun altındaydı. Annem ve Tom onu sudan çıkardıklarında dört dakika olmuştu. Askeri eğitimi ona Logan'ı hayata döndürmek için gereken kalp masajı bilgisini sağlamıştı.

Lucas hala sırılsıklam.

Lachlan ağlamayı bırakmadı. Lucy de öyle. Ben de. Aradaki fark ne? Benim ağlamalarım sessiz ve suçluluk duygusuyla şekilleniyor.

Lucas volta atıyor, çıplak ayakları yıpranmış muşambanın üzerinde gıcırıyor.

İkizler yan yana oturuyor, Liam başını ellerinin arasına almış, Lincoln kollarını kavuşturmuş, dizleri zıplıyor. "Bu saçmalık," diye mırıldanıyor Lincoln.

"Ondan vazgeçmiyoruz," diye tersledi Lucas.

"Daha ne kadar dayanmamız bekleniyor?"

"Bu kadar yeter Lincoln," diye gürlüyor Tom, bekleme odasına girerken. Hâlâ nemli giysileri içinde, etrafta bekleyen yüzlere bakıyor. "İyileşecek. Doktorlar bazı testler yapıyorlar, ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek için..." bakışları anneme takılınca sözünü kesiyor. "Melissa, sana ne kadar teşekkür etsem az..."

Annem elini kaldırıp başını sallıyor. O da ağlamayı bırakmadı. Benim gibi, onunki de sessiz.

Laney'nin ailesi geldi, bebek Preston da yanlarındaydı. "Ne yapabiliriz?" Misty sorar. Laney'nin babası ona sarılıyor ve Laney onun göğsüne doğru hıçkırıyor. O da Lucas'a sarılır.

Annem bana dokunmadı. Bana zar zor baktı.

Tom, "Lachy'yi eve götürebilir misin?" dedi.

Lachlan sadece iki saniye süren bir mücadele veriyor. Kucaklaşmamız zayıf. Onlar kapıdan çıkar çıkmaz Lincoln ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum."

"Gidemezsin!" Lucy ağlar ve kocası ona sarılır. Lincoln'ün gözleri kısılır ve "Bu saçmalık, Luce!" der.

"Yeter!" Tom tersledi.

Ama Lincoln'ün işi bitmedi. "Hastanede en son böyle olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Laney'i işaret ediyor. "Onu öldürmek isteyen bir adamdan dört kurşun yediğinde!"

Lucas iç geçiriyor.

Lincoln devam ediyor, "Bunun başına gelmesini o seçmedi! Ya ondan önceki zaman? Annem içindi. Kanser olmayı o seçmedi ve ölmeyi de kesinlikle o seçmedi! Logan, tüm bunları yapmayı o seçti! Bu yolu o seçti! Ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda." Kollarını kavuşturuyor, duruşunu genişletiyor. "Üzgünüm ama oturup onun için üzölmeyeceğim çünkü kafası o kadar iyi ki doğru düzgün göremiyor. Kamyonetini lanet olası bir göle doğru sürdü. Birini öldürebilirdi! Tanrım, Lachy bahçeden hızla geçerken domuzla oynuyor olabilirdi ve bizim burada oturup ağlamamız mı gerekiyor?! Hayır! Hayır! O pislik için tek bir gözyaşı bile harcamam. Bana ne, isterse-"

"Dur!" Annem haykırıyor. "Sadece dur!" Yüzünü kapatıyor, yüksek sesli hıçkırıklarını iki eliyle boğuyor.

Ayağa kalktım, sonunda sesimi buldum, sormaya korktuğum kelimeleri buldum. "Onun hakkında ne biliyorsun da kendine saklıyorsun?"

"Melissa...?" Tom sorar. "Neden bahsediyor o?"

Annem nefesini içine çeker, kendini dengelemeye çalışır. "Oturmalısın, Tom."

"Sanırım ayakta duracağım," diyor çenesi sıkılmış bir halde. "Konuşmaya başla."

Annem karşımdaki koltuğa çökerken gözyaşlarını siliyor. Yüzünde renk yok, sözlerinde tereddüt yok. "Logan çocukken tacize uğramış." Bana baktı. "Baban tarafından."

OceanofPDF.com

LOGAN

DOKUZ YAŞINDAYIM ve deri benim ağırlığım altında çatlıyor. Aylardır içinde olmama rağmen araba hâlâ yeni kokuyor. Gösterge paneli gri. Üzerini zar zor görebiliyorum. Kapının cebinde bir tüp el losyonu var. Pembe. Kime ait olduğunu merak ediyorum. "Kemerini bağladın mı?" diye soruyor bana bakarak.

Başımı sallıyorum, o da gülümsüyor.

"Peki... evde annenle işler nasıl gidiyor?" Kaşlarımı çattım. "Gittikçe kötüleşiyor."

"Evde olmak üzücü mü?"

"Evet," diye fısıldıyorum, ayak parmaklarım yüzme çantamı tekmeliyor.

Annem hastalanmadan önce beni özel derslerime götürürdü. Sonra bir süre babam götürdü ama diğer çocuklarla uğraşmak onun için çok zor olmaya başladı. Annem devam etmem gerektiğini söylüyor. Hayat devam etmeli. Ben de gidiyorum. Leslee teyzem beni derslere götürüyor. Koç Murphy beni eve getirdi.

Eli bacağıma yerleşiyor ve ben ona bakıyorum. Yine gülümsüyor, ama bu sefer farklı. Sahte görünüyor. "Eve gitmek ister misin Logan?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz."

"Neden biraz benim eve gitmiyoruz? Film izleyebiliriz.

Ne istersen yemene izin vereceğim."

"Fındıksız şekerin var mı?" diye sordum.

"Sanırım öyle. Neden kontrol etmiyoruz?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Tamam."

Koç Murphy'nin evine araba yolculuğunun ne kadar uzun olduğunu bilmiyorum ama o bizim kasabamızda yaşamıyor. Onun evinde benimkinden olduğu gibi merdiven yok. Beni mutfağına götürüyor, orada kileri açıyor ve tüm şekerlerden seçmemi söylüyor. İçinde fındık olmadığını bildiğim her şeyden bir tane seçiyorum. Başımı okşarken bana gülümsüyor. "Neden televizyon odasına gidip beni orada beklemiyorsun?" Koridorun diğer tarafındaki bir odayı işaret ediyor. Küçük bir oda. Benim yatak odam gibi. Bir televizyon ve birkaç oyuncak var. Kız oyuncakları. Oynamak istediğim bir şey yok. Kızıl saçlı bebeği kanepeden itip yere düşmesini izliyorum. Mutfakta Koç Murphy'nin telefonda konuştuğunu duyuyorum. "Hey, Tom. Bizden önce havuza girenler fazla mesai yapmışlar. Biz hâlâ buradayız. Biraz geç kalacağız."

Babama neden yalan söylediğini bilmiyorum. Sormuyorum.

Odaya girdiğinde gömlek giymiyor. Ya da pantolon. Sadece boxer şort. Teklif ettiği içkiyi alarak sordum, "Neden kıyafetlerini çıkardın?"

Kıkırdıyor. "Biz sadece bu evde işleri biraz farklı yapıyoruz. Ayrıca, birbirimizi daha önce bu şekilde görmemiş değiliz. Her zaman birlikte yüzeriz."

"Sanırım."

"Ve gerçekten çok rahat. Neden benim için kıyafetlerini çıkarmıyorsun Logan?"

OceanofPDF.com

AUBREY

BABAM, bir ağaca kafa üstü çarpan bir arabanın direksiyonunda sarhoştı. Bu onunla ilgili son anımdı.

Anı gerçek. Olaylar gerçek.

Ama onu *çevreleyen* koşullar? Öncesi? Bunların hepsi bilmediğim şeylerdi. Annemin benden saklamaya çalıştığı şeyler.

Ölümü, dedektiflerin şu anda bulunduğumuz yerden iki kasaba ötedeki aile evimizin kapısını çalmasından tam bir hafta sonra gerçekleşti. Aynı kasabada her yıl sonbahar festivali düzenleniyor. Logan'ın beni götürdüğü festival. İddiaları ortaya atan çocuk da aynı kasabadan. Babam onun yüzme koçuydu.

On yaşındaydı.

Babam arabasına binmeden önce anneme bir mektup yazmış. O buna intihar notu diyor.

Ben buna suçun kabulü diyorum.

Mektupta, yaptıklarını itiraf etmiş ve en büyüğünden en küçüğüne kadar tüm kurbanlarının isimlerini vermişti.

Beş isim vardı.

Logan'ın adı sonuncuydu.

Ölümünden sonra Raleigh'e taşındık ve orada adımları değiştirmek, beni evde eğitme, onun gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarabilecek her şeye erişimi engelleme ve bana onu hatırlatabilecek her şeyi yakma sürecinden geçti. Beni korunaklı tuttu,

ve soru sormak için hâlâ çok genç olduğum için minnettardım.

Beni korumak için yaptı.

Tüm bunları bize hastanenin boş, özel bir odasında, saatin çok yüksek sesle çalıştığı, nabzımın çok yoğun olduğu ve herkesin sürekli burnunu çekip hıçkırdığı bir yerde anlatıyor.

Odanın köşesinde yere oturup dizlerime tutunuyorum. Bir ileri bir geri sallanıyorum, sözleri kafamın içinde bozuk bir plak gibi tekrarlanıyor. "Mektubunu yaktım ama isimleri ezberledim ve son on yılımı her birini bulmaya, bir zamanlar kocam dediğim canavarın yaptıklarının onları mahvetmediğinden emin olmaya çalışarak geçirdim," diyor annem. "Son on yıldır, ortaya çıkan ilk çocuğun terapi masraflarını karşılıyorum. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen, neden bahsettiğimi bilmediklerine yemin eden iki kişi var. Bir tanesi şu anda orduda görevli. Logan'ı bulmak üzereydim ki... seni ilk kez eve getirdiğinde." Annem sözleriyle, kalp acısıyla ağlıyor.

Toms volta atmayı bırakır. Tekrar başlıyor.

"Aubrey, tatlım," dedi annem. "Bir şey söyle."

Başımı sallıyorum, yanağımı bacağıma bastırıyorum ve daha sert sallanıyorum. Daha hızlı. Boşum.

Ben boşum.

Sekiz yaşındayım ve babam ilk kez arabasının ön koltuğuna oturmama izin veriyor. Arabayı annem görevdeyken almıştı. Anneme arabayı alıp alamayacağını sormamıştı ve annemin eve geldiği ilk gece bu konuda tartıştıklarını duydum.

Sırt çantama uzanıyorum ve kıyafetlerimi karıştırıyorum.

"Emniyet kemerini tak tatlım," diyor babam.

Büyükannemin bana verdiği el losyonunu bulup babamın dediğini yapıyorum.

"Büyükannende yatıya kalman nasıldı?" diye soruyor, araba yolundan geri geri çıkarken.

"Güzel," diyorum ona bakarak. "Gecen nasıl geçti?"

Babam gülümsüyor. "Biraz geç kalan bir dersim vardı. Onun dışında her zamanki sıkıcı geceydi." Parmağıyla dizime vuruyor. "Annene söyleme ama akşam yemeğinde şeker yedim."

Losyonu ellerime sürerken kendi kendime gülüyorum. Tüpü sırt çantama geri koymaya çalışıyorum ama emniyet kemerim takılı olduğu için ulaşmam imkansız.

kapının cebine bıraktım. Ellerimi kokluyorum ve babam kıkırdarak şöyle diyor. "Bu gerçekten kokuyor, Aubs."

"Çok güzel," diyorum. "Yaz gibi kokuyor. Güneş ışığı, kesilmiş çimen ve çilekli milkshake gibi."

"Kaka gibi kokuyor," diyor burnunu kıvrarak.

Ellerimin üzerine oturuyorum, sözlerinden üzüntü duyuyorum. Parmaklarım düz, soğuk bir şeye değiyor. Popomla deri koltuğun arasından bir kuruş çıkarıp önümde tutuyorum. "Bu nereden geldi?" Paraya bakarak soruyorum.

Babam hızlıca bakıyor, sonra tekrar yola dönüyor. "Antrenörlüğünü yaptığım çocuklardan biri dün gece arabamdaydı. Cebinden düşmüş olmalı."

"Aubrey," diyor annem beni anılarımdan çekip çıkararak. Nefesim kesildi, ayağa kalktım.

Yüzümdeki tepki her neyse Cameron bana doğru adım atıyor. "Şoktasın, Aubrey. Sorun yok..." Elleri omuzlarıma yerleşti. Güçlü. Meydan okuyan.

Omuz silkerek dokunuşundan kurtuluyorum ve bakışlarımı anneme yöneltiyorum. "Beni korumak mı istedin?" Öfkemi ve nefretimi ona yönelterek homurdanıyorum. "O zaman beni korumuş olabilirsin ama şimdi korumadın ve Logan'ı da korumadığına eminim!" Kalbim çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor, sonra duruyor. Düşüyor. Çılgık atıyorum, "Biliyordun! Bunca zamandır biliyordun ve tek kelime etmedin!"

"Aubrey," diye ağlıyor. "Denedim. Tanrım, denedim. Ama nasıl yapabilirim ki? Biri nasıl..." Başını ellerinin arasına alarak yatağın üzerine yığılır. "Denedim, Aubrey," diye tekrarlıyor. "Ve sonra onu tanıdım, ailesini tanıdım ve o iyi görünüyordu-"

"İyi misin?!" Kollarımı havaya kaldırarak bağıriyorum. "Bu nasıl oluyor da İyi mi?!"

"Bana mutlu büyüdüğünü söyledi, ben de öyle düşündüm-"

"Neden bir şey söylemedi ki?" Tom diyor ki, sesi zaten ölü olan kalbimi parçalıyor. "Neden bize gelmedi... neden..."

Lucy hıçkırıklara boğuldu. "Çünkü annem hastaydı... ve hepimiz... o kadar çok şey yaşıyorduk ki o... o..."

Odadan koşarak çıkıyorum, sözleri ruhumu kesiyor, beni içten içe öldürüyor. Arkamdaki ağır ayak seslerini duymazdan gelerek koridorda hızla ilerliyorum. Şu anda annemle uğraşamam ve Preston'ları bir saniye daha yanımda olmaya zorlamayacağımdan eminim.

Ağır bacaklarım beni çıkışa taşıyor, hava ciğerlerime doluyor ve ellerim dizlerimin üzerinde, kendi üzerime eğiliyorum. Midem bulanıyor, tüm vücudum güçle sarsılıyor.

Kuruşu avucumun içinde sıkıp babama bakıyorum. "Adı ne?" "Adı Logan."

Kıkırdıyorum. "Sevimli mi?"

Midemdekileri ön kapının yanındaki çalılıklara boşaltıyorum. "Aubrey."

Sesin Lucas'a ait olduğunu anlıyorum ama ona dönmüyorum.

"Yapma Luke," diye haykırıyorum, ağzım tükürük, gözyaşı ve kargaşa içinde. "Bana yaklaşma!" Telefonumu elimde sıkıca kavrayarak uzaklaşmaya başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan. "Onu bırakamazsın, Aubrey. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var!"

Yolun ortasında donup kalıyorum, omuzlarım geriliyor. Sonra yavaşça onunla yüzleşiyorum, kederli figürü gözyaşları yüzünden bulanıklaşıyor. "Bana ihtiyacı mı var?" Sesim kırılarak tekrarlıyorum. "Lucas... bana nasıl bir daha aynı şekilde bakabilir? Paylaştığımız her bakış, her dokunuş... Tanrım... bana bakıp da nasıl midesinin bulanmadığını hissedebilir?"

"Çünkü... çünkü o seni seviyor, Aubrey."

"Aşk artık yeterli değil! Yapamaz... aklını yatıştırarak parçalarımı seçip alamaz. Bu işler böyle yürümez. Hayır..." Ağlıyorum, geriye doğru yürüyorum, nefes almak için mesafe bırakıyorum. "Beni sevemez. Çünkü ben her zaman babamın kızı olacağım ve babam da her zaman onu taciz eden adam olacak."

Arkamda, Leo'nun sesi çektiğim acının içinde yankılanıyor. "Neden bahsediyor, Lucas?"

LOGAN

Kendime geldiğimde yaptığım İLK ŞEY, lanet olası tüpü boğazımdan çekip oturmak ve midemi boşaltacak bir yer aramak oldu.

Babam yanımda, çenemin altında bir çöp kutusu tutuyor.

Kusuyorum, kusuyorum ve artık nefes alamayana kadar kusuyorum. Başım çarpıyor. Kalbim de aynı şeyi yapıyor.

Babam başımı, sırtımı okşuyor. "Bırak çıksın, oğlum."

Doktorlar, hemşireler ve çok fazla insan odayı dolduruyor ve ben yatağa uzanıp Mary'ye sesleniyorum.

O burada değil.

Arkadaşları da öyle.

Bu sadece bir Burada o Sefalet, ve Sefalet olur
benim zehir, tüm duyularımı zayıflatıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, beni yok etmesine izin veriyorum.

SESLER SUSKUN ama zihnimin sisi arasından duyabileceğim kadar yüksek.

"Mantıklı."

"Her zaman böyle davranırdı ama o sıralarda daha da kötüleşti." "Sanırım hepimiz bunun annemin hastalanması yüzünden olduğunu düşündük." "Neden bize bir şey söylemedi ki?"

"O orospu çocuğunun çoktan öldüğüne sevin." "Aubrey'i ne yapacağız?"

Aubrey...?
Çenem gerildi.
Biliyorlar.
Hepsi biliyor.
Melissa... Onlara söylemiş olmalı...
Çıglıklarımın sesi boğazımdan zayıfça düşmeden önce omuzlarım titriyor.
Gözyaşlarım yastığıma düşüyor, şakağımı ıslatıyor.
"İyisin evlat. Biz buradayız. Hepimiz senin için buradayız." Babam elime uzandı.
Çekiyorum.

SAATLER GEÇİYOR. Yarı aydınlık kalıyorum. Hastane odasının kapısı durmadan açılıp kapanıyor.
İnsanlar gelir.
İnsanlar dışarı çıkıyor. Laney ağlıyor.
Lucas onu rahatlatır.
Leo kapının yanında duruyor, elleri arkasında, başı öne eğik. İkizler birbirlerine fısıldıyor ama bana asla.
Lachlan burada değil.
Lucy de öyle.
Babam yatağın yanındaki sandalyede oturuyor. Yanımdan hiç ayrılmaz. Onları burada istemiyorum.
Ben sadece Mary'i istiyorum.
Ve o hiçbir yerde bulunamıyor.
Cameron içeri girer, Leo'nun yanında durur. Hala Lucy yok.
Direksiyonun elimde titrediğini, arazide hızla ilerlerken koltuğun çarpışını hatırlıyorum. Gölü gördüğümü hatırlıyorum. Ve suya dalmak istediğimi hatırlıyorum.
Yirmi yaşındayım ve tek istediğim annemin sesini duymaktı.
"Baba?" Fısıldıyorum ve öne doğru eğiliyor, gözleri kocaman. İlk kez konuşuyorum. "Özür dilerim."

Başını sallıyor, yorgun ve endişeli gözleri benimkilerin üzerinde. "Hayır, Logan. Kimse benim kadar üzgün olamaz. Bilmediğim için üzgünüm. Yanında olamadığım için özür dilerim. Üzgünüm-"

"Kesin şunu!" Lincoln ağlıyor. "*Hepimiz* üzgünüz." Bana doğru yürüdü, babamın yanında durdu. "Tanrım, Logan. *Çok* üzgünüz."

Doktor geldi, tanımadığım biri. Elinde bir pano ve stetoskop var. Hepsinde var. Tıbbi geçmişimi, alerjilerimi, geçmişte kullandığım ilaçları soruyor. İşte o zaman bakışlarımı indirip herkesin gitmesini istiyorum. Sır tutacak enerjim yok ve doktora Mary'ye olan koşulsuz sevgimi, arkadaşlarını, birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları anlatıyorum.

O gittiğinde, yerini başka kimse alamaz.

Yatağa uzanıyorum, tavana bakıyorum, etrafımdaki makinelerin bip sesleri geliyor - başka bir çalma listesi, sadece bir şarkı, bir tür. Kafamda listenin adını "Çöküş" koydum.

ZAMAN ÇOK YAVAŞ GEÇER ve sonra kapı açılır ve Lucy görünür. "Hey," diyor, sesi kısık. Kısa bacaklarını sürüyerek odayı geçip bana doğru geliyor ve yatağın ayak ucunda durup gözlerini benimkilere dikeyor. Üzerinde annemin eskiden giydiği türden pazen pijamalar var ve ona o kadar benziyor ki içim parçalanıyor.

Cevap vermeye çalışıyorum ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Sonra Lucy benimle birlikte yatağa girmeye çalışıyor ve başaramıyor. Kumandanın bulunduğu tarafa uzanıyorum ve yatağı onun için indiriyorum, elektronik vızıltının odayı doldurmasına izin veriyorum. Tamamen indiğinde tırmanıyor ve yanıma yerleşiyor. Ona daha fazla yer açmak için hareket etmeye başlıyorum ama o "Yakın durayım mı?" diye soruyor. Ben de öyle yaptım.

O sırt üstü yatıyor, ben de aynısını yapıyorum ve sonra sessizliğin atmosfere karışmasına izin veriyoruz. Pişmanlık zamanı uzatıyor, zaman acıyı uzatıyor ve ben başımı yana çevirip kız kardeşimin şakağından süzülen tek damla gözyaşını izliyorum.

Annemin ölümünden önceki yıl ve sonraki birkaç ay boyunca Lucy, annemin kanserinin geride bıraktığı güç oldu. Uzanıp parmağımın tersiyle onun sıvı haldeki hüznünü siliyorum. "Sana bunları yaşattığım için üzgünüm-"

"Kapa çeneni Logan," diyor, çenesi kıpırdamadan. "Sakın-" Boğazımı tıkayan bir hıçkırıkla sözünü kesiyor. Sonra yan tarafına dönüyor, iki elini başının altına koyuyor. Gözyaşlarının yönü değişiyor ve ben hepsini siliyorum. "Seni çok seviyorum ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Hem de hiç. Ve senin için çok ama çok üzgünüm..."

"Biliyorum, Luce. Biz..." Gözlerimi sıkıca kapatıp beşe kadar saydıktan sonra tekrar açıyorum. "İstemiyorum..."

Yastığa karşı başını sallayarak, "Anlıyorum. Ve seni zorlamayacağım Logan. Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmayacağım." Tekrar sırt üstü dönüyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Ama sana bir şey söylemeliyim..."

"Tamam...?"

Verdiği nefesin gücüyle dudakları titriyor. "Yalan söylemeyeceğim Logan. Senin için endişeleniyorum, özellikle de şimdi, bildiklerimizi bildiğim için, seninle ilgili her şeyin daha da kötüye gideceğinden ve bu döngüye gireceğinden endişeleniyorum ve biz - babam ve biz - sevdiğimiz başka birinin yavaşça ölmesini izlemekten başka seçeneğimiz olmayacak..."

"Lucy," diye fısıldadım. "O kadar da kötü değil..."

"Sizin için belki," diyor aramızdaki boşluğa bakarak. "Ama bizim için... aynı şey, çünkü kontrol edemiyoruz. *Seni* kontrol edemiyoruz."

Hava alma mücadelesi ciğerlerimi, boğazımı sıkıyor.

"Cam'le bebeğimizi kaybetmeden önce hep çocuklarımız ve geleceğimiz hakkında konuşurduk..." diye ekliyor. Gözyaşları artık daha hızlı akıyor. Daha özgür. Önce bana bakıyor, sonra tekrar aşağıya.

Elini tutabilseydim, tutardım.

"Kafamda hep şöyle bir resim vardı," diyor, "eve geldiğimiz ve hepinizin orada olduğu bir sahne. Arabanın kapısını açardım ve kızımız koltuğuna otururdu -mavi gözleri ve atkuyruğu saçlarıyla- ve kemerini çözer çözmez Logan Amca'sına, *en sevdiği* amcasına doğru koşmaya başlardı..."

Kalbim küt küt atıyor. İki. "En sevdiği ben olur muydum?" diye sormaya çalışıyorum.

"Evet," diyor Lucy başını sallayarak. Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor ve beni bakışlarıyla sabitliyor. "Yani, düşününce, tüm o amcalar ona göz kulak olduğu için oldukça şanslı bir kız olurdu. Ama Lucas onun koruyucusu olurdu, anlıyor musun? Ve Leo, ciddi olan o olurdu."

Ona ahlakla ilgili her şeyi öğretmeye çalışan ve"-gözlerini deviriyor
-"Nasıl hanımefendi olunur?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ama sen Logan, *eğlenceli* amca sen olurdun. Onu hayvanat bahçesine götürmek için işten kaytaran kişi. Senden istediğinde peri gibi giyinen ilk kişi sen olurdun. Kesinlikle onun favorisi olurdun ve seni kelimelerin ötesinde severdi ve zihnimde, o sahnede, kollarını açmış onu beklediğini, sana ulaştığı anda onu yerden kaldırdığını gördüğümde hep gülümsüyorum. O sana Lo Amca derdi... ve sen... sen de ona Küçük Prensesim derdin."

Gözlerimi yastığa siliyorum ve Lucy uzanıp yüzümü avuçluyor.
"Görebiliyor musun Logan?"

Ellerine karşı başımı sallıyorum, hüznümü içime çekiyorum. "Onu göremeyecek kadar yüksekseyn görebiliyor *musun*?" Göğsüm yükseliyor. Düşüyor. "Lucy-"

"Çünkü *hamileyim* Logan," diye araya giriyor. "Bir kızım olacak. Adını annemin adı olan Katherine koyacağız. Kısaca Katie. Ve onun büyümesini izlemek için yanında olmanı istiyorum. Katie'nin hayatında en sevdiği amcasının olmasını istiyorum," diye ağlıyor. "Ama korkuyorum... Senden korkuyorum..."

Nefes alamıyorum. "Benden ne istiyorsun, Luce?"

Hıçkırıklarını göğsümde boğuyor.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona yalvardım. "Her şeyi yaparım, Lucy. Sadece söyle bana..."

"Yardım almana ihtiyacım var

Logan." Ve dedim ki.

"Tamam

."

diyorum

.

AUBREY

Annemi bana beş çocuğun isimlerini vermeye zorladım. *Neden* bilmem gerektiğini ya da bu bilgiyi aldıktan sonra ne yapmayı planladığımı bilmiyorum. Bir parçam onlara ulaşmak, bir zamanlar sevdiğim bir adamın davranışları için özür dilemek istiyordu. Bunu yapabilirdim. "Anlıyorum" ya da "Anlıyorum" kelimelerini asla kullanmadığım sürece, çünkü bir pedofilin kızı olmak, bir pedofilin kurbanı olmakla aynı şey değildir.

Ben

yemem.

Yiyemem.

Ve gözlerimi kapattığımda, Preston'ların evindeki merdivenin yanındaki duvarda asılı duran Logan'ın yirmi farklı resmini görüyorum.

Gözlerimi çok uzun süre kapatmamak için elimden geleni yapıyorum.

DÖRDÜNCÜ gün üst üste, odamda, bilgisayarımın başında, bir zamanlar bütün bir evi dolduran kutulardan yapılmış bir sığınakta oturuyorum. Birden fazla arama motoruna, sayısız filtreye isimlerini arka arkaya yazıyorum.

Annem bunu kafama takmamamı

söylüyor. Annem siktirip gidebilir.

Çünkü her ne kadar bir şekilde doğru şeyi yaptığını düşünmeyi sevse de, babam *on yıl önce* öldü. On yıldır bunu biliyordu ve *daha yeni* Logan'ı arıyordu. Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Eğer deneseydi onları dakikalar içinde bulabilirdi. Babam onlara *koçluk* yapardı. Onların detayları da aynı çatı altında olurdu.

Evde. O zaman aileye ulaşabilirdi. Pek çok şey yapabilirdi. Bunun yerine korkağın tekiydi ve şimdi de bu korkaklığını savunmak için *beni* kullanıyor, her şeyi beni *korumak* için yaptığını söylüyor. Dışarıda korunmaya benden daha çok ihtiyacı olan beş çocuk vardı.

Sayfalarca arama ve site taraması yapıyorum ama sağlam bir şey bulamıyorum. Bu yüzden son seçeneğime güveniyorum: sosyal medya.

Logan Kamboçya'dan döndüğünden beri ilk kez Facebook'a giriyorum. Çok fazla bildirim almayı beklemiyorum. Ama bir tane var. Carter'dan beni etiketlediği bir durum güncellemesi:

Bir mektubu posta kutusuna atmak için üç saat araba kullanırsan...

İntikam çok kötüdür, Aubrey O'Sullivan. Nefretin tadını çıkar.

Gözlerim kısılıyor, aklım karışıyor ve ondan gelen bir şey görüp görmediğimi düşünmeye çalışıyorum. Gönderdiği tarihe bakıyorum ve nefesim, nabzım, her şey duruyor.

Annemin arkamdan seslenmesini duymazdan gelerek aceleyle aşağıya indim ve girişteki masadan anahtarlarımı aldım. Arabama bindim ve öfkenin beni yönlendirmesine, beni kontrol etmesine izin verdim.

Arabamdan Carter'ın babasının sahibi olduğu BMW bayisinin ofisine doğru yürürken ELLERİM YANLARIMDA yumruk olmuş durumda. Onu görmeden önce duyuyorum, kahkahaları sinirlerimi bozuyor ve öfkemi arttırıyor. Ofisi tavandan tabana camla çevrili ve masasının arkasındaki sandalyede tembel tembel oturuyor, birazdan açığa çıkaracağım öfkeden habersiz. Karşısında bir çift oturmuş evrak imzalıyor ve ben cam kapıyı açar açmaz onlara dışarı çıkmalarını söylüyorum.

Carter'ın gözleri kocaman ve ayağa kalkmış, bana doğru ilerliyor. "Tanrım, Aubrey, hiç iyi görünmüyorsun." Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor ve keşke o aptal kravatını boynuna dolayıp onu boğarak öldürecek gücüm olsaydı.

Müşterilerine bir parmağını kaldırıyor. "Bir dakika" diyor ve kapıyı onlar için açık tutuyor.

Ofisinden ayrılırlar.

Carter kapıyı arkalarından kapatır.

Hâlâ sırtıyor.

Ağlamamak için elimden geleni yaparak, "O mektupta ne vardı lan?" diyorum. Gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Posta kutuma koyduğun o mektup!" Bağırıyorum. "İçinde ne vardı?!"

"Lanet olası sesini alçalt," d e d i . "O mektup *haftalar* önceydi.

önce."

Göğsünü itiyorum. Sertçe. "Ne. Neydi? Neydi?"

Bileklerimi kavırıyor. "Alınan," diyor. Gülüyor. "Senin bu halini seviyorum, Aubs."

"Siktir git."

Gözlerini deviriyor. "Babanla ilgili bir polis raporuydu, tamam mı? Oh, ve ikinizin bir fotoğrafı..." Sırtıyor. "Hep onun bir fotoğrafını bulmak istiyordun, değil mi?" Omuz silkiyor, bileğimi bırakıyor. "Aslında bana teşekkür etmelisin. Sonunda istediğin şeyi sana verdim. Sevgili babacığın çocukken kemancı olduğunu biliyor muydun? Hiç... bilirsin işte..." Kaşlarını sallıyor.

Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Ama gözyaşlarım akıyor, onun sözleri kararlılığımı zayıflatıyor. "Neyin var senin, Carter?" Haykırıyorum. "O kadar çok hayatı mahvettin ki..." Hıçkırıklarımın arasında konuşamayarak sözümü kesiyorum. Başımı, bakışlarımı indirmiyorum çünkü beni görmesini istiyorum. Bana ne yaptığını görmesini. "Neden beni böyle incitmek istiyorsun?"

Yüz hatları düştü ve bana doğru adım attı.

Ben bir adım geri atıyorum.

Başını sallayarak, "Kahretsin, Aubrey, özür dilerim. Ben... Ben..." Elimi tuttu. *Tuttu*.

Boğazıma kadar yükselen safrayla elimden kaçırdım. Fısıldıyorum, "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Ofisinden çıkıyorum, çektiğim azap göğsümün etrafına beton duvarlar örüyor. Sadece gitmeliyim, çünkü söyleyecek bir şey kalmadı, yapacak bir şey kalmadı. Ama sonra arkamdan, "Bildiğin için daha iyi hissetmiyor musun?" dediğini duyuyorum.

Olduğum yerde duruyorum, öyle bir çığlık atıyorum ki boğazım yanıyor. İçimde bir bomba patlıyor, yeni inşa edilmiş duvarları paramparça ediyor. Metal bir sandalye alıp ona fırlatıyorum. Bir tane daha alıyorum. Ofisinin duvarlarına doğru fırlat. Camlar sanki ağır çekimdeymiş gibi yere düşüyor ve Logan'ın o postayı açtığını hayal ediyorum... onu yok eden geçmişiyse yeniden bir araya geldiğinde yüzündeki ifadeyi hayal etmeye çalışıyorum...

Haftalarca süren sessiz hıçkırıklar beni zorluyor. Ağlıyorum. O kadar yüksek sesle ağlıyorum ki ciğerlerim, boğazım durmam için yalvarıyor. Ama duramıyorum.

Duramıyorum.

Arabama doğru koşuyorum ve Carter'ın peşimden geldiğini duyunca daha hızlı koşuyorum.

Arabama bindim, tüm kapıları kilitledim ve motoru çalıştırdım. Gitmeliyim, sadece uzaklaşmalı ve bugünü unutmalıyım. Carter'ı unutmalıyım. Geçmişimdeki her bir anı unutmalıyım.

Logan da dahil.

Logan.

Sonra garajın zemininde duran kül yığını, Logan'ın geçmişinin yanmış kalıntıları hatırlıyorum.

Öfkem, ıstırabım ve bitmek bilmeyen gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken, Carter'ın ofisin önüne park etmiş zavallı arabasını görüyorum. Düşünmüyorum. Sadece yapıyorum. Arabayı vitese taktım, frene ve gaza bastım. Lastiklerin gıcirtısını duyuyorum, yanık kokusunu alıyorum. Arabasının yan tarafına kafa kafaya çarptığımda başım direksiyona düştü. Arkamı kontrol ettim. Temiz çıkınca geri gittim. Sonra frene bastım. Arabayı vitese taktım. BMW'ye tekrar çarptığımda gözlerimi kapatmadım. Ve tekrar. Ve yine. Siren seslerini ve dışarıdan gelen bağırışları duymazdan geliyorum. Ama en önemlisi, kendi çılgınlıklarımı görmezden geliyorum. Kendi çılgınlıklarımı. Kendi acımı. Kendi zihnim bana emniyet kemerimi takmam gerektiğini, karanlığa teslim olmamam gerektiğini söylüyor.

AUBREY

DÖRT AY SONRA

ZAMAN TÜM YARALARI İYİLEŞTİRİR. En azından fiziksel olanları. Beyin sarsıntısı geçirdim, gözüme birkaç dikiş atıldı, bileğim ve köprücük kemiğim kırıldı ve birkaç kaburgam zedelendi. Carter bayide yaptığım hasarları kendi cebinden ödedi. Onunla en son konuştuğumda, ona tek bir kuruş bile geri ödemeyeceğimi söylemiştim. Benden bunu beklemediğini söyledi.

Yaralarım iyileşir iyileşmez iş aramaya başladım. Şimdi vasat bir otelde tam zamanlı oda temizliğinde çalışıyorum. Yeterince para biriktirdikten sonra annemin evinden ayrıldım ve iki üniversiteli kızla ortak bir eve taşındım. Onlar beni yalnız bırakıyor. Ben de onları. Laney eski hayatımdan konuştuğum tek kişi, o da dükkânın kirasını devralacak birini bulduğunu haber vermek içindi. Lucy birkaç kez aradı. Leo da. Telefonlarına cevap vermiyorum. Utanıyorum. Pek çok nedenden dolayı. Sadece babamın yaptıklarından dolayı değil, annemden de... Carter'a olanlardan sonra, bir hastane odasında onunla otururken o bana endişeyle baktı, ben de ona baktım ve hissettiğim tek şey *hastaydı*. Midem bulanıyordu. Yaptığı şeyi nasıl yapabildi? Nasıl hiçbir şey söylemedi? Ve sonra iş bir şey söylemeye geldiğinde, bunu nasıl yapabildi... Preston'ların nasıl hissedebileceğini umursamadan, sadece içinden atmak için tükürdü. *Tom*'un nasıl hissedebileceğini. Diğer çocuklar söz konusu olduğunda *Tom*'un nasıl davranmak isteyebileceğini. Annem en sinsi, en kinci şekilde bencil ve bunun farkında bile değil.

Arada bir arıyor. Bazen aramalarına
cevap veriyorum. Bazı günler iyidir.
Bazı günler kötüdür.
Ama her gün *onu* düşünüyorum.
Nasıl olduğunu merak ediyorum.
Acaba zaman *onun* yaralarını iyileştirebilecek mi?
O günlerde, Noel'de bana verdiği iş ceketine tutunarak ağlaya ağlaya
uyudum. Bu onun sakladığım tek şeyiydi.
Bazı geceler hala kokusunu alabiliyorum. İşte
o geceler için yaşıyorum.

OceanofPDF.com

LOGAN

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Logan," diyor yanımda oturan kız. Adı Courtney, yirmi iki yaşında, üniversitenin son sınıfında okuyor. Okuduğu bölüm: deniz biyolojisi. Tüm bunları biliyorum çünkü West Palm Beach, Florida'dan Charlotte, Kuzey Carolina'ya iki saatlik uçuş boyunca hiç susmadı.

Flört ettiğinden ya da en azından denediğinden oldukça eminim ve bundan rahatsız olduğumdan da oldukça eminim. Ya da belki de buna alışkın değilim çünkü son dört ayımı detoks, rehabilitasyon ve yoğun terapi tedavi merkezinde geçirdim ve gerçekten konuştuğum tek insanlar terapistlerin kendileriydi.

Lucy ve Amanda orayı bulanlardı. Amanda'ya göre, ülkedeki en iyi tedavi tesislerinden biriymiş. Tanrıya şükür üniversiteye hiç gitmedim, çünkü orada geçirdiğim dört ay babama Kuzey Carolina Üniversitesi'nde dört yıllık eğitimle aynı paraya mal oldu. Paranın iyi harcandığını söylüyor ve dürüst olmak gerekirse ben de katılıyorum.

Tedavinin sadece iki ay sürmesi gerekiyordu, ancak babam daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu hissedersen kalmakta tereddüt etmemem gerektiğini önceden bildirmişti. Ben de kaldım.

Hazır olduğumdan emin olmalıydım.

Fazladan iki ay bana bu konuda yardımcı oldu.

Merkezde mücadele ettiğim tek kural, terapistler tarafından onaylanması gereken kendi seçtiğim bir kişi dışında dış dünyayla iletişim kurmamaktı.

Tabii ki Lucy'yi seçtim.

Orada olmamın sebebi oydu.

O ve doğmamış yeğenim.

Şimdi gözlerimi emniyet kemeri ışığına dikmiş, sönmesini bekliyorum ve Courtney'ye bakmadan, "Sen de," diye mırıldanıyorum.

Emniyet kemeri ışığı söner sönmez koltuğumdan kalktım, elimdeki tek bagaj olan spor çantamı omuzladım ve neredeyse çıkışa doğru koştum. Lucy'ye eve gelişimin büyütülmesini istemediğimi söyledim ve herkesi yanında getirmemesi için ondan söz aldım. Havaalanında on bir üç kişiyle olay yaratmak istemedim. Ve gözyaşları. Tanrım, ailemi ağlarken görmeye daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Ailem -her şeye verdikleri tepkiler-fazladan aylarca burada kalmamın nedenlerinden biriydi. Onların sorularıyla, endişeleriyle, bana olan koşulsuz sevgileriyle nasıl başa çıkacağımı bildiğimden emin olmak istedim. Sonuncusunu kabul etmem dört ayımı aldı. Sonunda buna layık olduğuma inanmam için.

Kapıların dışında bekleyen yüzlere bakarken kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Arıyorum, arıyorum ve bu sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. İnsanlar sola yürüyor, sağa yürüyor, görüş alanıma giriyor ve sonra, o hüzünlü filmlerdeki gibi, ortalık sakinleşiyor ve onu görüyorum. Ayak parmaklarının ucunda, alt dudağını ısıyor. Lachlan bir tarafta. Leo diğer tarafta. Karnı... Aman Tanrım. Kendimi gülümserken buluyorum, kendi kendime gülüyorum ve onlara doğru ilerlerken adımlarımı yavaşlatıyorum, her bir anın tadını çıkarıyorum. Şanslı kuruşum her adımda göğsümde sallanıyor ve ben daha geniş gülümsüyorum. *Gerçekten* şanslıyım.

Lucy nihayet beni gördüğünde ciyaklıyor, koşmaya/ paytak paytak yürümeye başlıyor ve ben de çantamı bırakıp onu yakalayabileceğimden emin oluyorum. Kollarını bana doluyor ve ben de alt tarafımı bebeği boğmayacak bir mesafede tutuyorum. O şeyin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama her darbenin *kötü* bir darbe olduğundan eminim. Uzaklaştığında, "Vay canına, Luce, büyümüşsün." diyorum.

Ters ters bakıyor.

Geri adım attım, "*Şişman* gibi değil. Hayır, öyle değil."

Ben başımı sallıyorum, o dudaklarını büzüyor ve sonra yaşlı bir kadın bize yaklaşıp "Siz çok tatlı bir çiftsiniz" diyor.

Lucy ellerini boynumdan çekti, dilini çıkardı ve öğürür gibi bir ses çıkardı. "Ew! O benim kardeşim, seni sürüngen!"

"Luce!" Güldüm ve onun adına kadından özür diledim.

Kadın gittiğinde Lucy, "Hamilelik 101, Logan. Her şeyi söyleyip kurtulabilirsin." Gülümsüyor, tıpkı annem gibi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel, Luce." Nefes veriyorum ve kardeşlerimin bize doğru yürüdüğünü görmek için ona bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Temiz genç sana çok yakışıyor," diyor ve bana tekrar sarılıyor.

Karnına bakabilmek için arkama yaslanıyorum. "Küçük prensesim nasılmış bakalım?"

"Çok alıngan bir ufaklık," diyor ve karnını ovmak için beni bırakıyor. "Tekmelemeyi bırakmıyor."

Lucy bana hamile olduğunu söylediğinde, tam olarak ne kadar hamile olduğunu söylememişti. Beni havaalanına götürene kadar on altı haftalık olduğunu öğrenemedim. *Dört aylık*. İlk söylediği kişinin ben olduğumu söyledi. Geçen seferkinin tekrarlanması ihtimaline karşı kimseye söylemeye korkuyordu. Sonra bana bol gömleğinin altında sakladığı çıplak karnını gösterdi ve ya hamile olduğundan ya da çok fazla taco yediğinden şüphe kalmadı. Yani, temel matematik... dört ay önce dört aylık hamileydi, bu da şu anda sekiz aylık olduğu anlamına geliyor... ve bu bebeği, benim küçük prensesim, çok yakında doğacak.

Lachlan bana öyle bir sarılıyor ki, şimdiye kadar gördüğüm tüm sarılmaların gücüne meydan okuyor. Benim gözyaşlarımı da beraberinde getiren gözyaşlarımı tutuyor. "Artık iyiyim, Lachy. Söz veriyorum."

Lucy ile haftalık telefon görüşmelerinde bana Lachlan'dan bahsetmişti. Onunla oturup benimle ilgili her şeyi, geçmişi, bugünü ve geleceği nasıl anlattıklarını. Sadece neler yaşadığımı anlaması için değil, başına bir şey gelirse, *herhangi bir şey* olursa, bunu biriyle konuşabilecek kadar rahat hissetmesi içindi. İçinde tutmaması için. Kimin hayatında ne olursa olsun, hepimiz onun yanında olacaktık. Her zaman.

Leo bana standart kanka kucaklaşmamızı yapıyor - bu seferki diğerlerinden biraz daha uzun sürüyor. "Bunun için kampüsten ayrılmana gerek yoktu," diyorum ona, çantamı tekrar toplarken.

Lucy'ye yan gözle bakar. "Sana söylemedi mi?"

"Bana ne söyleyeceksin?" Çıkışa doğru yürürken elimi Lachy'nin omzuna koyarak soruyorum.

"Okulu bıraktım, dostum."

Adımlarım titriyor. "Benim için değil, değil mi?"

Başını sallıyor. "Polis teşkilatına katılmak için üniversite diplomasına ihtiyacın yok. Dürüst olmak gerekirse, yapabildiğim kadar uzun süre numara yaptım ama okuldan *nefret ediyorum*."

Ona bakmak için duruyorum, gözlerinin içine bakıyorum. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki onun özelliklerini ve zaaflarını biliyorum. Yalan söylediğinde kaşları kalkıyor ve işi biter bitmez alt dudaklarını çiğniyor, sanki doğru yapıyormuş gibi

Şimdi. Bunu ona söylemeliyim ama ne anlamı var ki? Bunun yerine içimden gülüyorum ve başımı sallıyorum, "Benim dünyama hoş geldin."

Lachlan bana bakarak, "Yani bu benim de okulu bırakabileceğim anlamına mı geliyor?" dedi.

Lucy, Leo ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz. Lachlan'ın kahkahası kulaklarımı ve kalbimi dolduruyor.

Havaalanından çıktığımızda, sanki yıllardır kilitli kalmışım gibi temiz havayı içime çekmek için duruyorum. Biri adımı sesleniyor ve Courtney'i görmek için dönüyorum. Bana bir kâğıt parçası uzatıyor -numarası- ve "Beni aramalısın. Belki bir ara bir araya gelebiliriz."

Numarasını alıp cebimin derinliklerine soktum. Onu kullanmayacağım. Ona ihtiyacım olmayacak. "Şu anda gerçekten bir ilişkiye girmek istemiyorum," diyorum ona.

Ayrıca, kalbim gerçekten benim değil.

LEO eve dönüyor, Lachlan ön koltukta, Lucy ve ben arkada oturuyoruz. Kasabaya vardığımızda, bakışlarım arıyor -kırmızı- ve aklım merak ediyor -Gözlerim yalvarırcasına Lucy'ye dönüyorum. Kaşlarını çatarak bana cevabı kelimelerinden önce veriyor: "Üzgünüm," diye mırıldanıyor ve başını sallıyor. "O gitti, Logan."

Eve vardığımızda ailem ön verandada beni bekliyor. Onları gördüğümde gülümsüyorum. Lucy kolumu tutuyor, bir kez sıkıyor. Leo bana dönüyor. "Eve hoş geldin küçük kardeşim. Seni çok özledik."

Tüm kardeşlerimin bana her sarılışında, beni yüreklendiren ve gururlandıran sözlerinde duygularımı dizginlemeye çalışıyorum. Elimden geldiğince kendimi tutuyorum ama babamın ofisinde, bana kelimelerin ve mantığın ötesinde inanan adamla baş başa kaldığımda ve gözlerinin içine baktığımda - gözleri yaşlarla doluyor- *yıkılıyorum*. Kollarında parçalanıyorum - saf gücün kollarında - ve tişörtünün arkasına tutunuyorum,

Ona yaşattığım her şey için özür dilerim. Sıkı sıkı tutuyor, tereddütsüz ve ben altı yaşındayım...

Altı yaşındayım ve yatakta yatıyorum, dehşet içindeyim, battaniyeleri çeneme kadar çekmişim. Yatak odasının kapısının altındaki ışık şeridine bakıyorum, sesi duyduğumda gözlerim açılıyor...

Fee-fi-fo-fum...

Bir saniye sonra kapı açılır ve babam kafasını içeri sokar. "Uyanık olacağını biliyordum."

"Nereden biliyorsun? Ben soruyorum."

Yatağın ucuna oturduğunda şilte eğiliyor. "Lucas sana o korkunç palyaçolu filmi göstermemeliydi."

"Korkmuyorum!" Dişlerimin arasından yalan söyleyerek bağıryorum.

"Biliyorum," diyor, diğer çocukları uyandırmamak için sesini alçaltarak.

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Başımı salladım, yorganın altından çıkmaya başladım. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Başını eğiyor, ağzını kulağıma dayıyor. "Korkuyorum Logan. Uyanık olacağını biliyordum çünkü bunu bilirdin ve benim için endişelenirdin. Değil mi?"

Elimi kocaman bacağının üzerine koyuyorum. Başımı sallayarak, "Sorun yok baba. Artık buradayım."

"Ama... Hala korkuyorum."

Ben de öyleyim, söylemiyorum. Çünkü onun gibi olmayı çok istiyorum: cesur ve güçlü. "Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabiliriz?"

Gözlerini kocaman açarak, "Benimle aşağıya gelebilir misin... belki bir kase mısır gevreği yersin?" diye soruyor.

"Sütü ben dökebilirim!"

Onun omuzlarında kıkırdayarak odadan çıkıyorum ve annemin örgü şişlerinin tıkırtısı dışında tamamen sessiz olan merdivenlerden iniyorum. Sandalyesinde oturuyor, parmakları hareket ediyor ama gözleri bizden ayrılmıyor. "Çocukların geri kalanı yattı," diyor ama gülümsüyor. Benim kadar büyük değil. Kimsenin benim kadar kocaman gülümseyebileceğini sanmıyorum. Annem bize kaşlarını çatarak soruyor, "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Babam omuzlarından inmeme yardım ediyor, mutfığa doğru yürürken elimi tutuyor. "Erkek erkeğe vakit geçiriyoruz." Saçlarımı karıştırıyor. "Sadece ben ve oğlum."

AUBREY

ANNEM NEREDE YAŞADIĞIMI BİLMİYOR. Ancak nerede çalıştığımı biliyor. Bu yüzden, telsizden resepsiyonda bir ziyaretçim olduğunu söyleyen bir telefon aldığımda, onun olduğunu biliyorum.

Temizlik arabamı 302 numaralı odanın dışına bırakıp asansöre binerek zemin kata iniyorum. Annem masanın birkaç adım ötesinde duruyor, ellerini ovuşturuyor. Gergindi. Olmalı da. Ne zaman birlikte olsak, işler en iyi ihtimalle düşmanca olur. Yanına gittiğimde, "Mola mı veriyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"Belki geri gelebilirim."

"Hayır."

"Aubrey."

Yüzümdeki maskeyi düşürdüm. "Mesaideyim anne, o yüzden gerçekten konuşamam... Burada ne yapıyorsun?"

Çantasına uzanıyor ve iki zarf çıkarıyor. "Mektubunuz var." Zarfları ondan aldım, ikisinin de üzerindeki el yazısını tanıdım.

Annem, "Bunları hemen alman gerektiğini düşündüm. Kişisel görünüyorlar. Kimden geldiklerini biliyor musun?"

Nabzım yükseliyor. Ellerim titriyor. "Onları bana getirdiğin için teşekkür ederim," diyorum. Sonra arkamı dönüp mektupları arka cebime sokuyorum ve tepkimi ya da duygularımı saklamak zorunda kalmayacağım evde yalnız kalana kadar onları orada tutacağıma söz veriyorum.

İşten sonra doğruca odama gidiyorum, yatağın ortasına oturuyorum, bacak bacak üstüne atmışım, beyaz saten perdeler etrafımı sarıyor. Mektuplara bakıyorum, önce hangisini okuyacağıma ya da okuyup okumayacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Biri *Aubrey O'Sullivan*'a gönderilmiş.

Diğerine: *Bayan Red*.

Logan'dan mektubu alıp önce kalbime, sonra kulağıma götürüyorum. Sallıyorum. Annem mektubu bana verdiği andan beri içinde kâğıttan daha fazlası olduğunu biliyordum. Merak bütün gün zihnimi doldurdu. Korku kalbimi doldurdu.

"Sadece yap, Aubrey," diye fısıldıyorum kendime, gözlerim kapanıyor. Zarfı açıyorum ve içine uzanıyorum. Metal. Soğuk. Gözlerimi açıyorum ve içindekileri avucuma boşaltıyorum. Yassılaştırılmış peniyi burnumun altında tutuyorum, metale kazınmış, ruhuma kazınmış kelimeleri okuduğumda gözlerim açılıyor: *Sen + Ben*.

Sevgili Aubrey,

Sana yaşattığım her şey için özür dilerim. Eylemlerimin ve hatalarımın kendimden başka herkes üzerinde sonuçları olduğunu çok geç fark ettiğimi sanmıyorum. Bu hastane odasında geçirdiğim son yetmiş iki saat bunu görmeme yardımcı oldu. Ailem

-Bana yardımcı oldular. Size kimin yardım ettiğini bilmiyorum ama umarım birileri yardım ediyordur. Ve umarım o kişi senin de bu olayda bir kurban olduğunu anlamana yardımcı olur. Belki benim olduğum gibi değil ama yine de öylesin. Ve bunu hissetmende yanlış bir şey yok.

Lucy ve terapistim Amanda gitmem için bir tedavi merkezi buldular. Florida'da. Görünüşe göre, Lucy dışında kimseyi arayamayacak, yazamayacak ya da iletişim kuramayacağım. Bu beklediğiniz ya da istediğiniz bir şey mi bilmiyorum. Benim için, senin iyi olduğunu bilmek istiyorum. Bencilce, bazen beni düşüneceğinizi ve aynı şeyi merak edeceğinizi düşünmek isterim. Daha da fazlası

Bencilce, beni sevmekten asla vazgeçmeyeceğine inanmak istiyorum. Çünkü ne kadar çabalasam da, ne kadar savaşısam da, sana hâlâ deliler gibi aşığım, Aubrey. Ve bunun ne anlama geldiğini ya da bu konuda yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Bu mektubu tedavi merkezine giderken yanımda götüreceğim. Terapistim bunu gelişimimi gözden geçirmek için bir günlük olarak kullanabileceğimi söyledi. Eğer sana gönderirsem, ben çıkana kadar olmaz. Sana gönderirsem, okumanı istiyorum demektir.

İki hafta oldu ve seni görmekten başka bir şey istemiyorum. Ya da seni aramak. Sesini duymak için her şeyimi verirdim. Detoks beni öldürüyor, rehabilitasyon... Bilmiyorum bile. Sanırım en kötü kısmı terapi. Günde o kadar çok terapi var ki, şu anda tek yaptığı şey beni hatalarımla yüzleştirmekmiş gibi hissediyorum. Buradaki insanlar her gün beni şu anda bulunduğum yere getiren tüm olaylarla yüzleşmeye zorluyor. Keşke bunun kolay olduğunu söyleyebilseydim, ben bir yol olduğunu bilmeden önce yol yazılmıştı...

Tüm bunlar hakkında konuşurken, muhtemelen ne olduğu, neyin tetiklediği, tüm bunları neyin tetiklediği hakkında hiçbir fikriniz olmadığını fark ettim.

Senden ayrıldığım gün, posta kutusunda bir mektup vardı. Üzerinde babanın adının yazılı olduğu bir polis raporuydu... Bir çocuk ortaya çıkmıştı, tanımadığım biri... Hepsini okumadım, ama yeterince okudum. İsmi -babanın ismi- tüylerimi diken diken etti. Bunun yeterince kötü olduğunu düşündüm, ama sonra sayfayı çevirdim ve sen oradaydın... çok kızıl ve çok vahşi saçlar ve eksik dişler ve çok fazla

Çillerin vardı ve sen onun kollarındaydın, annen de oradaydı ve biliyordum... Onun senin için kim olduğunu biliyordum...

Soyadınız aynı değil ve nedenini bilmiyorum. Bu konuda bana yalan söylediğini sanmıştım.

Beni tanıdığını sanıyordum.

Hayatıma onun yaptığı gibi mahvetmek için girdiğini sanmıştım.

Çok fazla şey düşündüm ve tek istediğim düşünmeyi bırakmaktı.

Ben de akılsız düşüncelerin kaynağına, satıcımın evine gittim ve sanırım her şey orada başladı. Çaresizlik ve yıkım kasırgasıydı ve...

Bana ilk kez başka biriyle yatıp yatmadığımı sorduğunda ve sana hatırlamadığımı söylediğimde yalan söylemiyordum. O zaman hatırlamıyordum.

Artık biliyorum.

Hayatımda hiçbir şey için yaptığım şeyden daha fazla üzgün olacağımı sanmıyorum. Ve bunun sana bir anlam ifade etmeyeceğini, beni asla affedemeyeceğini biliyorum, ama... ve işte burada gerçekten bencilleşiyorum, Aubrey... Bunu seni incitmek için yapmadım. Kendime zarar vermek için yaptım.

Burada bu boş odada oturuyorum ve seni mutfağında hayal ediyorum... olduğun gibi... seni mahvettiğim gibi... ve bunun asla benimle ilgili olmadığını fark ediyorum.

Çünkü sen + ben, biz asla sadece ben olmadık.

Artık çok geç ama yine de özür dilerim.

Aubrey,

Bugün grup terapisine başladım. Tüm bunlar sona erdiğinde dört gözle beklediğimiz bir şey hakkında konuşmamız gerekiyordu. İnsanlar çocuklarından, onları kucaklamaktan, sevmekten bahsediyordu. I

birlikte geçirdiğimiz ilk gece hakkında konuştuk. Kıyaslayınca acınası geliyordu ama o insanlar bilmiyorlar ki.

Tek gereken bir kızdı. Bir gece.

Kendinize bir soru sormanız için.

O gece sana kabadayılığın altında ne olduğunu gösterdim. Ve bu yüzden bana aşık oldun.

Şimdi yine odamdayım ve seni düşünmeden edemiyorum.

Kızıl teller parmaklarıma dolandı ve bakışlarımı yeşil-yeşil gözlerine kaldırdım. Çıplaklığının sıcaklığı tenimi kapladı ve ön kolların göğsüme bastırdı, ayak parmakların bacaklarımı gıdıkladı. Sabah ışığı yatak odanın penceresinden içeri süzülüp kızıllığı gün ışığına çevirirken parmaklarım omurganda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Yatağını seviyorum Red," dedim sana.

Etrafına baktın. "Öyle mi?"

"Perdeleri, bizi böyle çevrelemelerini seviyorum. Sanki başka hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi. Sadece biz varız, kendi küçük baloncuğumuzda. Kendi küçük dünyamızda."

Bana gülümsedin, burnundaki çiller hareketle yer değiştirdi. Parmakların boynumda asılı duran şans parasıyla oynadı ve "Belki de bunu yanlış anladın..." dedin.

"Penny mi?"

Başını salladın. "Belki de bu senin şans bulmanla ilgili değildi Logan. Belki de şans sensindir. Belki... belki de bu seni bulan kişi içindir. Çünkü ben seni buldum ve bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum."

Dudağımı ısırđım, saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım ve burnunun ucunu öptüm. Dudaklarımı kendi dudaklarınla yakaladın. Beni bir kez öptün. Sonra başını göğsüme yasladın. "Sanki kaderimde seni bulmak varmış gibi hissediyorum," diye mırıldandın.

Parmaklarım omurganda durakladı. "Kaderinde beni kurtarmak varmış gibi hissediyorum."

Aubrey,

İki aydır buradayım ve bu mektup her gün katlanmış bir şekilde cebimde duruyor. Her gün onu okuyorum. Her gün, hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum. Bu bir ilerleme mi bilmiyorum. Ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Tek bildiğim bütün gün seni düşündüğüm. Bütün gece rüyamda seni görüyorum. Uyanıyorum ve aklımdaki ilk ve tek şey sen oluyorsun. Yastıklarım senin gibi kokmuyor ve kokmamasından nefret ediyorum.

Kalacağım, Red. Senin için, ailem için ve hatta belki biraz da kendim için kalacağım. Çünkü kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Seni yüzüstü bırakmak istemiyorum, Aubrey.

Kırmızı,

Sana bir kuruş yaptım.

Şanslı bir kuruş değil.

Umut dolu bir kuruş. Benim umudum.

Sen + Ben.

LOGAN

Mermer zemin üzerinde duruyorum, parmağım yakamla boynum arasındaki boşluğu kaşıyor. Takım elbiseli ve kravatlıyım ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Muhtemelen öyle de görünüyorum. "Neden böyle giyindiğimi tekrar söyler misin?" Babama soruyorum ama o Cameron'la binanın mimarisi ve yaşı hakkında konuşmakla meşgul.

Lucy onlara gözlerini deviriyor ve önümde duruyor. Kravatımı düzeltmek için uzandığında göbeği bacağıma baskı yapıyor. "Şununla uğraşmayı bırak. Böyle giyindin çünkü... çünkü nedenini bilmiyorum. Ama bu Lachlan için büyük bir olay, o yüzden sineye çek, Prens Pislik."

Elli mil yarıçapındaki tek özel okul olan St Luke's Academy'nin fuayesinde tiyatroya girmek için bekliyoruz. Gittiğim dört ay boyunca Lachlan bazı sanat yarışmalarına katılmaya başlamıştı. Koşuda olduğu kadar sanatta da başarılı oluyordu. Lachlan'a göre bu yarışma şimdiye kadarki en önemli yarışması. Aileden kimsenin görmediği kendi çalışmasını gönderdi ve son elemeyi geçti. Bu gece kazananı açıklayacaklar.

Lachlan zaten tiyatroda, tek başına, değerlendiriliyor. Bunu özel olarak yapıyorlar çünkü, ki bu çılgınca, organizasyon ebeveynlerin yarışmacıların eserlerini sabote edeceğinden korkuyor. Bunun ne kadar saçma olduğunu anlayamıyorum bile. Hâlâ kravatımla oynayan Lucy'ye bakıyorum. "Sinir bozucu, abartılı bir ebeveyn olmasan olmaz mı?"

O cevap veremedi tiyatronun kapısı açılır ve tüm konuklar teker teker içeri girmek için sıraya girer. "Biletler tahsis edilmiş koltuklar," diyor babam omzunun üzerinden. "Onları Lachlan ayarladı." Kapının yanında durup elini cebine attı ve kafam büyüklüğünde bir tomar bilet çıkardı. Babam

isimlerimizi tek tek saymaya başladı ve mavi kalemle isimlerimizin yazılı olduğu biletleri bize uzattı. "Lucy, Cameron, Lucas, Laney, Leo, Lincoln, Liam."

Arkamızda insanlar sırayı beklettiğimizden şikayet etmeye başladı. Lucy ters ters bakıyor. "Biraz sakın olur musun?"

Arkamdaki puşt diyor ki, "Güzel. Bebeğini o pis ağzınla öpmeyi mi planlıyorsun, tatlım?"

Bir erkeğin gözlerinde 1.80'den uzun altı erkeğin tehdidinden kaynaklanan korkuyu görmek istiyorsanız, o erkeğin kızına/kardeşine/eşine boktan bir şey söylemesini sağlayın. Bir adım öne çıkıyorum, "Bir daha söyle."

Babam koluma girdi. "Unut onu. İşte biletin." Bir

kadın mırıldanıyor, "Lanet Preston Punkları."

Lucy bağırıyor, "Orospu!"

Ve sonra sıramıza yönlendiriliyoruz, hepsi de kendilerine ayrılan koltukları bulmaya çalışan bedenlerden oluşan bir karmaşa.

"Başlamasına on dakika var," diyor babam yanıma otururken. "Herhangi bir sözlü ya da fiziksel tartışmaya girmemeye çalışalım, tamam mı?"

Ceketimi çıkarmak için ayağa kalkıyorum, kravatımı gevşetiyorum. Çok fazla insan var. Çok az yer var. Boğulacakmışım gibi hissediyorum. Neyse ki yanımdaki koridor koltuğu boş. Umarım öyle kalır.

On beş dakika sonra ışıklar söner. Bundan birkaç dakika sonra Lachlan, diğer beş çocukla birlikte sahneye çıktı. Ailem ve benim ayakta duran ve alkışlayan tek kişi olduğumuzu fark etmemiz birkaç saniye sürüyor. Yani... bu Lachlan'ın koşu yarışlarına hiç benzemiyor. *Not aldım.*

Kır sakallı yaşlı bir adam podyumdaki mikrofonu ayarlamadan önce oturmamızı bekliyor. "Onbeşinci Yıllık'a hoş geldiniz-"

Tiyatronun kapısı açılır, kapanır, ses odanın içinde yankılanır. Yaşlı adam mikrofonta doğru iç geçirir. "Burada bir programımız var, genç bayan."

Babamın diğer tarafındaki Lucy fısıldıyor, "Biri bu adamın kışındaki direği gerçekten çıkarmalı."

Babam başını sallıyor.

Dirseğini kolçaktan itiyorum. "Birkaç yıl sonra sen de öyle olacaksın, huysuz ihtiyar."

"Hayır, olmayacak."

"Hey, Luce," diye fısıldıyorum ve babamı geçip bana bakmak için öne doğru eğilmesini bekliyorum. "Chicken'ın üçüncü doğum günü partisini planlamaya başlayalım mı?"

Babam
homurdanıyor.

Ben
gülüyorum.

Önümdeki kadın dönüyor, ters ters bakıyor ve bize susmamızı söylüyor.

Lucy cevap vermek için ağzını açtı ama durdu, gözleri kocaman açılmıştı
ve arkamdaki bir şeye odaklanmıştı. "Aman Tanrım..."

Omzumun üzerinden
bakıyorum. Scarlet.

Kırmızı üzerine.

Kırmızı üzerine.

OceanofPDF.com

AUBREY

Annemin bana verdiği DİĞER MEKTUPTA bir bilet ve üzerinde parlak kırmızı kalemle yazılmış üç kelime bulunan tek bir el ilanı vardı.

El ilanı bir resim yarışması içindi ve Lachlan'ın adı finalistlerden biri olarak listelenmişti. Kendime gitmeyeceğimi, bunun çok acı vereceğini, bundan iyi bir şey çıkmayacağını söyledim. Buraya gelirken üç saatlik yolda hâlâ kendime bunu söylüyordum. Buraya geldiğimde arabamda oturmuş, bir zamanlar ailem olarak gördüğüm Preston'ların her birinin otoparka girişini, arabalarından inişlerini, ön kapıda buluşmalarını ve birlikte binaya girişlerini izlemiştim. Arabamda kaldım, kendimi içeri girmemeye ikna etmeye çalıştım. Ama sonra el ilanına tekrar baktım, ruhumun bir parçasına sahip olan küçük bir çocuğun davetine ve yazdığı kelimelere... beni buraya getirmek için ihtiyacı olduğunu bildiğı sadece üç kelimeye:

Lütfen, Bayan Red?

Ve şimdi buradayım, kalbimin her parçasına sahip olan bir çocuğun yanında oturuyorum ve nefes almak için mücadele ediyorum. Duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum. Onun yanında oturacağımı bilseydim, kapının yanında kalır, uzaktan izlerdim.

Paltomun kapüşonunu başımın üzerinde tutarak yüzümü gizlemeye çalışıyorum. Logan'ın ihtiyacı olan son şey beni görmesi, kızılın yarısı kadar olan çillerimin, o çok sevdiği kalkık burnumun... babamdan aldığım şeyler olduğunu fark etmesi.

Sahnedeki adam konuşuyor ama korkum beni gerçeklikten o kadar uzaklaştırmış ki ne dediğini bile anlayamıyorum. Duygu sersemliği içinde gözlerimi ileriye, Lachlan'a odaklıyorum ve ellerimi kucağında yumrukluyorum. Kalbim çarpıyor, nabzım kulaklarımda atıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve midem yükseliyor, alçalıyor, uçuyor, başım dönüyor. Nefes alamıyorum. Arkama, geldiğim kapıya bakıyorum.

Gizlice kaçabilirim.

Başka bir olay çıkar.

Önemli değil; bu insanları bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Ama sonra Lachlan'ın adı anons ediliyor ve ben yine sahneyi izliyorum, tüm vücudum beklentiyle kalkıyor. Podyumun arkasına geçtiğinde ona bir basamaklı tabure sunuluyor ve seyirciler gülüyor. O buradaki en genç kişi, diğerleri onlu yaşlarının sonlarında ve onun büyüklüğü fikri dudaklarıma bir gülümseme, gözlerime bir yaş getiriyor.

Mikrofona şöyle diyor: "Gönderdiğim eser hakkında konuşmadan önce kendim hakkında bir şeyler söylemem gerektiği söylendi. Ben... Ben gerçekten ne söylemem gerektiğini bilmiyorum..." Omuz silkiyor. "Ben sadece resim yapmayı seven bir çocuğum."

Daha geniş gülümsüyorum.

Lachlan ekliyor: "Ben aynı zamanda koşmayı seven bir çocuğum. Bir noktada, ya biri ya diğeri olmalı diye düşündüm... ama sonra benim için gerçekten özel biri çok önemli bir şey söyledi... bana kendimi asla kalıplaştırmamam gerektiğini söyledi. Ben neysem o olduğumu ve neyi seviyorsam onu sevdiğimi ve asla seçim yapmak zorunda olmadığımı söyledi. Söyledikleri benim için çok anlamlıydı ve sanırım bu yüzden gönderdiğim sanat eseri için ilham kaynağım oldu."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kendimi öne doğru otururken buluyorum, ellerim titriyor, kalbim hızla çarpıyor.

Sahne, dev bir projektör ekranı Lachlan'ın arkasına iniyor, ışıklar kararıyor ve ardından tüm ekran bir çizgi roman kapağına benzeyen bir şeyle doluyor. Çizimdeki kız binaların üzerinde süzülüyor gibi görünüyor, parlak mavi deri vücudunun neredeyse her santimini kaplıyor, göğsünde RR harfleri ve ekranın yarısını dolduracak kadar kıvılcıqlı saçları var. Elinde bir kalem tutuyor, kaleminden çıkan bir lazer alt tarafındaki bir bedene yönelmiş durumda; göğsüne bir şey bağlanmış bir çocuk bedeni.

Ağzım açılıyor, zorla içime çekiyorum ve orada tutuyorum.

Lachlan boğazını temizliyor, tek bir ses tüm odayı rahatsız ediyor. "Bir zamanlar, kıvılcıqlı bir süper kahraman varmış. Bazı insanlar

saçının rengini kızıl olarak tarif etti. Her tarafında çiller olan kalkık bir burnu vardı. Köyünde Kızıl Kuzgun olarak bilinirdi..."

Hıçkırıklara boğuluyorum, sesi bastırmak için elimle ağzımı kapatıyorum.

"Kızıl Kuzgun'la aynı köyde bir çocuk yaşıyordu. Geçmiş olan bir çocuk Kimsenin bilmediği, kimsenin konuşmadığı. Kimsenin anlayamayacağı şekilde canı yanan bir çocuk. Bu çocuk gecelerini sığınağında tek başına geçirir, aletleriyle uğraşır, elektronik cihazları tekrar bir araya getirmek için parçalara ayırırdı. Bazen, sadece neden olacağı yıkımı görmek için üniteleri yanlış bir şekilde yeniden bağlardı.

"Bir gece eski bir çalar saat, bir kamp ocağı ve bir müzik seti topladı ve hepsini parçalarına ayırdı. İşi bittiğinde, hepsini bir araya getirme görevine başladı, hepsini yanlış kabloladı. Ancak bunu yapamadan çocuk yorgunluğa yenik düştü ve tüm parçaları toplamak yerine, tüm parçalar yanında olduğu halde yatağında uyuyakaldı. Ertesi gün uyandığında, kırık projesinin parçaları bir şekilde ona yapışmıştı. Tam göğsüne.

"Kafası karışmış bir şekilde doğrulduğunda irkildi ve tam o sırada saatin tik taklarını duydu. Aşağı baktığında her şeyin yanlış bağlandığını fark etti. *Çok yanlış.* Uykusunda, haberi olmadan, yarattığı şey saatli bir bombaya dönüşmüştü... tam kalbinin üzerinde. Çocuk ayağa kalktı, aynada kendine baktı, mavi gözleri korkmuştu. Ve biliyordu ki istemeden de olsa *kendine zarar vermeye başlamıştı.*"

Gözlerim kapanıyor ve sessiz çığlıklarımın birlikte sessiz gözyaşlarımın da akmasına izin veriyorum.

"Bu sırada Kızıl Kuzgun pencerenin hemen dışından çocuğu izliyordu. Bombanın tik taklarını duyabiliyordu ama saatin saatinde hiçbir değişiklik göremiyordu. Tam bir saat, dakika, saniye yoktu. Geri sayım da yoktu. Tek bildiği, bir noktada, *herhangi bir* noktada, çocuğun patlayacağıydı. Kalemine, süper gücüne baktı ve kalemi bir kez salladığında, lazerle bir tarama yaptığında bombayı ortadan kaldıracak, *onu* yeniden bağlayacak, onu yeniden bağlayacak güce sahip olduğunu biliyordu. Ama sorun şuydu ki, onu tanıımıyordu... bu kendine zarar veren, çok kırık, çok üzgün görünen çocuğu..."

Gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum, ağlamalarımı elimden geldiğince bastırmaya çalışıyorum. Ellerim titrek ve ıslak bir şekilde kucağıma yerleşiyor ve nefes alıyorum, nefes veriyorum, çok hızlı, çok keskin ve nefesimi tutamıyorum. Sonra tek bir ses yankılanıyor

tüm vücuduma yayılıyor. Logan kokluyor. Ve ben bakmaya korkuyorum, izlemeye korkuyorum.

Lachlan devam ediyor, "Ve böylece çocuğu tanımak, kurtarılmaya değer olup olmadığını görmek için kendine bir söz verdi..."

Gözyaşlarımın arasından göremiyorum, kalp ağrımın arasından nefes alamıyorum. Sonra bileğimden bir sıcaklık akıyor -Logan'ın parmağı. Boğazım kapanıyor ve gözlerim bağlantıya düşüyor. Elimi, arkası bacağıma dayanana kadar kaydırıyor. Parmaklarının uçları benimkilerle birleşiyor, onları yukarı, yukarı, yukarı sürüklüyor, elimi onun için açıyor, buraya geldiğimden beri tuttuğum Hope Penny'yi ortaya çıkarıyor. Ağır nefesi başıma iniyor ve sonra parmakları benimkilerin arasından kayıyor, bağlanıyor, birleşiyor, kıvrılıyor ve sonra...

Sonra elimi tuttu.

Elimi tutuyor ve içimdeki her şey kırılıyor, küle dönüşüyor. Bir saniye sonra, dudakları şakağımda ve gözlerim kapalı ve tüm kırık parçaların, yıkımımızdan arta kalan küllerin, elinin dokunuşuyla süpürüldüğünü hissediyorum ve yeniden inşa ediliyorum, içten dışa yeniden bağlanıyorum ve Lachlan devam ediyor: "Kendine zarar veren çocuk pencereden dışarı baktı ve Kızıl Kuzgun'un onu izlediğini gördü. Gözleri buluştu ve birbirlerinin bakışlarını tuttular: oğlanın yalvarışı, kızın endişesi. Ve sonra çocuk gözlerini kırptı, onları sersemliklerinden çıkardı. Pencereye doğru yürüdü, camı kaldırdı ve onları sonsuza dek değiştirecek o birkaç kelimeyi söyledi... 'Kurtar beni Kızıl'."

LOGAN

Lachlan kürsüden iner inmez, Aubrey ve ben ayağa kalkıp umudumu ellerimizin arasına alarak salondan çıkıyoruz.

Tiyatro kapısının hemen dışındaki duvara yaslanmış, başını eğmiş, yüzünü gizlemiş. Kırmızı bir paltosu var, başlığı hala üzerinde ve ben şaka yapıyorum, "Kırmızı Başlıklı Kız'a benziyorsun. O zaman izlediğimiz porno versiyonuna."

Bir kez gülüyor ama başını eğiyor.

Kaşının üzerinde daha önce olmadığına yemin ettiğim bir yara izi fark ediyorum. Boştaki elimi kaldırıp başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. "Nedir bu?"

Omuzları kalktı.

Düştü.

İç çektim, elini sıktım. Aylarca bu anı düşündüm, hayalini kurdum ve her seferinde bana bakıyordu. Beni *görüyordu*. Şimdi beni görmüyor. "Neden bana bakmıyorsun, Red?"

"Korkuyorum," diye fısıldıyor.

"Neyden korkuyorsun?"

"Ya... ya bana baktığında *onu* görürsen?"

"Aubrey," diye nefes veriyorum ve gözyaşlarıyla dolu gözleri bana bakana kadar parmağımla çenesini kaldırıyorum. Onu gördüğümünden beri ilk kez ciğerlerime hava doluyor ve onu tamamen içime çekiyorum: sevdiğim, özlediğim tüm parçalarını. Ve sonra ona söylemek, *hissetmek* için can attığım ve umut ettiğim gerçeği söylüyorum: "Senden başka kimseyi görmüyorum. En kötü, en karanlık anlarımda bile, Aubrey, sadece seni gördüm."

Birleştirdiğimiz ellerimizi arkasından tutup onu kendime yaklaştırıyorum. Yaz gibi kokuyor, gecenin geç saatleri, göl suyu ve yıldızlarla dolu gökyüzü gibi.

Gözyaşlarını tutarak şöyle diyor: "Ama... ya... ya bir gün gördüğün şey bu değilse? Ya-"

Öne eğilip sözünü kesiyorum. "Ya *denersek*, Red?" Boynunu, çenesini, yanağını, özlediğim tüm yanlarını öpüyorum. Bir zamanlar umutla yazılmış kelimeleri tekrarlayarak soruyorum: "Ya *denersek* ve ya sana söz verebileceğim tek şey bu olursa? Bu yeterli olur mu?"

Gözleri kapanıyor, dudakları dudaklarımı buluyor ve sonra öpüşüyoruz, dokunuyoruz ve o anda bir sakinlik var, sanki *biliyormuşuz* gibi...

Bunun bizim geleceğimiz olduğunu biliyoruz. Tam burada. şu anda. Birbirimizin. Gemişimizdeki insanların ve kendi yarattığımız geçmişin kim olduğumuzu, neyi savunduğumuzu, ne için yaşadığımızı belirlemesine asla izin veremeyiz. Ne için *sevdiğimizi*.

Gözyaşları yanağıma düşüyor ve geceleri yatağımda uzanıp onu düşünürken, sessizlikte kaybolurken duymayı hayal ettiğim, tutunduğum kelimeleri fısıldıyor: "Seni seviyorum Logan."

Gözlerinin içine bakabilmek için arkama yaslanıyorum. "Tanrım, Aubrey, seni çok seviyorum.

Lütfen *kal*," diye

yalvarıyorum.

"Ne?"

"Senden *kalmanı istiyorum*, Aubrey. Benim için..." Ve diyor ki.

"*Tamam*." diyor.

EPILOG

LOGAN

Otis Redding'in "MY GIRL" şarkısı tüm evde çalıyor ve ben yeğenimi kucağıma alıp kulağının arkasından bir kuruş çekiyorum. "Nedir bu?" Fısıldıyorum, onun bana gülümsediği gibi ben de ona gülümsüyorum. Küçük tombul yumruklarıyla çenemi kavırıyor ve ben de oturma odasında babamın hoşuna gitmeyecek kadar hızlı dönüyorum. "Sakin ol Logan. Daha yeni yedi."

"Onu yakaladım," diyorum ona, sonra tekrar gözlerine bakıyorum - tıpkı anneminkiler gibi gözlerine. "Lo amcan sana sahip, değil mi Prenses?"

Tam bir yıl önce bugün Bebek Katie doğdu. Lucy için kolay olmadı ve bunu doğum süreci hakkında kesinlikle sıfır bilgisi olan biri olarak söylüyorum, ama muhtemelen hepimizin en güçlüsü olan Lucy mücadele etti. Çok kötüydü. On beş saat boyunca tamamen ilaçsız bir şekilde -çünkü annem öyle yapmıştı- doğum sancısı çekti ve annem kadar güçlü olmak istedi. İkinin zamanı geldiğinde işler daha da kötüye gitti ve Katie karaya vurdu. Hayır. Isırdı. Hayır... bekle... *kırıldı*. Evet, işte bu. Baş aşağı falan duruyordu, muhtemelen vajina yerine kık deliğine bakıyordu - iğrençti - ama her neyse, son dakikada acil sezaryen yapmak zorunda kaldılar.

Yemin ederim, Lucy'yi hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

Onu tekerlekli sandalyeyle odadan çıkardıklarında hepimiz koridorda onu bekliyorduk. Ağlamayı bırakmıyordu ve onu bu hale getiren şey fiziksel acı değildi. Sürekli yapamayacağını, bir doktor olarak başarısız olduğunu söylüyordu.

Anne... ve sonra, en üzücü kısmı, annem için ağlamaya devam etti. Lanet kalbimi kırdı. Babamın da. Boynumdaki şanslı kuruşu ona verdim, annemin olduğunu ve annemin o odada onunla birlikte olacağını söyledim. Bana baktı, biraz daha ağladı. "Ama bu senin" dedi, ben de başımı salladım ve her halükarda Katie'nin olacağını söyledim. Öyle de oldu. Doğar doğmaz ona vermeyi planlamıştım. Ayrıca, artık şansa ihtiyacım yoktu. Aubrey vardı. Bütün gece yanımda oturdu, elimi tuttu ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Lucy ameliyathaneye alındıktan bir saat sonra Cameron tepeden tırnağa ameliyat önlüğü ve *kanla* kaplı olarak dışarı çıktı. Çok fazla kan vardı. Korkunç bir şey olduğunu düşündüm. Sonra gözyaşlarına boğuldu ve şöyle dedi: "O çok mükemmel. Tanrım, o çok mükemmel."

Ve öyle.

Küçük yeğenim.

Benim küçük

prensesim.

"Benim sıram!" Lachlan kollarını kaldırıp Katie'ye doğru uzanarak bağıyor.

Katie'yi yere yatırdım, bırakmadan önce ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oldum. "Dikkatli ol, tamam mı? O daha çok küçük."

Lachy bana gözlerini deviriyor. "Ben aptal değilim, Logan! Tanrım, bana nefes almam için yer açmalısın, kardeşim."

Lucas, Laney ile dans ederek yanından geçti ve sırtarak, "Aptalca oyunlar oynuyorsun..." dedi.

Başımı salladım. "Kapa çeneni."

Babam mutfağa doğru yürürken kafamın arkasına bir şaplak attı. "Kardeşinle böyle konuşma."

Ve sonra Leo merdivenlerden iniyor. "Evet," diyor. "Kardeşinle böyle konuşma."

"Bilmiyorsun bile-"

"Her şey yolunda," diye bağıyor ikizler, kafaları ön kapıdan içeri girerken.

Saatime baktım. "Parti ne zaman başlıyor?"

"Bir saat içinde," diyor Cameron, kızını kucağına alarak. "Senin kız nerede?"

"Seninki her neredeyse."

Şarkı bitiyor, arka kapı açılıyor ve Aubrey içeri giriyor: saçları açık, palmiye yapraklı uzun yazlık elbise, saçlarında çiçekler. Ona "Arkadaşım Wilson'ı gördün mü?" diye sordum.

"Kim?" diye soruyor, insanların arasından Katie'ye ulaşmak için ilerlerken. Yanağına bir öpücük kondurur, ardından geride bıraktığı ruju siler.

"Arkadaşım Wilson," diye tekrarlıyorum. "Çünkü bir kazazedeye benziyorsun." Cameron başını sallıyor, kıkırdıyor. "Kötü çaba, dostum."

Aubrey bana "Sen bir aptalsın" dedi. "Ve neden hâlâ iç çamaşırlarınla duruyorsun? Parti bir saat içinde başlıyor." Bileğini sallayarak beni kapıdan kovdu. "Git. Sen de Lachy."

İki elini de avuçlarımın içine alıp gülümsüyorum; elimde değil. "Kıyafetlerim eski odamda." Onu çabucak öpüyorum. "Ve şaka yapıyordum. Çok güzel görünüyorsun."

Aubrey'nin sayvanlı yatağı olmasaydı, onun benimle birlikte garajdaki daireye taşınması da benim onunla birlikte taşınmam kadar gizli olurdu.

Yanımdan ayrılmadı.

Ona izin

vermeyeceğim.

Ailem de öyle.

Elbette kendi evimizi tutabilirdik ama doğruyu söylemek gerekirse? Destek sistemim olan ailemden uzak kalmak istemiyorum ve *You + Me 2.0*'ın ilk gecesinden sonra, Aubrey hayatında olup biten her şeyi bana anlattığında, kendi destek sistemine ihtiyacı olduğu oldukça açıktı. Ve ailem -özellikle de babam- onun için bu desteği sağlamaktan çok mutluydu.

Şimdi Lucy'nin kitapçısını işletiyor.

"NEDEN böyle giyinmek zorundayım?" Lachlan kravatıyla oynayarak soruyor. "Kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Annemle babamın yatağının kenarına oturuyorum ve ona başımı sallıyorum. "Benimle çok fazla takılıyorsun."

"İsteyerek değil," diyor. "Sen sadece Red neredeyse oradasın ve aslında ondan hoşlanıyorum."

Aubrey kolumu iliklerken kıkırdıyor. "Neden sadece kot giyemiyorum?"

"Çünkü..." Ben başlıyorum. "Çünkü Katie'nin ilk doğum günü ve Lucy bugün hepimizin güzel fotoğraflarını çekmek istiyor."

"Bu çok aptalca," diye mırıldanıyor.

"Dinle, Lachy," diyorum, sesim kararlı. "Lucy ve Cameron'a asla bebek sahibi olamayacakları söylendi ve bu çok uzun zamandır istedikleri bir şeydi. Ayrıca, Lucy ve Cam'e çok şey borçluyuz. Biliyorum..." Yere bakıyorum, boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Annem öldüğünde çok küçük olduğunu biliyorum ama sonrasında babam bunu pek iyi karşılamadı ve Luce, Cameron ve Cam'in annesi olmasaydı burada bile olmayabilirdik."

"Ne?" diyor, gözleri kısılmış. "Zombiler tarafından yenecek miyiz yani?"

"Hayır," diye gülüyorum. "Yani, burada böyle hep birlikte olmazdık. Ayrılmış olabiliriz. Ve bunu hayal edebiliyor musunuz... hepimiz farklı yerlerde yaşıyoruz?"

"Hayır," diye mırıldandı Lachlan. "Bu berbat olurdu."

"Değil mi? Bence yılda bir gün penguen gibi giyinebiliriz. Bence Cameron ve Lucy bunu hak ediyor. Sizce de öyle değil mi?"

Başını sallıyor.

Sonra Katie ağlıyor ve ben kapıya bakıyorum, Lucy ve Cameron orada durmuş bizi izliyorlar. Lucy gözyaşlarını silerek, "Sen bir pisliksin," diye haykırıyor.

Aubrey kokluyor ve o da ağlıyor. İç çekiyorum.

Lachlan da aynısını yapıyor. "Kızlar çok tuhaf."

"O kadar da kötü değiller," diyor Cameron, Katie'yi yatağa yatırırken. Üzerinde firfırlı mor bir elbise var, boynundaki altın zincirde benim uğurlu kuruşum asılı. Mavi gözleri, koyu kahverengi saçları ve parmaklarının arasına sıkıştırılabileceğinden çok daha fazla yanağı var.

Cameron'a "Sen iyi bir çocuksun," dedim.

Başını sallıyor, kızına ne zaman bir saniyeden fazla baksa gözleri o çılgın uzak şeyi yapıyor. "Kahretsin, evet, istiyorum."

Lucas, Laney hemen arkasındayken odaya girerek, "Bir noktada küfürlere bir son vermemiz gerekecek," dedi. "Bir noktada küfür etmeyi kesmemiz gerekecek. Bunu anlamaya başlayacak."

Laney başını geriye atarak gülüyor. "Lachlan'ın kedi kırbaçlamanın kedileri sevmediğin ve onları kırbaçladığın anlamına geldiğini düşündüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Herkes gülüyor. Lachlan hariç herkes. "Bir dakika. Anlamı bu değil mi?"

O sırada ikizler içeri giriyor, hepimiz büyük boy yatağın etrafında Katie'ye bakıyoruz. Lincoln, "Leslee Teyze az önce kapıya geldi." dedi.

Hepimiz inliyoruz.

"Bilin bakalım yanında kim

var?" "Kim?" Lucy soruyor.

"Vajina."

"Ew!" Lachlan ciyaklıyor.

"Virginia mı?" Ben soruyorum. "Eski dadımız mı?"

"Hı hı," diyor Liam, ama yüzünde sadece bir anlama gelebilecek o sinsî gülümseme var.

"Bekle," diyor Lucas, sırtışını gizleyemeyerek. "Bu Mia'nın da burada olduğu anlamına mı geliyor?"

Liam başını sallar. "Evet."

Tüm gözler yüzünü kapatan Leo'ya çevrilir. "Hayır!" diye fısıldıyor ellerinin içine.

"Mia kim? Ve Leo neden..." Aubrey sözünü kesiyor.

"Mia Virginia'nın kızı ve Leo'yu çok severdi," diyorum kıkırdayarak.

"Aşık mı?" diyor Lucy. "Karasevdaya *tutulmuştu*."

"Bu şeyde ne kadar kalmak zorundayım?" Leo mırıldanıyor.

"Leo'ya üzerinde kendi yüzü olan bir pasta yaptığı zamanı hatırlıyor musun?" Lucas gülüyor.

"Aman Tanrım, *gerçekten* kötü bir aşamadaydı. O zaman-"

"Yüzünü hazırla!" Liam bağılıyor. "Ve

sivilce." "Aman Tanrım, çok fazla sivilce var,"

diye ekliyor Lincoln. "Virginia onu şişmanlar

kampına göndermemiş miydi?" Ben

soruyorum. Oda sessizleşiyor.

Lucas, "Biz tam bir pisliğiz," diyor.

"Evet," diye onaylıyor Lucy, kaşlarını çatarak kızına bakıyor. "Biz en kötüsüyüz."

"En kötüsü," diye katılıyor Liam.

"Gerçekten iyi bir kızdı," diye ekliyorum. "Çok tatlıydı."

"Biz ve En kötüsü, en çok yargılayıcı demet . whorefaces var" diyor Lucy.

Leo iç çekiyor. "Yani, evet, öyleyiz, ama yine de... eğer hepiniz benim tamponum olursanız, minnettar olurum."

"Kendi başınasın dostum," diyor Lucas onun omzuna vurarak.

Katie'ye bakarken hepimiz sessizleşiyoruz. "Eğer birisi ona Brace Face'e davrandığımız gibi davranırsa, yani Mia'ya..." Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Tanrım."

"Çocuklar!" Babam aşağıdan sesleniyor. "Ziyaretçileriniz var!" Lucy nefes verir, kaşlarını biraz daha çatar.

"Çocuklar!"

Kimse kımıldamıyor.

Alt kattan sesler geliyor. Sonra babamın ayak sesleri, gümbür gümbür. Lucy fısıldıyor, "*Fee-fi-fo-fum*."

Kıkırdıyorum. Lucas'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Çabuk!" diye fısıldıyor. "Herkes saklansın."

Lucy Katie'yi yataktan kaldırıyor ve sonra herkes yatağa sığmaya çalışırken ben battanileri kaldırıyorum. Bacaklar kenarlarda, kollar bükülmüş, eller olmaması gereken yerlerde. Aubrey üstüme yerleşiyor, göğsüme doğru kıkırdıyor.

Katie coos.

"Kapa çeneni Katie," diye şaka yapıyor Lachlan. "Dev geliyor."

Fee-fi-fo-fum!

"Çocuklar!" Babam bağıyor ve sonra yatak odasının kapısı açılıyor ve Lachy'nin kıkırdaması, Lucas'ın elinin küçük kardeşimizin ağzını kapatması dışında ortalık sessiz.

"Welp," diyor babam. "Onları bulamıyorum. Çok yorgun olmalıyım. Ben uyuyacağım."

Sonra battaniler kalkıyor ve biz yine küçük çocuklar gibi ciyak ciyak gülüyoruz.

AUBREY

Preston'daki mülk bir peri masalı sahnesine dönüştürüldü ve buradaki herkes için Katie bir prenses. Daha önce sevgi ve şefkatle bu kadar şımartılmış küçük bir kızla tanıştığımı sanmıyorum. Ve hiç kimse ona Logan amcasından daha fazla sevgi ve şefkat gösteremez. Onu kucağında, partinin konuklarını teker teker dolaşırken izliyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme.

Yaşanan onca şeyden sonra gülümsemesinin geri gelmesi biraz zaman aldı. İlk duygusal bağımızı ya da *yeniden bağ kurmamızı* inkâr etmek mümkün değildi. Ancak bizi şu anda sahip olduğumuz güce götüren sonraki anlardı. İkimiz de duygularımıza ve etrafımızdakilerin duygularına karşı temkinliydik. Preston'lar benimle hiçbir sorunları olmadığını, aile bağlarım ne olursa olsun beni desteklediklerini ve sevdiklerini açıkça belirtirken, anneme karşı hissettikleri bambaşkaydı. Tom da benim gibi anneme karşı aynı küçümsemeyi besliyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Annemle aramızdaki ilişkinin farklı olmasını dilesem de, ona bakıp da şimdi erkek olan o çocukları kurtarmak için bu kadar az şey yaptığı için midemin bulanmaması mümkün değil.

Benim gözümde o ne bir kurban ne de bir kötü adam. Ancak o bir seyirci ve bunu asla tam anlamıyla kabul edebileceğimi sanmıyorum.

Yine de bu onu özlemediğim anlamına gelmiyor.

Beni Logan'ın terapistine götüren şey tüm bunların birleşimiydi.

Onu ayda iki kez görüyorum. Bir seans yalnız, bir seans Logan'la. Logan'ın programı izin verse onu daha fazla göreceğiz ama tam zamanlı çalıştığı, ticaret okuluna gittiği, GED için çalıştığı ve mahkemenin emrettiği kamu hizmeti saatlerini doldurduğu için nefes alacak zamanı bile olmuyor. Tedavi merkezinde geçirdiği dört ay boyunca ailesinin, Kıdemli Şerif Yardımcısı Misty Sanders, Yargıç Nelson (kasabanın tek yargıcı, aynı zamanda Lucas ve Laney'nin eski kocasına karşı davalarına da bakmış) ve Nathan Andrews (bir avukat ve aile dostu) ile birlikte suçlamalarla mücadele ettiğini öğrendim. Logan'ın nihai cezasını alabilmemiz için altı ay daha geçmesi gerekti. Hepimizin umduğu sonuç hapis cezası olmamasıydı. Karar bizi çok heyecanlandırdı.

Şimdi Logan, bana Virginia olarak tanıtılan kadınla, eski dadılarıyla ve anlattıkları gibi *olmayan* kızı Mia'yla konuşmak için duruyor.

Yanımda duran Leo'yu dürtüyorum, sonra acı içinde irkiliyorum. Adam tam bir tuğla duvar, birçok yerinde kas var. Logan'ın düşüşünden bu yana geçen bir buçuk yılı inşaatlarda *çalışarak* ve *spor* yaparak geçirdi. Gelecek hafta polis akademisine gidiyor.

Kıkırdayarak kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kendine çekiyor. "Sen zayıfsın, Red." Bütün Preston'lar bana Kırmızı der.

Ona bakıyorum ama o da Logan'ı izliyor. Logan ve Mia. "Mia büyümüş, ha?"

"Yok artık," diye gülüyor.

"Onunla konuşacak mısın?"

"Ve ne diyeceğim? Hey, haftaya gidiyorum ama seks yapmak ister misin?" Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben *Logan* değilim."

Taştan yapılmış midesine dirsek atıyorum.

"Kızıl Öncesi *Logan*'ı kastetmiştim. *Belli* ki."

Tam bu sırada *Logan* ortaya çıktı, *Katie* yoktu. "Kendi kızını bul," diyor ve beni *Leo*'nun elinden çekip alıyor. Elimi tuttu, beni açık bir çim alana götürdü. Sonra durdu, beni kendisine çevirdi. Kollarını belime dolayarak şöyle dedi. "Sonunda buldum."

"Neyi buldun?"

Sırıttırıyor, *Linc* ve *Liam*'a müzik setini çalıştırmalarını işaret ediyor.

"Bizim şarkımız." Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o çok güçlü.

"Hayır, *Logan*. Şimdi olmaz." "Güzel bir şarkı," diye gülüyor.

"Hayır. Bunu en son söylediğinde 50 Cent'in 'Candy Shop' şarkısıydı!"

Kollarımı arkamdan tutuyor, ellerimi sıkıca kavıyor. Sonra ağzı boynumda, çenemde. "Söz veriyorum, bu kadar."

Şarkı başlıyor ve ben şimdiden beklentiyle gözlerimi deviriyorum. Yüz hatlarım yumuşadığında *Logan* gülümsemeye başlıyor. *Jason Mraz* ve *Colbie Caillat*'ın "Lucky" şarkısı hoparlörlerden kalbime, tüm vücuduma yayılıyor. Şarkı sözlerinin her parçamı doldurmasına izin veriyorum.

"Haklı mıydım?" diye soruyor, ellerimi yavaşça bırakarak. Boynunun arkasına geçiyorlar, parmaklar birbirine bağlı. İleri geri sallanıyoruz, mavi gözleri tam benimkilerin üzerinde.

"Haklıydın," diyorum ona, yanağımı göğsüne bastırarak. "Bu mükemmel."

"*Sen mükemmelsin*, Red. Ve bu hayat, sahip olduklarımız, bana verdiklerin... hepsi mükemmel."

Birbirimizi görebilmek için aynı anda arkaya dönüyoruz. Dev bir şapşal gibi kulaktan kulağa gülümsüyor. "Şanslı olan benim," diyorum ona, boynumdaki *Hope Penny*'yi kavrayarak. *Sen + Ben*. "Ve sana deli gibi aşığım."

"Hislerimiz karşılıklı, Red." Sonra dudakları dudaklarıma yapışıyor ve her şey dilinin bir hareketiyle, parmaklarının belimi kavrayışıyla kayboluyor. Başımı yana eğiyorum, yüzümün yan tarafını bir şeye çarpıyorum. *Katie*. "O kadar tatlısınız ki midem bulanıyor," diyor *Lucy*.

tiz bir sesle söylüyor. Çömelmiş, kızının arkasına saklanıyor.

Logan başını sallıyor.

Lucy kıkırdıyor, ayağa kalkıyor ve Katie'yi kalçasından tutuyor. "Annem için fenerleri yakmak üzereyiz," diyor bize. "Hadi gidelim."

Logan'ı bıraktım, ailesiyle birlikte olmasına izin verdim çünkü bunun hepsi için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu Cameron ve Lucy'nin düğününde yapmışlardı ve her yıl Katie'nin doğum günü için yapmayı planlıyorlar. Lucy ve Logan iki adım uzaklaşmışlardı ki ikisi de aynı anda dönüp gözlerini bana diktiler. "Geliyor musun?" Logan soruyor.

"Siz gidin," diyorum başımı sallayarak. "Bu bir aile meselesi."

Lucy alay ediyor, bana geri dönüyor ve ben arkasından sürüklenene kadar kolumdan çekiyor. "Yakında anlayacaksın," diyor.

"Neyin farkına varmak?"

"Aileden *olduğunu*, Red."

Logan beni kollarıyla sarıyor, sonra yerden kaldırıp omzunun üzerinden atıyor. Kıcıma vuruyor. Ciyaklıyorum, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, bu sırada dünyam dönüyor. Her şey tersine dönmüştü. Yanlış bağlanmış. Mükemmel. Sonra Lachlan koşarak yanıma geliyor ve bana bir gökyüzü feneri uzatıyor. Gevşek dişleriyle gülümsüyor. "Hadi gökyüzünü ateşe verelim, Red!" Ve Lucy haklı. Bunu hissediyorum. Sadece zaman yakın değil. *Şimdi*. Ve bizi izleyen herkes yanılıyor. Buradaki prenses Katie değil. *Ben prensesim*. Ve kendi peri masalımı yaşıyorum. Kendi sonsuza dek mutlu masalımı.

İskelenin sonuna geldiğimizde fenerleri yakıyor ve gökyüzünde süzölmelerini izliyoruz. Logan elimi avucunun içine alıyor ve soğuk metalin avucumda yarattığı o tanıdık hissi duyuyorum. Dokunuşlarımızın arasından yassılaştırılmış kuruşu alıyorum, gözlerime doğru kaldırırken kalbim hızla çarpıyor:

Beni kurtardın, Red.

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Cameron ve Lucy'nin hikayesinin devamını ister misiniz? Onlar hakkında her şeyi More Than Serisi'nde, özellikle More Than Forever'da (bağımsız olarak okunabilir) bulabilirsiniz.

SERIDEN DAHA FAZLASI

- [Bundan Daha Fazlası](#) • [Ondan Daha Fazlası](#) • [Ondan Daha Fazlası](#)
- [Sonsuzdan Daha Fazlası](#) • [Yeterden Daha Fazlası](#)

PRESTON KARDEŞLER ROMANI

- ♦ [Lucas](#)

AYRICA JAY MCLEAN TARAFINDAN

YOL SERİSİ

[Yol Beni Nereye Götürürse](#)

[Kick Push](#)

[Sahil](#)

MÜCADELECİ ÜÇLEME

[Mücadeleci](#)

[Kurtarıcı](#)

Yıkıcı - Çok Yakında

ERKEK OYUNCAK KRONİKLERİ

[Birinci Cilt](#)

KARANLIK ÖNEMLİDİR

[Karanlık Önemlidir](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

YAZAR HAKKINDA

Jay McLean, uluslararası çok satan bir yazar ve tam zamanlı bir okuyucu, Yeni Yetişkin Romantizm yazarı ve yetenekli bir erteleyicidir. Bunlardan herhangi birini yapmadığı zamanlarda, iki küçük oğlunun peşinden koşarken, evcilik oynarken ve Netflix izlerken bulunabilir.

Okumayı sevdiği şeyleri, yani onu güldüren, acıtan ve hissettiren kitapları yazıyor.

Jay, Avustralya'nın Melbourne banliyösünde, müziğin gürültülü ve kahkahaların daha yüksek olduğu sonsuza dek yarım kalmış bir evde yaşıyor.

Yayın hakları (Yabancı ve Yerli) Film veya televizyon için lütfen Trident Media Group'taki temsilcisi Erica Spellman-Silverman ile iletişime geçin.

Jay ile Bağlantı Kurun

www.jaymcleanauthor.com

jay@jaymcleanauthor.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.